

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"BREATHLESS, STAY-UP-LATE SUSPENSE." —LEE CHILD

MATTHEW QUIRK

A NETFLIX SERIES

THE NIGHT AGENT

A NOVEL

**MATTH EW
QUIRK**

**NIGHT
AGENT** iNOVEL

wm

SİZİNLE BİRLİKTE

HarperCollinsPublishers'in *Bir Baskısı*

OceanofPDF.com

Adanmışlık

Peter için

OceanofPDF.com

İçindekiler

Kapak
Başlık Sayfası
İthafı

Önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23

Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Bölüm 56
Bölüm 57
Bölüm 58
Bölüm 59
Bölüm 60

Bölüm 61
Bölüm 62
Bölüm 63
Bölüm 64
Bölüm 65
Bölüm 66
Bölüm 67
Bölüm 68
Bölüm 69
Bölüm 70
Bölüm 71
Bölüm 72
Bölüm 73
Bölüm 74
Bölüm 75
Bölüm 76
Bölüm 77
Bölüm 78
Bölüm 79
Bölüm 80
Bölüm 81
Bölüm 82
Bölüm 83
Bölüm 84
Bölüm 85
Bölüm 86
Bölüm 87
Bölüm 88
Bölüm 89
Bölüm 90
Bölüm 91
Bölüm 92
Bölüm 93
Bölüm 94
Bölüm 95
Bölüm 96
Bölüm 97

Teşekkür
SUIKASTÇININ SAATİ'nden bir Alıntı

Bölüm 1

Bölüm 2 Yazar

Hakkında Övgü

Ayrıca Matthew Quirk

tarafından Telif Hakkı

Yayıncı Hakkında

OceanofPDF.com

Önsöz

Peter Sutherland lacivert takım elbisesi, beyaz gömleği ve parlatılmış siyah oxfordlarıyla ağaçların arasında yürüyordu. Onunla ilgili her şey FBI standardındaydı, uzun zamandır dikkatle takip ettiği kurallar. Mükemmel bir kare.

Yine de elindeki balta yeniydi, belindeki seri numarası olmayan ödünç tabanca gibi.

Boğazının yan tarafını çürükler ve kesikler kaplamıştı. Yirmi dört saattir uyumamıştı.

Balta çok güzeldi, çelik bıçağı otuz altı inçlik Amerikan dişbudak ağacının ucunda bir ustura gibi parlıyordu.

Kırmızı tuğlalı konağa doğru yürüdü ve onu inceledi. Peter bir eve iz bırakmadan nasıl girilip çıkılacağını biliyordu. Onun işi buydu. Gözetleme. Takip etmek. Görülmeden görmek.

Ama saklanma zamanı geçmişti. Çimenlikteki yumuşak otların üzerinden geçerek evin arka tarafına doğru ilerledi.

Gün serindi ama yanakları kızarmıştı. Kalp atışları kulaklarında dalgaların çarpması gibi yankılanıyordu. Bunu memnuniyetle karşıladı, arka güvertenin basamaklarını ikişer ikişer çıkıp kapıya doğru ilerlerken omurgasından aşağı akan adrenalini memnuniyetle karşıladı.

Evde kesinlikle bir alarm sistemi vardı ama umurunda değildi. Bırakın gelsinler. Hepsi gelsin. Polis. Gizli Servis. İstihbarat görevlisi kılığındaki soğuk suikastçılar.

Peter kurallar konusunda her zaman çok dikkatli olmuştu. Olmak zorundaydı. Babası ülkesine ihanet etmişti. Şüphe, Peter'ı hayatının büyük bir bölümünde takip etmişti.

hayat. Ne kadar hatasız olursa olsun, bundan kaçamazdı ve şimdi onu da bir hain olarak damgalamışlardı.

Bileğini aşağı doğru eğip baltayı sapının ucundan tutarak parmaklarının arasından sonuna kadar geçirirken adımlarını bozmadı. Sol elini sağ elinin hemen üstündeki ahşap damara dayadı ve aleti geriye, başının üzerine savurdu, dört kiloluk bıçak neredeyse omurgasına değene kadar kavis çizdi. Vücudundaki tüm kaslarla ileri doğru savurdu.

On dört yıl boyunca bastırılmış öfke, on dört yıl boyunca onların ikiyüzlü kurallarına göre oynama, çaresizlerin güçlülerin elinde ölmesini izlemenin tüm öfkesi - hepsini o darbeye koydu. Bu kadar izci saçmalığı yeter.

Bıçak havada tıslayarak ilerledi, kapıya kenarından çarptı ve bir patlayıcı gibi parçalandı. Kilit ve kol parçalandı.

Kapıyı tekmeleyerek açtı. Tam karşısında bir kamera vardı.

Mükemmeldi. Görmelerini istedi. Beyaz Saray'da alarmı çalıştırın.

Kasayı bulmak için üst kata çıktı.

Hainler masumları öldürmüş ve kendi ülkelerine karşı savaş açmışlardı, sessiz bir darbe. Yakında kontrolü ele geçireceklerdi. Tavrını koymazsa yakında daha fazlası ölecekti. Bu onun hayatına mal olabilirdi. Bunu biliyordu.

Burada birini öldürmek zorunda kalabileceğini biliyordu. Daha bir gün önce böyle bir şey düşünülemezdi ama daha önce hiç böyle bir ihanetle karşılaşmamış, hiç böyle bir öfke hissetmemişti. Artık kim olduğunu bilmiyordu ama ne yapması gerektiğini biliyordu. Bu iş tek bir şekilde bitecekti. Bir silahın namlusuna bakarak.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

1

Altı Gün Önce

PETER'in kunduraları dolabın kapısının önünde duruyordu. Yeni ütülenmiş bir gömlek, lacivert bir takım elbiseyle birlikte kapının koluna asılmıştı. Alarmı çaldı. Saat beşti.

P.M.

Yataktan yuvarlandı ve perdeleri açtı, sonra çarşafı ve yorgani tekrar yukarı kaldırdı ve düzgün köşelerle sıkıştırdı.

Güneş gökyüzünde alçaldı ve Ulusal Katedral'in yakınındaki ağaçların ve apartmanların arkasında kayboldu.

Gece yaklaşıyordu ve onun günü daha yeni başlıyordu. Federal Soruşturma Bürosu'nda çalışıyordu ve hâlâ tam olarak anlayamadığı bir dizi olay sonucunda Beyaz Saray'da görevlendirilmişti. Durum Odası'nda bir gece eylem masasında çalışıyordu, yediden on iki saatlik bir vardiya

Akşam 7'den sabah 7'ye kadar.

İşi kısaca, her gece bütün gece acil durum hattının başında durmak ve belki de hiç gelmeyecek bir çağrıyı beklemektir.

Otobüs onu Lafayette Meydanı'na götürdü ve batan güneş Beyaz Saray'ı kırmızıya boyarken o da güneşe yöneldi.

G Caddesi'ne geçti ve Foggy Bottom'da bir bar olan Tonic'e girdi. Batı Kanadı'ndan bir meslektaşısı olan ve kendisine uğramasını söyleyen Brian'ı bulmak için odayı taradı.

Barın arka duvarı boyunca yürümek ona tüm mekânı net bir şekilde görme imkanı verdi. Kendini diğer müşterileri incelerken yakaladı, boy ve kilolarını, ayırt edici özelliklerini ve sıra dışı davranışlarını not etti, hepsini sessizce kaydetti.

Eski alışkanlıklarından asla vazgeçemedi. Yıllarca izlemek onun işi olmuştu. FBI'da gözetim uzmanı olarak işe başlamıştı, büroda G. olarak biliniyordu.

Kalabalığın kenarına doğru kaydı. Peter altı yaşında ve iki yüz yirmi kiloydu ama dikkat çekmemeyi severdi ve fazla göze batmadan nasıl dolaşacağını bilirdi.

Brian'la göz göze geldi ve ona el salladı. "Bira ister misin?"

"Teşekkürler," dedi Peter. "Ama ben içeri giriyorum. Biraz uğramak istedim."

"Hâlâ geceleri mi çalışıyorsun?"

Peter ayaklarının üzerinde uyuyormuş gibi yaptı, sonra irkilerek gözlerini açtı. "Pardon, ne dedin?"

Brian güldü, sonra bir yudum aldı. Takım elbisesi iyi kesimli, şık ve maaşına göre fazla pahalıydı. Ulusal Güvenlik Danışmanı'nın ofisinde günlerce çalışmış, Connecticut'lı, rahat bir hazırlık öğrencisiydi. Birkaç kez birlikte basketbol oynamışlardı. Her cümlesinin sonuna yeni tanıştığı birinin adını eklemek gibi bir alışkanlığı vardı - "Peki sen hangi okula gittin *Peter*?"- Peter bunu müzmin bir networker'ın işareti olarak algıladı ve isimleri zihnindeki Rolodex'te dosyaladı.

Peter, Brian'ın yanındaki adamı o yaz bir barbekü partisinden tanıdı. Müdürün ofisinde çalışıyordu.

"Hey, Theo," dedi Peter ve onun elini sıktı.

Brian, gözlerini temkinli bir şekilde odanın içinde gezdiren Theo'ya, "Devam et," dedi.

"Ne oldu?" Peter sordu.

"Theo terfi ve transfer listelerini gördü."

Bürodaki asalaklar arasında en sevilen dedikodu konularından biriydi.

"Bir tane alıp almayacağını bilmek ister misin?" Brian sırtarak Peter'a sordu.

"Elbette," dedi Peter ve Theo eğildiğinde Peter elini kaldırdı. "Ama bana söyleme."

"Ne?"

"Yakında öğreneceğim."

"Bilmek istemiyor musun?"

"Sorun değil.

Bekleyeceğim."

Theo doğruldu ve paylaşılan sırların hoş havası kayboldu.

"Önemli bir şey değil," dedi Theo, şimdi savunmaya geçmişti. Ve değildi de. Patronlar sık sık ipucu verirdi ve zamların ve terfilerin çoğu çok önceden telgrafla bildirilirdi.

"Sana zorluk çıkarmaya çalışmıyorum," dedi Peter. "Sorun değil. Ama bilmek istemiyorum."

"Beni bir tür sinsi gibi mi gösteriyorsun? *Sen* mi?"

Peter en ufak bir uygunsuzluğa karşı bile dikkatliydi. İnsanlar hayatı boyunca onu da izlemiş, en ufak bir ihlali aramışlardı. Belki de bu yüzden gözetleme ve karşı gözetleme çok doğal geliyordu.

Babasının işlediği suçların lekesinden kurtulmasını sağlayabileceklerini, onu olduğu kişiden kurtarabileceklerini umarak bu kurallara her zaman dikkatle uymuştu.

"Hayır," dedi Peter sakince. "Ama beni bu işe karıştırma."

Theo kötü bir kahkaha attı. "Çok düz oynuyorsun ama herkes biliyor ..." Gözlerini kaçırdı.

"Neyi biliyor?" Peter sordu.

Theo konuşacak daha iyi birini arıyormuş gibi solundaki odayı taradı. *Babası* ve *casus* hakkında bir şeyler mırıldandı.

Peter yaklaştı ve Theo'nun gözlerinin içine baktı. "Söylemek istediğin bir şey var mı?"

Theo şişti ve bir süre sessizce arkasına baktı. Diğerleri sessizleşti.

"Benim için fark etmez, gerçekten. Hepsini duydum," diye devam etti Peter. Hayatı boyunca bu saçmalıklarla uğraşmıştı. Sadece bununla yüzleşmeli, saklayacak hiçbir şeyi olmayan, kendi başına bir adam olduğunu göstermeliydi.

Peter'in vücudunda, büyük bir oyundan önce ya da bir gözetleme hedefi onu kaybetmeye çalıştığında hissettiği türden hoş bir heyecan dolaştı. Aylardır masa başında tıkılıp kalmıştı. Harekete geçmeyi arzuluyordu.

Başparmağının tırnağını orta parmağının kenarında gezdirdi ve sonra sertçe parmak eklemine bastırdı. Acının bıçak gibi saplanması onu destekledi. Bu eski bir alışkanlıktı, kendini o andan kurtarmanın bir yoluydu. *Sakin ol, Sutherland. Sakin ol.* İki derin nefes aldı ve sonra gülümsedi.

Bu durum Theo'nun sinirini bozdu ve başını sallayarak başka bir şey söylemeden oradan uzaklaştı.

Brian yüzünü buruşturarak Peter'a baktı. "Bunun için üzgünüm."

Etraflarındaki konuşmalar yeniden canlanırken Peter, "Merak etme," dedi. "Zaten gitmem gerekiyor."

"Bir Şey istemediğine emin misin? Bir fincan kahve?"

"Böyle iyiyim. Teşekkürler."

Peter kapıya doğru döndü ve Brian kadehini kaldırdı. "Washington'da dürüst bir adam."

"Biliyorum." Peter gülümsedi. "Boku yedim."

OceanofPDF.com

2

Durum Odası'ndaki **o gece** diğer **geceler** gibi başladı. Peter Batı Kanadı'na adımını attı ve bir Gizli Servis görevlisi giriş için rozetini kontrol etti.

"Bugünlerde nasıl atış yapıyorsun, Ayı?" Peter'ın kolejdeki lakabı.

"Biraz paslanmışım," dedi Peter. "Daha fazla dışarı çıkmam gerekiyor." "Seni hâlâ o bodrumda mı tutuyorlar?"

"Evet, efendim."

Bir kahkaha attı. Muhafız, iri yarı bir adamın küçük bir odadaki durumunu sonsuz bir mizah kaynağı olarak görüyor gibiydi. "Aşağıdaki tavanlar ne kadar? Sekiz ayak mı? Yedi mi?"

Peter, "Her gece daha aşağıya," dedi, masaya dostça bir dokunuş yaptı ve koridorda ilerlemeye başladı.

Peter'ın patronu James Hawkins telefonunda bir şeyler okuyarak yanlarından geçti. Kıdemli bir danışman ve FBI'ın ulusal güvenlik bölümünün emektarı olan Hawkins, Başkan'ın karşı istihbarat ve terörizm konusundaki özel adamı olarak görev yapıyordu. Peter'ı görür gibi oldu ama tek tepkisi kaşlarını hafifçe çatmak oldu.

Hawkins iriydi, bir işçi gibi yapılıydı, siyah saçları kafatasına yakın kesilmişti ve kırpık sakalları vardı.

Peter artık Beyaz Saray'da, Başkan'a bu kadar yakinken, insanların onu her zamankinden daha dikkatli izlediğini fark etti, kim olduğunu anladıklarında yüzlerinde beliren endişeyi gördü.

Hawkins babasını skandaldan önce de tanıyordu ve Peter'ın babasına fiziksel olarak bu kadar çok benzemesinin de bir faydası olmamıştı.

Hawkins -boşanmış, Katolik mezhebine bağlı, işkolik- tipik olarak binada kara bir bulut gibi dolaşırdı. Astlarını, eğer selamlıyorsa, başını kaldırarak ve yaralı bir uzvunu hareket ettirirken çıkardığı sese benzeyen hafif bir "hey" sesiyle selamlardı. Belki de bir ömür boyu gizli görev yapmanın, çok fazla sır taşımanın verdiği bir yorgunluktan ama Peter'a karşı özellikle soğuk görünüyordu.

Şüphelerin Peter'ı etkilediği, kendisini bir sahtekar, bir şekilde hile yaparak hükümetin kalbine girmeyi başarmış bir iç tehdit gibi hissettirdiği zamanlar oldu.

Ama bu gece Peter, Hawkins'in bakışlarının onu rahatsız etmesine izin vermedi. Koridorun sonundaki pencerelerin yanında durdu ve Gül Bahçesi'ne ve Beyaz Saray malikânesinin parlayan pencerelerine baktı. Uzun zamandır bu kadar dikkatli olmasının nedeni buydu. Burada bir yer edinmiş, ulusun en gizli sırlarının kendisine emanet edilmesini hak etmişti.

Akşamları ve sabahın erken saatlerinde, siyasi personelin çoğunlukla evlerine gittiği bu araf saatlerini severdi. Masalar boş, telefonlar sessiz, koridorlar hareketsizdi. O anlarda Beyaz Saray artık bir kriz ve partizan savaş alanı değildi. Hissedebildiği tek şey oranın geleneği ve töreniydi.

Mavi rozeti ona her yere giriş izni veriyordu ve bazen geceleri Beyaz Saray'da dolaşıyor, ilk katları kendine ayırıyordu. Burada neredeyse bir yıl çalıştıktan ve siyasi hayatın bedellerini ve ihanetini yakından bildikten sonra bile -çok az kişi bunu ondan daha iyi biliyordu- bu yerde bir masaya sahip olmak ve küçük de olsa kendi rolünü oynayabilmek onu hala huşu ile dolduruyordu.

Babası da bir zamanlar böyle bir güvene sahipti ve bunu kaybettiğinde bu onu öldürmüştü. "Bok gibi görünüyorsun, Sutherland."

Personel şefi Diane Farr, elinde bir kupayla arkasından köşeyi dönerek geldi. "Seni oraya çoktan gömdüm diye benim üzerimde ölebileceğin anlamına gelmiyor, tamam mı?"

"Anlaşıldı."

Genelkurmay Başkanı'na bu tür bir erişim alışılmadık bir şeydi ama Peter'ın işiyle ilgili diğer her şey de öyleydi; doğrudan ona ve Hawkins'e giden, sadece onların bildiği bir acil durum hattında çalışıyordu. Farr onu işe almış, Beyaz Saray'a getirmiş ve kendini kanıtlaması için ona bu şansı vermişti.

Haftanın yedi günü, yorulmak bilmeden, keskin dilli bir acımasızlıkla çalışırdı ve ona her zaman bir gazetede ki huysuz bir gazete editörünü düşündürdü.

otuzlu yıllardan bir film. Çene hizasında siyah saçları ve kakülleri, yeşil gözleri ve hafif zeytin dokunuşlu açık teniyle dikkat çekiciydi.

Beyaz Saray'ı yönetmek mazoşistlere göre bir işti -genelkurmay başkanları Batı Kanadı'ndan sık sık felç ya da kalp krizi geçirerek ayrılırdı- ama o sanki tüm bu dramı asma kattan izliyormuş gibi hafif bir eğlence havasıyla hayatta kalıyor gibiydi. Özel sektöre girip çıkmış, hiç evlenmemişti. İsteddiği zaman New York'ta üst düzey bir finans işine girip çıkabiliyor ve bağlantılarını kullanabiliyordu.

"Hiç uyuyor musun?" diye sordu, hafifçe eğilip adamın gözlerinin altındaki halkaları inceledi.

"Burada ve orada."

"Seni ne zamandır masada tutuyoruz?"

"Yaklaşık on ay." Bardağına baktı: sade kahve, üstünden duman gibi yükselen buhar. Uzun bir geceye hazırlanıyordu. "Yine de eve hiç gitmiyorsan neden bir nöbetçi subaya ihtiyacın olduğunu anlamıyorum."

"Sadece birkaç saat daha." Gülümsedi ve gitmek için döndü.

Peter merdivenlerden zemin kata indi. Maun bir kapının üzerindeki levhada Beyaz Saray Durum Odası-Yasak Bölge yazıyordu.

Peter omuzlarını hafifçe geriye attı ve tam boyunda durdu. Ömrü boyunca dikkatli olmuş olsa bile, Amerika'nın sırlarının saklandığı bu odadan daha dikkatli olduğu bir yer yoktu.

Burada farklı davranıyordu, çünkü kendi sırlarını, sadece iki amiri Hawkins ve Farr ile paylaşabileceği özel emirleri, kendisinin de anlamadığı sırları taşıyordu: neden nöbette ona ihtiyaçları olduğunu ve her gece başında beklediği telefon hattını kimin arayabileceğini.

Kimliğini okuttu ve içeri girdi.

OceanofPDF.com

3

Hemen ileride, resepsiyon alanının ötesinde, nöbetçi subaylar uzun bir masada oturmuş, gözlerini üçlü monitörlerine dikmişlerdi.

Gece nöbeti tamamen işle ilgiliydi. Peter'ın girişi, CIA'de çalışan Mark'ın elini kaldırması ve Pentagon'dan gelen nöbetçi subay Jessica'nın "N'aber Sutherland," demesinden fazlasını hak etmiyordu. Porto Riko'luydu, eski bir deniz istihbarat subayıydı ve sık sık Peter'a gece yarısı öğle yemeğinde katılırdı.

Durum Odası bir oda değil. Batı Kanadı'nın altındaki ofislerden oluşan bir süit, saatli masalar, ekranlar ve bölmelerden oluşan bir labirent. İnsanların Durum Odasını düşündüklerinde akıllarına gelen şey - uzun meşe masanın ve dünyanın dört bir yanındaki zaman dilimlerinde saniyeleri gösteren saatlerin bulunduğu komuta merkezi - solundaki bir kapıdan geçiyordu. Burası Küba füze krizini etkisiz hale getirdikleri ve Bin Ladin'i öldürme görevini planladıkları yerd. Tüm ciddiyetine rağmen burada basit bir isimle anılıyordu: büyük konferans salonu.

Dünyanın dört bir yanındaki askeri ve diplomatik kaynaklardan gelen operasyon güncellemeleri, sinyal istihbaratı ve CIA görevlileri ile ajanlarından gelen saha raporlarıyla destekleniyordu. Nöbetçi subayların dikkati, düşmanlar uyandıkça yükselen güneşle birlikte dünyanın etrafında dönüyordu. Peter geldiğinde sabah Güneydoğu Asya'yı vuruyordu.

Başkan Michael Travers her an içeri girebilir ve herkes ayağa kalkabilirdi. Bir memur kendini Başkan'ın son dakika kriziyle ilgili ilk kaynağı olarak bulabilir, bir düğmeye dokunarak mahremiyet için beyaza dönüşen cam duvarları olan Başkan'ın dinlenme odasına alınabilir.

Peter, ana izleme merkezinin uzun masalarının yanından, başkanın koltuğunun yanından geçti ve süitin en ucuna, kendi küpüne doğru ilerledi.

Arka köşede, yanında bel yüksekliğinde bir bölme olan bir raftan çok daha fazlası.

Telefon vardı, acil durum hattı. Nöbette geçirdiği son 284 gecenin neredeyse tamamında olduğu gibi masasının üzerinde sessizce duruyordu. Alacakaranlıkla şafak arasındaki o sonsuz saatlerde, çalmasını dileyerek ona bakardı.

Yerine oturdu ve bilgisayarının kilidini açmak için kimlik kartını masasındaki okuyucuya yerleştirdi.

Her gece Farr ya da yardımcısı ona son dakika gelişmeleri ve soruların bir listesini gönderiyor, o da açık kaynak haberlerini ve istihbarat veri tabanlarını tarayarak cevapları ve analizleri bir araya getiriyordu.

Sık sık, bu işin sadece onu iyi bir şekilde kullanıp kullanmadığını ve gerçek işin o telefonu izleyerek bekleyip beklemediğini merak ediyordu.

Durum Odası'ndaki herkesin çok gizli yetkisi vardı, ancak hepsinin birbirlerinden sakladıkları sırları, kendi kurumlarına olan bağlılıkları, özel erişim programları ve TS'den bile daha katı muamele gerektiren şifreli istihbaratları vardı.

O telefon Peter'ın sırrıydı. Çalarsa, içinden gelen her bilgi "sadece Hawkins ve Farr'a" gidecekti.

Oturma Odası bu tür bir gizlilik için sıfırdan inşa edilmişti. Her masada, tepedeki bir hoparlörü harekete geçiren ve gürültü önleyici bir parazit dalgası gönderen küçük bir düğme bulunuyordu. Kulağa hafif bir tıslama gibi geliyordu ama o kadar etkiliydi ki, hoparlörün dudaklarının hareketini izlerken hiç ses çıkmadığını duyduğunuzda bir an için sağır olduğunuzu düşündünüz.

Bir duvar boyunca Süpermen tüpleri uzanıyordu, herkesin onlara atıfta bulunduğu gibi, odanın başka bir yerinde kesinlikle duyulamayan aramalar için kıvrımlı pleksiglasla kapatılmış silindirik telefon kabinleri. Burayı bir bilimkurgu setine benzetiyorlardı.

Peter bile telefon hattının ne için olduğunu bilmiyordu. Arayanların önceliği ve konuyu belirtmek için kod kullanmaları gerekiyordu. Onun görevi sadece karşı tarafın sesi olmak, mesajları üstlerine yönlendirmek ve acil bir durumda telefonu açmalarını sağlamaktı.

Farr ve Hawkins ona ilk briefing verdiklerinde, telefon hattı hakkında daha fazla bilgi almak için kendilerine baskı yapmamasına şaşırmış görünüyorlardı. Elbette bilmek istiyordu ama dikkatli ve katıydı ve gizli bilgilerle ilgili kurallara sanki hayatları buna bağlıymış gibi saygı duyuyordu çünkü öyleydi. Bu kurallar çiğnendiğinde neler olduğunu çok iyi biliyordu.

Her şey başlangıçta heyecan verici gibi geliyordu. Hatta gerçek bir krizin yaklaştığını hayal etmiş ve kendisini galeriden konuta doğru uzun bir yürüyüş yaparak bizzat Başkan'ı uyandırırken görmüştü.

Bu 284 gece önceydi.

Durum Odası küçüktü, televizyondaki gösterişli maketlerden çok daha kasvetliydi ve her gece biraz daha küçülüyor gibiydi.

Anahtar deliği dinlemeleri ve Süpermen tüpleri bile yeniliklerini kaybetmişti. On ay boyunca bir vampir programıyla yaşamak, Beyaz Saray'ın yemekhanesinden gelen ince, acı, saatlerce beklemiş kahveyle beslenen bir otomat gibi hissedene kadar sizi yıpratır.

Aksiyonu, üniversite atletizminin bitmek bilmeyen ağır fiziksel antrenmanlarını, Boston'da bir gözetleme uzmanı olarak geçirdiği günlerdeki kovalamaca heyecanını özlemişti.

Nöbette geçirdiği onca zaman boyunca telefon sadece bir kez çalmıştı. Hattan bir erkek sesi geldi, sakindi ama arkasında çaresizlik izleri vardı: "Bu bir gece operasyonu," dedi.

Peter kendisine söylendiği gibi, "Bunu doğrulayabilir misiniz lütfen," diye cevap verdi. "Kalem. Saat. Kapı. Ateş."

Bu, çağrının statüsünü ve meşruiyetini teyit eden bir anımsatıcı anahtardı.

Arayan kişi bundan sonra tek kelime etmedi. Söylemesine de gerek yoktu. "Gece eylemi" başkentteki operasyon merkezlerinde ve nöbet masalarında kullanılan standart bir terimdi. Bu, CIA direktörü ya da savunma bakanı olsun, müdürün uyandırılmasını gerektirecek kadar acil bir kriz, çağrı ya da telgraf anlamına geliyordu.

Peter, Hawkins ve Farr'ı aramış ve protokol gereği ikisi de açmayınca koridorun sonundaki Gizli Servis ofisine gitmişti. Farr'ın evine bir araba gönderip onu uyandırdılar ve Farr on iki dakika sonra hatta bağlandı. Ondan sonra Peter aramayı kapattı. 284 gece ve 12 dakika boyunca masadaydı.

Hayatının neredeyse bir yılını burada geçirmişti, anlamadığı nedenlerden dolayı hiç çalmayan bu telefona zincirlenmiş zor bir yıl.

Bu iş ona düşünmek istemeyeceği kadar pahalıya mal olmuştu. Deri kordonlu Hamilton Field saatini hâlâ takıyordu ama arkasındaki yazıya hiç bakmıyordu: P+L, Sonsuza dek.

Eski nişanlısı Leah. Onun hükümetten ayrılmasını istemişti. Farr aracılığıyla Beyaz Saray'daki işi bulduğu için şanslıydı ama FBI'nın üst kademeleri onu asla tam olarak kabul etmeyecek, yükselmesine izin vermeyecekti. Leah ona her zaman neden bu kadar az para için bu kadar çok çalıştığını sorardı.

onu istemedi. Kendince sebepleri vardı. Peter babasının öldüğü geceyi hatırladı, cevapsız bir çağrıyı hatırladı.

Geceleri severdi. Disiplini seviyordu. Sessiz telefonun yanına oturdu, monitöründe Letonya-Rusya sınırındaki askeri yığınağın uydu fotoğrafını taradı ve işin zihnini doldurmasına izin verdi.

Akşam dokuz, on. Dakikalar ilerliyordu. Tıkla, kaydır, yaz, tekrarla. Saat on bire doğru, kendini kaptırdı ve saati unuttu.

Saat 1:05'te telefonu çaldı. Peter bir an halüsinasyon görmüş gibi telefona baktı, sonra ahizeyi kulağına götürdü. Acil durum hattıydı.

"Devam et."

"Alo?" diye sordu genç bir kadın, sesi titriyordu, dehşeti açıktı.

"Evet. Devam edin."

"Gece eylemi. Bunu sana söylememi istediler. Ne yapacağını bileceksin. Benim adım Rose Larkin-" Arka planda iki boğuk çatırtı duyuldu. "O burada. İçeride. Beni öldürecek."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

4

O akşam saat *ALTT'da* Dimitri Sokolov metronomunun kapağını kaldırdı ve karşı ağırlığı *molto allegro'ya* kaydıldı. Parmağını kola dokundurdu ve metronom paniklemiş bir kalp atışının hızıyla ileri geri tıklamaya başladı.

Siyah bir kutunun kapağını kaldırdı ve kadifeden bir keman çıkardı. On sekizinci yüzyıldan kalma bir Mittenwald olan bu enstrümanı on ikinci yaş gününde hediye olarak almıştı. Boyun kısmındaki koyu vernik tamamen aşınmıştı.

Çenesinin altına dayadı ve önündeki sehpanın üzerindeki müziğe baktı. Keman kutusunu açmayalı uzun zaman olmuştu, Mendelssohn'un Konçertosu'nu denemeyeli uzun zaman olmuştu. Karısının en sevdiği eserdi. Bugün onun doğum günüydü, öldüğünden beri ilk doğum günüydü.

Her adımını, sunaktaki bir rahip gibi yavaşça, kasten attı. Isınmak için orta pasajdan başladı, uzun lirik bir bölümdü bu, pratik yapmayan parmakları için affedici değildi. Yay ve klavye üzerindeki hareketler otomatik olarak geliyordu, ancak şimdiden el kaslarındaki gerginlik artmaya başlamıştı. Elleriyle çalışmaya alışkındı; bu onun geçim kaynağıydı ama bu şekilde değil.

Dimitri neyin geleceğini biliyordu, çift durak ve koşulardan oluşan bir füğ pasajı, formunun zirvesinde eğitimli bir kemancı için bile zor bir görev.

Gözlerini kısıtı ve yayı testereyle keserken çenesinin etrafındaki kaslar gerildi. Yüzündeki bu yoğunluk, onu tanıyan birkaç kişiyi de kemandaki mahareti gibi şok ederdi.

Burada, ABD'de saklanmadı. Bilerek dikkat çekmekten kaçınmak sadece dikkat çekerdi. Ama kendini gizlemenin bir yolunu buldu.

Komşularıyla yeterince arkadaş canlısıydı, ancak onu tarif etmeleri için onları zorlarsanız, yanıtlar işe yaramayacak kadar genel olurdu. Orta yapılı, orta boylu, saçları normal kesimli, sivriltilmiş ve sola doğru ayrılmıştı, özellikle dışa dönük değildi ama münzevi de değildi. El sallar ve merhaba derdi, ama asla birkaç boş hoşbeşten fazlasını sunmazdı.

Sıradan bir boş gezen baba ve DC bürokrati gibi görünüyordu. Amerikalıların bunun için bir deyişi vardı: Gri adam. Ancak biri gerçekten odaklandığında Dimitri'deki tek istisnai şeyi fark edebilirdi: mükemmel hiçliğini.

Keman yayındaki gevşek bir tel, scherzo'ya yaklaşırken havada dans etti.

Müzik şimdi onu ele geçirmişti, gözleri kreşendoya giden on altılık notaların uzun, bulamaçlı ilerleyişleri boyunca koşarken ilk sinirler yerini odaklanmaya bırakıyordu. Bu zor bir pasajdı, öldüğünden beri başaramadığı bir pasajdı, her zaman pes ediyor, parmaklarına kramp giriyor ve kasayı çarparak kapatıyordu.

Tüm notaları birleştirebiliyordu, ama bundan daha fazlasına ihtiyacı vardı, ifadeye, duyguya ihtiyacı vardı ve bir araya getirebildiği tek şey teknik bir sesler dizisiydi.

Ama bu gece geliyordu ve keman yanağı ile omzunun arasında şarkı söylerken, onu Carolina için ilk kez çaldığı zamanı hatırladı. Gözlerini kapadı ve doruğa yaklaşırken gözlerinden yaşlar aktığını hissetti. Ezbere biliyordu.

Telefonu çaldı, ucuz bir elektrik cızırtısına tahta üzerindeki plastiğin titreşirken çıkardığı tıkırtı eşlik ediyordu. Aldırmadı ve devam etmeye çalıştı, ama bu şifreli telefonda, görmezden gelemeyeceği bir telefon. Kemanı yere bıraktı ve dördüncü çalışta cevap verdi.

"Kayın mı?" diye sordu.

"Evet. Vakit geldi. Arlington'daki Westin'deler. Henry ve Paulette Campbell. Ticaret Bakanlığı'nın müteahhitleri olarak gizleniyorlar."

"Kırmızı defter onlarda mı?"

"Onların elinde. Üzerlerinde mi, evde mi yoksa başka bir yerde mi bilmiyorum. Yanlarında aileleri olabilir, Rose Larkin adında bir kız, yeğenleri. Ne yapacaksınız?"

"Bilmek mi istiyorsun?" diye sordu. Bahisler bu kadar yüksekken, canlar alınırken ve savaş risk altındayken, insanlar genellikle at gözlüklerini takmayı tercih ediyordu.

Bir duraklama oldu, sonra BEECH cevap verdi: "Hayır."

"Ben halledeceğim." Dimitri bağlantıyı kesti. Bir yıl önce, bu operasyonun başlangıcında, kaza süsü verilmiş bir saldırıyla bir metro trenini raydan çıkarmışlardı. Düzinelerce insan öldürmüşlerdi. Birkaç tane daha ne olabilirdi ki?

Keman ve yay çantaya geri döndü. Aramayı bekliyordu, bu yüzden ekipmanları küçük bir çantanın içinde mutfaktaydı. Peçete kutusunu, dokuma yer minderlerini, tuzluk ve biberlikleri bir kenara itti ve naylon çantayı masanın üzerine koydu.

Orta yaşlı bir adamın basit ve güvenilir aletlere olan düşkünlüğü vardı. Çantaya uzandı ve bir tabanca çıkardı, sonra Glock 17'yi hızlı bir şekilde kontrol etti, iki kez kurdu ve fırında kuru ateş etti. Her bir şarjörü tanık deliklerine bakarak ve başparmağıyla en üstteki mermiyi bastırarak kontrol etti; hepsi doluydu, on yedi merminin hepsi. Yan cebinde üç çift esnek kelepçe, çelik takviye üzerine naylon ve Glock'a uyacak bir susturucu vardı. Son olarak, açık hava insanları ve hayatta kalma uzmanları tarafından tercih edilen ucuz bir İsveç bıçağı vardı. Üzerine o kadar ince bir kenar koymuştu ki, fark edilmeden deriyi bile kesebilirdi.

Elektronik eşyalarla dolu diğer çanta arabadaydı. Çantasının fermuarını kapattı ve ışığı söndürdü. Kapıdan çıkarken yolu yarılarmıştı ki geri döndü ve fırının kapalı olup olmadığını iki kez kontrol etti.

Oturma odasından geçerken metronomu susturdu, sonra ön kapıdan çıktı. Komşularının çocukları, azalan ışıktaki garaj yolunda koşturuyor, spor ayakkabılarıyla, kale yerine ters çevrilmiş iki çöp kutusuyla sokak hokeyi oynuyorlardı. Arabasına binerken onlara el salladı, NPR'yi açtı ve Arlington'a doğru yola koyuldu.

Otelin karşısında, caddenin yaklaşık iki yüz metre aşağısındaki bir lokantanın otoparkına park etti ve çevresini inceledi. Yirmi dakika sonra dikiz aynasında yirmili yaşlarının sonlarında, etek, bluz ve yüksek yakalı siyah bir ceket giymiş bir kadın belirdi. Onunla ilgili her şey Los Angeles ya da New York'u işaret ediyordu, DC'yi değil.

Dimitri onu önceden yaptığı işlerden tanıyordu: Rose Larkin, yirmi sekiz yaşında. Kadın birkaç adım ötesinden geçerken elini yolcu koltuğuna, bastırılmış Glock'u örten bir yol atlasının yanına koydu.

5

ROSE topuklu ayakkabılarıyla hızla ilerleyerek lokantanın önünden **geçti**, güneş gözlükleri yoldan geçenleri yansıtıyordu. Erkeklerden birkaç bakış aldı ama o buna alışkındı.

Teyzesi ve eniştesini otelden almaya gelmişti ama geç kalacaklarını mesajla bildirmişlerdi. Zaman öldürmek için köşeyi dönmüş ve Kuzey Virginia'nın bu ruhsuz bölgelerinde kahve olarak geçen şeyi içmişti.

Park yerine geri dönerken, arabasının lastiğinde tebeşirle çizilmiş bir çizgi gördü - aslında teyzesi ve eniştesinin arabasıydı - eniştesinin motoruna kadar söküp restore ettiği üstü açık klasik bir Mercedes SL.

Oraya doğru ilerlerken güneş gözlüklerini başının üstüne yerleştirdi ve iPhone'unu kontrol etti. İki saat on beş dakikadır oraya park etmişti ama sileceğin altında ceza yoktu.

Sağa sola dönüyor, caddede bir aşağı bir yukarı bakıyor, umursamaz bir tavır takınıyor, tüm dünyaya kendine çeki düzen vermiş genç bir profesyonel gibi görünüyordu. Ama Carolina Herrera ceket ve Prada ayakkabıları, tüm dışa dönük kişiliği dikkatle inşa edilmişti. Bunları bir zırh gibi giymişti. Bilet alacak parası yoktu.

Uzandı, dört yüz dolarlık pompayı sol ayağından çıkardı, sonra çömeldi ve tabanını tebeşir izini temizlemek için kullandı.

Birkaç saniye sonra lastik temizlendi ve ayağa kalktığında yaşlı bir adamın bir teriyeri gezdirdiğini ve hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle kendisine baktığını gördü. Ayakkabı hâlâ elindeyken adama göz kırptı. Sonra topuklarını tekrar giydi ve otele doğru yola koyuldu. Teyzesi ve amcası hazırды.

Onları lobinin hemen içinde karşıladı ve ikisine de sarıldı. Teyzesi ufak tefekti, beş iki yaşındaydı, gözlerinin etrafında derin gülümseme çizgileri vardı. Amcası ise

Fasulye sırtığı, Lands' End gömleği ve ceketinden oluşan her zamanki üniformasını ve belinde cep telefonu kılıfı olan pilili kot pantolonunu giymişti. İkisi de bitkin görünüyordu.

"Bizi aldığınız için teşekkür ederiz," dedi teyzesi. Rose'un onları havaalanından alması gerekiyordu ama son anda planlarını değiştirmişlerdi. "Buna gerek yoktu."

"En azından bunu yapabilirim. Ve o arabayı sürmeyi seviyorum."

Mercedes'e doğru yürümeye başladıklarında teyzesi, "Oh iyi," dedi. "Bir müşterimiz ve hukuk ekibiyle birkaç şeyi halletmemiz gerekiyordu, bu yüzden havaalanından doğruca onlarla birlikte geldik."

"Ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Devlet hizmetleri için LTE veri standardizasyonu."

"Harika," dedi Rose ama gözleri sileceğinin altındaki sarı bilete sabitlenmiş, dikkatini bile vermiyordu. Sokağı taradı ama park görevlisi ortalıkta görünmüyordu.

"Ama ben ..."

"Tebeşiri sildin mi?" diye sordu teyzesi. "Şey

..."

"Hepsi plaka tarayıcı kullanıyor. Tebeşir bir yedektir."

"Bence bu bir tuzak, seni yanlış bir güvenlik duygusuna sürüklemek için," diye ekledi amcası.

Rose, sanki hile yapmanın adil olmayan bir yanı varmış gibi, "Çarpık," dedi.

"DC'de park etmenin kanlı bir spor olduğunu biliyorsun." Teyzesi gizlice yanına yaklaştı ve bileti elinden aldı.

"Bekle!" Rose dedi ki.

"Bununla biz ilgileneceğiz. Bu bizim

arabamız." "Bu benim hatam."

"Evle ilgilenmeniz için en azından bunu yapabiliriz."

Rose razı oldu. Mercedes'in arka koltuğuna tırmandı ve otoyolda ilerlemeye başladılar. Rose onlar iş seyahatindeyken evlerine göz kulak oluyordu. İkisi de Ticaret Bakanlığı için çalışmış ve emekli olduktan sonra müteahhit olarak geri dönmüşlerdi.

Rose en azından yakın zamana kadar Los Angeles'ta yaşıyordu. Kurduğu startup batmıştı, erkek arkadaşından ayrılmıştı ve "ailesine bakıcılık yapmak" "evsiz" olmaktan çok daha hoş bir terimdi.

Manassas civarında büyümüştü. Annesi Rose'u tek başına büyütmişti ama alkolle başı dertteydi ve sürekli bir erkekten diğerine koşuyordu.

Rose on dört yaşındayken, izin formunda annesinin imzasını taklit ederek Denny's'de çalışmaya başladı. Paraya ve eve getirdiği yemek artıklarına ihtiyaçları vardı.

Küçükken, teyzesi ve eniştesinin evi Rose'un mabedi gibiydi, kitaplarla doluydu, raflar her duvarı ve hatta koridorları kaplıyordu.

Rose artık annesiyle konuşmuyordu. Ondan en son haber aldığında, bir tekne fuarında tanıştığı bir adamla Belize'de yaşıyordu.

Rose'un teyzesi ondan eve göz kulak olmasını istemişti ve zamanlama o kadar mükemmeldi ki Rose, teyzesinin bir şekilde Rose'un son zamanlarda yaşadığı sıkıntıları duyup duymadığını merak etti. Henry ve Paulette yine günü kurtarıyor, sanki Rose *onlara bir* iyilik yapıyormuş gibi davranıyorlardı. On sekiz yıl önce olabilirdi, Rose aynı arabanın arka koltuğundayken, annesi kim bilir nereye gitmişken hafta sonu için onların evindeyken, Rose sonunda gardını indirmiş, bir şekilde her şeyin yoluna gireceğini hissetmişti. Onlar gerçekten güvendiği tek insanlardı.

Teyzesinin gözleri sürekli aynalara gidiyordu.

Rose arkalarındaki arabalara baktı. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet," dedi teyzesi, şimdi her zamanki gibi parlak bir gülümsemeyle.

"Ben de merak ediyordum

Eğer şarj aletini unutursam. Ev nasıl? Bir şey çıktı mı?"

"Sorunsuz gidiyor. Bu sabah geri dönüşümcüleri yakaladım."

Amcası dikiz aynasından ona baktı. "İşler nasıl gidiyor canım?"

Rose kelimeyi uzatarak, "Güzel," dedi. "Bir sonraki aşama için finansman bulmamız gerekmeden önce bir süre dinlenebilirim."

"Genişliyor mu?" diye sordu amcası.

Rose koltuğunda kıpırdandı. "Biraz dönüyor."

"Pivotlamak mı?" dedi amcası, sanki kelimenin tadını denemiş ve hoşuna gitmediğini fark etmiş gibi. Bu, çökmek, yanmak ve yeniden başlamak için kullanılan bir teknik örtmeceydi.

Rose kesin bir ifadeyle, "Her şey harika gidiyor," dedi.

Teyzesi yolcu koltuğunda hafifçe döndü ve gözleri buluştu. Rose ona gönülsüz bir gülümseme verdi ve sonra yere baktı.

İnsanları inanmalarını istediği şeylere inandırmakta her zaman ustaydı ama bu ikisi onun içini görebiliyordu.

Evde Rose bir gece önce yaptığı tavuklu ve sebzeli makarnayı ısıttı. Teyzesi ve eniştesi yemekten önce üstlerini değiştirmek için üst kata çıktılar. Onlar yemek yerken ve Henry postaları karıştırırken, Rose ikisinin de yorgun olduğunu, mahallede olup bitenlerle ilgili ufak tefek sohbetlere ancak yetişebildiklerini görebiliyordu.

Rose ve teyzesi bulaşıkları yıkadıktan sonra Rose bilgisayar çantasını aldı ve merdivenlere doğru yürümeye başladı. "Ben sizi rahat bırakayım," dedi.

Teyzesinin yüzü düştü. "Çay ister misin?"

"Şey ..."

Burada yaptıkları şey buydu, yemek bittikten sonra masanın etrafında uzun süre oturup hikâyeler anlatmak, birbirlerini güldürmek. Ama Rose'un canı konuşmak istemiyordu. Dış görünüşünü korumaktan yorulmuştu.

"Ve sanırım biraz izci kurabiyem kaldı."

"Gerçekten mi?" Rose hiç görmemişti.

Teyzesi bir sandalye çekti ve yüksek bir dolabın arkasına uzandı. Elinde bir kutu Tagalong'la çıktı. "Onları saklamak zorundayım yoksa Henry hepsini yiyecek. Sana orada olduklarını söylemeyi unuttum."

Öyle miydi? Rose'un en sevdiğiydi ve belki de ayartıldığını hissediyordu ama umurunda değildi. Tagalong'lar Tagalong'lardı.

Teyzesi iki poşet çayı fincanlara koyup elektrikli su ısıtıcısını çalıştırdı, sonra Henry için moka potunu ocağa koydu. Onu uyutmadan istediği saatte kahve içebiliyordu.

Birkaç dakika sonra aşağı indi ve gözleri bir kurdun avına baktığı gibi kurabiye kutusuna kayd.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

6

DIŞARIDA, DIMITRI Accord'unun içinde nefes alıp vermesi dışında kıpırdamadan evi izleyerek **bekledi**. Sol kulağındaki kulaklıktan evin içinde oturup konuşan üç kişiyi dinledi.

Dimitri bir an için kendi mutfak masasını, Carolina'yla birlikte içtikleri dumanlı siyah çayı hatırladı.

Kucağındaki telsiz canlandı: "Evi vurmak için hazırız. Işıkları ve telefonları kapatabiliriz. Şimdi içeri girmek ister misin?"

Dimitri'nin ekibinin geri kalanı köşeye park etmişti. Ayın üzerinde sürüklenen bulutlara baktı, sonra ahizeyi kaldırdı. Bekleyecekti. Tam karanlık istiyordu. Onların şüphelenmemesini istiyordu.

"Henüz değil. Beklemede kalın. Emrimle."

Radyoyu yolcu koltuğuna, tabancanın yanına koydu ve masanın etrafındaki sesleri dinlerken, eski dostlarla olduğu gibi kolay ritimlerle ilerleyen sohbeti dinlerken, gülümsemeden edemedi.

Teyzesi Prius'uyla Uber şoförü sanılmasıyla ilgili bir hikâyeyi bitirirken **ROSE** arkasına yaslanmış, eli göğsünde, gülüyordu. Uzun zamandır ilk kez gecikmiş faturaları ve kredi kartı borçlarını unutmuştu. Saat geç olmuştu ve teyzesi bardakları lavaboya götürürken Rose'a döndü.

"Biliyorsun, burada çok fazla odamız var ve sürekli işte ya da seyahatleyiz. Çok meşgul olduğunuzu biliyorum ama istediğiniz kadar kalmanızı çok isteriz. Bize eşlik edebilirsin."

O biliyor muydu? Bu bir sığınak sunmanın zarif bir yolu muydu?

"Teşekkür ederim," dedi Rose ve ani duygu dalgalanması karşısında şaşırarak gözlerini kapadı. "Şu anda işler biraz çılgınca. Bu ... bu iyi olabilir."

Rose ve teyzesi bir saat daha konuştular. Rose içini döktü. Mutfakta bulaşık yıkayan amcasının eski bir Stevie Wonder şarkısı söylediğini duyabiliyordu, düğün şarkıları. Ergenlik çağındayken, amcasının omzunda bir bulaşık beziyle dolaşıp "You Are the Sunshine of My Life" şarkısını mırıldanmasının çok saçma olduğunu düşünerek hep gözlerini devirmişti. Ama şimdi öyle hissetmiyordu. Tanıdıktı, tatlıydı.

Tüm bunları yüksek sesle söylemeye, canının yanmasına izin vermeye ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti. Teyzesine iyi geceler dileyip yukarı çıktığında, dişlerini fırçalayıp yüzünü yıkadığında ve yatağa girip ışığı kapattığında saat neredeyse gece yarısıydı.

8

PULSING SHRIEK Rose'u uykusundan uyandırdı. Doğrulup sesi tanıdı: duman dedektörü.

Cep telefonunu kontrol etti -saat neredeyse birdi- ve yatağın kenarına kaydı. Ayakları soğuk zemine değdi ve telefon ekranının ışığında odaya doğru ilerledi. Ekranda sinyal olmadığı yazıyordu. Garipti. Burada her zaman beş çubuk çekerdi.

Kapının yanındaki ışık düğmesine bastı: hiçbir şey yoktu.

Üzerine bir eşofman geçirip yatak odasından çıkarken alarm koridorda çaldı ve bir eliyle duvara vurarak kendini yönlendirdi. Sonra ses kesildi.

Sessizlikte, yanan plastiklerin dumanı gibi keskin bir koku aldı ama çok zayıftı.

Paniği arttı, her nefesi bir öncekinden daha kısa ve hızlıydı ama kendini yavaşça, dikkatlice parke boyunca ilerlemeye zorladı.

Amcasının sesi merdivenlerde yankılandı. "Telefonu bağlayabilir misin?"

"Deniyorum," diye cevap verdi teyzesi. "Sabit hat kesik. Telefon çekmiyor."

Rose merdivenlerden inerken teyzesi kaynakları korumakla ilgili bir şeyler söyledi. Rose kelimeleri anlamaya çalıştı: "Kimyager," "kitap," ve "ciltçi."

"Onlara güvenmiyor musun?" Henry sordu. "Bu bir önlem. Onları bu işin dışında tut." "Peki." Bir kapı çarpıldı.

Teyzesi elinde bir el feneri, kulağında telsiz telefonla mutfığa doğru ilerledi.

"Alo? Alo?" Sesinde panik ve çaresizlik vardı.

Telefona baktı, bir tuşa bastı ve Rose'un daha önce dudaklarından döküldüğünü hiç duymadığı bir kelimeyle küfretti.

Rose mutfağın dışındaki koridorda duruyordu, hareket etmesi gerektiğini biliyordu ama bacakları yere sabitlenmiş gibiydi. Teyzesi arkasını döndüğünde Rose, kemerine takılı kılıfın içindeki siyah ve pırıl pırıl parlayan tabancayı gördü.

"Paulette," dedi Rose sonunda. "Neler oluyor?"

Teyzesi, gözlerini yakan el feneriyle ona doğru koştu. "Rose, tatlım ..."

Evin ön tarafındaki resimli pencereye baktı.

Rose'un koluna girdi ve onu mutfığa götürdü. "Bir şey mi yanıyor? Ne haltlar dönüyor?"

"Açıklamak için fazla zaman yok." Teyzesinin gözleri pencereden pencereye gidip geliyordu.

Rose kılıfındaki tabancaya baktı ve ürperdi.

Garajın kapısı açıldı ve amcası içeri girdi, başparmağı ve işaret parmağıyla gözlerinin iç kenarlarını siliyor ve öksürüyordu. Bir elinde bir tomar kâğıt, diğerinde iki başparmak sürücüsü tutuyordu. Kimyasal koku yoğunlaştı ve Rose garajda tavana yakın bir yerde siyah dumanın yükseldiğini görebiliyordu. Bir şey yakıyordu.

"Cep telefonumdan ulaşamadım," dedi. "Ama OSPREY'in tüm kaynak materyallerini yok ettim. Mac'teki şifreleme anahtarlarından hiçbirini kullanmadın-"

Rose'u görünce durdu.

"Lütfen bana neler olduğunu anlatın," dedi.

Yengesi amcasının yanına gitti ve bir süre fısıltıyla konuştular, sonra Henry Rose'a döndü.

"Bu bir iş. Burası güvenli değil. Elimizde bazı gizli materyaller var ve ayağa kalktığımda evi izleyen birini gördüğümü sandım. Bir şeyler deneme ihtimalleri var."

"Bir şans! Paulette'in lanet bir silahı var. Dışarıda biri var. Ve neden telefonların hiçbirisi çalışmıyor?"

"Rose. Dinle. Çok dikkatli dinle. Bu adil değil ve sana tüm hikayeyi anlatamadığım için üzgünüm ama dikkatini vermelisin çünkü güvende olduğundan emin olmak istiyoruz."

İtiraz etmeye başladı, sonra ellerini bıraktı.

"Tamam. Tamam," dedi. Panik yapmak istemiyordu. Sadece bunu atlatmak istiyordu. "Ne oldu?"

Amcası buzdolabının üzerindeki hatırlatma defterinin sayfalarından birini yırttı ve yazmaya başladı.

"Bir süre burada kalıp bir işi bitirmemiz gerekiyor," dedi. "Sen arka kapıdan çıkıp Paulette'in arabasına gideceksin. Mobil istasyonuna doğru sür. Orada ankesörlü bir telefon var. Bu numarayı ara. Ve onlara bunun bir gece eylemi olduğunu söyle. Bunun ne anlama geldiğini bilecekler ve sizden kim olduğunuzu teyit etmenizi isteyecekler. Bunu tekrarla."

Notu yemek masasının üzerine koydu ve konuşurken kelimeleri işaret etti: "Kalem. Saat. Kapı. Ateş."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu sadece kim olduğunuzu ve aramanın ne kadar önemli olduğunu doğrulamanın bir yolu. Bu sizi çalıştığımız kişilere bağlayacaktır. Onlara kodu, nerede olduğunuzu ve yardıma ihtiyacınız olduğunu söyleyin ve OSPREY'in haklı olduğunu söyleyin. Altı gün içinde gerçekleşecek. Kırmızı defter elimizde."

"Ne var? Neden onlara kendiniz söylemiyorsunuz? Neden benimle gelmiyorsunuz?"

"Geleceğiz ama önce halletmemiz gereken bir şey var. Hemen geliyoruz. Eğer bir telefon bulabilirseniz, yardımınıza ihtiyacımız var. Daha sonra her şeyi açıklamak için zamanımız olacak, tamam mı? Şimdi ne diyeceksin?"

"Mobil ankesörlü telefon. Gece eylemi. Kalem. Saat. Kapı. Ateş. Onlara nerede olduğumu söyleyeceğim. Yardıma ihtiyacım olduğunu. OSPREY'in haklı olduğunu. Sadece altı günümüz var." Derin bir nefes aldı. "Ve kırmızı defterin sende olduğunu."

"Güzel. Başka kimseye söyleme. Sadece telefona cevap verenlere." "Senin için kim geliyor?"

"Rose. Zamanımız yok. Bize güven."

Henry ön pencereden dışarı baktı. "Gitmen gerek."

Sesi o kadar ciddi, o kadar yabancıydı ki Rose sorularını bir kenara bırakıp başını salladı. "Tamam."

Anahtarları aldı, arka kapıya gitti ve çıplak ayaklarını spor ayakkabılarının içine soktu. Yengesi ve eniştesi mutfakta birkaç sessiz kelime konuştuktan sonra eniştesi Rose'a katıldı ve kapıyı açtı. Dışarı çıktı, kendi tabancasını çekti ve sessizce, ustalıkla hareket etti, karanlığı tararken aniden ona yabancı geldi.

Sanki kadınla tehdit arasında duruyormuş gibi dikkati evin önüne yöneldi. Araba yan sokağa park edilmişti. Adam güvenli olduğunu belirtmek için başını salladı ve kadın çimenlikte ilerlemeye başladı. Kadın

Islak çimenler ayak bileklerine ve pijamasının paçalarına soğuk bir şekilde değdi.

Arabadan kırk adım ötede, sokakta koşan ayakkabılar gibi hafif bir ses duydu. Durdu ve nefesini tuttu. Bir an sonra arabanın yanında duran siyah bir figür seçti. Gölgeler soluna doğru hareket etti: biri yaklaşıyordu. Adamın kendisine doğru geldiğini düşündü, ama sonra adam onunla evin arasından geçti. İlk içgüdüğü teyzesine ve eniştesine bağırarak uyarıda bulunmaktı ama bu sadece hepsini tehlikeye atacaktı.

Yardım çağırması gerekiyordu ama bu adamlara çok yaklaşmadan arabaya ulaşamazdı. Eskiden mahallenin çocuklarıyla saklambaç oynadığı böğürtlen çalılarının arasından geçerek arka bahçeye girdi. Çömelerek çitlerin arasından geçti ve Rubino'ların evine doğru karışık bir ormanın içinden koştu.

Rose kapı zilini çaldı. Evde onca çılgınlık yaşanırken, gecenin bir yarısı bu insanları uyandırmaktan ne kadar endişe duyduğuna şaşırmişti.

Tekrar çaldı ve telefonunu kontrol etti. Hâlâ sinyal yoktu. Ne haltlar dönüyordu?

Kimse cevap vermedi. Garaj yolunda araba yoktu. Burnunu cama dayayarak içeri baktı. Televizyonun ve kablolu yayın kutusunun kırmızı bekleme ışıklarının parıltısında, saksı toprağına bir sulama ampülü saplanmış kauçuk bir ağaç gördü.

Gitmişlerdi ve açık mutfaka açılan adada bir telsiz telefon vardı.

Sessiz olmaya çalışmış ama ağaçların arasında koşarken çok fazla gürültü çıkarmıştı. Geldiği yoldan geriye doğru baktı. Rubino'ların evi, uzun eğimli çatısıyla buradaki tek mülktü. Bir dereye sırtını dayamıştı. Gidecek başka bir yer yoktu. O gölgeler yakında onu bulacaktı.

Saksının ve paspasın altına baktı ve üstüne Kelt haçı oyulmuş dekoratif bir taşı kontrol etti ama yedek anahtar yoktu.

Beyaz patlamalar tepeden aşağıya doğru, boğuk bir şekilde, havai fişeklerin çatırtısından çok çıtırtılara benzer şekilde parladı. Teyzesi ve amcasının evinin önünden geliyorlardı, her patlama evin silüetini kırmızıya boyuyordu. Silah sesleri.

Rose taşı aldı, kapıya yöneldi ve camı kırdı.

9

PAULETTE karanlıkta evinin ön penceresinin yanında **duruyordu**. Dışarıdaki herkesin görebileceği yansımasına bakarak beklemek yerine, camdan daha iyi görebilmek için el fenerini kapatmıştı.

Garaj kapısı kapandığında hafifçe irkildi. Henry mutfığa girdi.

"Gittiler mi?" diye sordu.

"Ya da bekliyorlar."

"Neden?" "Bizi

kuşatmak mı?"

"Arkadan çikalım." "İşin

bitti mi?"

Garaja doğru baktı. "Ben yeterince yaptım. Rose'la birlikte gitmeliydin."

"Sana söyledim. Seni burada yalnız bırakmayacağım."

Evin arka tarafına doğru yürüdü ve durdu, gözleri s ü r g ü l ü cam kapılardaydı. "Zaten dışarıdalar."

"Garaj mı?" Henry mutfak penceresinden dışarı baktı ve bir hareket yakaladı. Başını iki yana salladı.

"Kaç tane var?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

Çıkışları tutmuşlardı. Her an eve girebilirlerdi; bir kapı, bir pencere, nereden gireceklerini bilmenin hiçbir yolu yoktu.

Paulette tabancasını çekti ve Henry de onu takip etti. Ana salonda sırt sırta verip olabildiğince çok girişi tuttular.

"OSPREY," diye mırıldandı Henry. Emekli olmuşlardı ama Ticaret'ten değil, FBI karşı istihbaratından. OSPREY onları bu davaya başlatan, deftere ulaşmalarını sağlayan kaynaktı. Çok küçük bir şey olarak başlamıştı, bir iyilik, gayri resmi bir soruşturma ve şimdi bu. En azından defteri saklamışlardı. Güvendeydi.

"Arabanın sesini duymadım," dedi Paulette. "Peki ya Rose?" "Ortalık sessiz. O iyi olacak."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

"O hayatta kalan biri. Kitabı istiyorlar. Bizi istiyorlar. Gerçi bunu hiç hayal etmemiştim. Kendi evimizde." Kara bir kahkaha attı. "Emekli oldum."

"İyi olacağız. Orlando'yu hatırlıyor musun?"

"Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?" "Başardık. Her zaman başarırız."

Dışarıda taşlar gıcırdıyordu -birisi çakılların arasında ilerliyordu.

Sırtını onunkine yasladı.

Kapı tokmağı tıkırdadı.

Beyaz bir ışık aile odasının penceresini doldurarak onları kör etti. Camlar içeri fırladı ve meşe döşeme tahtaları ile İran halılarının üzerine yağdı. Bir an sonra Paulette pencereye doğru dönerken bir el daha ateş edildi. Acı içinde bağırdı ve kalçasıyla dirseğinin üzerine düşerek geriye yuvarlandı. Henry parçalanmış pencereden ateş ederken, serin gece havası evin içine doldu. Bir ışık patlaması daha. Bir el daha ateş etti ve iki büküm oldu.

Mutfak kapısı parçalanmış tahtaların sesiyle çarparak açıldı ve ardından ön kapı patlayarak içeri girdi. Silahlı adamlar hızla eve girerken Henry eğildi, sol elini karnına dayamıştı ve sağ eli kararsız bir şekilde silahını kaldırıyordu. Ön kapıdan giren ilk adama doğru hamle yaptı ama nişan alıp adamın kafasına nişan aldığı anda, arkasından bir başkası gelip ön kolunu tuttu ve silahı elinden aldı.

Ayrıldı ve karısına doğru ilerlemeye çalıştı, gölgelerin içine düşmüştü, sessizdi. Karısının ne kadar kötü yaralandığını göremiyordu. "Paulette. Paulette, konuş benimle."

Ona ulaşmadan bir adam yoluna çıktı. Soluk ışıktaki Henry onu daha önce gördüğüne yemin edebilirdi -orta boylu, orta yapılı, saçları tıpkı Henry'ninki gibi kesilmiş, sivriltilmiş ve soldan ayrılmıştı. Ama önündeki figür o kadar sıradan görünüyordu ki, metroda görebileceği ya da Safeway'de bir arabayı iten herhangi bir baba gibi, Henry yanıltıcı olabilirdi.

Henry hayvani bir hırıltıyla, "Uzak dur ondan," dedi ve elinden sızan kana rağmen ani bir vahşilikle adamın üzerine yürüdü. Adam Henry'nin kurşun elini yakaladı ve dışa doğru bükerek dirseğini kırdı, diğer eli Henry'nin boynuna gitti ve onu duvara yapıştırarak acı çığlığını ağzından kaçamadan boğdu.

Arkasında bir el feneri yandı ve bir adam üst kata koşarken diğeri rafları aradı.

Henry'nin gömleğinin üzerinde, göbeğinin yaklaşık beş santim solunda kaygan kırmızı bir leke oluştu. Adamın yüzü Henry'nin yüzüne o kadar yakındı ki nefesini hissedebiliyordu. Bu şiddetin ortasındaki sakinliği, herhangi bir tehditten daha dehşet vericiydi.

"Nerede?" diye sordu adam.

Henry'nin boynundaki tutuşunu hafifletti ama Henry yine de bir şey söylemedi. "Defter. Nerede o?"

"Seni kim gönderdi?" Henry sesini eşit tuttu.

"Bana söylemen için sana bir şans daha vereceğim," dedi adam. "Yoksa onu öldürürüm."

Henry gözlerini kapadı ve çenesi titredi. Paulette saldırganın arkasında yerde yatıyordu, şimdi el fenerinin mavi-beyaz ışığıyla aydınlanıyordu. "O çoktan ölmüş."

Merdivenlerden bir ses, Henry'nin iyi anladığı bir dil olan Rusça seslendi. "Kız gitti."

Adamın yüzünü öfke kaplamıştı, bu gösterdiği ilk görünür duyguydu. Henry'ye ters ters baktı, sonra garajın kapısına, sonra da arka pencereden dışarı, çimenliğe, çitlere ve ağaçlara baktı.

"Kızı bulun."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

10

ROSE ön kapının kırık camına **uzandı** ve bir parça elinin arkasına saplandı. Tısladı. Daha uzağa uzanıp ölü sürgüyü açtığında kesikten bir kan damlası yükseldi.

İçeri adımını attığında evin alarmı elektrikli bir vınlama sesi çıkardı ve kapının yanındaki güvenlik panelinde şu yazıyordu "Giriş aktif-Sistemi devre dışı bırakın." Bunu görmezden geldi ve doğruca kablosuz telefona gitti.

Telefonu kaldırdığında çevir sesi duymadı. Midesini rahatsız edici bir his kapladı. Ama sonra konuşma düğmesine bastı ve ses duyuldu.

Amcasının ona verdiği nottaki numarayı çevirmeye başladı ve sonra dışarıda hareket eden bir gölge yakaladı. Önünde bir silah tutan bir figürün eve doğru yürüdüğünü görebiliyordu.

Telefona baktığında yerini kaybettiğini fark etti. Telefonu kapattı ve tanımadığı evin içinde koşarken numaraları tekrar tuşladı. Denediği ilk koridor bir misafir banyosunda çıkmaza girdi. Geri döndü ve üst kata koştu.

Ön kapı gıcırdayarak açıldı. Kulağına dayadığı telefon çaldı da çaldı. Bir odaya, bir çocuk odasına adım attı, dolabın içine girdi ve kapıyı kapattı.

Küf kokusu küçük alanı doldurdu. Yere oturup duvara yaslandı, yan tarafını bir yığın tişörte dayadı. Asılı ceketler ve gömlekler saçlarını okşuyordu.

Telefon kulağına dayandı. Hattın diğer ucundan bir erkek sesi geldi: "Devam et."

Rose ses çıkarırsa öldürülebileceğini biliyordu ama bunu ona söylemesi, yardım alması gerekiyordu. Onlara bu konuda söz vermişti.

"Alo?"

"Evet. Devam et."

"Gece eylemi. Bunu sana söylememi istediler. Ne yapacağını bileceksin. Benim adım Rose Larkin-" Sessizliğı iki silah sesi bozdu, boğuk silah sesleri. "O burada. İçeride. Beni öldürecek."

"Buradayım," diye cevap verdi sakın bir ses. "Benim adım Peter. Bunu atlatacaksın Rose."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

11

HENRY duvara **yaslanmış**, her nefes alışında yüzünü buruşturuyor, eli yarasının üzerinde kenetlenmişti. İki tetikçi onu koruyordu.

Baş tetikçi - yardımcısı ona Dimitri adını vermişti - Paulette'in cesedinin üzerinde durdu ve telsizini dinledi.

Adamlardan birine döndü. Dimitri Ural aksanıyla sakın bir Rusça'yla, "Kızı arkadaki evde kıstırmışlar," dedi ve arka pencereyi işaret etti. "Gidin."

Adam gitti ve Dimitri Henry'yle yüz yüze geldi. "Beni anlayabildiğini biliyorum," dedi. "Bana sadece defterin nerede olduğunu söyle ve onu bu işin dışında bırakalım."

Henry odaya baktı ve saldırganlardan birinin küçük siyah bir kutuya, bir tarayıcıya bağlı bir kulaklık taktığını fark etti. Polis frekanslarını dinliyorlardı. Bunlar yıllardır şifreliydi, bu da bu insanların arkalarında ciddi kaynaklar olduğu anlamına geliyordu.

"Kimsin sen?" Henry sordu.

"Bir asker. Senin gibi. Bundan hiç zevk almıyorum ama yapmam gerekeni yapacağım."

Maske takmamak, isim kullanmamak, açıkça Rusça konuşmak: Henry onu öldüreceklerini biliyordu ama eli tarayıcılı adamı izlerken ve dinlerken çenesinin sıkıldığını görünce, zamanın kendi tarafında olduğuna inandı. Biri silah seslerini duymuş muydu? Polisi mi aramıştı?

Kulaklıklı teknisyen Dimitri'nin yanına geldi ve kulağına bir şeyler fısıldadı.

Dimitri tabancayı kaldırdı. Namlunun ölü gözü doğrudan Henry'ye bakıyordu.

"Son şansın."

"Hayır."

Dimitri bir an için Paulette'in cesedine üzüntüye benzer bir şeyle baktı. Onu öldüren adamın yüzündeki o ifade müstehcen bir ifadeydi.

"Böylesi daha iyi," dedi Dimitri. "Onunla gitmek. Gerisi ..." Başını salladı ve tetiği çekti.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

12

ROSE telefonu kulağına götürdü. Kalbi göğsünde çarparken, böyle yerlerde saklanmanın ne demek olduğunu biliyordu. Annesinin de bir tipi vardı. Sinirlendiğinde saklanılan, bira kokusundan yüzü kıpkırmızı olan bir tip. Ama yıllardır böyle bir korku hissetmemiştir, boğulacakmış gibi hissedene kadar boğazı nasıl kuruttuğunu unutmuştu.

"Yardıma ihtiyacım var," diye fısıldadı ahizeye. "Teyzem ve amcam bana bu numarayı verdi. Bende bir kod var."

Kapüşonlu sweatshirt'ünün cebinden kâğıdı çıkardı ama okumak için çok karanlıktı. Işık için kapıyı hafifçe aralamayı düşündü ama sonra altından gelen ayak seslerinin gıcırtısını duydu. Merdivenler mi? Gözlerini kapattı ve sayfadaki karalamayı hatırladı.

"Kalem. Kapı . . . Ateş. Bekle. Saat. Kalem. Kapı. Ateş. . .

Tanrım . . ." "Sorun yok. Şifreyi unut. Ne oluyor?"

"1765 Euclid Terrace. Teyzem ve amcam orada. Ateş açıldı. Ben arkasındaki evdeyim. Kaçmak zorunda kaldım. Bancroft'ta. Adresi bilmiyorum ama burada sadece bir ev var. Teyzem ve amcam bu numarayı aramamı söyledi. Onlar Henry ve Paulette Campbell. Yardıma ihtiyaçları var. Hemen. OSPREY'in haklı olduğunu sana söylememi istediler. Altı gün içinde gerçekleşecek ve kırmızı defter ellerinde."

"Neler oluyor?"

"Bilmiyorum. Tek söyledikleri bu."

"Yardım göndereceğim. Burada biriyle konuşmam gerek-"

"Gidiyor musun?" Kendi sesindeki çaresizliği duyabiliyordu. Kendini çok küçük hissediyordu.

"Hayır. Başka bir telefona ulaşabilirim. Hiçbir yere gitmiyorum. Seni güvende tutacağız, tamam mı? Ben buradayım."

"Tamam."

Hat sessizleşti. Sessizlikte sadece nefesini duyabiliyordu, şimdi çok hızlı geliyordu ve sonra en zayıf ses: merdivenler esnedi ve sonra koridordaki tahtalar. Silahlı adam ona doğru ilerlerken nefesi kesildi. Evi arıyordu.

"Buradalar," dedi en cılız sesiyle. "Üst kattayım. Bir dolabın içindeyim. Lütfen."

"Ben buradayım. Gizli Servis'le konuşuyorum."

Gizli Servis mi? Rose düşündü. Ne haltlar dönüyor burada?

Tuhaf bir şekilde üşüdüğünü hissetti ama yine de omurgası boyunca bir damla ter aktı.

Odanın kapısı açıldı. Telsizin sesini fısıltıdan daha fazla ses çıkarmayana kadar kısıtı ve hoparlörü kulağına doğru kapattı.

"Rose. Gizli Servis DC polisiyle konuşmuş. Birisi silah seslerini duymuş ve ihbarda bulunmuş. Arabalar yolda. Senin için geliyorlar. Bekle."

Ses çıkarmaya cesaret edemedi.

"Rose? Rose? Eğer hala oradaysan mikrofona iki kez dokun."

Başparmağını telefon mikrofonunun iki küçük plastik deliğinin üzerinde gezdirdi. Eli titriyordu.

"Tamam," diye fısıldadı. "Ben yanıdayım Rose. Her şey yoluna girecek." Ayak sesleri yaklaştı ve Rose kumaşların hışırtısını duydu.

Yatağın altını mı kontrol ediyordu? Adam son birkaç metreyi de geçip dolabın hemen dışında durdu. Artık adamın nefes alışını duyabiliyordu. Ağırlığını bir ayağından diğesine kaydırırken döşeme tahtaları onun altında esnedi.

Ne yapıyordu? Pencereden dışarı mı bakıyordu? Emirleri mi bekliyordu? Tıpkı onun gibi kulaklıkla görünmeyen bir sesi mi dinliyordu? Yoksa silahını mı hazırlıyordu?

Peter'ı dışarıda bir yerlerde hayal etti. Sesindeki bir şey, sakinliğı, tüm bunların ortasında bile ona güvenebileceğini hissettirdi.

Tek ihtiyacı olan zamandı. Birkaç saniye daha. Kalbi göğsünde sıkışmış gibi hissediyordu. Kapının yırtılarak açıldığını ve silahlı bir adamın başında dikildiğini hayal edip duruyordu.

Boştaki eliyle dizlerini göğsüne bastırdı ve mutfakta şarkı söyleyen amcasını, o eski Stevie Wonder şarkısını düşündü. Buna odaklandı, melodinin zihnini doldurmasına ve korkuyu geri püskürtmesine izin verdi.

İki adım. Altındaki zemin esnedi. Gölgeleer kapının altında yer değıştirdi. Gözlerini sımsıkı kapattı. Adam yaklaştı ve bir el kapıyı kapatırken kapı kolu hafifçe tıkırdadı.

OceanofPDF.com

13

Bu anı bekleyerek 284 gece boyunca o telefona **baktım**. Arama en yüksek önceliğe sahipti, bir gece eylemiydi. Ama Rose Larkin, kodlanmış bir senaryoyu dikkatle takip eden bir profesyonel değildi. Bu, ölmek üzere olan birinin çaresiz sesiydi. Onun yardımına ihtiyacı vardı.

Peter hazırды. Acil durum hattı yanar yanmaz telefonunun yanındaki düğmeye bastı ve hareket eden suya benzer hafif bir ses etrafını sardı. Oturma Odası'ndaki başka hiç kimse onu duyamıyordu.

Rose bir telefonla konuşurken o da uzanıp masanın üzerindeki başka bir ahizeyi aldı ve kendi telefonuna yaklaştırdı.

İlk olarak Gizli Servis'i aradı. Beyaz Saray'daki ofisleri onun zemin kattaki ofisinin yaklaşık kırk metre ötesindeydi. Hat sadece Hawkins ve Farr'ı görüyordu ama dışarıda genç bir kadın ve bir katil vardı ve ilk işi olay yerine kolluk kuvvetlerini çağırarak oldu.

"Bunu geçmişte araştırdınız mı-" diye sormaya başladı ajan.

Protokolü unut. Peter onun sözünü kesti. "Bir ulusal güvenlik çalışanının ailesi tehlikede. O adreste arabaya ihtiyacım var."

Bu işe yaradı. Peter'la bağlantısını keser kesmez DC polisiyle telefona sarılan nöbetçi amirini kaldırdılar ve ayrıca Endonezya Büyükelçiliğinden Rose'un bulunduğu yere iki Gizli Servis üniformalı devriye memuru gönderdiler.

Hawkins cevap vermeyince Peter Farr'ı aradı. Her iki kulağına da birer telefon tutuyordu ve deli gibi görünüyordu, biliyordu ama alarmı verirken sakinliğini korudu.

Bu sırada Rose'un nefes alıp verişini duyabiliyordu.

Tetikçiler yakındaydı. Ona polisin yolda olduğunu söylediğinde konuşamadı bile, sadece gözlerindeki silik çiziklerle işaret etti.

mikrofonunu açtı.

Sonunda Farr'a ulaştı.

"Peter, neler oluyor?" Sesi uyuyormuş gibi geliyordu.

"Bir gece vakti ihbarı geldi. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama sanırım bir aile üyemiz tehlikede, ateş açıldı. Rose Larkin adında bir kadın aradı, teyzesi ve amcasının Paulette ve Henry Campbell olduğunu söyledi. Bulunduğu yerde bir tetikçi var, belki birden fazla. Önce Gizli Servis'le konuştum, en kısa sürede oraya birkaç araç göndermelerini istedim."

"Onlara ne söyledin?"

"Çalışan tehlikede. Ayrıntı yok. Ne kadarlık bir bölüm olduğunu bilmiyorum."

"Güzel. Onları harekete geçirdiğine sevindim. Altı dakika içinde orada olacağım." Hat kapandı.

Peter, Rose karanlıkta saklanırken ve ona doğru yaklaşırlarken telefonu kulağına dayayarak bekledi. Nefesini zar zor duyabiliyordu ama çok hızlı geldiğini anlayabiliyordu: panik onu ele geçiriyordu.

"Rose. İyi misin? Bekle biraz. Her an gelebilir." Bir çizik daha, hatta bir hışırtı. Ayağa kalktı.

"Rose?"

Telefondan siren sesleri geliyordu, önce hafifti, bu yüzden neredeyse hayal g ö r d ü ğ ü n ü sanacaktı, ama sonra daha yüksek sesle, belirgin bir şekilde.

"Rose. Polis olmalı. Rose?" Cevap yok.

Boştaki elini duvara dayadı.

"Rose." Bağırarak istedi ama bu onu ele verebilirdi. Sessiz bir hıçkırık, sonra konuştu: "Sanırım o gitti."

Peter yumruğunu sıktı. "Sıkı tutun."

Durum Odası'nın kapısı açıldı ve Diane Farr içeri girdi, Peter'ı masasında görene kadar gözleri etrafı taradı.

"Bu o mu?" diye sordu. Peter başını salladı ve elini telefonun ahizesine götürdü. "Polis orada."

"Evde mi?"

"Henüz değil."

Oturma Odası'nın kapısı çarparak açıldı ve bir süre sonra Hawkins içeri girdi, kızgın görünüyordu. Farr onu karşıladı ve koridorda kısa bir süre konuştuktan sonra Peter'ı telefonla baş başa bıraktı. Hattan bağırışlar duydu.

"Neler oluyor?" diye sordu.

Rose, "Kendilerinin polis olduğunu söylüyorlar," dedi.

Peter elini telefona götürdü ve Farr'ı aradı. "Polis olay yerinde mi?"

Başını salladı.

"Polis orada, Rose. Nerede olduğunu biliyorlar. Sana gelmelerini bekle."

"Teşekkür ederim," dedi.

Farr elini telefona doğru uzattı ve Peter hiç düşünmeden, koruyucu bir içgüdüyle hafifçe yana eğildi.

"Rose," dedi ahizeye. "Burada biri var. Beyaz Saray'ın personel şefi. Neler olduğunu biliyor. Şimdi telefonu ona vereceğim. Tamam mı?"

"Bekle. . . oh . . . tamam. Orada olacak mısınız?"

Peter'ın diğer tarafında duran Hawkins'in yüzünde bir sabırsızlık ifadesi belirdi.

"Evet," dedi Peter.

"Tamam." Telefonu uzattı ve Farr telefonu aldığı anda Rose'un sesini zar zor duyabildi: "Hoşça kalın."

Farr telefonla birlikte uzaklaştı. "Tamam ... tamam ... iyi ... sizinle ilgilenecekler."

Hawkins elini Peter'ın omzuna koydu.

"Önce Gizli Servis'i mi aradın?"

"Evet. Tehlikede idi."

Peter sitem etmeye hazırды. Talimatları, o hattı doğrudan Farr ve Hawkins'e bağlamaktı.

"Pekâlâ. Ne dedi?"

Peter duyduklarını, isimleri ve deftere yapılan atıfları, altı günlük süreyi ve OSPREY'i tekrarladı.

"Başka bir şey yok." "Hepsi bu kadar."

"Tamam," dedi Hawkins. "Bu gecelik buradayız. Gidebilirsiniz."

"Efendim?"

"Batı Kanadı'ndaki tek efendinin başkan olduğunu biliyorsun, değil mi?" "Bu işin sonunu görmek istiyorum."

"İyi iş çıkardın, Peter."

Bu sözlerde bir görevden alma tonu vardı. Hawkins ona dikkatle baktı, sanki bu Peter'ın kendi rolünü bilip bilmediğine dair bir tür testti.

Peter hiçbir şey söylemedi.

"Bir kez olsun düzgün bir uyku çek. Buna ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun." Geri itmeye başladı ama kendini kontrol etti.

"Uyuyacağım."

Peter topladığı istihbarat özetlerini e-postayla gönderdi ve bilgisayarından çıkış yaptı. Çantasını aldı ve nöbet masalarına doğru yürümeye başladı. Farr ve Hawkins şu anda dinlenme odasındaydı ve neler olduğuna dair başka bir işaret umarak yavaşça yanlarından geçti ama kapı kapalıydı.

Adımı duyduğunda iki adım ötesindeydi. Farr'ı görmek için döndü.

"Bu gece iyi iş çıkardın, Peter. Sen olmasaydın polis ne onu ne de ikinci evi bulabilirdi."

"Başka ne yapabilirim?"

"Evine git. Biraz dinlen. Nasıl olsa bütün gece burada olacağız ve yarın sana ihtiyacımız olacak."

Peter bir an tereddüt etti ve kadın kaşlarını kaldırdı. Peter başını salladı ve döndü.

Nöbetçi memurların yanından geçerken Jessica seslendi. "Ne haber dostum?" diye sordu. Genelkurmay başkanına yönelik bir gece operasyonu: Durum Odası için bile ilginç bir vardiya sayılırdı.

"Nasıl olduğunu bilirsin," dedi Peter. Her zaman bilinmesi gereken bilgilerle uğraşıyorlardı.

"Tabii ki."

Diğerlerinin baktığını gördü. Peter'ın o telefonun başında ne yaptığını, neden yukarıya erişebildiğini bilmek istiyorlardı. O da biliyordu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

14

Ağır ayak sesleri evi sarsarken **ROSE** ahizeyi **kaldırdı**. "Polis! Rose!"

Koşarak odaya girdiler. "Ev temiz. Dışarı çıkabilirsiniz!" "Polis olduklarını söylüyorlar."

"Öyleler Rose," dedi hattın diğer ucundaki kadın. Adının Diane Farr olduğunu söyledi ve telefonda birlikte geçirdikleri kısa süreyi Rose'u bekleterek ya da odadaki başka biriyle kısık sesle konuşarak geçirmişti.

Rose tokmağa uzandı ve kapıyı açtı. Işık onu kör etmişti. İki garip adım attı, dolabın içinde sıkışıp kaldığı için kaskatı kesilmişti. Siyahlar giymiş, silahlarını çekmiş üç polis odanın içinde ilerledi.

"Buradalar," dedi ama telefonun diğer ucunda kimse yoktu. Bir an sonra bir erkek sesi duyuldu. "Benim adım Hawkins. FBI'dan geliyorum. On dakika içinde orada olacağım. Rose, bunun zor olduğunu ve bir sürü sorunuz olduğunu biliyorum. Ama senden bir iyilik isteyebilir miyim? Bu senin güvenliğin için. Teyzen ve amcanın sana söylediği hiçbir şeyden benden başka kimseye bahsetme. Tamam mı?"

"Ama neden? Neler oluyor?"

"Oraya vardığımda açıklayacağım ama şimdilik tek kelime etme. Güvenli değil."

Arama kesildi.

Işıkların parıltısına karşı gözlerini kıstı. Memurlardan biri elini uzatarak ona destek oldu. Rahatlama gözyaşları yanaklarından süzülürken ona ve hepsine teşekkür etti.

Aşağıya indiler. Ona davranış biçimlerinden, onunla bir çocuk gibi konuşmalarından hoşlanmıyordu. Tek istediği cevaplardı.

nefes almak, düşünmek için. Elleri titremeye devam ediyordu. Tanrım, korkmuş bir çocuk gibi görünüyordu. Ellerini ceplerine soktu.

Onu arka tarafa götürdüler, Rubino'ların evi tepeden aşağıya, teyzesi ve eniştesinin evini görmesini engelliyordu. Birden nedenini anladı. Aşağıda neler olduğunu görmesini istemiyorlardı.

Onlardan uzaklaştı ve evin önündeki ılık karnavalını seçene kadar çimenliği geçti.

"Rose, dinle," dedi takım elbiseli adam. Kendisini Gizli Servis'ten biri olarak tanıtmıştı ama Rose şu anda onun adını hatırlayamıyordu. "Yaralısın ve şoktasın. Elin. Seni kontrol ettirmemiz gerek."

Pencere camındaki kesikten kurumuş kan akıyordu ama kadın onu görmezden geldi. Evin önünde park etmiş iki ambulans vardı. Neden ambulans çağırmışlardı? Neden geldiler ve acele etmediler? Yapılacak bir şey olmadığı için miydi?

"Onlar öldü, değil mi?"

"Rose, şimdi sırası değil-"

"Bana sadece gerçeği söyle."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

PETER metro girişinin önünden **geçti**. Bu gece için kapalıydı. Bu iyiydi. Metrolardan olabildiğince uzak dururdu. Bir yıl önce raydan çıkan bir trende bulunmuştu, birçok kişi ölmesine rağmen kendisinin hafif yaralarla kurtulduğu korkunç bir kazaydı. Metro hâlâ onu geriyor, tünellerinden her inişinde boynundaki kasları geriyordu.

S4 otobüsüne binerek On Altıncı Cadde'ye çıktı. Sabahın erken saatlerinde bile kalabalıktı. Sadece yarım saatte bir sefer yapıyordu ve onun gibi geç vardiyada boş şehir merkezinde dolaşan insanlar için birkaç seçenekten biriydi - kapıcılar, güvenlik görevlileri ve ara sıra patronu memnun etmek için çırpınan gözü yaşlı genç personel.

Dairesine vardığında saat gecenin ikisiydi. Uyuma şansı yoktu. Çok gergindi. Gece nöbetinde geçirdiği on ay onu bir gece hayvanına dönüştürmüştü.

Onu eve göndermişlerdi. Kuralları biliyordu, uzak durması gerektiğini biliyordu ama karanlıkta bir şey onu çağırıyordu.

Elinde anahtarlarla apartmanın ön kapısında durdu, sonra arkasını döndü ve yürümeye başladı.

Arabası köşeye park edilmişti. Kendi kendine, Rock Creek Park'ın ya da George Washington Parkway'in zifiri karanlık bölgelerinden geçerken biraz temiz hava alacağını söyledi. Geceleri DC'den geçmeyi, anıtların ve katli binaların etrafındaki boş sokaklarda dolaşmayı severdi, sanki her şey terk edilmiş, cam altında bir şehirmiş gibi.

Ama Columbia Yolu'ndan aşağı yuvarlanırken, partiye katılanların sonuncusu da hayalet gibi evlerine doğru tökezlerken, pusulanın iğnesi kuzeye yönelmiş gibi kendini Bancroft Caddesi'ndeki eve doğru dönerken buldu.

POLİS mahalleyi kapatmıştı, bu yüzden Peter köşeye park etti ve yürüdü. Silah seslerinin üzerinden bir saatten fazla zaman geçmişti ve polislerin, pencerelerinden bakmanın ötesine geçip olay yerine yaklaşacak kadar cesur olan komşuları dağıtmak için zamanları olmalıydı.

Teyze ve amcanın evinin bulunduğu tepenin aşağısında hâlâ DC polisi ve Gizli Servis arabaları park halindeydi ama acil durum ışıkları yanmıyordu. Ortam soğuktu.

Kaldırımındaki sarı şeridin yanından geçip iki evi taradı, konuşmayı kafasında yeniden canlandırdı, her şeyin nasıl geliştiğini hayal etti: tepenin aşağısındaki eve yapılan saldırı, buraya kaçış, Rose o dolapta kapana kısılmışken oda oda temizlik.

Yaklaştı. Teyzesi ve amcasının evinin garaj yolunda, arkası açık bir ambulansın yanında genç bir kadın duruyordu. Kumral saçları bir yandan kulağının arkasına doğru taranmıştı ve üzerinde kapüşonlu bir sweatshirt ile pijama altı vardı. Sağ elinin etrafında bir bandaj vardı. Hawkins onun yanında duruyordu, yüzünün yarısı ambulansın iç ışıklarıyla aydınlanmıştı. Kadın ona doğru bakıyordu ve Peter buradan bile onun vücut dilini okuyabiliyordu: dik, keskin ve ilgili duruyordu. Peter onun Rose Larkin olduğunu düşündü.

Bir el feneri ışını ormanın içinden geçip Peter'a sabitlendi. Ağaçların arasından biri ona doğru ilerlerken ışığın parıltısından başka bir şey görememesine rağmen sakinliğini korudu.

"Hey. Geri çekilmen gerek. Burada olamazsın."

Bu bir polisin sesiydi ve polis memuru sokak lambasının ışık çemberine girdiğinde Peter onun DC polisinden, Metropolitan Polis Departmanı'ndan ya da kısaca MPD'den olduğunu ve güvenliği sağlamak için burada bulunduğunu gördü.

"Elbette," dedi. Bir an için ona rozet takmayı düşündü ama bu kimlik bilgilerini kötüye kullanmak olurdu. Burada olmaması gerekiyordu ve tüm hikâye -FBI, Beyaz Saray, gece nöbeti- sabahın iki buçuğunda girmek istemeyeceği kadar çok soruyu beraberinde getirecekti.

Arkasını dönmeye başladı.

"Bir dakika," dedi ve sesinde bir kuşku vardı. "Buralarda mı yaşıyorsun?" Takım elbisesinin içinde meraklı bir komşu gibi, gecenin bir yarısı mızmızlanan bir köpeği dışarı çıkaran biri gibi giyinmemiştir.

"Hayır."

"Biraz kimlik görelim."

"Dinle . . ."

"KİMLİK." Artık kibarlığı gitmişti. Gözlerindeki ışık geri gelmişti ve başka biri onlara doğru yürüyordu. Olay yerini inceleyen birinden şüphelenmeleri mantıklıydı.

"Cüzdanıma uzanıyorum," dedi.

Yeni gelen kişi yan tarafa, ışığa doğru döndü. Bu Diane Farr'dı.

"Sorun yok, Memur Vazquez. O benimle birlikte."

Bir an durdu, Peter'dan Farr'a bir ileri bir geri baktı. "Sorun yok," dedi Farr. Polis başını salladı ve suç mahalline doğru yürüdü.

Sahne.

"Peter." Farr başını hafifçe salladı. "Burada ne işin var?"

"Uyuyamadım. Yardım etmek için ne yapabilirim?"

Cevap vermedi, sadece bir an için onu değerlendirdi. "Sokak işlerini özlüyor musun? Aksiyonu?"

"İstiyorum."

"Anlıyorum. Seni uzun zamandır orada tutuyoruz. Ne olduğunu bilmek ister misin?"

Gönüllü olarak bilgi vermiyordu; ona merak edip etmediğini, burnunu sokup sokmadığını soruyordu. Babası sırları satmıştı ya da iddialara göre öyle. Bu tehlikeli bir zemindi.

"Hiçbir şey bilmeme gerek yok."

"Vazquez'e bir şey söyledin mi?"

"Tabii ki hayır."

"Güzel." Yüzü solgundu ve karanlığa baktı, hiçbir şeye odaklanmıyordu, belli ki hâlâ bunu anlamaya çalışıyordu. "Teyze ve amca öldü. Rose Larkin iyi. Sarsılmış tabii ki, ama yaşadıklarını düşünürsek... dayanıklı biri. İyileşecek."

Peter eve baktı. "Cesetleri görmedi mi?"

"Hayır. Ayrı yerlerde. Saklandığı süre boyunca onunla telefonda mıydınız?"

"Öyleydim."

"Buna neden bu kadar yakın hissettiğinizi anlıyorum. Ama bilgiyi kilitlememizin bir nedeni var. Bir sır ne kadar geniş bir alana yayılırsa, o sırrın merkezindeki insanlar için o kadar tehlikeli hale gelir." Az önce iki kişinin öldüğü eve doğru baktı. Örnek olarak.

"Keşke sana daha fazlasını söyleyebilseydim Peter. Bu gece iyi iş çıkardın. Gurur duymalısın."

Sırların nasıl can alabileceğini herkesten iyi biliyordu. Ama yine de sorular peşini bırakmıyordu. Genelkurmay Başkanı'nın gecenin bir yarısı buraya gelmesini gerektirecek kadar öncelikli ne olabilirdi? O acil durum hattı ne içindi? İnsanlar neden ölüyordu? Soruları kendine sakladı, sadece tek bir şey sordu: "Ona ne olacak?"

Farr gülümsedi. "İşte bu yüzden işinde iyisin Peter. Önemsiyorsun. Onu bir otele yerleştireceğiz, bir ajan göz kulak olacak. Güvende olacak. Bu konuda endişelenmene gerek yok."

"Minnettarım."

"Elbette. Yarın ofiste görüşürüz." Saatine baktı. "Ya da bugün, her ne sikimse. Ve Peter, o görüşmede duyduğun her şey ..."

"Sadece gözler," dedi.

"Başını eğ ve bu işi bize bırak. Dikkatli ol, Peter. Bu adil değil ama hata yapma lüksün yok."

Peter arabasına doğru ilerledi ve elli adım sonra döndü. Rose aşağıdaydı, hâlâ Hawkins'le konuşuyordu ama bir şey değişmişti: şimdi tartışıyorlardı. Rose ellerini geriye attı. Tehdit altındaymış gibi görünüyordu. Peter yumrukları kapalı bir şekilde orada durdu ve Farr'ın son sözlerini, uyarısını düşündü. Konuşmanın sakinleşmesini izledi ve sonra oradan uzaklaştı.

TEPENİN AŞAĞISINDA, iki acil yardım görevlisi bir sedye taşıyarak çıkarken Rose teyzesi ve eniştesinin evinin ön kapısına baktı. Hawkins onunla ev arasında durmaya çalıştı ama Rose onu iterek geçti. Hawkins onun omzuna uzandı ama Rose onun elini geri itti.

"Rose, bunu görmene gerek yok."

Sedyenin üzerinde, altındaki hareketsiz bedeni örten bir çarşaf vardı.

"Konuşabileceğin insanlar var. Bu biraz zor olacak."

Keder ya da ezici bir üzüntü bekliyordu ama sadece çelik gibi bir sakinlik, içini ürperten bir uyuşukluk hissetti. Eğer bu bir şoksa, hoş karşılanmıştı. Tüm sahneyi bir filmde izliyormuş gibi hissediyordu ve korku yoktu.

"Bunu yapanı yakaladınız mı?" diye sordu Hawkins'e.

"Açıklamalar için daha sonra zamanımız olacak."

"Onları şimdi istiyorum. Teyzem ve amcam, gerçekte kimdi onlar? Sizin için mi çalışıyorlardı?"

"Bu konuda konuşamam. Keşke konuşabilseydim ama bu sadece seni tehlikeye atar."

Güldü, boğazının arkasında acı bir şey vardı ve tepeye baktı. "Allah korusun. Zaten öyle değil miyim?"

Cevap vermedi.

"Neden öldüler?" diye sordu. "OSPREY? Kırmızı defter mi? Bütün bunlar da ne?"

Bunun üzerine Hawkins sertleşti ve ona bir adım daha yaklaştı. Heybetli bir duruşu vardı ve kendini tutuş şekliyle ilgili bir şey -onun boşluğuna doğru eğilmiş, omuzları öne doğru kıvrılmıştı- Rose'da bir parça korku uyandırdı ama belli etmedi.

"Lütfen bana açıklayın. Başka birine gitmek zorunda kalmak istemiyorum."

Bu bir tehditti, bir sertlik imasıydı. Derin bir nefes aldı ve rahatladı, öfke nöbetiyle başa çıkmaya çalışan bir ebeveyn gibi başparmağı ve işaret parmağıyla alnını ovuşturdu.

"Bunun ne kadar tehlikeli olduğu hakkında hiçbir fikrin yok," dedi, sesi soğuktu. Ona baktı, sonra hafifçe yumuşadı. "Onlar seni güvende tutmak için öldüler. Hepimizi güvende tutmak için. Bu sana bayat bir saçmalık gibi gelebilir ama doğru. Tehlikeli bir işi seve seve ve hiçbir takdir görmeden yaptılar. Ve tüm bu insanlar" -sokaktaki karanlık evleri, içeride uyuyan aileleri işaret etti- "yaptıkları fedakârlıklar ve sakladıkları sırlar sayesinde daha güvende."

Ambulansın kapıları kapandı. Rose ne diyeceğini bilemiyordu. Adrenalin sabah sisi gibi dağılmaya başlamıştı. Kendini yine titrek, hasta ve bitkin hissediyordu. Adam haklıydı. Az önce ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, neyin ortasında olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Madem bu kadar tehlikeliydi, neden bana söylediler?"

"Çünkü sana güvendiler. Bunu halledebileceğini biliyorlardı. Doğru olanı yapabileceğini biliyorlardı." Az önce kaçtığı eve ve elindeki bandaja baktı. "Ve haklıydılar."

PETER, Henry ve Paulette Campbell'ın cenaze **törenine** öğleden birkaç dakika önce Georgetown'daki Holy Trinity Kilisesi'nin kapısından içeri süzülerek **geldi**. Çağrıdan üç gün sonraydı.

Sıralar doluydu. Arka tarafta, duvara dayalı bir bankta yer buldu. Hawkins'i gördü, iş yerinde çoğu gün giydiği gibi siyah bir takım elbise giymişti.

Farr, Peter'ı bu dava konusunda dikkatli olması için uyarmıştı ve Peter da bugün buraya gelme konusunda temkinliydi, işgüzar ya da aşırı meraklı biri olarak görülebilirdi.

Birçok yüzü tanıdı. Bazıları içeri girerken ona bakmıştı. Kilise, babasını tanıyan eski Washington FBI çalışanlarıyla doluydu. Herkes gül için ve açılış Dua, ve ve kelimeler otomatik olarak geldi. Tütsüler, mumlar ve yankılanan sesler onu ortaokula, babasının hayatının o karanlık son yılına, babasının her Pazar ayine gitmeye başladığı -ki bu onun için sık sık oluyordu- ve sonra Çarşamba günleri de ve nihayet her sabah.

Bu, inandığı her şeye ihanet ettiğinden şüphelenilen bir adamdan gelen bir inanç dalgasıydı.

Peter anıların onu ele geçirmesini, o günleri yeniden yaşamasını engellemeye çalıştı.

Skandalın üzerinden o kadar zaman geçmişti ki, acısının çoğunu üzerinden atmıştı. Çoğu zaman, bunu düşündüğünde, davanın gerçeklerini soğukkanlı ve klinik bir şekilde ele alabiliyordu.

Babası FBI karşı istihbaratında bölüm şefiydi. Görevi sırasında Ruslar ajanlarından birini ele geçirmiş ve en önemli mücevherleri ele geçirmişlerdi: FBI ile gizlice bilgi paylaşan ABD'deki Rus elçilik personelinin isimleri. Bu feci bir ihlal idi.

ABD için çalışan yedi Rus aileleriyle birlikte Moskova'ya geri getirildi. Kremlin ve Rus dış istihbarat servisi SVR, onları uçaklara bindirmek için çeşitli bahaneler uydurdu: takdirnameler, ailelerinin hasta olduğuna dair raporlar. Çoğu Butyrka Hapishanesine getirildi ve bodrum katındaki hücrelerde infaz edildi.

Peter'in babasının da sızıntılarda rol oynadığına ve Ruslar tarafından deşifre edildiğine dair şüpheler vardı, ancak bunlar hiçbir zaman kanıtlanamadı. Skandal Şubat ayında patlak verdi. Kasım ayında babası ölmüştü. Her zaman neşeli bir içiciydi - teknede kokteyller ya da akşam yemeğinde şarap, geç saatlere kadar ailesiyle ve iş arkadaşlarıyla hikayeler anlatmak - ama soruşturmanın stresi ya da suçluluğu, alışkanlığını çok daha karanlık bir şeye dönüştürdü. Ve bir Kasım gecesi, saatte seksen mil hızla Çevre Yolu'nun 57 numaralı çıkışındaki bir otoyol bölücüsüne daldı.

İçkiliydi, ama o zamanlar hep içerdi. Bu bir kaza mıydı? Yoksa arabayı doğrudan bariyerlere mi doğrultmuştu? Asla net bir cevap yoktu. Ve suçluluğu asla kanıtlanamadı, asla çürütülemedi. Gerçek onunla birlikte öldü.

Peter suçlamalara asla inanamazdı, hayatı boyunca ona diğer insanları kollamayı öğretmiş olan babasına karşı değil. Peter'in şüpheleri, varsayılan suçluluğu, babasının adıyla birlikte, sanki kanında varmış gibi miras alması garipti.

Babası için bir cenaze töreni düzenlediler, ancak tüm o şüpheler hala havadayken, babası hiçbir zaman gerçekten huzura kavuşamadı. Peter her zaman babasının masum olduğunu, daha büyük bir suça karışmış bir seyirci olduğunu ummuştı.

Çok uzun zaman önceydi, ama şimdi olduğu gibi, geçmişin ona çok canlı bir şekilde geldiği anlar vardı, bir acı bıçağı. Bu, tüm kırıkları süpürdüğünüzü sandıktan bir ay sonra küçük bir cam parçasına basmak gibiydi.

Babasının cenazesini, odun yağı ve çiçek kokusunu hatırlardı. Kilisenin ne kadar boş olduğunu, rahibin sesinin dolu olmayan sıralarda nasıl yankılandığını asla unutamamıştı.

İnfaz edilen Amerikan kaynaklarının, elçilik çalışanlarının yüzlerini görecekti. Onların çocuklarını hayal ederdi. Onlardan biriyle ilkokula gitmişti. Ruslar ailelerini topladıktan sonra, çocuklar Rusya'nın Uzak Doğusundaki hapishaneden biraz daha fazlası olan evlere gönderilmiş, ömür boyu dışlanmışlardı.

Yine on üç yaşında olacaktı, okuldan önce mutfak masasında, çatalını sıyırmamaya, babası kitap okurken ses çıkarmamaya dikkat edecekti.

Sabah gazetesini sessizce okuyordu, gözleri kıpkırmızıydı, geri dönüşüm kutusu boş şişelerle doluydu. Peter tanıdığı babasını, her Pazar onunla bulmaca çözen ve işten sonra birkaç basket atmak için asla çok yorgun olmayan adamı zar zor tanıyabiliyordu.

Campbell'ların cenaze töreni devam ederken Peter'ın gözleri kilisenin yan tarafındaki günah çıkarma odasının tahta paravanlarına kaydı.

Her hafta ayinin sonuna doğru buna benzer kabinlerin yanında durup babasının rahiple konuşmasını bitirmesini beklediğini hatırlıyordu. O zamanlar sorular Peter'ı tüketmişti. Şimdi de hâlâ yakıyorlardı: *Ne yaptın baba? İtiraf etmen gereken ne vardı?*

Yas tutanların ön sırası dışarı çıkmaya başladı ve Rose Larkin sade siyah bir elbiseyle yürürken Peter tören boyunca sessizce hazır olda bekledi. Larkin, büro bölüm başkanları, sorumlu özel ajanlar, adalet yetkilileri gibi yabancılardan oluşan korkutucu bir kalabalığın ortasında kendinden emin bir şekilde ilerledi.

Peter kadının ağladığını anlayabiliyordu ama ona doğru bakarken gözlerinde hâlâ bir parlaklık vardı. Bu imkânsızdı -sadece telefonda konuşmuşlardı- ama bir an için onu tanıdığını düşündü.

PETER ayinden sonra kapıdan çıktı, sonra döndü ve Potomac'a doğru yürüdü, yas tutanların ve dışarıda küçük daireler çizerek konuşan ajanların yanından geçti.

Biri omzunu tuttuğunda kilisenin elli metre aşağısındaydı.

"Sutherland, sen olduğunu sanmıştım."

Döndüğünde Quantico'daki eğitiminden bir arkadaşının biraz fazla yakın durduğunu gördü. Vito her zaman tuhaf bir kişisel alan ölçüsüne sahip olmuştu.

"Vahşi, değil mi?" dedi Vito ve kiliseye doğru baktı. "Olanlar hakkında bir şey duydun mu?"

Peter başını salladı.

"Campbell'ların CI-4'ten emekli olduklarını duydum."

Karşı İstihbarat, 4. Manga. Efsanevi bir ekipti, ABD topraklarında Ruslara karşı çalışan casus avcıları. Seçkinler.

Peter'ın ağzı kurudu ama tepkisini Vito'dan sakladı. Babası karşı istihbaratı denetlemişti ve karşı istihbarat da onun gözetiminde gerçekleşen sızıntılarla ilgili soruşturmayı yürütmüş, onun bir hain olduğuna dair tüm şüpheleri yönlendirmişti.

Başka bir Rus operasyonu muydu? ABD topraklarında insanlarımızı öldürmek mi? Sırtındaki kaslar gerildi ve derin bir nefes aldı. Onu ileri iten şey öfkeydi. Babası masum olsun ya da olmasın, sonuçta onu alaşağı eden bir Rus istihbarat operasyonuydu ve Peter onlara karşılık vermek için her şeyini verebilirdi.

"Bunu sana kim söyledi?" Peter sordu.

"Washington Saha Ofisi'ndeki bazı adamları duydum. FBI'da böyle gizli görevde çalışan insanlar olduğunu bile bilmiyordum," dedi. "Geldiklerini duydum"

CIA'den. Belki de eski bir hesaplaşmaydı." "Başka bir şey duydu mu?"

"Hayır. Beyaz Saray'dakilerden herhangi bir bilgi almadın mı?"

Peter Vito'ya hiçbir şey söylemeyecekti, özellikle de burada. Peter sadece başını eğdi ve ona hadi *kardeşim* bakışı attı. "Kime söyleyeceğim?" Vito sordu.

"Az önce bana bir şey söyledin ve ben seni altı aydır görmedim." "Hadi ama dostum."

"Olmaz."

Vito başını salladı ve "İzci çocuk" diye mırıldandı.

Cenaze Georgetown'un diğer tarafında, Rock Creek'in yukarısındaki yamaçta yer alan güzel bir ormanlık alan olan Oak Hill Mezarlığı'na defnedildi.

Dikkatleri üzerine çekmek istemiyordu, bu yüzden son yas tutanlar kapılardan akarken caddenin karşısına geçti ve Montrose Park'taki çıplak bir ağacın altında durdu. Mezarlıktan yokuş yukarıdaydı ve mahzenlerin arasından cenazeyi görebiliyordu.

Rose mezarların yanında, ama diğer yas tutanlardan biraz uzakta, onurlu bir yerde duruyordu. Tüm tören boyunca, zamanı gelip de taze toprağa uzanıp birazını tabutların üzerine serpinceye kadar kıpırdamadan, sessizlik içinde -şok ya da şaşkınlık içinde- durdu.

Kilisenin arkasından gaydalı bir adam çıktı ve Peter dönüp caddeden aşağı inmeye başladı. Gayda onu her zaman mahvederdi. Babasının cenazesinde de çalmışlardı ve Georgetown'daki bir parkın ortasında boğulacak gibi hissetmiyordu.

Kavalcı, "Amazing Grace "in açılış notalarını çalmaya başladığında caddenin karşısına geçti.

Yavaşça ilerledi, mezarlık beyaz tuğlalı binaların arkasında gözden kaybolurken müziğin solmasına izin verdi. Arabasına doğru dolambaçlı bir yol izledi. Puslu bir gündü ama gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu.

Hâlâ tedirgindi, arkasındaki kaldırımı her köşeden ve her pencerenin yansımasından kontrol etti.

Otuz Birinci Cadde'de, arkasından yaklaşan ve onu takip eden birinin sesini duydu. Hızla durdu ve takip eden kişi kısa bir süre durduğunda çifte sürtünme sesi duydu.

"Peter?" Arkasından bir kadın sesi geldi. Döndü.

Rose'du.

OceanofPDF.com

PETER'IN GÖZLERİ HAFİFÇE KISILDI. Hızlı nefes alıyordu. Ona yetişmek için hızlı hareket etmiş olmalıydı.

"Ayinden sonra seni duydum," dedi. "Sesini tanıdım. Telefondaki sen miydin? O gece ..." Kiliseye doğru başını salladı.

"Evet," dedi. "Teyzen ve amcan için çok üzgünüm."

"Teşekkür ederim."

Ne kadar boş bir cümle, telefonda yaşananların yoğunluğundan sonra ezbere bir değiş tokuş, ama bulabildiği tek kelime o yıpranmış cenaze metniydi.

"İyi misin?" diye sordu.

"Ben idare ediyorum." Bir an için yere baktı, sonra gözlerini on

un. "Bana neden öldüklerini söyleyebilir misiniz?"

Peter dudaklarını düz bir çizgiye bastırdı, sokağa bir aşağı bir yukarı baktı. O birkaç büro çalışanını tanıdı. Ona bir adım daha yaklaştı ve sesini alçalttı.

"Bilmiyorum." Gerçek buydu.

Başını salladı ve içinde bir öfke parıltısı belirdi. Peter o sabah pek çok insanın ona "bilmiyorum" dediğini hissediyordu.

"Gece eylemi," dedi. "Kırmızı defter. Kalem. Saat. Kapı. Ateş."

Elini Rose'un üst koluna koydu. "Tüm bunların sana garip geldiğini biliyorum Rose, ama bu konuyu ulu orta konuşurken dikkatli olmalısın. İnsanların incinmesine neden olabilir."

"Bunu söylemen gereken son kişi benim. Neler olduğunu bilmem gerek. İnsanların yüzüme karşı yalan söylemesinden bıktım."

"Yalan söylemiyorum," dedi Peter. Özellikle bu suçlama onu rahatsız etmişti. "Bilmiyorum. Telefona cevap veriyorum ve doğru kişilere ulaştırıyorum. Ben sadece

iyi olduğundan emin olmak için."

"Tamam mı? Hayır. Teyzem ve amcam idam edildi, ben de neredeyse öldürülüyordum ve şimdi gözetim altındayım ve kimse bana neler olduğunu söyleme nezaketini göstermiyor." Kendini kontrol etti, sonra devam etti, şimdi daha sakindi. "Bana senin numaranı verdiler. Bir şeyler biliyor olmalısın."

"Büyük şemada, ben hiç kimseyim." "O zaman neden buradasın?"

"Saygılarımı sunmak için."

"Ne yapıyorlardı?" Ellerini yana doğru uzattı, bir yalvarış gibiydi.

"Onları öldürtecek ne yaptırdın?"

Cevap vermedi. Kadın geri çekildi ve onu değerlendirdi. Gözleri bir yalan makinesi gibi yavaş ve emin bir şekilde çalışıyor gibiydi.

"Peki ya bilseydiniz?"

"Sana söylemezdim." Kolay bir cevap değildi ama gerçek buydu ve Peter yalandan nefret ederdi.

"Neden?"

"Çünkü bu konuda kurallar var. Ve bunlar çiğnendiğinde ..." Kiliseye doğru baktı. Tek istediği ona yardım etmek, onu rahatlatmak ve bunu kimin yaptığını bulmaktı. Ama bu tehlikeli bir dürtüydü, çizgiyi aşmak, meseleyi kendi ellerine almak.

Başını hafifçe ileri geri hareket ettirdi, gözleri sanki bir seçimi tartıyormuş gibi ona sabitlenmişti. Sanki kabullenmiş gibi teslimiyetle içini çekti, sonra omzunun üzerinden baktı.

"Gitmelisin," dedi Peter. "Orada genellikle ..." "Bir yemek. Evet."

"Belki orada onları tanıyan biri size daha fazlasını anlatabilir."

"Hepsi yabancı. Kimse benimle konuşmayacak. Sadece tabutların yanında durmamı, başımı eğmemi ve teşekkür etmemi istiyorlar."

"Burada yaşamıyor musun?"

"Hayır. Onlarla kalıyordum." Yüzü düştü.

Bir cenazede tek başına. Kalbini kırıyordu ve onu teselli etmek, darbeyi yumuşatmak için her şeyi yapmak istiyordu. Ama duygularının kararlarını gölgelemesine izin veremezdi. Çünkü kız keskindi. Ön kapısını kıramamıştı, bu yüzden şimdi pencereden içeri süzülüyor, onun sempatisiyle oynuyordu. Belki de onu daha yavaş dışarı çekmeye çalışıyordu.

Bu şüpheden nefret ediyordu ama dikkatli olmak zorundaydı. Belki de sadece korkmuş ve yalnızdı. Kartlarından birini çıkardı ve ona uzattı.

"İş hakkında ya da neler olduğu hakkında konuşamam ama kendinizi güvende hissetmezseniz beni arayın. Doğru kişilere iletirim. Elimden gelen her şeyi yaparım."

O aldı.

"Peter Sutherland," dedi ve unvanına dokundu. "Hiç kimse."

OceanofPDF.com

DIMITRI sarmaşıkların ve devrilmiş mezar taşlarının arasından geçerek doğum ve ölüm tarihlerini ve Amerikan Devrimi'nin Kızları plaketlerini inceledi. Görünüşe göre bir dul ya da soyağacı meraklısıydı, ya da sadece orta yaşın sonlarına yaklaşan ve ölümler arasında biraz zaman geçiren bir adamdı.

Silah kalçasında duruyordu, o kadar tanıdıktı ki vücudunun bir parçası gibi hissettiriyordu. Ceketinin altında görünmüyordu. Kılıfın yanındaki astarın üzerine kalın bir kumaş dikmişti. Eklenen ağırlık, silahın iz bırakmasını, eğitilmiş izleyicilere kendini göstermesini engelliyor ve ceketin yumuşak bir çekiş için daha fazla ataletle geri sallanmasını sağlıyordu.

Güvenliğin sıkı olacağını bildiği için mezarlığa girmek için cenaze töreninin bitmesini beklemişti. Sadece en dikkatli gözlemci Dimitri'nin mezar taşlarının, çitlerin ve keçiboynuzu ağaçlarının arasından Rose'a diktiği gözlerini fark edebilirdi. Rose diğer yas tutanların arasından sıyrıldı ve Dimitri de onu belli bir mesafeden takip etti.

Aşırı büyümüş yürüyüş yolunda ilerledi ve kaldırımdan sola döndü. Şimdi hızla hareket ediyordu, neredeyse birini kovalıyordu ve onu sokağın diğer tarafından takip etti.

Bir adama seslendi ve konuşmaya başladılar. Dimitri onu tanıdı. Peter Sutherland'dı. Dimitri'nin nabızı hızlandı ama dışarıya karşı hiçbir tepki göstermedi.

Peter'ı daha önce bir kez, cinayetlerin işlendiği gece, olay yerinin yakınlarında dolaşırken görmüştü. Peter'ın kimliğini bulmak zor olmamıştı. Dimitri'nin iyi kaynakları vardı.

Adımlarını bozmadan yanlarından geçti. Arabası yarım blok ötede, caddenin onların tarafına park etmişti. Karşıya geçti, onlara bolca

ve sonra içine oturdu. Ön camında Lyft ve Uber çıkartmaları olan son model bir Accord'du.

Taksi kılıfı gözetleme için iyi bir kılıftı -arabalarda oturmak, çift park etmek, gecenin her saatinde dolaşmak- ama Washington'da, DC'nin metre değil bölge sistemine geçtiği günlerde bağımsız taksilerin rengarenk koleksiyonunda bile bundan asla kurtulamamıştı. O zamanlar şoförlerin hepsi Etiyopyalı ya da Eritreliydi ve göze batardı. Ama şimdi yeterince kolaydı. Mülâyim görünüşlü beyaz bir adamın taksisinde oturup yol tarif etmeye çalışırken bir yandan da para kazanmaya çalışmasında garip bir şey yok.

Dimitri konuşmayı beden dillerinden okudu: başlangıçta mesafeliydiler, sonra yakınlaştılar. Bir tartışmayla birinin fikrini değiştirebileceğine, hatta birini değiştirebileceğine inandığı uzun zaman önceki günleri hatırladı.

Peter Rose'a bir şey uzattı ve Rose geri çekildi. Henry ve Paulette Campbell Rose'a güvenmiş, hayatlarının son saatlerini onunla geçirmiş, Rose da Sutherland ile acil durum hattında konuşmuştu. Ne kadarını biliyordu? Ve ne aktarmıştı?

Şimdi birlikte çalışıyor gibi görünüyorlardı. Bu onun endişesini doğruladı ve zihninde her ikisini de seyirci konumundan tehdit konumuna getirdi. Büro Rose'u Dupont Circle'da bir otelde tutuyordu ama güvenliği sorun olmayacaktı. Arada sırada bir devriye arabasının geçip gitmesinden başka bir şey değildi.

İyi çocuklara benziyorlardı. Gerçekten utanç vericiydi. Ama büyük plan içinde iki hayat küçük bir bedeldi. Bir sır, tıpkı bir virüs gibi beklenmedik bir anda onlara ulaşmıştı ve tıpkı bir virüs gibi kaderlerine kayıtsızdı.

İkisi de kırmızı defteri biliyordu, el yazısıyla yazılmış bir kayıt, bir ya da iki cinayeti gölgede bırakan bir suçun kanıtı. Bir savaş başlatabilecek türden bir şeydi.

Riskler. Ağlayan bir kızın yüzüne silah doğrulttuğunuzda bunları aklınızda tutmanız gerekirdi. En azından kariyerinin başlarında öyleydi. Artık mantığını bile düşünmüyordu. İş iştir.

Şifreli telefonu kulağına götürdü ve kaynağını aradı.

"BEECH?"

"Evet. Devam et."

"Rose Larkin'in Peter Sutherland ile mezarlık dışında buluşmasını izlemeyi yeni bitirdim."

"Emin misin?"

Bu yanıt vermeye bile değmezdi. "Yayılmadan önce bunun etrafına bir çember çizmemiz gerekiyor" dedi.

Henry ve Paulette Campbell'ın defteri vardı. Tanıklar bulmuşlardı. Ve şimdi Dimitri o defteri bilen herkesi, Campbell'larla çalışmış herkesi bulmalı ve susturmalıydı. Metro kazasıyla ilgili gerçeği kimse öğrenemezdi. Peter Sutherland raydan çıkan trendeydi ve kurtulmuştu. Bu ölümler sadece başlangıçtı.

Dimitri'nin sırrı üç gün daha saklaması gerekiyordu ve sonra uğruna çalıştıkları her şey, tüm öldürmeler sonunda karşılığını bulacaktı.

"Ben halledebilirim," diye cevap verdi BEECH. "Bu riski göze alamayız."

"Her şey kontrolüm altında."

Birbirlerinden uzaklaşırlarken Dimitri'nin gözleri Peter ve Rose arasında gidip geldi. O ve BEECH bu olayda şimdilik aynı taraftaydılar. İkisi de bu bilginin yok edilmesini istiyordu. Ama bu birbirlerine güvendikleri anlamına gelmiyordu. Kitap çok güçlüydü. Onunla kimseye güvenilemezdi.

"BEECH devam etti: "Ne bildiğini ve başka kimlere söylemiş olabileceğini öğrenmeliyiz. Daha fazla ceset sadece işimizi zorlaştıracak, inceleme getirecek."

Haklı bir noktaydı ama bu tür şeyler Dimitri'yi daha önce hiç durdurmamıştı. Silah, huzursuz bir uzuv gibi kalçasını acıtıyordu. Ön camdan Peter'a ve yan aynadan uzaklaşan Rose'a baktı.

"Ne bildiklerini öğrenmek için bir günün var," dedi. "Onları tekrar bir arada görmediğim sürece."

"Bekle."

"Bir gün. Sonra taşınırım." Dimitri aramayı sonlandırdı. BEECH'ten aldığı ses tonundan, emredici sestten hoşlanmamıştı.

Dimitri telefonu cebine koydu ve Rose'dan Peter'a baktı. Hangisini takip etmeli?

Peter'ı tanıyordu: zeki, hırslı, emirler konusunda titiz. Bu işlerden uzak durur, her zamanki gibi başını öne eğmezse sorun yaratmazdı. Ama Dimitri onun kaldırım boyunca ilerleyişini izledikçe huzursuz oluyordu. Genç adam meraklıydı, sorular soruyor, sınırları aşıyordu.

Dimitri onun bir blok aşağıdaki kavşağı geçmesini bekledi ve sonra takibe başladı.

Güneş Foggy Bottom üzerinde **batıyordu**. Peter'ın evde olması, uyuması ya da gece vardiyası için hazırlanması gerekiyordu ama bunun yerine Beyaz Saray'ın Güney Bahçesi'nin yanındaki ağaçların arasında geziniyordu.

Açık sahada basketbol oynadıklarında soyunma odası yerine kullanılan eski havuz evinde antrenman kıyafetlerini yeni değiştirmişti.

Peter akçaağaçların tepesinden yönetim konağının sütunlarını gördü ve köşeyi döndüğünde Başkan Travers'ın kolunun altında bir topla çemberin yanında yürüdüğünü gördü. Bu onun oyunuydu.

Peter derin bir nefes aldı ve sahaya adımını attı. Travers sert bir göğüs pasıyla ve gülümseyerek topu ona attı. Rutin bir yaratıktı ve programı elverdiği sürece her Perşembe ve Cumartesi gecesi oynardı.

Peter hâlâ POTUS ile top oynamanın tuhaflığına alışamamıştı. İlk maçını hatırlıyordu. Başkan'ın kişisel yardımcılarında biri - Kuzey Carolina'da oynamış ve kampanya sırasında Travers'ın bodyman'i olarak görev yapmış Perry adında bir adam - onu bir gün önce davet etmişti.

O gece Peter on iki saatini oturup telefona bakarak, özgür dünyanın lideriyle nasıl oyun oynanacağını anlamaya çalışarak geçirdi. Bir şekilde Oturma Odası'nda dedikodu yayılmış. Jessica onu Başkan'ın üzerine fazla gitmemesi konusunda uyardı. "Bundan nefret ettiğini duydum," dedi ve bunu duyan CIA nöbetçi subayı kaşlarını kaldırıp şüpheli bir yüz ifadesi takındı.

Adamın ve mekanın ne kadar göz korkutucu olduğunu tahmin etmek zor. Peter üniversitede büyük bir yıldız değildi ama NCAA çeyrek finallerinde sekiz milyon kişinin televizyondan, yirmi bin kişinin de tribünlerden izlediği bir maçta oynamıştı. Baskıya alışkındı ama ilk kez

Batı Kanadı'nın girişinden geçerken kalbinin hızla çarptığını fark etti. O bir oyundu. *Bu* büyük gösteriydi.

Travers bu akşamları seviyor gibiydi; dört yüz bin kişilik bir işletmenin başı olarak kendisini koza gibi saran bürokrasi katmanlarını aşma ve bazı genç çalışanlara karşı gardını düşürme fırsatı bulmuştu.

Indiana Üniversitesi'nde yedek bir guarddı ve hâlâ iyiydi, hâlâ her gece bir saat antrenman yapıyordu.

Başkan yirmili yaşlarının çoğunu Orta Amerika'da misyonerlik yaparak geçirmişti: televizyon yoktu, yerleşkeden ayrılmak çok tehlikeliydi, bu yüzden günde sekiz saat basketbol oynuyorlardı.

Beyaz Saray'da ve seçim kampanyası sırasında bir araya gelip maç yapma alışkanlığı, Hoosier'li çiftçi çocuk imajına uyuyordu. Travers'in babası Orta Batı'da bir dizi açık hava perakendecisi kurmuş, Travers ve kardeşleri de bunları genişleterek Orta Amerika'nın göz kamaştırıcı olmayan imalatçıları ve sanayi firmalarının işlerini çeviren bir holdinge dönüştürmüştü. Kendisini sessizce bir finans bilgesi, düşük profilli bir Warren Buffett olarak kabul ettirmişti.

İstikrarlı bir siyasi bağışçı olarak, ABD Ticaret Temsilcisi olarak kısa bir süre görev yapmış ve Beltway'de kendisine büyük saygı kazandıran bir ABD-Çin ticaret anlaşması yapmıştı. Genel seçimlerde geniş bir çekiciliğe sahip olacak, çok fazla partizan bagajı olmayan, dışarıdan bir aday olarak başkanlığa adaylığını koymak üzere seçilmişti.

Kimse Travers'in ön seçimlerden sağ çıkacağını düşünmüyordu ancak münazaralardaki keskin ve abartısız performansları onu, zamanlarının çoğunu birbirlerini bıçaklamaya çalışarak geçiren adaylar sürüsünün başına getirdi.

Adaylığı kazandı. Seçim, diğer partiden iki dönemlik bir başkanın yerine geçmek için her iki tarafta da açık bir yarıştı. Rakibi eski bir İç Güvenlik Bakanı, Anne Gibson adında saçma sapan bir Oklahoman'dı.

Genel seçimler yaklaşırken, bir dizi mali skandal ekibine zarar verdi ve Travers'in açık sözlü nezaketi başkanlığı garantiledi.

Nihayetinde özel kalem müdürü olan Diane Farr, onun çekiciliğini gören ve kampın geri kalanını onun etrafında toplayan ilk parti sadık üyesiydi. O da bağımsız bir çizgiye sahipti ve siyasetteki görevler, çoğunlukla perde arkasındaki işler ve büyük Amerikan çokuluslu şirketlerinin genel danışmanlığı arasında gidip gelmişti. Kilit bir danışman olarak ortaya çıktı ve ustalıkla

Travers'in partiden ve Hill'deki hayat arkadaşlarından bağımsızlığını garanti altına alırken onların desteğini de sürdürmek istiyordu. Özel kalem müdürü olarak onu seçmesi doğaldı; özverili, bu iş için yaşamış, herkesi mutlu edebilecek ve tüm trenleri zamanında çalıştırabilecek dürüst bir komisyoncu.

Peter onları birlikte çalışırken izlemekten hoşlanıyordu, mükemmel bir uyum içindeydiler ama yine de Travers'in taşralı çocuk, Farr'ın ise ağzı bozuk yönetim kurulu üyesi rollerini sürdürüyorlardı.

İlk maçta sahaya çıkan Peter kolay başladı, ne kadar sert oynadıklarını anlamak için zaman ayırdı. Sonunda Travers'ı korumaya başladı. Adam acımasızdı, fizikseldi, sürüyordu, konuşmak ya da nefes almak için hiç durmuyordu. Bu gerçek bir oyun istediğini açıkça ortaya koyuyordu ve Peter da bunu ona verdi.

Çoğu forvet oyuncusu 1.80 ya da daha uzun boyluydu, ancak Peter 1. Lig'de nispeten küçük boyunu kaleye yakın vahşiliğiyle telafi etti. Bu yüzden Ayı lakabını almıştı.

İki yıl yedek kulübesinde oturduktan sonra Peter önemli bir maça çıkarılmış, koç diğer dört oyuncunun oyundan atılmasının ardından çaresizlik içinde onun adını anmıştı. Son dakikalarda, kendisi de dahil olmak üzere herkesi şaşırtarak birbiri ardına isabetli atışlar yaptı. İki gün sonra ilk beşte yer almayı hak etmişti.

Basketbol onun için her zaman bir rahatlama, gardını indirebileceği bir yer olmuştu. İnsanlar onu sahada zar zor tanıyordu.

Travers'la ilk oyununda sert oynadı. Arazinin tanıdık olması ve işin basitliği -temiz havada iyi olduğu bir şeyi yapmak- Peter'a kendini unutturdu, mezarlık vardiyasının verdiği boşluk hissini unutturdu, dikkatli olmayı unutturdu. Anahtara doğru ilerledi ve Başkan sert bir hamle yaptı ama Peter bir tarafa yuvarlanırken Travers onu korumak için hamle yaptı. Peter'ın dirseği Başkan'ın dudağına çarptı ve yere düştü. Travers'in hatasıydı ama bir an için atmosferde hiç oksijen yokmuş gibi hissetti. Gizli Servis sahaya girdi ve Peter hapse girip girmeyeceğini merak etti.

Elini Travers'a uzattı, o da elinin tersini dudağına bastırdı ve bir damla kan çıkardı.

Travers, "Ben iyiyim," diyerek Gizli Servis ajanlarını geri çağırdı. Peter ayağa kalkmasına yardım etti. "Seni vurmadıklarına sevindim," dedi Başkan, gülümseyerek, sırtını sıvazladı ve topu ona uzattı.

Elbette bu tür bir yakınlıkla ilgili anlaşma, sizin bir çıkış noktası olmanız, başkanın personele kişisel düzeyde bağlı hissetmesi ve siyaseti bir anlığına bir kenara bırakması için bir yol olmanızdı. Washington'daki pek çok genç bunu göremedi. Başkomutana yaklaştılar ve kalplerini konuşacak kadar soluk borularından çıkardıklarında hırsları önlerine geçti.

Bir keresinde, ısınırken, bir Senato çalışanı FAA düzenlemeleri ve kendi bölgesindeki gürültü şikayetleri hakkında bir şeyler anlatmaya başlamıştı. Tüm ekip sessizliğe bürünmüş, çocuğun yanlış adımı karşısında neredeyse irkilmişlerdi.

Başkan "Neden top oynamıyoruz?" dedi. Bu kulağa pek hoş gelmeyebilir ama Başkan'dan en ufak bir hayal kırıklığı duymak bile yıkıcıydı.

Peter o çocuğu bir daha sahada görmedi.

Bu gece, uykusuzluğa rağmen, Peter dördüncü sayıdan itibaren ritmini buldu, savunmada boşluklar aradı, sola, sonra sağa döndü, bir drive taklidi yaptı ve sonra boyalı alanın hemen dışında bir fadeaway jumper ile geriye düştü. Yüksek bir kavis çizerek arka plandaki Beyaz Saray cephesini geçti ve sadece fileye değerek fısıltıyla yere indi.

Çağrı, cinayetler, cenaze töreni: Peter'ın geçmişindeki pek çok şeyi ortaya çıkarmıştı. Ama şimdi, serin hava ciğerlerini güzelce yakarken, oyun için mutluydu. Kort her zaman kendini kaybedebileceği bir yer olmuştu.

Bir sonraki sayıda, başkan Peter'ı sıkıştırdı, sonra sola döndü ve topu Perry'ye sektirerek verdi. Perry iki savunmacının arasından sıyrıldı ve kolay bir turnike attı.

Peter topu aldı, sola yuvarlandı ve hiç yokmuş gibi görünen bir yerde potaya giden açık bir çizgi buldu. Hızlandı, o kadar hızlıydı ki sanki bir toptan fırlatılmış gibi görünüyordu ve başkan oyun kurucunun etrafından dolanıp Peter'ı savunmak için koşmaya başladığında potaya bir metre kalmıştı. Peter zıpladı ve parmaklarıyla topu fileye yuvarladı.

Smaç basmak istedi. Smaç basabilirdi. On beş yaşında *Beyaz Adamlar Zıplayamaz'ı izledikten* sonra bütün bir yazı smaç basmayı öğrenene kadar pratik yaparak geçirdiğinden beri smaç basmak dünyada en sevdiği şeylerden biri olmuştu.

Ama Başkan'a smaç basamazsın.

Başkan atışa baktı ve belki de Peter'ın ne düşündüğünü biliyordu.

Travers sinsî bir gülümsemeyle, "Güzel," dedi.

Duş alıp üstünü değiştirdikten **sonra** Peter vardiyası için içeri girdi. Batı Kanadı koridorundan doğruca Oturma Odası merdivenlerine doğru yürüdü ve Diane Farr'ın yanından geçti. Yanından geçerken onu fark etmemiş gibi görünüyordu. Bir yandan iPhone'unu karıştırıyor, bir yandan da telefona bakan bir yardımcısıyla sohbet ediyordu. Peter onun seslendiğini duyduğunda Farr'ın bir metre ötesindeydi.

"Bir dakika burada kal, Peter. Hawkins seni arıyor. Hawkins seni arıyor. mutlu görünmüyor." Omuz silkti ve e-postalarına geri döndü.

Peter telefonunu kontrol etti ve Hawkins'ten gelen tek satırlık mesajı gördü: "Geldiğinde görüşürüz." Koridordan aşağı döndü ve Hawkins'in ofisine doğru yürüdü.

Derin sesi duyduğunda kapının hemen dışındaydı: "Cinayetlerin işlendiği gece Campbell'ların evine mi gittin?"

Peter durdu. Hawkins çoktan arkasından yaklaşmıştı. Peter ofise götürülmeyi bekliyordu, ama anlaşılan Hawkins bunun koridor için iyi bir konuşma, herkesin önünde bir azarlama olacağına karar vermişti. Öfkeliğinde eğleniyormuş gibi görünen bir suratı vardı, hani şu *senin gerçek bir baş belası olduğunu biliyorum* cümlesine eşlik eden türden bir surat. Şu anda bunu takıyordu.

"Evet."

"Ve sana bundan uzak durman söylenmişti."

"Söylenmişti."

"Bu sabah cenazenin önünde neden sinsice dolaştığınızı ve teyzesi ve amcası öldürülmüş bir kadını, uzak durmanız konusunda açıkça uyarıldığınız bir kadını taciz ettiğinizi bana söylemek ister misiniz?"

"Cenazeye saygılarımı sunmak için gittim. Beni tanıdı ... sesimden. Bana yaklaştı."

"Peki ona ne söyledin?"

"Hiçbir şey. Ben de ona söyleyebileceğim hiçbir şey olmadığını söyledim. O da bana aşağı yukarı cehenneme gitmemi söyledi."

"Kız sana ne söyledi?"

"Hiçbir şey."

"İnsanlar seni konuşurken gördü. Fark edilmeden iki yüz FBI ajanının etrafından gizlice dolaşamazsın."

"Kimse ona teyzesi ve amcasının neden öldüğünü söylemediği için çok üzgündü. Neler olduğunu bilmek istiyordu. Bilmiyordum ve bunu söyledim." Hawkins'in ağzı gerildi. Birinin üzerine gitmek üzereyken, yanıldığını öğrenmekten daha kötü bir şey olamazdı. Peter bir fark yaratıp yaratmayacağını merak ettim.

"Otur şuraya. Telefona cevap ver. Evine git. Biraz uyu. Bu kadar. Bununla başa çıkabilir misin? Dünyada şüpheli davranması gereken son kişi sensin. Buraya gelme iznini nasıl aldığını bile bilmiyorum."

Başını salladı ve ofisinde kayboldu. Peter koridorda, açık kapıların ve asistanların masalarının yanından aşağıya baktı, burada dinlediğini belli etmeden kulak misafiri olmak güzel bir sanattı. Koridorun en ucunda, happy hour'da kavga ettiği Theo'nun gülümsediğini gördü.

Bu yüzden çok dikkatli olmak zorundaydı. Gizli bilgileri yanlış kullanma algısı bile birini mahvedebilirdi. Bunu babasında görmüştü.

Peter merdivenlere doğru yürüdü ve Farr'ı onu beklerken buldu.

"Onunla konuştun mu?" diye sordu.

"Evet. Ama ben yanlış bir şey yapmadım." "Bazen bunun bir önemi yoktur."

Peter elini tırabzanın üzerine koydu. "Neyin ortasındayım, Diane? Campbell'lar ne üzerinde çalışıyorlardı? Neden tüm bunlar normal kanalların dışında?"

"Peter-"

"Campbell'lar her ne olacaksa altı gün içinde olacağını söylediler. Şu andan itibaren üç gün var."

"Bu konuda konuşamam, Peter." "Rusya da bunun bir parçası mı?"

Sesini sert bir fısıltıya indirdi. "Seninle bir risk aldığımı biliyorsun. Bunu kişiselleştirme. Özellikle senin dikkatli olman gerekiyor. O konuşma masum olabilir ama bu tür şeyler böyle başlar, bir adım çizgiyi aşarsın."

Ben babam değilim, diye düşündü Peter. Ama kadın haklıydı. Babasını yanlış yola iten şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, başlangıçta ne kadar zararsız görünmüş olabilirdi.

"İşe gitmelisin," dedi.

OceanofPDF.com

PETER oturma odasına **girdi**, kapının hemen ardından içeri girdi ve nöbetteki diğer memurların dikkatini çekmeden masasına geçti. Dosyalarını açtı. Kaynaklar ekranında kayıyordu. Telefon masasının üzerinde sessizce duruyordu.

Az uykuyla geçen uzun ve boş bir geceydi ve ne kadar çabalasa da kafasını toparlayamıyor, babası gibi kendisinin de güvenilmez olduğuna dair o yanlı suçlamayı düşünmeden edemiyordu.

FBI tarafından işe alınması yıllar sürmüştü ve Boston Saha Ofisi'nde gözetim uzmanı olarak sadece destek rolü üstlenebilmişti. Bu genellikle özel ajan olmak için bir basamaktı, ancak meslektaşları ona uğraşmamasını söyledi, FBI'daki üst düzey insanların babası yüzünden ona asla güvenmeyeceği ve hayatının geri kalanında Boston'da bir destek işinde sıkışıp kalacağı konusunda onu uyardı.

Haklıydılar. Yılda iki kez olmak üzere her fırsatta özel ajanlığa ve kendisini yükseltebilecek diğer tüm işlere başvurdu. Başkentte bir istihbarat analistliği için başvurmuş ve ikinci tura kalmıştı ama cevap hep hayır olmuştu.

Boston'daki gözetleme ekiplerindeki eski polis ve askerlerin kara mizahını, en kötü ayrıntıları bile halletmekten duydukları gururu seviyordu. Orta boy bir arabada tikiş tikiş on dört saat boyunca Gatorade şişelerine işlemekten sırtı harap olmuş pek çok sefil gece vardı, ama işi umursamıyordu. En azından masa başında değildi. Sokaklardaydı, kötü adamları arıyor ve tanıkları koruyordu.

Diğerleri ona Zürafa diyor ve durmadan dalga geçiyorlardı. Bu iyi bir şakaydı: göze çarpmamaya çalışan altı altı bir adam. Peter'ın etrafta olmasına dayanamayan bir amir, onu Çin Mahallesi'ne yürüyerek gönderirdi.

yardımcı talimatlarla gözetim: "Uyum sağlayın." Çok iyiydi: titizdi, disiplinliydi, asla şikayet etmezdi. Görünmez olmayı, görülmeden görmeyi öğrendi ve insanların bazen özel gözetim grubu için kullandığı lakaba uygun yaşadı: hayaletler.

Farr onu Washington'a getirerek şansını denemişti. Onunla ilk kez Boston College'da öğrenciyken tanışmıştı. Düşük gelirli lise çocukları için bir yaz basketbol kampı düzenliyordu. Farr, BC'nin mütevelli heyetinde yer alıyordu ve Farr ile bazı toplumsal yardım etkinliklerinde ve fotoğraf çekimlerinde birkaç kez konuşmuştu.

Bu yüzden Travers seçildikten birkaç hafta sonra Farr'dan bir e-posta aldığında çok şaşırılmış ve Travers bir mütevelli toplantısı için şehirdeyken onu North End'de öğle yemeğine davet etmiş. Kendi ricotta'sını yapan ve Peter'ın o güne kadar tattığı en iyi lazanyayı sunan bir İtalyan lokantasında buluştular ama bu, üst düzey bir siyasi toplantı için beklenebilecek en son yerdi. Belki de amaç buydu.

Ona bürodaki bir istihbarat şefinin analist pozisyonuna başvurduktan sonra Peter'ı sorduğunu ve onu mütevelli olduğu dönemden tanıyıp tanımadığını öğrenmek istediğini söyledi. Peter'ı iş için önermiş ama bir sonuç çıkmamış. Nedenini sorduğunda, kendisine Thomas Sutherland'ın çocuğu olduğu için işe alınmadığı söylenmiş.

"Sana göz kulak olan biri var mı?" diye sordu Peter'a. "Büroda onlara ne diyorlar, haham mı?"

Bir akıl hocasından bahsediyordu, yolunuzu açan güçlü birinden. Bu, taraf tutmak, iyilik yapmak, yalakalık yapmak, politika oynamak demektir. Babası yüzünden Peter bu oyunu böyle oynayamazdı, oynamak da istemiyordu. Herkes her zaman onun bir şeyler çevirdiğine, kuralları esnettiğine, babasının günahlarına bulaştığına dair bir işaret arıyordu. Peter sadece başını öne eğdi ve her şeyi kitabına göre yaptı, yeterli olacağını umarak iki kat daha fazla çalıştı.

"Bilmiyorum," dedi.

"Babanın arkadaşları mı? Çocukluğundan tanıdığın insanlar mı? İyilik isteyebileceğin kimse yok mu?"

"Bunların çoğunu DC'de geride bıraktım."

Kadın başını salladı ve adam onun kendisinden bir destek isteyip istemediğini, bunun bir tür test olup olmadığını merak etti. Ama fark etmezdi. O işleri böyle yapmazdı.

"Dosyanı inceledim Peter. Geçmişine, Boston'daki işine. Hasta olduğun ya da geç geldiğin bir gün bile bulamadım. Çoğu insanın en azından birkaç gençlik patavatsızlığı vardır, ama bu neredeyse Mormon. Tüm hayatını büro için çalışarak geçirmiş birinin kaydı. Mükemmel."

O kayıta eksik parçalar vardı. On altı yaşında, babası olmayan, 1.80 boyunda, kafası karışık, kırgın ve dışlanmış bir çocuktü. Çırpınırdı. Öfkesi bazen onu alt ediyordu. Bay Welsh adında sigara tiryakisi bir basketbol koçu onu kurtarmış, bu öfkeyi oyuna kanalize etmişti. Bitmek bilmeyen antrenmanlar ve şafak öncesi kondisyon Peter'a disiplini ve kontrolü öğretti. Bunlar olmadan nerede olabileceğini bilmiyordu. Bunu düşünmekten hoşlanmıyordu.

Sandalyesini geriye itti ve Farr'a baktı. Ne olacağını biliyordu. Babası yüzünden üzerinde bunca inceleme varken tek bir hatayı bile kaldıramazdı. Ama her şeyi kitabına göre mükemmel bir şekilde oynadığında, insanlar bunun bir tür kılıf olduğunu, babasının yaptığı gibi FBI'ın kalbine bir kanser gibi geri dönmesinin bir yolu olduğunu düşündüler. Ona asla gerçek bir sorumluluk vermediler.

"Peter." Çatalını yere bıraktı. "Merkezdeki insanlar seni istemiyor. Yükselmekte zorlanacaksın."

Bunu biliyordu. Eğitim için Quantico'dayken çatlak sesleri duymuş, her basamak çıkmaya çalıştığında merkezdeki mülakatçıların yüzündeki ifadeyi görmüştü. FBI bir aile şirketi idi; çoğu özel ajanın da orada çalışan bir ebeveyni ya da yakın akrabası vardı. Güven oluşturmaya yardımcı oluyordu ama aile bağları onun aleyhine işliyordu.

Nişanlısı da sessizliklerle dolu o uzun mesafeli görüşmelerde ona aynı şeyi söylerdi. Bunun için onu suçlamıyordu. Üniversitede bir araya gelmişlerdi, atletizm yıldızı ve forvet, mükemmel bir çifttiler ve sonra adam finans kariyerini bırakıp G olarak yılda kırk beş bin dolar kazanmaya ve gecelerini ve hafta sonlarını New England'ın en hüzünlü bok çukurlarında geçirmeye başlamıştı.

Leah ona neden kendini bu tuğla duvara attığını, babasının yaptıklarını telafi etmeye çalıştığını, bir gün masum olduğunu kanıtlayabileceği bir yere gelmeye çalıştığını sormayacak kadar iyiydi. Ya da belki de kuralların kendisi için geçerli olmadığını düşünen herkesi alaşağı ederek yaşlı adamdan intikam alıyordu.

Bilmiyordu. Üçü de olabilirdi.

"Hâlâ FBI'da kariyer yapmayı denemek istiyor musun?" Farr sordu. "İstiyorum."

"Metro kazası sırasında ne yaptığınızı okudum."

Peter arabasındaki insanların kaçmasına yardım etmiş, acil çıkışı zorlamış ve onları dışarı çıkarmıştı. *The Post gazetesi* kazayla ilgili bir haberinde Peter'ı öne çıkarmış, yirmi bir kişinin öldüğü bir kazanın ortasında olumlu bir not bulmaya çalışmıştı. Peter sadece kurtaramadıklarını, Metro tünellerinin derinliklerinde sıkışıp kalanları düşünebiliyordu. Onların yardım çılgınlıkları hâlâ aklından çıkmıyordu.

Farr, "Böyle insanlara ihtiyacımız var," dedi. "Şimdi personel şefi olacağım ve çok fazla etkim olacak. Bir şeyler açabilirim," dedi. "Göz alıcı bir şey değil. Büroda onlara ne diyorsunuz, gece ajanı mı? Mezarlıklarda ve hafta sonlarında telefonlara bakmamız lazım."

Gece ajanları, herkes uyurken yerel saha ofislerinde kaleyi korurdu. Genellikle ilk atamada FBI sizi Tulsa ya da Albuquerque gibi ıssız bir yere gönderirdi ama bu da işin bir parçasıydı. Yine de bir basamak yükselmiş olurdunuz.

"İlgileniyorum," dedi Peter.

"Sizi nereye park edeceğimizi bulmaya çalışıyoruz. Durum Odası olabilir."

"Beyaz Saray mı?" Peter sordu.

"Evet. Ama tam bir nöbetçi subay olmayacaksın, daha çok telefonları ve gerektiğinde açık kaynak istihbaratını kapsayan bir arka planda çalışacaksın."

Neredeyse özür dileyecekti. Peter buna inanamıyordu. Yıllardır böyle bir güveni kazanmak için kendini kanıtlamaya çalışıyordu.

"Büroda mı kalayım?"

"Eğer istersen. Seni Batı Kanadı'nda görevlendirebiliriz. Beni ya da kıdemli danışman James Hawkins'i aramanız yeterli olacaktır."

"FBI'nın üst düzey yetkilileri bunu sorun etmez mi?"

"Bu Beyaz Saray'da; benim kararım. Büro ile bu işi halledebilirim. Düşünmek için biraz zamana ihtiyacın olursa anlarım."

Tek istediği buydu ama yine de tereddüt etti. Bu Washington'a, her şeyin başladığı yere, babasını mahveden işe geri dönmek demekti. Bu sınanmak demekti.

Peter ellerini masanın üzerine koydu. "Ne zaman başlayacağım?"

Ertesi sabah **vardiyası** erken bittikten **sonra** Peter şafak ışığına karşı gözlerini kısarak güneybatı kapısından içeri adım attı. Kendini yürüyen bir kadavra gibi hissediyordu, On Yedinci Cadde'ye doğru ilerlerken, yataktan yeni kalkmış Batılılar ters yönde akın ediyordu.

Ofisin ortasında dışarı çağrıldığı için hâlâ öfkeliyken eve gitti. Yıkanacak çamaşırlar ve gönderilecek e-postalar vardı - vaftiz babası şehre geri taşınmıştı ve aylardır bir araya gelmeye çalışıyorlardı - ama kapısından içeri adımını attığında tek düşünebildiği uyumaktı.

Uzandı. Otobüsler vızır vızır geçiyor, itfaiye araçları sirenlerini çalarak caddede tur atıyordu ama Peter kulak tıkaçlarını takmaya bile fırsat bulamadan uykuya daldı.

Saat ikiye kadar ölü gibi uyudu, ta ki cep telefonu komodinin üzerinde tıkırdamaya başlayana kadar.

Numarayı tanıyamadı: 310 alan kodu. Los Angeles diye düşündü, ya da belki Orange County.

"Alo?"

Cevap yok.

Gözlerini kısarak ekrana baktı, gözleri hâlâ uykudan ağırlaşmıştı. "1 cevapsız arama."

Telefonu yere bıraktı ve ayaklarını yatağın kenarına doğru salladı. Telefon tekrar tıkırdadı, kısa bir vızıltı.

"1 sesli mesaj."

Kulağına götürdü.

"Peter. Merhaba. Bu Rose, dün den. Geçen gece için sana teşekkür etmek istedim. Daha önce etmeliydim. Bunu aldığında beni arayabilir misin? Muhtemelen delirdim, ama burada insanlar olması gerekiyordu

Beni izliyorlardı, gittiler ve sanırım dışarıda dolaşan birini gördüm. Tamam. Hoşça kal."

Yatağın kenarına oturdu, telefonu önünde tutuyordu. Emirler yeterince açıktı. Onu rahat bırak. Kendi iyiliği için meseleyi kendi eline almaması konusunda uyarılmıştı.

Ama yolunda gitmeyen bir şeyler vardı ve yardıma ihtiyacı vardı. Campbell'ların öldüğü gece Hawkins'i onunla tartışırken izlediğini hatırlıyordu. Çok kızgın görünüyordu. Peter neler olduğunu bilmiyordu ama hiçbir şey yapmadan duramazdı. Kendini sorgulamaya vakit bulamadan çevir tuşuna bastı ve telefon çaldığında kulağına götürdü.

PETER, Rose'un otelinin lobisine **adımını attı. Burası** Dupont Circle'ın hemen kuzeyinde, düz demir bir binaydı ve Peter oraya en son gittiğinde pis bir yerdi, bir İrlanda barı dairenin en iyi manzaralarını işgal ediyordu.

Şimdi kendini bir tür Avrupa salonu gibi gösteriyordu. Bir sürü takım elbiseli adam vardı ama hiçbirinin saç kesimi, yapısı ya da duruşu bariz bir şekilde kolluk kuvvetlerine benzemiyordu.

Daha hızlı yürüdü. Rose'un üzerinde koruyucu gözetim olmalıydı. Onu geri aradığında, kimsenin olmadığını söyledi. Koruması gitmişti.

Asansör üçüncü katta açıldı ve Peter dışarı çıkıp 304 numaralı odayı buldu. Parmak eklemlerini kapıya üç kez vurdu. İçeriden ayak sesleri geldi ve gözetleme deliği karardı. Peter bekledi. Kapı bir aralık açıldı.

"Geldiğiniz için teşekkürler," dedi Rose. Üzerinde kapüşonlu bir sweatshirt vardı, saçları ensesinde gevşekçe toplanmıştı.

"Tabii ki."

"Aşağıda kimseyi gördün mü?"

"Hayır. Güvenliğinizden endişe ediyorsanız, soruşturmayı yürüten kişiyle temasa geçmenize yardımcı olacağım."

Peter onu telefonda da aynı şeyi yapmaya teşvik etmişti ama o bunu kabul etmedi.

"Onlarla konuşmak istemiyorum. Ve ben Artık tek başıma olmak istemiyorum." Dudaklarını büzdü, sanki yanlış, fazla savunmasız konuşmuştu. Söylediği her şeyi okuyan, bir davet arayan erkeklere alışkın olabilirdi. Peter öyle yapmadı.

Koridora çıktı ve her iki yönü de taradı. "Seni takip eden biri mi vardı?" diye sordu.

"Birini gördüğümü sandım ama emin değilim. Ne zaman baksam kayboluyor gibiydi." Kollarını kavuşturdu. "Delirecekmişim gibi hissediyorum."

"Rose, sana yardım etmekten ya da şehirde başka kimsen yoksa sadece takılmaktan mutluluk duyarım. Yaşadıklarını kimse tek başına yaşamak zorunda kalmamalı. Ama sana karşı dürüst olmak istiyorum, bu dava hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve bilseydim de bu konuda konuşamazdım."

"Ben bir aç çalışmıyorum. Ben sadece ..."

Peter elini kaldırdı, sanki elini sallıyormuş gibi. "Öyle olduğunu söylemiyorum. Ama bunu söylemem gerekiyordu."

Bir temizlikçi el arabasını onlara doğru sürdü. Koridorda durmak garip gelmeye başlamıştı ama onu içeri davet etmemişti ve o da sormayacaktı. Belki de ne kadar yoğun olursa olsun ilk beş dakikalık konuşmaya dayanarak tamamen yabancı birine güvenmeyi yeniden düşünüyordu. Ona kolay bir çıkış yolu sundu.

"Yemek yedin mi?"

"Aç değilim ama buradan çıkmak istiyorum. Bütün gün bastırılmış durumdayım."

"Hadi biraz yürüyelim."

Başını yukarı kaldırdı ve onu ölçtüğünü, kendisini bekleyen tehditle arasında durmaya yetip yetmeyeceğini merak ettiğini anladı. Gülümsedi. "Bu harika olur."

Aşağı indiler ve Peter'ın gözleri lobideki herkesi aradı. Yine ne bir güvenlik görevlisi ne de dost ya da düşman herhangi bir gözetleme fark etti. Eğer biri onu izliyorsa ya da takip ediyorsa, o iyiydi, tamamen ortama karışabilirdi.

Dupont Circle'da yürümeye başladılar ve eski özel kulüplerden biri olan beyaz bir konağın önünden geçtiler. Dupont'un çevresi büyükelçilikler ve şansölyeliklerle doluydu. Peter ve Rose önce Mısır'ı, sonra da Irak'ı geçtiler. Elçilik Sırası, yüksek duvarları, parmaklıklı pencereleri ve gelip giden siyah arabalarıyla tuhaf bir yerdi. Denizaşırı ölümcül bir sınır çatışmasına kilitlenmiş iki devlet, Massachusetts Caddesi'nde bakımlı bir çiti paylaşıyor olabiliirdi.

Dupont'un yanından geri döndüler. Peter sessizliği bozabilirdi ama bu garip bir şekilde rahat bir sessizlikti. Teyzesi ve eniştesinin öldürüldüğü geceki saçma sapan havadan sudan konuşma aşamasını geçmiş gibiydiler.

öldürüldü. İkisinin de çaresizce konuşmak istediği tek şey yasaktı: Neyin ortasındaydılar?

Adams İlkokulu'nun önündeki yokuşu tırmanırken omzunun üzerinden baktı. Peter durdu ve yokuş aşağı baktı, geçtikleri son kavşağa özellikle dikkat etti.

"Birini mi gördün?" diye sordu.

"Nereden bileyim?"

"Profesyonellerle muhtemelen yapamazsınız."

"Bu konuda çok deneyiminiz var mı?"

"Eskiden bir gözetleme ekibindeydim."

"Nasıl çalışıyor?" Yürürlerken hâlâ arkasına bakıyordu. Ona güven verecek, neyin gerçek neyin hayal olduğunu anlamasına yardımcı olacak bir şeye ihtiyacı vardı.

"Her zaman en az üç kişinin yaya gözetleme yaptığını öğreniriz. A, B ve C. A hedefin hemen arkasında, B daha geride ve C caddenin karşı tarafında. Her kavşakta A diğerlerine hedefin hangi yöne gittiğini işaret eder, sonra B ya da C A'nın yerine geçer ve devam edersiniz."

Columbia ve Onsekizinci Cadde'nin köşesinde, Adams Morgan'ın tepesinde, bisikletler, yayalar ve yaya geçitlerinde etraflarından dolaşmaya çalışan arabalarla dolu bir kavşakta duruyorlardı.

"İki kişiyle yapabilir misin?"

"İhtiyacınız varsa, ama bu daha zor."

Kalabalığın akıp gidişini izledi; sabit vitesli bisikletli bir kurye, bebek arabasını iten bir kadın, kolunun altında dizüstü bilgisayarıyla gözlüklü bir kadın, evden çalışan insanların kamp kurduğu kafeye doğru ilerliyordu.

Rose'un yüzündeki korku gitmiş, yerini kaldırımları tararken duyduğu heves almıştı.

"Bana nasıl yaptığını göster," dedi. Kuyruk yapmayı öğrenmek istiyordu. Bir an için avcı olmak istiyordu.

"Emin misin?" Peter sordu.

"Evet."

Mantıklı geliyordu. Gözetlemeyi öğrenmesinin tek yolu bunu kendisinin yapmasıydı.

Kavşağın çaprazında, kulak üstü mavi kulaklıklar takmış bir adam duruyordu. Boyu 1.80'in üzerindeydi ve

en az iki yüz elli kilo ağırlığındaydı.

"Peki ya kulaklıklılı adam?" Peter söyledi.

"Büyük olan mı?"

"Bu bizim tavşanımız." Sıradan bir sivildi ama ayırt ediciydi, öğrenmek için iyi bir yoldu.

"Peki bunu nasıl yapacağız?" Rose sordu.

"Ben B'de başlayacağım; sen A'da. Yakın dur ama mesela 50 metreden daha yakın olma. Bir kavşaktan döndüğünde bana hangi yöne gittiğini işaret et, sonra yer değiştireceğiz." Peter elinin doğal bir şekilde kalçasına düşmesine izin verdi ve sonra ona dokundu. "Sola giderse sol elinle, sağa giderse sağ elinle."

"Anladım."

"Bunu yapmak istediğine emin misin?"

Ona bakmadı bile. Gözleri tavşana sabitlenmişti. "Kulaklıklarla çok kolay değil mi?"

"Başlangıç için iyi bir yol olacak."

Kulaklıklılı **adam** Columbia Caddesi'nde ilerlemeye başladı, Rose da arkasından. Peter onun yarım blok ilerlemesine izin verdi ve Rose bir taco dükkanını geçtikten sonra B pozisyonunu aldı.

Normalde, ilk kez iz süren kişiler garip davranır, sinirlerini belli ederler. Kollarını çok sabit tutar ve çok kararlı yürürler. Ama Rose rahatça hareket ediyor, On Altıncı Cadde'ye yaklaştıklarında diğer yayaların arasına karışıyordu.

Peter hızlandı ve olası bir değişime hazırlanmak için aradaki mesafeyi kapattı. Tavşanı gözden kaybetmişti ama bu sorun değildi.

Rose caddenin karşısında, bebek arabalı iki annenin arasında durmuş, elini sağ kalçasına dayamış bekliyordu. Peter o yöne, On Altıncı Cadde'ye baktı, ona başını salladı ve karşıya geçti. Rose gülümsedi ama göz temasını gereğinden fazla sürdürmedi.

İstediği buydu: bir nebze kontrol, içine itildiği tehlikeli dünyaya aşinalık. Bir an için kederini ve korkusunu unutarak eğleniyordu.

Peter adımlarını hızlandırdı, göze çarpacak kadar hızlı değildi, ama kaldırımlar kalabalıklaştıkça gözlerini konudan ayırmayacak kadar yakındı. Bir blok sonra adam doğudaki bir yan sokaktan sağa döndü. Peter karşıya geçip işaret verdi ve Rose bir kez daha A noktasını seçti.

Columbia Heights Metro istasyonunun ve üç katlı bir alışveriş merkezinin dışında daha fazla insan vardı. Deneyimli bir iz sürücü için bile zor bir arazi olabilirdi. Peter kalabalığa baktı: kovaların üzerinde oturan köşebaşı adamları, taze meyve satan Salvadorlu kadınlar, işe gidip gelenler ve alışveriş yapanlar. Rose arkasına bakınca Peter ellerini önünde birleştirdi ve Rose'a aradaki mesafeyi kapatmasını işaret etti. Rose

aldı ve aceleyle devam etti. Peter göz ucuyla mavi kulaklıkların kaybolduğunu gördü. Tavşan onları çıkarmıştı.

Peter Rose'u gözünün önünden ayırmıyor ve Columbia ile On Dördüncü Cadde'nin köşesinde dikilirken onu izliyordu. Etrafındaki sokakları tararken doğal soğukkanlılığı yıpranmaya başlamıştı. Tavşanı kaybetmişti. Peter ona doğru ilerledi.

"Kulaklıkları çıkardı," dedi. "Gerçekten iyi iş çıkardın."

Rose boynunu çevirdi. Vazgeçmiyordu. Peter kulaklıklarla işini kolaylaştırmaya çalışıyordu. Ama böyle kolayca takip edilebilen bir nesne ortadan kaybolursa ona odaklanmak zor olabilirdi. Hatta bu fenomenden faydalanan hedefler bile duymuştu: kırmızı bir şapka ya da parlak bir rüzgârlık giyerek takipçilerini rehavete düşürmek, kolay bir takip olacağını düşünmek ve sonra da nesneyi atarak onları kaybetmek.

"Burası zor," dedi ve kalabalığı işaret etti. "Belki de sen farkına varmadan sana nereye gittiğini söylemiştir. Ne giydiğini hatırlıyor musun?"

Rose kaşlarını çatı, hatırlamaya çalıştı. "Siyah kot pantolon . . hayır ... elbise pantolonu. Ve bir rüzgarlık ya da kaban, açık mavi, belki Patagonia."

Quantic'da eğitimciler onları sürekli sorgulardı. Birisi sınıfa girer, öğretmene bir zarf verir ve sınıftan ayrılırdı. Öğretmenler daha sonra acımasızca memnun etmeye hevesli kursiyerlerle dolu oditoryuma o kişinin ne giydiğini, saçının ne renk olduğunu, gözlerini, gözlük takıp takmadığını sorarlardı.

İlk birkaç deneme utanç vericiydi. İnsanlar mavi kazaklı, gözlüklü beyaz bir adam olduğuna yemin ediyor, ancak yüzde 100 yanıldıklarını anlıyorlardı. Gerçek şuydu ki -ve bu durum iz sürücüler için gözetleme işini çok daha kolay hale getiriyordu- insanlar her gün aynı yollarda tünel görüşüyle, etraflarındaki dünyayı görmeden yürüyorlardı. G olarak geçirdiği zamanın sonunda bu gözlemler otomatik hale gelmişti ve Peter yanından geçen herkesi hiç düşünmeden sessizce kaydediyordu.

Rose tarif konusunda haklıydı, gerçi siyah kot pantolonlardı. Bu tür bir hatırlama ve gözlem, eğitim almamış biri için mükemmeldi.

"Onun da bir bez çantası vardı, değil mi?" dedi.

Peter başıyla onayladı. "Orada katlanmış bir şey gördün mü?"

"Evet." Kulaklıkları içine koyduğu çantaydı. Dışarıda bir dergi ya da sirküler veya *USA Today* olduğunu düşündü.

"Yeniden kullanılabilir çantalar. Şu çantanın içine katlanmış. Burada alışveriş yaparken plastik poşetler için ücret alınıyor mu?"

"Beş sent," dedi Peter. Alışveriş torbası da olabilirlerdi.

Rose başını salladı. "Markete gittiğini söyleyebilirdim ama bir marketin önünden geçtik."

Alışveriş merkezindeki tabelaları inceledi-Target, Best Buy, Marshalls.

"Hemen köşede bir Giant var," dedi Peter. Onların tarafındaydı. Sokağın ortasında.

"Ya buralarda yaşıyorsa? Onu ilk gördüğümüzde çöpe bir şey atmıştı. Belki de acıkmıştır. Hızlıca bir şeyler atıştırmak için Adams Morgan'a gidiyor, pizza ya da başka bir şey, sonra da stok yapmak için evinin yakınındaki markete uğruyor."

"Bana uyar," dedi Peter. Rose çoktan Giant'a doğru ilerlemeye başlamıştı. Peter onu kalabalığın arasından takip etti ve arkasındaki otomatik kapıdan içeri girdi. Bir kuyrukta çalışmanın heyecanını her zaman sevmişti ve bunun Rose'u da kendine bağladığını görebiliyordu.

Mağazanın önünden geçerek her sırayı kontrol etti, sanki bilmediği bir pazarda bir ürün arıyormuş gibi çok sıra dışı görünmüyordu.

Mağazanın en ucundaki ürünlere yöneldi ve süt ürünleri, etler ve ekmeklerin yanından geçerek mağazanın kenarından dolaştı ama hâlâ ondan bir iz yoktu. Mağazanın arka tarafında, dökme gıda kutularının yanında durdu.

"Sana çanta gibi mi göründüler?" Rose sordu.

"İlk başta dergi ya da genelge sandım."

"Belki de sadece hayal görüyordumdur." Ellerini kalçalarına koydu ve aniden üzgün göründü. "Yani, mavi kulaklıklılı, bebek yüzlü ve eli çantalı kocaman bir adamın izini nasıl kaybedersin?"

Peter'ın gözleri fal taşı gibi açıldı ama soluna bakma isteğiyle savaştı. Rose baktı ve ağzı açık kaldı. Kulaklıklılı adam onlara bakıyordu, elinde bir paket domuz pirzolası vardı ve yüzünde *siz de kimsiniz lan* diyen bir ifade vardı.

Rose çoktan geriye doğru adım atmış ve dönmeye başlamıştı; eli Peter'ın bileğine yapışmış, onu koridordan aşağıya, sersemlemiş adamdan uzağa çekiyordu. Ürünlere ulaştıklarında utanç duygusu yumruklaşmaya dönüşmüştü.

"Yandık, yandık," diye fısıldadı Rose ve Peter da onunla birlikte güldü. Mavi Kulaklıklar koridorun sonunda gözden kayboldu ve Peter gözlerini dört açtı. Bölümün en ucuna kadar yürüdüler ve hedeflerinin otomatik ödeme makinelerine doğru ilerlediğini görmek için etraflarına baktılar, hala mağazanın ön tarafına şüpheli bakışlar atıyorlardı.

"Bir saniye bekle," dedi Peter. "Çıkış yapıyor. Biz iyiyiz. İyi göz!" Rose ona yandan sarıldı. Ona baktı ve tekrar güldü, kulaklıklılı adamın uzaklaşmasını izlerken geri çekildi dükkanın önündeki pencerelerden.

Rose bir salkım üzümü kaldırdı ve inceledi. Bir tanesini koparıp ağzına attı.

Peter göz ucuyla onu izledi. Kadın bir tane daha koparıp ona uzattı, ama Peter reddetti. Kadın merakla ona baktı.

"Nedir bu? Bunlar mı? Öğle yemeği yemedim. Sakin ol; parasını ben ödeyeceğim." Meyvelere baktı. "Yediğim için mi endişeleniyorsun, kilo için mi?"

Ürünlerin sergilendiği bir yere doğru birkaç adım attı ve elma stoklayan bir çocuğa "Üzüm almadan önce denesem olur mu?" diye sordu.

Omuz silkti. "Kimsenin umurunda olduğunu sanmıyorum."

Rose Peter'a döndü ama Peter hâlâ tatmin olmamıştı ve başarılı takiplerinin verdiği baş dönmesi buharlaşmaya başlamıştı.

"Hazır mısın?" diye sordu, başıyla kasaya doğru bir işaret yaptı. Üzümleri kasadaki tartının üzerine bıraktı, sonra Peter'a gülümsedi. Başparmağı tartının üzerindeydi, ağırlık ekliyordu.

"İşte böyle," dedi.

Ondördüncü Cadde'ye **çıktılar** ve güneye yöneldiler. Rose üzüm salkımını Peter'a uzattı ve o da bir tane kopardı.

Columbia Yolu'na döndüklerinde, "İnsanları iyi tanıyorsun," dedi.

"Los Angeles'ta parfüm ve mücevher gibi butik işlerde çalışıyordum. Berbat bir şey; yarısı insanların profilini çıkarmak ve psikolojileriyle, ihtiyaçlarıyla oynamak."

"Şimdi ne yapacaksın?"

"En son yatırımcı ilişkileri, sonra Los Angeles'ta bir girişimim vardı. Aynı şey ama gerçekten kendinizi satıyorsunuz."

Peter etkilenmiş bir şekilde başını salladı. Tanıdığı, finans sektöründe kalıp bir girişimden başarıyla çıkan insanlar şimdi zamanlarının çoğunu pahalı hobiler edinerek geçiriyor gibiydi.

"Öyle değil," dedi. "Yüzümde patladı." "Ne derler? 'Çabuk başarısız ol' mu?"

"Erken başarısız ol, hızlı başarısız ol, sık başarısız ol. Bu çoğunlukla saçmalıktır. Ama bu, çalkalanması gereken bir fikir değildi. İşe yarayabilirdi."

"Neydi o?"

"Küçük işletmelere verilen krediler. İş kolaylaştırın ve acıyı ortadan kaldırın. Bir anlaşmam vardı ve New York'ta kapanışa gittiğimizde fon sağlayıcılarımdan biri, esas adamım, benimle yatırımcı ilişkileri kurmaya çalıştı." Bir kaşını kaldırdı.

"Anlıyorum. Ve sen-"

"Nihayetinde ona kendini becermesini söyledim. Birçok, birçok ince girişimden sonra. Karısıyla arkadaşım. Her şey berbattı. "Genç kızları kurtarma işine nasıl girdin?"

"Kendini kurtardın, oradan çıktın ve bir telefona ulaştın."

"Biliyorum. Şakaydı."

"Oh." Peter bir üzüm daha aldı. "Elbette. Ailemde kolluk kuvvetleri geçmiş var. Oldukça basit bir iş. İnsanlara yardım ediyorsun, kötü adamları durduruyorsun. Asla bu kadar basit değil, biliyorum ama iyi bir iş."

Rose bir an sessiz kaldı. Şimdi Meridian Hill Park'ın yanındaki kaldırımında ilerliyorlardı.

"Basit, hmm? Şu arkadaki üzümlerle ilgili şey çok komik. Gergin görünmüyorsun ama bu seni gerçekten rahatsız etti."

Gözlerini hafifçe kısmış, Peter'ın nefret ettiği bir şekilde onu değerlendiriyordu. Bunun onu neden rahatsız ettiğini biliyordu, küçük hırsızlığın ve bundan da öte umursamama ya da işleri olurlarına bırakma tavrının. Bazen her bürokratik kurala harfiyen uymak zorunda kalmaktan bıkiyordu ama yine de temel dürüstlük konusunda titizdi.

Bunun çılğınca olduğunu biliyordu, bu tür şeylerin omurgasının etrafındaki kasları her zaman nasıl gerdiğini: köşeleri kesmek, hile yapmak konusunda rahatlık. Babası için çalışan ajan bu binlerce küçük taviz sayesinde uzun süre ihanetten kurtulmuştu. Biri ölene kadar hepsi çok küçük görünür.

"Açın ne?"

"Pardon?" Peter

sordu.

"Burada olman mı gerekiyordu? Dün bu işe karışmak istemedin. Ya da yapamadın."

"Benden yardım istedin."

"Bu kadar basit mi?"

"Evet." O kadar basit değildi elbette. Ne kadar dikkatli davranırsa davranırsın risk altındaydı. Ama kız ondan yardım istediğinde başka çaresi kalmamıştı, gerçi kızla bunun nedenlerini konuşmak, hatta kendisi de çok yakından incelemek istemiyordu.

Rose kurnazdı, onun zayıf noktalarına odaklanıyor, psikolojisinin taslağını çıkarıyordu. Peter tüm bunların ne kadarının bir oyun olduğunu merak etmeye başladı: Rose'un ona yaklaşmak ve aradığı cevapları bulmak için yardıma ihtiyacı varmış gibi davranması.

Elbette bu onu temkinli yapıyordu ama bu sadece onun hakkındaki merakını daha da artırıyordu. "Peki, nelere dikkat edebilirim? Takip eden insanlar için?" diye sordu, konuyu değiştirdi. Belki de onun tepkisini anlamıştı.

"İyi bir kuyruk oluşturmak zor. FBI düzgün bir iş için yirmi ya da otuz kişi kullanır, altı takipçi de bu arada dolaşır. Paket ya da sırt çantası taşıyan kişilere dikkat edin, çünkü takipçiler sık sık kıyafet değiştirmek zorunda kalacaktır. Şapka ve ceketlere dikkat etmeyi unutun, onları değiştirmek çok kolaydır ama ayakkabılar, pantolonlar ve etekler iyi ipuçlarıdır. İletişime ihtiyaçları var, ancak telsizler ve bileğinize konuşmak gerçekten göze çarpıyor, bu yüzden en iyi seçenek iPhone ile birlikte gelen beyaz kulaklıklar gibi bir şey. Mikrofonları vardır ve göze çarpmazlar."

Durdu ve bir şeyler düşünerek yere baktı.

"Köşede," dedi. "Beni takip eden adamı caddenin karşısında gördüğümü sandım. Yüz metre kadar arkamızdaydı."

"Neye benziyordu?" Peter dönmeden sordu. "Orta yaşlı, orta boylu, kahverengi saçlı, lacivert takım elbiseli." "Özellikle göze çarpan bir şey var mıydı?"

"Hayır. Tuhaf olan da buydu. Neredeyse ... jenerik görünüyordu."

"Bu Washington'da çalışan adamların yüzde sekseni olabilir." "Bu yüzden mi onu her yerde görüyorum?"

"Bu bir olasılık. Bu tür şeyleri düşünmeye başladığınızda her yerde tehditler görüyorsunuz. Benim de başıma geldi. Uyuyor muydun?"

"Pek sayılmaz. Ne zaman gözlerimi kapatsam oraya geri dönüyorum."

Ev. Dolap. Elini kızın omzuna koydu ve gözleri arkalarında iki yandaki sokağı taradı.

"Ben kimseyi görmüyorum."

Dudaklarını büzdü. "Teşekkürler."

Otele varıp lobiden asansöre geçene kadar küçük şeyler hakkında konuşmaya devam ettiler -ticaretin ayrıntıları, gözetleme pratiği yaparken fark ettiği şeyler-. Adam onu kapısına kadar götürdü ve kadın anahtar kartını daldırıp birkaç santim araladı.

İçeri bir adım attıktan sonra durakladı.

"Tek başına iyi misin?" diye sordu.

"Sanırım iyiyim."

Onu bir daha ne zaman göreceğinden ya da görüp görmeyeceğinden emin değildi ve sormak istediği bir soru vardı. Tüm bu zaman boyunca onu rahatsız etmişti.

"Rose?"

"Evet."

"Bana neden güveniyorsun? Neden diğer FBI çalışanlarıyla konuşmak istemedin?"

Omuzlarını kaldırdı. "Bilmiyorum."

"Teyzen ve amcan sana bir şey verdi mi? Ya da başka bir şey söylediler mi? Birinin peşine düşmesi için bir neden olabilecek herhangi bir şey?" "Sana söylediğim gibi."

"O gece tuhaf bir şeyden bahsettiklerini duydun mu?" Sırıttı ve başını salladı. "Vermeden almak."

"Ne?"

"Bana olanlar hakkında konuşamayacağınla ilgili tüm bu şarkıyı ve dansı yaptın ve şimdi beni bilgi için pompalıyorsun."

Adil bir durumdu. O da en az onun kadar karanlıktaydı ve birlikte geçirdikleri süre boyunca normalde çok dikkat ettiği kuralları unutmuştu.

"Sen de tıpkı diğerleri gibisin," dedi. "Bütün bunlar sana güvenmemi sağlamak için miydi?"

"Kim gibi?"

İçeri doğru bir adım daha attı ve bir eli kapıda, döndü.

"Geldiğin için teşekkürler, Peter. Çok nazıksın. Şimdi biraz uyuyacağım, tamam mı?"

Bir soğukluk, bir kovulma vardı. "İyi olduğuna emin misin?"

Başını salladı ve kapıyı kapattı.

PETER GİTTİ. Altı blok yürüdükten sonra geri döndü, otele geri döndü ve asansöre binerek üçüncü kata çıktı.

Aradan on dakika geçmişti ama adam kapıyı çaldığında Rose sanki onu bekliyormuş gibi hızla cevap verdi.

"Hey," dedi ve saçlarını geriye doğru taradı. "Dinle. Aşırı tepki göstermiş olabilirim. Yardımın için gerçekten minnettarım. İçeri gelmek ister misin? Çay yapıyordum."

"Elbette," dedi Peter. Koridorda bir aşağı bir yukarı baktı ve içeri girdi. Onu geri getiren, P Caddesi kaldırımında geri döndüren neydi?

Neredeyse jenerik görünüyordu. Bu cümle aklından çıkmamış, onu rahatsız etmişti.

Rose Peter'a gülümsedi, kapıyı arkalarından kapattı ve kilitledi. "Huh," dedi, sonra kolu çevirdi ve kapıyı açtı.

Peter izledi. Normalde iç kapı kolu açıldığında elektromanyetik bir *sesle* sürgü geri çekilir. Ama ses yoktu. Kilit ölmüştü.

Kadın ona baktı ve adam parmağını kaldırdı, sonra eğilip otelin koridorunu taradı. Odanın açık kapısının hemen önünde durarak anahtar kartını kilidin içinde test etti. Hiçbir şey yoktu. Herhangi biri içeri girmiş olabilirdi.

"Neler oluyor?" diye sordu.

"Kilitler kapalı."

O cevap veremeden koridorun sonundaki bir ışık karardı, sonra bir başkası. Diğerleri de arka arkaya, gittikçe yaklaşarak karardı.

Odanın tepesindeki ışık kesildi ve onları karanlığa gömdü. "Tanrım, Peter," diye fısıldadı. "Aynı şey o gece de oldu."

Zaten titreyen elini tuttu ve onu kendi yanına getirdi. Zaman yavaşlıyor gibiydi ve her ses keskinleşiyordu.

Korku bacaklarını ağırlaştırmıştı. Bir yanı donup kalmak istiyordu ama başka bir şey daha oluyordu; kaslarını harekete geçiren bir telaş, gelen her kimse ona yaklaşması için onu ileri itiyordu.

Bir adam arıyordu. Onu sokakta döndüren ve Rose'a geri getiren de buydu. On dakika önce otelden çıktığında, Peter görüş alanının kenarında bir şekil yakaladı.

Şüphelerini artıran şey fark *etmediği* şeydi. Adam şehrin içinde ilerleyen bir boşluk gibi arka planda kayboluyor gibiydi.

Peter kapının hemen içindeki ışık düğmelerini denedi ama hepsi çalışmıyordu. Rose odaya doğru bir adım attı ama Peter köşeye sıkışmak istemediği için onu diğer tarafa, karanlık koridora yönlendirdi ve sağa, merdivenlere doğru döndü.

Gözleri alışmamıştı ve duvara uzanan parmağını sıkıştırdı, onu beklediğinden daha yakın buldu. Koridorun döndüğü ilerideki soluk kırmızı ışıltıya doğru ilerledi. Bu bir çıkış işaretiydi, görüş alanının hemen dışında.

Soğuk, sıcak, soğuk: çıkışa doğru koşarken parmak uçları ucuz duvar kâğıtlarının ve çelik otel kapılarının üzerinde gezindi. Kulaklarında ve boğazının çukurunda yıkanan kalp atışlarının artan temposuna rağmen nefesini bile tuttu.

Halıda *ayak sesleri*. Burada başka biri daha vardı, çok yakındaydı. Hiç düşünmeden Rose'un önüne geçti ve kendini onunla tehdit arasında tuttu.

İlk dokunuş tam kırmızılı silueti seçebildiği sırada geldi. Sert bir kenar, belki de bir elin kenarı, boğazına çarptı ve nefesi kesildi, uzun bir vıraklama, ama hareket etmeye devam etti, kendini gölgeye doğru sürdü. Eli bir adamın koluna değdi ve Peter omzunu düşürdü, bacaklarıyla sertçe itti ve adamı duvara yapıştırdı. Peter tökezleyerek uzaklaştı, nefes nefese kalmıştı. Sağındaki duvarda yangın alarminin T şeklindeki kolunu seçti ve onu aşağı çekti.

"Rose," diye bağırmaya çalıştı ama yaralı boğazından zar zor bir ses çıkarabildi. Alarm cihazı delici bir bip sesi çıkardı ve koridorun sonunda bir flaşör yanıp söndü. Bir anlık beyaz ışıqla sahne netleşti: Adam yere düşmüştü ve tek dizinin üzerinde doğruldu, yüzü aşağıdaydı, çıkışa doğru dönerken görünmüyordu.

Peter'ın refleksi, sahada binlerce kez koştuğu aynı güçlü hamleyle onu ışığa doğru çekmek için üzerine atılmaktı. Ama kendini kontrol etti. İlk önceliği Rose'u buradan çıkarmaktı. Başka saldırganlar da gelebilirdi.

Arkasına baktı ve bir sonraki flaşta onu gördü. Bir sonraki flaşta adam gitmişti. Konuklar kapılarından başlarını uzatmış, korkuyla karanlığa bakıyorlardı.

Ona doğru koştu, kolunu omuzlarına doladı ve çıkış tabelasının kırmızı ışığında merdivenlere açılan kapıdaki itme çubuğunu buldu. Merdiven boşluğunu dolduran acil durum ışıkları, beton basamaklardan hızla inerken onu neredeyse kör ediyordu.

Acı boğazına yayılırken ve nefesi hırıltılar halinde gelirken lobiyi koşarak geçtiler. Tuvaletlerin yakınındaki bir koridor On Dokuzuncu Cadde'deki bir yan girişe açılıyordu. Peter kolunu kaldırarak bir taksiye doğru adım attı. Arabalar korna çalıyor ve sürücüleri frene basarken pike yapıyorlardı. Taksi ışıklarını yaktı ve yan kapıya doğru koştular.

Kapıyı tutup sokağı tararken önce Rose'un içeri girmesine yardım etti, sonra da içeri girdi.

Güvenli bir yere. "Beyaz Saray," diye mırıldandı Peter şoföre. "On yedinci ve G."

Peter'a kocaman gözlerle baktı. "Sen iyi misin?"

"Sadece sür," dedi Rose. Taksici Connecticut Bulvarı'na doğru trafiğin içine daldı. İlk siren sesleri -polis ve itfaiye- kuzeydeki sokakları aydınlatırken Dupont Circle'ın arkadan küçölmesini izlediler.

PETER hâlâ zar zor konuşabiliyordu ve Diane Farr'a seslendi. Bir Gizli Servis ajanı onları güneybatı girişinde, normalde Kuzey Çimenliği yakınında kamp kurmuş olan haber kanallarının görüş alanının dışında bekliyordu.

Peter ajanı tanıdı, Daniel Akana, Pasifik Adaları kökenli iri yarı bir adamdı ve diğer ajanların çoğundan farklı olarak sık sık gülümsüyordu. Ama Peter ve Rose'u aceleyle içeri sokarken yüzü asıktı.

Peter'ın boğazı buruşmuş bir pipet gibi hissediyordu. Zorlukla aldığı nefesler onu paniğe sürüklüyordu ama şişlik daha da kötüleşiyor gibi görünmüyordu. Farr, Batı Kanada koridorunda onlara katıldı ve lastik gagalı personelin yanından geçerek Beyaz Saray'ın içine ve küçük bir tıbbi kliniğe götürdü.

Peter muayene odasında bir masanın üzerinde yatıyordu. Malikânenin hemen içinde yer alan bu muayenehanede birinci ailenin sağlık durumunun yanı sıra çalışanlar ve ziyaretçiler için acil durumlar söz konusuydu. Nöbetçi doktor Peter'ın boğazını muayene ederken, Farr Rose'la sessizce konuştu ve onu koridora yönlendirdi.

Bir donanma cerrahı olan doktor kalem ışığını cebine koydu. Peter'a boğazına sarması için bir torba buz uzatırken, "Her ihtimale karşı sizi GW hastanesine götürmek istiyorum," dedi.

"Hayır," diye fısıldadı. "Ben iyiyim."

Saatini kontrol etti. "Eğer o şişlik yarım saat içinde inmezse, gidiyorsun," dedi ve dışarı çıktı.

Soğuk acısını bastırdı ve boynundan aşağı bir damla buğu süzüldü. Asma tavanın karolarına ve soğuk beyaz floresan ışıklara baktı ve zihni sürekli o otel koridoruna geri döndü.

Saldırı sırasında yanıp sönen ışıklardan yüzü hatırlamak istedi, spesifik bir şey. Hiçbir şey bulamadı. Rose onları takip eden adamı tarif edememişti. Peter şimdi bunun saldırganın yeteneği olduğunu anlıyordu.

Başka bir Gizli Servis ajanı içeri girdi ve Peter'ın olanlarla ilgili ifadesini aldı, ancak ajanın koridordaki saldırganı bulup bulmadıkları konusunda hiçbir bilgisi yoktu.

Ajan gittikten sonra Peter kalbinin yavaşlamasını bekledi. Ama hiç yavaşlamadı. Saate baktı. Yirmi dakika. Burada oturuyor olamazdı. Göğsü inip kalkıyor, nefesi acı veriyordu ama geliyordu.

Ayağa kalktı ve boştaki eliyle masayı kavradı. Koşuşturmadan dolayı hâlâ ayaktaydı ve hareket etmesi gerekiyordu. O katil dışarıdaydı. Muayene odasından çıkıp koridora adım attı.

Doktor birkaç metre ötede bir hemşireyle konuşuyordu. Peter'a, "Bekle," dedi.

"Ben iyiyim."

"Dinlenmen gerek."

Peter omzunun üzerinden Farr'ın küçük resepsiyon alanından yaklaştığını gördü.

"Diane," dedi Peter. "Neler oluyor?" "O

iyi mi?" Farr doktora sordu. "Nefes

alabiliyorum," dedi Peter. "Ben iyiyim."

Doktor ondan Farr'a baktı ve belki de onun çok değerli maaş derecesini aşan bir şeyler olduğunu gördü. Beyaz Saray doktorları müşterilerinin gündemlerinin öncelikli olmasına alıştı. Parmaklarını adamın şişmiş nefes borusunda gezdirdi ve Farr'a başıyla onay verdi.

"Ben ona göz kulak olurum," dedi Farr. Onu kapıya doğru götürdü ve doktor Peter'a sert bir bakış atarak elindeki buz torbasını işaret etti.

"Rose nerede?" Peter, Farr'la birlikte galeriden geçip Batı Kanadı'na doğru yürürken sordu.

"O iyi. Hawkins'le birlikte. Bilgilendirme. Bu olaya müdahaleyi o yönetiyor."

Peter başını salladı.

"Sakin ol," dedi Farr. "Bu bir sorgulama değil. Karmaşanın içindeler."

"Tarayıcıya ihtiyacınız var. Saldırgan oteldeki tüm ışıkları kapatmış, tıpkı Campbell'ların evindeki gibi. Aynı katil. Onu bulmamız gerek."

"DC polisi ve FBI bu işin peşinde. Burası Vahşi Batı değil. Bir araya gelip aramaya çıkmayacaksınız."

Ofisinin kapısını açtı ve içeri girdiler. "Güvenliği neredeydi?" Peter sordu.

"Bir devriyemiz vardı, düzenli bir kontrol."

"O kadın bize güvendi ve neredeyse onu öldürüyorduk."

Farr başını eğdi ve Peter'a sabırlı bir ebeveynin bakışıyla baktı. Düzenin dışındaydı.

"Orada ne yapıyordun, Peter?"

"Ne? Ben tanığa göz kulak oluyordum."

"Neden oradaydın?" Her kelimenin altını çizdi. Katili durdurduktan sonra bile ondan şüpheleniyor muydu?

Öfkenin geldiğini hissetti ve elini hafifçe kapattı, tırnağını parmağının yan tarafına batırdı ve bu acıda yatıştırıcı bir şey buldu. Sözcüklerini dikkatle seçerek devam etti.

"Beni aradı. Yardıma ihtiyacı vardı. Güvenliği gitmişti ve peşinde birini gördüğünü sanıyordu. Haklıydı."

"Numaranı nereden bulmuş?"

"Cenazeden sonra yardıma ihtiyacı olursa diye ona kartımı verdim. Onu doğru kişilere ulaştıracağımı söyledim."

"Ona dava hakkında bir şey söylediniz mi?"

"Hayır. O gece telefonda bahsettiği şey bile değildi. Etrafta dolaştık. Birinin onu takip edip etmediğini nasıl anlayacağını biraz gösterdim, kendini daha iyi hissetmesi için. Peşimden gelmek istiyorsan, sorun değil. Ama Rose'un bu adamın gelip onu alması için neden açık kapı bırakıldığını sormanız gerekir."

"Bu mükemmel bir soru."

"Neler oluyor, Diane? Bu acil durum hattı ne için? Neden tüm bunlar sadece gözler için?"

Gözlerini kapadı ve sanki adil olduklarını kabul ediyormuş gibi sorulara başıyla onay verdi.

"Konuşmalıyız, Peter. Dosyanı ilk gördüğümde senin klasik bir yalaka olduğunu düşünmüştüm."

"Pardon?"

"Kıç öpücüğü. Çizgilerin içini boya. Baban olmadığını kanıtlamaya çalış. Büronun başını okşamasını sağla."

Peter'ın yumruğu sıkılaştı. Buz birbirine karıştı. "Bu da ne böyle?"

"Ama bundan daha fazlası olup olmadığını hep merak etmişimdir. Belki de bir tür görev fanatığıydın, kendine ne zarar vereceğini umursamadan onun yaptıklarını telafi etmeye çalışıyordun. Tanrım," dedi ve inanamayarak başını salladı. "Oteldeki saldırganı sen mi kovaladın?"

Peter'ın boğazı nabzının her atışında acıyordu. Bütün bu sahneyi sanki yukarıdan izliyormuş gibi hissediyordu. Nereye varmaya çalışıyordu?

"Babamın adını temize çıkarmak için bir haçlı seferinde değilim. Bunun yakınından bile geçmedim."

Farr masasının arkasına oturdu, çekmecesinin şifreli kilidini çevirdi ve bir tomar kâğıt çıkardı.

"Öyle olduğunu sanmıyorum. Bence burada doğru olduğunu düşündüğünüz şeyi yaparak onun kaybettiği hayatları telafi etmeye çalışıyorsunuz. Bu kadar mı? Bir parçası mı?"

Çenesi gerildi. Derin, karanlık bir bok kazıyordu, ama bir şekilde belliydi. "Elbette," dedi sesini sakın tutarak.

"Bu konuda ne kadar ciddisin Peter? Bedeli ne olursa olsun doğru olanı yapmak konusunda?"

"Ne demek istiyorsun?"

"En uç örneği ele alalım. Ya varsayımsal olarak konuşursak, o zamanlar kendi babanızı araştırıyor olsaydınız. Ya onun casusluk faaliyetlerine karıştığını kesin olarak gösteren kanıtlarla karşılaşsaydınız? Ne yapardınız?"

"Bu da ne böyle?" Peter boğazındaki acıyı bir anlığına unutarak hırladı. Acı daha da güçlü bir şekilde geri geldi ve gözlerini kapadı.

"Kolay olduğu zaman herkes doğru olanı yapmak ister" dedi. "Ama siz ne kadar kararlısınız? Sadece şu soruya cevap verin. Kendi babanıza karşı ne yapardınız?"

"Yok edin onu." Peter bunu sessizce söyledi. Gerçek buydu. Onu test mi ediyordu? Bunun çok kişisel olup olmadığını mı anlamaya çalışıyordu? Geçmişinden ödün verip vermediğini, öfkeyle koşup koşmadığını ya da telafi etmek için çaresiz olup olmadığını mı?

Bir süre onun cevabıyla oturdu. "Ve şu Rose Larkin olayı. Uyarıldıktan sonra bile davayla ilgilenmeye devam ettiniz." "Evet."

"Neden?"

"Çünkü yardıma ihtiyacı vardı ve benden istedi."

"Bunu tekrar yapar mıydın? Ya işinize mal olsaydı?"

Peter ona baktı. Gerçekle başın asla belaya girmez. Ona hep böyle söylerlerdi. Bu kesinlikle bela gibi hissettirdi.

Ya Rose tekrar ararsa? Ya orada kimse yoksa? Masumlar. Cevapsız çağrılar. Bu tehlikeli bir zemindi, kendisinin asla gerçekten anlamadığı bir parçasıydı. Yalan söylemezdi.

"Evet," dedi.

Bir an soğuk bir şekilde ona baktı ve sonra tatmin olmuş gibi rahatladı.

"Güzel. Şu anda bir fanatiğe ihtiyacım var. Neyin peşinde olduğumuz hakkında hiçbir fikrin yok.

karşı." Önce masa telefonuna, sonra kapıya ve pencereye baktı. "Haydi."

Elinde kâğıtlarla ayağa kalktı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Otur odaya," dedi ve parmaklarını sayfalara vurdu. "Seni okumamın zamanı geldi."

FARR, PETER'ı koridorda yönlendirdi. Batı Kanadı'nın ana girişlerinde hafif makineli tüfekler taşıyan ekstra Gizli Servis ajanları duruyordu. Her yer savaştaymış gibi hissediliyordu.

Oturma Odası'na girdiler ve nöbetçi memurların yanından geçerek Beyaz Saray'ın en güvenli yerlerinden biri olan küçük toplantı odasına girdiler. Pencereleeri buzladı ve kapıyı kapattı. Beyaz gürültünün tıslaması arka planda çalışıyordu.

Kadın otururken karşısındaki sandalyeye oturdu ve parmağını kâğıtların üzerinde gezdirdi.

"Burada iktidara karşı doğruyu söylemenin, en üst düzeylerde bile yolsuzluğun üzerine gitmenin önemi hakkında pek çok hikaye anlatıyoruz. Sanırım bunların romantize edildiğini bilecek kadar çok şey görmüşsünüzdür. Çoğu zaman ne olduğunu biliyorsunuz."

Peter başını salladı. "Güçlüler sizi gömer." "Bu doğru."

Farr kâğıtların üzerindeki kapak sayfasını çıkardı. "Bu benim için zor çünkü ne hakkında olduğunu gerçekten anlamadan önce size bir programın okunmasını isteyip istemediğinizi sormam gerekiyor. Bunu sana şimdi söylüyorum. Önünde kariyeri olan genç bir adam olarak, çekip gitmelisin."

"Ben terfi avcılığı yapmıyorum," dedi. Tüm bu sahne, sanki günah çıkaran bir papazmış gibi personel şefiyle burada oturmak yanlış geliyordu.

"Anlıyorum." "A n l a m ı y o r s u n , " dedi. "Sorun da bu zaten. Sana bir şey söylemeden önce bunu imzalaman gerekiyor. Eğer şimdi ya da ileride

seninle paylaşacağım herhangi bir şey hakkında konuşursan, beş ila yirmi yıl arasında hapis yatarsın. Kendini savunamazsın çünkü

konuştuğumuz hiçbir şey

mahkemede savunmanız için gündeme getirilebilir. Konuşursun, g i d e r s i n . Bu kadar."

Her nasılsa Peter, Farr'ın onu Batı Kanadı'na getirmesinin nedenlerinden birinin de bu belgeler olduğunu biliyordu.

Kalemi kaldırdı. Sözünü tuttu. Sırlarını paylaşmadı. Korkacak hiçbir şeyi yoktu. Ve neler döndüğünü bilmek istiyordu.

Kâğıtları çevirdi ve son sayfayı iki kez imzaladı. Kadın kâğıtları aldı ve sandalyesine geri oturdu.

"O telefonda duyduğun her şeyin neden sadece benim ve Hawkins'in gözü önünde olduğunu şimdi anlıyor musun?"

"Tam olarak değil," dedi. "Rose'un teyzesi ve eniştesinin ona söylediği ve onun da bana söylediği her şey -kırmızı defter ve OSPREY hakkında- uğruna cinayet işlenecek kadar değerli. Yani çemberi küçük tutmak istediniz."

Farr başını salladı.

"Campbell'lar karşı istihbarat mıydı?" Peter sordu.

"Evet. Emekli oldular. CIA ve sonra da bir FBI ekibi için çalışmışlar. Yabancı istihbarat görevlilerinden ve onların ajanlarından oluşan bir hücreyi araştırıyorlardı."

Devam etmedi, sadece bir süre onu izledi. Ajanlar, yani yabancı casusların kaynakları, kontrolleri altındaki Amerikalılar.

Farr sarsılmıştı. En kötü senaryo bu olmadıkça bu tür önlemler almazdı.

Bu acil durum hattı sadece ona ve Hawkins'e ulaşıyordu. İstihbarat ve ulusal güvenlik kurumlarının normal, dikkatle planlanmış kanallarından kaçınmak için bilgiyi bu şekilde silolamasının tek bir nedeni vardı. Henry ve Paulette Campbell gibi kayıt dışı personel kullanmasının nedeni de buydu.

Peter öne doğru eğildi. "İçeriden bir tehdit mi var? Hükümetten biri mi?"

Farr ona baktı. Yas tutan bir kadına benziyordu. "Evet."

"Tanrım," dedi Peter. Elini masanın üzerindeki ucuz kaplamanın üzerinde gezdirdi. Bir hain vardı. Kadının ona neden babasını sorduğunu anlamıştı. Yine oluyordu, ama şimdi Peter bunun merkezindeydi.

"Yani Campbell'lar bilgilerini bir köstebekten korumak için doğrudan size mi rapor verdiler?" Bu kelimeyi söylerken çok tuhaf hissetti. "Kim olduğunu bulmaya mı çalışıyorlardı?"

Daha fazla şaşırmış olmayı dilerdi ama CIA var olduğu süre boyunca sızıntılarla boğuşmuştu.

Kâğıtlara bir göz attı. "Ama yine de. Neden *sadece* sana ve Hawkins'e rapor veriyorsun? Campbell'ların soruşturması gizli kodlu olsaydı, bunu bilen tek kişi o kadar kıdemli olurdu ki ..."

"Bu doğru," dedi.

Peter yere baktı ve bunu sindirmeye çalıştı. Özel erişim programları olarak bilinen bu tür operasyonlar sadece en yüksek rütbeli ulusal güvenlik personeliyle sınırlıydı. Bu da Farr'ın istihbarat dünyasının zirvesine yakın biri hakkında endişelendiği anlamına geliyordu.

Ağzı kâğıt gibi kurumuştı. "Bu yüzden beni masaya koydun. Çünkü ben önemsiz biriyim. Eğer içeriden biriye, onlara borçlu olmamın imkânı yok. Kimse bana ulaşma zahmetine girmezdi. Herhangi bir nüfuz sahibi kimseyle ilişkim yok. Tehlikeye düşmüş olamam."

"Bu da işin bir parçasıydı."

Gözlerini kapattı. Diğer kısmı biliyordu. Babasını. Daha eski bir ihanet. Onun ilk günahı. Kimse bunun peşinden gitmek için Peter'dan daha istekli olamazdı. Ona güvenebilirdi.

"Campbell'lar Rusya'da çalışıyordu, değil mi?" Peter sordu. "Buradaki düşman istihbarat servisi mi?"

Onun tepkisini inceledi. "Eve çok yakın olduğunu biliyorum ama bunun intikamla ilgili olmasına izin veremezsin. Bu konuda aklını başına toplayabilir misin?"

Unutulmuş ve yarısı erimiş buz torbasına baktı. Bir Rus operasyonu babasını alaşağı etmişti. Biri az önce boynunu kırmaya çalışmıştı. Yani evet, bolca motivasyonu vardı. Tek hayal edebildiği, oteldeki o adama yaklaşmak ve onu öldüresiye dövmektir. Ama Peter'ın kendini kontrol etme, öfkesini gizleme konusunda bir ömür boyu pratiği vardı.

"Ben iyiyim," dedi ve omuzlarını geri çekerek sakın görünmeye çalıştı. "Endişelenmene gerek yok. Bana kırmızı defterin ne olduğunu söyleyebilir misin?"

"Rus istihbaratı ile ABD hükümetindeki kaynakları arasındaki görüşmeleri belgelediğine inanıyoruz."

"Kaynağı bulmak için yeterli mi?"

"Öyle olduğunu düşünüyoruz. Yoksa onu avlamak için bu kadar risk almazlardı." "Campbell'larda mıydı?"

"Yaptılar ya da çok yaklaşmışlardı, ama artık yok."

Peter masasına doğru baktı ve sonra masanın üzerine eğildi. "Öldükleri gece, altı gün içinde bir şeyler olacağını söylediler. Sadece iki gün var.

Sola."

O son teslim tarihini, cenazeden beri Campbell'ları Rusların öldürdüğüne dair dolaşan söylentileri düşünmeden edemiyordu. Nöbet tuttuğu o uzun gecelerde Kremlin'in planları hakkında bulabildiği her şeyi okumuştı.

Yutkundu ve devam etti: "Rusya Devlet Başkanı ve Dışışleri Bakanı iki gün içinde Washington'da olacaklar. Bu da bunun bir parçası mı?"

Rusya, ABD'ye ve dünyanın dört bir yanındaki müttefiklerine karşı yürüyüşe geçmişti. Kendi sınırları içinde onlarca kişiyi öldürdükten sonra şimdi de Londra'da muhalifleri cezasız bir şekilde öldürüyordu. Suriye'de Amerikan askerlerine atış mesafesinde savaşan güçleri vardı.

Devlet Başkanı Josef Vikhrov, yılan cazibesine sahip eski bir KGB subayı ve öldürerek zirveye çıkmış, Doğu Avrupa sınırı boyunca gizlice asker yığıyor ve bu hareketleri eğitim tatbikatları olarak gizliyordu. Rusya Ukrayna'yı işgal etmeden önce de aynı bahaneleri kullanmıştı.

Yakında bir şeyler olacaktı ve Washington'da ve denizaşırı ülkelerde bir anda alev alabilecek bir düzine ateş kutusu vardı.

Farr, "Bilmiyoruz," dedi.

Peter elini masaya indirdi. "İki gün içinde!"

"Kendine dikkat et Sutherland," dedi buz gibi bir ses tonuyla. "Her türlü önlemi alıyoruz ve elimizdeki her şeyi bu işe yatırıyoruz."

Devam etmeden önce avuçlarını özür diler gibi kaldırdı. "Ne planlıyorlar, Diane?"

"Cevap o defterde. Bize onlara kimin yardım ettiğini ve ne planladıklarını gösterecek. Bu sayede onları durdurabiliriz."

"Ama bunu bilen herkesi öldürüyorlar."

"Evet," dedi. "Gece eylem hattı bunun için var. Campbell'lar çalışmalarını korumak için büyük bir bağımsızlıkla hareket ettiler. Araştırmalarının her ayrıntısını bize rapor etmediler. Konuştukları, bu konuda bilgisi olan ve şu anda risk altında olabilecek tüm kaynakları bulmaya çalışıyoruz. Ama Campbell'lar acil durumlar için onlara bu numarayı da vermişler. Peşlerinden biri gelirse arayacaklar."

"Ben hedef miyim?"

"Bu gecedен sonra mümkün." Kâğıtları düzeltti. "İşte bu kadar. Eğer kendini öldürteceksen, nedenini bilmen gerektiğini düşündüm."

"Ne yapabilirim ki?"

"Advil al. Boynuna buz koy. Bu gece acil durum hattında kapsama alanımız var. Hayatında bir kez olsun biraz uyu."

"Rose Larkin nerede?" Peter sordu.

"Hâlâ o karmaşanın içinde. Onun için bir güvenlik ekibi kuruyoruz, güvendiğim iki ajan, 24 saat boyunca. Bu bir daha olmayacak."

"Onunla konuşmam gerek."

Farr gözlerini ona dikti. "Bu gece onun yanında olmana sevindim Peter, ama bu beni atlattığın için öfkeli olmadığım anlamına gelmiyor. Seni içeri aldım çünkü bilmeyi hak ediyorsun ve insanlar çok fazla soru soracak ve riskleri anlamam gerekiyor. Bu da daha dikkatli olman gerektiği anlamına geliyor, daha az değil. Etrafta dolaşıp kötü adamları kovalamayacaksın. Eğitimli değilsiniz."

"Ben orada olmasaydım Rose ölmüş olurdu."

Farr içini çekti ve boynunda giderek büyüyen mavi-siyah çürüğe baktı.

Farr, "Muhtemelen şu anda güvendiği tek kişi sensin," dedi. "Hawkins onunla konuştu ama ketum görünüyordu."

"Olmaz mıydın?"

"Korkuyorum. Gerçeği istersen çok korkuyorum. Ben bir MBA'im. Bu benim dünyam değil. İçeride bir düşman var, güçlü biri ve kim oldukları ve başka kimleri yoldan çıkardıkları hakkında hiçbir fikrim yok. Bunların hepsi çok fazla."

Ayağa kalktı. "Git onunla konuş," dedi. "Ama sana söylediği her şey doğrudan bana geri dönüyor. Dikkatli ol, Peter. Kendine dikkat etmelisin."

"Çizgiyi aşmayacağım."

Farr boğazını temizledi ve doğruldu. Bir an için korkusunun ortaya çıkmasına izin vermişti ve şimdi onu tekrar örttü.

Peter'ı inceledi. Öne doğru eğilmişti, ayakları yere basıyordu ve hareket etmeye hazırdı. Kavgâ hâlâ onunla birlikteydi.

"Aklına yattı mı?" diye sordu. "Orada ne oldu? Hawkins'le başının derde girmesinden endişelenmiyorum. Öldürölmenden endişeleniyorum." Zoraki bir gülümseme ve sessiz bir kahkaha attı. "Ve bunun için evrak işlerine ayıracak vaktim yok, tamam mı?"

Farr duvardaki bir düğmeye bastı. Cam temizlendi ve beyaz güröltü kesildi. Kadın gitti ve Peter da arkasından dışarı çıktı.

Diğer nöbetçi memurlar bunu sormamaları gerektiğini biliyorlardı ama Peter bodrum koridoruna geri dönerken hâlâ gözlerin üzerinde olduğunu hissediyordu.

Üst düzey personelin yemek odası olan **Beyaz Saray** Yemekhanesi koridorun tam karşısındaydı. Bodrum tuhaf bir yerdi: M&M'ler ve bütün gece kahve için solda, nükleer kriz için sağda. Farr üst kata yöneldi ve Peter yemekhaneye girdi. Rose, Farr'ın kıdemli yardımcılarında biri olan Julian adında bir adamla oturmuş bazı kâğıtları inceliyordu.

Peter mutfağın yanındaki raftan bir bardak aldı ve soğuk suyla doldurdu. Bir yudum aldı, dikkatle yutkundu, bu hareket boğazına bir acı saplanmasına neden oldu.

Julian ayağa kalktı. Kırk yaşındaydı ama çok daha genç görünüyordu, yüksek lisans öğrencisi havası vardı. Papyonlu ve pantolon askılı bir Yalie, "her kimse" ve "benim" gibi şeyler söylemek için kendi yolundan çıktı.

Yemekhaneden çıkarken başını Peter'a doğru eğdi ve Peter da masada Rose'a katıldı.

Yüzü solgun ve çizgiliydi.

"İyi misin?" Uzandı ve elini onun koluna koydu. "Biraz sarsıldım ama iyi olacağım. Ya sen?"

Kadın eline baktı. Titrediğini hissedebiliyordu. Elini geri çekti ve diğer eliyle kapattı.

"Bilmiyorum. Beni başka bir yere nakledeceklerini söylediler. Mayflower'a."

"Bu iyi bir şey. Orada çok sayıda diplomatla iş yapıyorlar. Güvenliği daha iyi olacaktır."

"Benimle gelir misin?"

"Tabii ki. Bu insanları bulacağız. Sen güvendesin."

Sanki bir şey söyleyip söylememeye karar veriyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. "Ne oldu?"

Cevap vermesi bir anını aldı. "Hiçbir şey."

Bir şeyler saklıyordu ama Peter ellerini incelerken onu zorlamadı. "Muhtemelen hazırđırlar," dedi ve ayağa kalktı. "Julian bir araba getireceklerini söyledi."

Peter onu Batı Kanadı'ndan dışarı çıkarırken kendini yavaşlamaya zorladı; koridorda adım adım ilerliyordu. Farr haklıydı. Henüz kafasına dank etmemişti. Hâlâ tepki vermeye, adrenalin salgılamaya devam ediyordu -Sırada ne var? *Sırada ne vardı?* Ve şimdi onu koridorda çarpıştığı katil kadar ürperten bir tehlike vardı. Tehdit yakındaydı, belki de bu duvarların içindeydi.

Çıkışa doğru döndüklerinde Peter koridorun en ucunda Hawkins'i gördü. Gözleri bir an için karşılaştı ama Hawkins yürümeye devam etti.

"Peter?"

Gerildi. Rose ona bakıyordu, beklediğinden daha yakından bakıyordu ve gözlerini dikmiş baktığını fark etti, iki büklüm duruyordu, vücudunda sıcak bir kızarıklık vardı, kavgaya giren bir adam gibi.

"Bekliyorlar," dedi.

PETER, ROSE'u Mayflower'ın lobisinde dolaştırırken -tümüyle beyaz ve altın rengi, kartonpiyer tavanlı ve mermer zeminli- Hogan's Alley'deki bir dizi egzersizden oluşan gözetleme derslerini düşündü. Orası Quantico'daki FBI Akademisi'nin taktik eğitim merkeziydi ama adı aldatıcı olabilirdi. Postanesi, tiyatrosu ve gerçekten sandviç satan şarküterisiyle tam bir küçük kasabaydı; yüzünüze bir tabanca doğrultulmadan ya da bankada bir soygun gerçekleşmeden yirmi adımdan fazla yürüyemeyeceğiniz bir yerdi. Silah sesleri her an duyuluyordu ve her ayrıntı sizi tetikte tutmak ve sinirlerinizi bozmak için tasarlanmıştı.

İlk saldırıdan sonra başka bir otelde, halkın arasına döndüğünde de aynı şekilde hissediyordu: sarsılmış, paranoyak, bitkin. İnce askılı takım elbiseli kapıcıdan kargo şortuyla çıkış yapan turiste kadar herkes bir katil gibi görünüyordu.

Daha iyisini bilecek, korkuyu yönetecek kadar çok şey biliyordu. Rose'un bununla nasıl başa çıktığını hayal bile edemiyordu. Asansörle yukarı çıktılar. Nöbetçilerden biri asansörün dışında durdu, diğeri onları odaya doğru götürdü, anahtar kartını daldırdı ve kapıyı açtı. Peter önce girip banyoyu ve dolabı kontrol etti, Rose da onun arkasından içeri girdi. Bavulu ve dizüstü bilgisayar çantası yatak odasında bekliyordu. Güvenlik ekibi onları çoktan oraya taşımıştı.

Kanepe, yan koltuk ve televizyonun bulunduğu geniş bir oturma alanı vardı. Her yer lükstü, gri keten kumaşlar, mermer masalar ve çekiçle çivilenmiş mobilyalar. Peter muhafızla birlikte kapıya kadar yürüdü ve planlarını sordu. On iki saatlik iki vardiya halinde çalışıyorlardı ve sabah sekizde yer değiştireceklerdi.

Peter ona teşekkür etti ve Peter süite girip kapıyı kapatırken adamın iki kez bakmasını görmezden geldi.

Rose kanepeye oturdu ve Peter sandalyeye geçti. Adrenalini tükenmek üzereydi. Vücudu ölü bir ağırlık gibi hissediyordu.

Rose, "Diğer otelde de kameralar vardı," dedi. "Fotoğrafını çekmişler mi?"

"Hayır."

"Bu normal mi?"

"Bu beklediğinizden daha sık oluyor. Ama nasıl başarısız olduklarını araştırıyorlar. Bu da kimin yaptığına işaret edebilir."

Lobide üç, saldırıya uğradığı koridorun en ucunda da bir kamera vardı. Hepsi her altı saniyede bir çekim yapıyordu ama saldırı sırasında çalışmaz hale gelmişlerdi. Sadece en güçlü aktörler -istihbarat servisleri ve ordular- bu tür teknolojilere sahipti. Bu sessiz bir savaşı.

Rose ona baktı ve yutkundu, yüzü solgundu. Adam bilgiyi yumuşatmaya çalışmıştı ama Rose bunun ciddiyetini anlamıştı.

"Yabancı bir istihbarat servisi olaya karışmış olabilir," dedi. "Benimle görüştüklerinde söyledikleri buydu. Kim?"

Öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. "Sizin için daha fazla bilgi isteyeceğim. Hemen şimdi arayabilirim."

Elinin tersiyle itti. "Şimdi olmaz. Ne önemi var ki? Bu konuda daha fazla şey bilmek istemiyorum. Bu yüzden beni öldürmeye çalışıyorlar."

Rose boşluğa baktı, gözlerinin altında siyah halkalar vardı, göz kırplışları bir kertenkele göz kırpışı gibi uzayıp gidiyordu.

Başı öne eğildi. "Bunu bilen herkesi öldürecekler. Bizi avlayacaklar."

Ayağa kalktı ve elini onun omzuna koydu.

Ona baktı. "Seni gördü Peter, oteldeki o adamı. Yaptığım her şeyi biliyorsun. Hayatına devam etmene izin vereceklerini mi sanıyorsun?"

"FBI ve Gizli Servis bu işle ilgileniyor. Güvendesiniz."

Yüzünü avuçlarının arasına aldı ve gözlerini ovuşturdu. Derin bir nefes aldıktan sonra ona döndü, bakışları aniden keskinleşmişti.

"Konuştuğumuz o insanlara güveniyor musun?" "Kime?"

"Beyaz Saray'da. Çalıştığın insanlar."

"Neden? Ne oldu?"

"Teyzem ve amcamın öldüğü gece, Hawkins denen adam beni bir kenara çekti ve gördüğüm ve duyduğum her şeyi anlattırdı. Size telefonda anlattıklarımı kimseye anlatmamamı söyledi. Kırmızı defter. OSPREY. Polisle ya da diğer müfettişlerle konuşmamı istemedi. Sanırım onlar FBI'dı. Bunu neden yapsın ki? Kendine mi saklasın?"

Peter artık Hawkins ve Farr'ın bir köstebekten endişe ettiklerini bildiğine göre, Rose'a neden başka kimseye söylememesini söyledikleri anlaşılıyordu. Ama bu durum Rose'un onlardan şüphelenmesine neden oluyordu.

"Bir nedeni olabilir," dedi. "Teyzenizin ve amcanızın size söylediği şey çok hassas ise, bunu belirli kişilerle sınırlandırırılar. Bazen sadece bir avuç insanla."

"Ya da kendi sebeplerinden dolayı bunu gizli tutmak istiyor olabilir." "Onun hakkında böyle mi düşünüyorsun?"

"Ona güvenmedim. Ama güven benim güçlü yanımdır değil." Peter uzaklaştı. Farr da böyle demişti.

"Bir şey mi sakladın? Teyzen ve amcan sana bir şey mi söyledi?"

Rose onun gözlerinden kaçındı. Mesafesine dikkat ediyordu. Onu sıkıştırmak ya da gözünü korkutmak, bunu bir sorgulama gibi hissettirmek istemiyordu.

"Sana söylediğim her şeyi onlara ileteceksin."

"Yapmayacağım. Ama yapmalısın. Herhangi bir kanıt parçası onları kimin öldürdüğünü bulmaya yardımcı olabilir, bunu durdurabilir."

"Yapmayacak mısın?"

"Bana güvenerek söylerseniz, söylemem."

"Yemin eder misin?"

"Yemin ederim."

"Üzümcüden duyduğuma göre bunun bir anlamı olmalı." Arkasına yaslandı ve odanın uzak köşesine baktı. "O gece teyzemle amcamın konuşmalarını duydum. Bir kimyager ve bir kitap hakkında bir şeyler söylediler... bir cilt."

"Sence defteri mi kastettiler?"

"Sanırım öyle. Aşağı inerken kulak misafiri oldum, o yüzden tam olarak anlayamadım. Aradıklarında ne söylemeleri gerektiği konusunda ileri geri konuşuyorlardı. Sanki çalıştığınız insanlara ellerindeki kaynakları söyleyip söylememe konusunda tartışıyorlardı. Hiç bir kimyagerin bu işe karıştığını duydunuz mu?"

"Hayır."

"Bana verdirdikleri mesaja bunu yazmadılar. Çalıştıkları insanlarla, *sizin* çalıştığınız insanlarla konuşmaktan neden endişe duysunlar ki? Belki de onlara güvenmiyorlardı?"

"Olabilir. Ancak kaynakların kimliğini korumak çok yaygındır. İstihbaratı iletirsiniz ama kaynağı korursunuz. Tanıdıkları kimyager var mıydı?"

"Hayır. O geceden beri beynimi zorluyorum."

Peter, "Eğer bu ayrıntılar bunu kimin yaptığını bulmaya yardımcı olarsa, onları iletmelisiniz," dedi.

"Bilmiyorum."

"Ne olarsa altı gün içinde olacağını söylediler. Bu Pazar günü. Bu ayrıntıları paylaşmanız ya da bana izin vermeniz gerekiyor. Peşimizden gelenleri durdurmaya yardım edebilirsin."

Ellerini kavuşturdu ve dudaklarına götürdü.

"Rose-"

"Çalıştığınız insanlara güvendim ve biri odama girip beni öldürmeye çalıştı. Zamana ihtiyacım var." Sesi bir yalvarış gibiydi. "Onlar söylemediyse ben neden söyleyeyim?"

Elini kaldırdı. Gözyaşları çok yakındı ama onlara karşı koydu. Hawkins ve Farr'a güvenmiyordu. Bunun için onu suçlayamazdı. Farr ona daha yeni kime güvenebileceğini bilmediğini söylemişti ve daha birkaç saat önce bir katil Rose'un söz verdiği korumanın arasından sıyrılmıştı.

"Acele etme," dedi. "Bu gece hiçbir şey için endişelenme. Güvendesin ve bir gün için çok şey yaşadın. Rose?"

"Ne?" diye sordu kabaca. Şimdi savunmadaydı ve daha fazla soru bekliyordu.

"Hiç kimse bunu yaşamamalı. Ve bununla başa çıkma şeklin, teyzeni ve amcanı gururlandırırdı. Sen güçlüsün. İyi olacaksın."

"Bununla nasıl başa çıkıyorsun? Boğazını sıkmaya çalıştı. Sen Bay Hiçkimse değil misin? Çıldırmadın mı?"

"Öyleyim," dedi ama onun sorusunu düşünmeye devam etti. Her şeyi özümseyemeyecek kadar hızlı hareket ediyordu ve şimdi, gecenin ilerleyen saatleri onu yakalamaya başlamıştı. "Peşimizdeki bu insanlar Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en güçlü ofisin dikkatini çekti. Bize bir şey olmayacak."

Son kısım hakkında yalan söyleyip söylemediğini bilmiyordu. Ama bu yalan umurunda değildi. Bunu söylemesi, bu gece buna kendisinin de inanması gerekiyordu.

Rose ona çok şey vermişti ve bildiklerini paylaşmaya başlamıştı. Tüm bunların yarattığı korku ve şok, gün ışığında daha az bunaltıcı olacaktı.

"Aç mısın?" diye sordu. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Sanırım orada biraz çay gördüm." Kanepeden kalkıp şifonyerin üzerindeki kahve makinesine bakmaya başladı.

"Sakin ol," dedi ve makineye doğru bir adım attı.

"Kafeinsiz bir şey var mı?"

"Al bakalım."

Peter çay poşetini kahve fincanlarından birine attı ve sepet boşken kahve makinesini çalıştırdı. Bir dakika sonra arkasını döndü. Gözleri kapalıydı, bu yüzden fincanı önündeki sehpa koydu ve yan sandalyeye oturdu.

Birkaç dakika sonra bacağı sarsıldı. Bir süre daha bekledi. Başını bir tarafa doğru yattı. Uykuya dalmıştı.

"Rose . . . Rose," diye fısıldadı. İhtiyacı olan son şey bir sürprizdi.

Bir sıçrayışla doğruldu ve elinin tersiyle yanağını ovuşturarak odaya baktı, sonra ona odaklandı.

"Biraz uyumalısın," dedi. "Ne zamandır baygınım?"

"Belki beş dakika."

Yatak odasına doğru yürüdü, sonra geri döndü. "Gitmek zorunda mısın?"

"Hayır."

Başını salladı, eli kapının pervazındaydı. "Güzel."

Kapı kapandı ve akan suyun sesi dışarı süzüldü. Yirmi dakika sonra, üzerinde USC Football yazan büyük boy gri bir eşofman altı ve V yakalı bir tişört giyerek dışarı çıktı.

Peter ayağa kalktı, ellerini iki yanında tuttu ve daha çok bir koruma hissi yansıttı, her şeyi görüyor ve hiçbir şey görmüyordu. Burası onun alanıydı, gardını indirmişti ve o istemediği sürece burada uzanmak doğru gelmiyordu.

Kapıya baktı. "Dinle, dışarıda insanlar ve güvenlik olduğunu biliyorum ama kalabilir misin diye merak ediyordum. En azından bir süreliğine."

"Hiçbir yere gitmiyorum Rose."

Ona yarı mahcup bir gülümseme verdi. O da başını hafifçe eğdi ve gülümsedi. Kızın yardım istemekten nefret ettiğini, hâlâ sarsıldığını anlayabiliyordu. Teyzesi ve eniştesi, güvendiği tek insanların onlar olduğunu söylemişti. Bunu istemesi hiç de küçük bir şey değildi.

"Otele döndüğümde size teşekkür etme fırsatım olmadı," dedi.

"Rica ederim. Ama bir şey söylemek zorunda değilsin. Bu benim işim."

İyi geceler dedi, odaya geri döndü ve kapıyı kapattı. Bir an sonra ışığı söndü. Peter bitkin düşmüştü ama hâlâ huzursuzdu. Halının üzerinden sessizce pencereye doğru yürüdü.

Connecticut Bulvarı'nda hafif bir trafik vardı. Güneydoğuya baktığında, Beyaz Saray'ın kuzeyindeki Lafayette Meydanı'nın ağaçlarını zar zor görebiliyordu.

En üst düzeyde bir hain vardı, Rusya'yla birlikte çalışıyordu, gençken yaşamamış olsaydı hayal bile edemeyeceği bir suç işliyordu. Tüm hayatını böyle bir an için mücadele ederek geçirmemiş miydi?

Farr ona gerçeği, geçmişini düzeltme şansını vermişti. İlk telefon görüşmesinden beri onu bu kadar zorlayan da buydu. Ama şimdi, burada karanlıkta tek başına otururken, uzak tuttuğu tüm korku tekrar içine dolmuştu. Kurumuş teri, hafif okyanus kokusuyla birlikte teninde hissedebiliyordu. Yutkundu. Boynu çiğ ve şişti.

Peter'ı o otelde öldürebilirlerdi. Ve Rose haklıydı, o defteri bilen herkes, kendisi de dahil, ölene kadar durmayacaklardı.

Bırak gitsin, dedi kafasının içindeki bir ses. *Yürü git*. Ama bu konuşan acıydı, yorgunluktu.

Dupont yakınlarındaki barlara doğru koşuşturan birkaç insanı izledi. Son bir yıldır geceleri yaşıyordu ama hiç görmemişti, penceresi bile olmamıştı. Hafif bir yağmur yağdı ve renklerin hareketini, sokak tabelalarını ve farların yol boyunca çizgiler halinde yansımalarını izlerken zamanın nasıl geçtiğini anlamadı.

Peter'ın gözleri Connecticut Bulvarı'ndan Georgetown'ın sisle kaplı tepelerine doğru kaydı. Beyaz kuleleri, kırmızı ışıkları seçebiliyordu: Alto Dağı'ndaki Rus Büyükelçiliği. Şehrin en yüksek tepelerinden biriydi ve Beyaz Saray'ı, Pentagon'u, Kongre Binası'nı ve Dışişleri Bakanlığı'nı doğrudan görüyordu.

ABD araziye altmışlı yıllarda Sovyetlere kiralamıştı. Hükümetten herhangi biri SSCB'ye mükemmel bir dinleme noktası verdiklerini fark ettiğinde artık çok geçti. Sovyetler, ABD'nin

Amerikan sırlarını istedikleri gibi yayınlatabiliyor, istedikleri her şeyi yayından alabiliyorlardı.

Peter hayatının çoğunu Rus istihbaratının gölgesinde geçirmiş, diğer çocukların spor istatistiklerini topladığı gibi istihbaratı incelemişti. ABD Soğuk Savaş'ın bittiğini düşünüyordu ama Rusya için hiç bitmemişti.

Bir zamanlar küresel bir süper güç olan Rusya, artık İtalya ve Brezilya'ninkinden daha küçük bir ekonomiye sahipti ve çıplak siyasi yolsuzluk ve düşen petrol fiyatları nedeniyle mahvolmuştu. Zayıflıklarını elinde kalan silahlarla maskeleymeye çalıştı: nükleer silahlar ve casusluk.

Eski gizli servis üyeleri hükümeti tamamen ele geçirmişti. Başkan Vikhrov tarafından özenle seçilmişlerdi. Birkaç doğal sınırı olan ve dış tehditlere karşı paranoyası DNA'sına işlemiş casuslar tarafından yönetilen bir ülkeydi. Birçok siyasi spazmı boyunca, her zaman otokrasiye ve saldırma, öldürme ya da öldürülme ihtiyacına geri döndü. Peter *Looney Tunes'un* tekrarları ve *Pokémon'la*, babası ise kovboylar ve Kızılderililerle büyümüşü ama Ruslar casuslar ve yabancı savaşların askerleri gibi giyinerek büyümüşlerdi.

Yaklaşık yirmi yıl boyunca iktidarı elinde tutan Vikhrov, ABD'nin uzun süredir görevde olan ve inanılmaz lüks ve şımartıcı hayatlar yaşayan diğer otokratları devirdiğini görmüştü. Saddam Hüseyin'in çöldeki bir delikten sürüklenerek çıkarılmasını ve korkunç bir kutlamayla asılmasını izlemişti. Kaddafi'nin sokaklarda sürüklendiğini, işkence gördüğünü ve hayatı için yalvarırken vurularak öldürüldüğünü görmüştü.

Vikhrov'a göre ABD'ye karşılık vermek Rusya'nın bir dünya gücü olarak hak ettiği rolü geri almakla ilgiliydi ama aynı zamanda kendisi ve ailesi için basit bir hayatta kalma meselesiydi. Rusya'nın şu anda Washington'da çalışan casus sayısı Soğuk Savaş'ın zirve dönemindekinden daha fazlaydı.

Peter ve Rose bu gece bir varlıkla tanışmışlardı.

Peter hedefleri izlemeyi biliyordu, buzdağı teorisine göre çalıştığını biliyordu. Eğer bir düşman bulursanız, görünürde saklanan, sıradan Washingtonlular gibi şehrin içine karışan üç düzine düşman daha vardır.

Dışarıdaydılar ve daha önce hiç olmadığı kadar risk alıyorlardı. Peter sokağı, her arabayı ve kamyonu, her figürü inceledi, gözetleme hakkında bildiklerini kullanarak geriye doğru çalıştı ve görenleri gördü.

Şimdi Rose'u avlıyorlardı, onu avlıyorlardı. Kollarını kavuşturdu ve kaldırımı taradı. Karanlıkta geleceklerini biliyordu.

Ve Peter onlar geldiğinde orada olacaktı.

DIMITRI binicilik arenasının ince kumunda **adım attı**. Çelik makaslı, pırıl pırıl alüminyumdan yapılmış, tertemiz ve iki ucu da geceye açık bir ahırda yer alıyordu.

Üstleri tarafından buraya çağrılmıştı ve yıldızlarla dolu siyah gökyüzüne bakarken, öleceği yerin burası olup olmadığını merak etti. Geçen hafta çok mu fazla dikkat çekmişti? Bir yük haline mi gelmişti?

Tesisin uzak ucunda, bir adam açık bir ahırda çömelmiş, iki yaşındaki kestane rengi bir tayın ayak bileğini yokluyordu.

Dimitri yaklaşırken dönüp ayağa kalktı ve ona el salladı. Kamensk-Uralsky Metalürji Fabrikası'nın eski başkanı Eugene Balakin'in New York, Los Angeles ve Washington'da yarım düzine evi vardı, bunların arasında en yeni yazlığı olan bu malikâne de vardı. Güvercin mavisi ince çizgili, çift göğüslü bir takım elbise giymiş ve Dimitri'nin gözüne yatak odası terliklerini andıran siyah süet mokasen ayakkabılarıyla samanların arasında yürümüştü. Balakin Emirlikler'de ve Güney Afrika'da çok fazla zaman geçiriyordu.

Fransa'da, İrlanda ve Kentucky'deki safkan müzayedelerinde Suudi prenslerin ve diğer oligarkların tavus kuşu tavırlarını taklit etmeye çalıştı. Yekaterinburglu bir madencinin oğlu ve eski bir FSB infazcısı olarak kendini oldukça iyi tanıttı. Rusya Devlet Başkanı'nın yakın çevresinin bir üyesi olan Vikhrov, gençliğinde Ural kömür damarlarında çalıştığı ve insanları gömme konusundaki yeteneği nedeniyle Vikhrov'un Küreği olarak biliniyordu.

Dimitri'nin üstleriyle iletişimde kalmak için kullandığı yarım düzine kanaldan biriydi. Bu para babaları ve Balakin gibi eski güvenlik servisi memurları Vikhrov'a, DC elçiliğindeki kilolu casus şeflerinden daha iyi erişebiliyor ve onda biri kadar inceleme yapabiliyordu.

Dimitri Balakin'i yirmi yıldır tanıyordu ama o da insanı öldürenin her zaman bir arkadaşı olduğunu bilecek kadar uzun süredir buralardaydı. Karanlık ahırın içini tararken Dimitri nasıl direnebileceğini, hatta direnip direnemeyeceğini düşündü. Karşı koyacağına karar verdi, muhtemelen her şeyden çok alışkanlıktan dolayı.

Dimitri atı inceledi, parıldayan kürkünün altında kasları çalışıyordu.

"Güzel," dedi *prekrasna*. Açık alanda nadiren Rusça konuşurdu ve sesi onu şaşırtmıştı. Sesi bir yabancınıninkine benziyordu.

Balakin konuşmayı Rusça sürdürerek, "Hâlâ bacaklarını buluyor," diye cevap verdi. "Salı günü Körfez'den geldi." Balakin ahırın üzerinde asılı duran ısıtıcıya doğru bir adım attı. "Seni içeri götürür, uygun bir şekilde karşıladım ama ..."

Dimitri elinin tersiyle itti. Burada, gölgelerde daha iyi.

"Şu küçük yaşlı hanımları görmelisin," dedi *babuşkalari*, kelimeyi ağzında yuvarlayarak, "gelip tur istiyorlar." Balakin arkalarındaki tepede bulunan, üç kanatlı bir kolonyal şaheser olan tuğla evi işaret etti. "Birkaç yıl öncesine kadar Washington'ın ailesine aitti. Burayı Odessa'daki bir genelev gibi dekore edeceğimi düşünüyor olmalılar." Omuz silkti ve güldü, sanki bu o kadar da kötü bir fikir değilmiş gibi. "Şehirde başın belaya mı girdi?" diye sordu.

Dimitri sertleşti. "Ben yaptım. Anladığım kadarıyla liderlik mutlu değil." Balakin eliyle konuşma taklidi yaptı.

"Bilirsin işte, ama sana devam etmeni söylememi istediler. Bu operasyon hakkında bilgisi olan herkesin halledilmesini istiyorlar. Kremlin'in sana güveni tam ve *Başkan da*" -Rusya'nın Washington'daki en üst düzey casusu, elçilikte görev yapıyordu- "sırada, gerçi onun ne kadar korkak olduğunu biliyorsun, sadece tüm doğru taraflara gidebildiğinden emin olmak istiyor."

Dimitri soğuk havadan uzun bir nefes aldı. Yani bu son değildi. Campbell'ları öldürmek, oteldeki saldırı, çok hızlı, çok cesurca hareket etmekle zaten sınıra yaklaşmıştı. Ve hâlâ daha fazlasını istiyorlardı.

"Bunun hükümetteki üst düzey kişileri saf dışı bırakmak anlamına gelebileceğini biliyorlar mı?" diye sordu. "Bu bir ateş fırtınası olabilir."

"Var. Ruhsatınız var. Neye ihtiyacın varsa. Yaklaştık. Bu ülke o kadar güçlü ki zayıflıklarını, fay hatlarını göremiyor.

Cam. Doğru yere dokunursanız paramparça olur. Batı tarafından daha fazla aşağılanmayacağız. Bu bizim duruşumuzdur."

"Burada, Washington'da kaç kişi var? Benim gibi kaç kişi var?"

Dimitri ve diğer gizli görevdeki subaylar, bazıları *başkan* tarafından koordine edilen, bazıları da doğrudan Kremlin'den emir alan hücreler halinde çalışıyordu. Birbirlerinin gerçek isimlerini asla bilmiyorlardı. Ama son aylarda giderek daha fazla yeni yüz görmüştü. Kendisinden daha cesur ve pervasız genç adamlar.

Balakin gülümsedi. "Bana sadece kaç taneye ihtiyacın olduğunu söyle."

Uzandı ve ahır duvarının arkasından naylon bir çanta çıkardı. "Bunu senin için son kesede gönderdiler." Onu uzattı, sonra ceketinin içine uzandı. Altın bir para klipsi çıkardı ve bir tomar dolar ve avrodan küçük bir dilim olan altmış yüz dolarlık banknotları sayarak Dimitri'ye uzattı.

Dimitri parayı cebine koydu ve tam çantayı açacaktı ki telefonu titremeye başladı. Ekranı kontrol etti. Arayan BEECH'ti. "Gitsem iyi olacak," dedi.

"Elbette," diye yanıtladı Balakin. "İyi avlar."

Connecticut Bulvarı'ndan apartman dairesine doğru ilerlerken **yağmur** Farr'ın sedanının tavanına vuruyordu. Amerikan Üniversitesi Radyosu BBC Dünya Servisi'ne geçmişti. Bölgesel İngiliz lehçeleriyle Çad'daki madenci grevinin şiddetle bastırılmasını anlatırlarken, Farr o günkü kötü haber limitine ulaştı ve kanalı değiştirdi. Soft rock kanalında Delilah adında bir kadın telefonlara cevap veriyordu, sesi temiz bir yorgan kadar sıcak ve davetkârdı.

Linda Ronstadt yavaş bir basla "Blue Bayou" şarkısını söylemeye başladı, sevimsizdi ve mükemmeldi, Farr da sesi yükseltti.

Bir dakika sonra telefonu çaldı. Radyonun düğmesine basıp şarkıyı kapattı. Cep telefonundaki arayan kimliğinde Hawkins yazıyordu ve cevap verdi.

"Devam et."

"Ofiste misin?" diye sordu. "Eve gidiyorum. Ne oldu?" "Yanında bir detay var mı?"

"Hayır." Genelde onunla ilgilenen ajan Akana rahat biriydi ve genellikle eve döndükten sonra onu kendi haline bırakırdı.

"Senin için bir şeyim var. Konuşmalıyız."

Elbette konuşuyorlardı ama bu durumda *konuşmanın* özel bir anlamı vardı. İkisi de köstebekten, soruşturmanın herhangi biri tarafından öğrenilmesinden endişe ediyordu. Telefonlar kötüydü. Ofis kötüydü. Kimsenin dinlemeyeceği ya da izlemeyeceği yüz yüze konuşmayı kastediyordu.

"Fletcher's," dedi.

Hawkins güldü. "Dostum, bu seni etkiliyor."

Fletcher's Cove, Potomac nehri boyunca ormanlık bir alana sıkışmış, gecenin bu saatinde şehirden yaklaşık on iki dakika uzaklıkta bir girintiydi. Yanında çakıllı bir park yeri ve tekne kiralama yeri vardı, hepsi de C&O Kanalı parkının içindeydi. Bu saatte boş olacağına güvenebilirdiniz.

"Dupont Circle'ın ortasında o kıza ateş ettiler. Evet, bu beni rahatsız ediyor. Bu benim zamanıma değer mi?" Farr sordu.

"Garantili. On dakika içinde orada olabilirim." "Bana yirmi beş ver."

"Ne için?"

Kadın cevap vermedi ve adamın telefonda güldüğünü duydu.

"Evet, biraz SDR yapacağım," diye itiraf etti. Bir gözetleme tespit rotası, kuyrukları kontrol etmenin bir yolu.

"Keyfini çıkar," dedi. "Yirmi beş dakika sonra su kenarında görüşürüz."

Yirmi dakika sonra Kanal Yolu'na saptı ve asfaltsız patikadan otoparka doğru ilerledi. Kilit bekçilerinin yaşadığı beyaz tuğlalı ev solunda duruyordu. Başkente bu kadar yakinken bile kanal boyunca uzanan noktalar sanki daha eski bir zamandan kalma gibiydi.

Otoparkta hiç ışık yoktu. Hawkins'in arabası zaten oradaydı. Yanına park etti ama boştu. Ayakkabıları ıslak çakılların üzerinde çıtırdıyordu ve her yer yağmurdan sonra azot bakımından zengin toprak gibi vahşi kokuyordu.

Bulanık siyah sularıyla kanalın üzerindeki bir yaya köprüsünden geçti. "Hey." Geri sıçradı ve Hawkins'in güldüğünü duydu.

Sakinleştirici bir hareketle ellerini önünde birleştirdi. "Özür dilerim, özür dilerim. Beni gördüğünü sandım."

Farr nefesini tutarken başını salladı. "Hayır, seni görmedim. Neredeyse kalp krizi geçiriyordum."

Adam köprüden yirmi metre aşağıda, kayıkhanenin yanında duruyordu ve kadın ona doğru yürüdü.

Hawkins'in iki eli de ceketinin ön ceplerine sokulmuştu. Sağ elini çıkardı ve ona doğru uzattı, avucunda bir telefon vardı. Yandaki düğmeye bastı ve parlak ekran karanlıkta geçirdiği zamandan sonra gözlerini acıttı.

Bir garajın ya da deponun içini gösteren bir fotoğraftı. Kahverengi ve beyaz karton yasal kutular, silah taşımak için birkaç naylon çantayla birlikte bir duvarı kaplıyordu.

"Campbell'ların deposu. Springfield yakınlarında."

"Onların adı altında mı?"

"Bir LLC kullandılar. 214AFG, LLC. İsim rastgele rakam ve harflerden oluşuyor gibi görünüyor."

"Sevimli şeyler için girmediler."

"Hayır. Ama bulmak o kadar da zor değildi. Büroda kullandıkları şifreli iletişim damlalarında ve şifrede bazı ekmek kırıntıları bırakmışlar."

"Sigorta mı? Peşlerinde birinin olduğunu biliyorlar mıydı?"

"Öyle görünüyor. Oradaki eşyaların çoğu derin dondurucudaydı, kaynaklarla ilgili eski dosyalar, hepsi titizdi, ama bir alışveriş çantası da vardı. Aceleyle oraya bırakılmış gibi görünüyordu. İçinde bir defter vardı."

"Kırmızı mı?"

Başını salladı. "Elimizde."

Dimitri farlarını kapattı ve sakın bir ara sokağa park etti. Bu mahallelerin hepsinde kanala ve nehir boyunca uzanan ormana inen yollar vardı.

Hawkins ve Farr su kenarında buluşacaklardı ama o gelişini belli etmek istemiyordu. Arabanın tüm iç ışıklarını sökmüş ve sigorta kutusundaki bir röleyi değiştirmişti. Farları kapattığında araç tamamen karanlıktı.

Hareketler rutindi ama bu sıradan bir suç değildi. Her şey ayarlanmıştı. Onay almıştı. Kırk sekiz saatten kısa bir süre içinde, yıllar süren bir komplo işe yarayacaktı. Ama sadece o defteri bulabilirse.

Dimitri bir elini direksiyona sıkıştırdı. Şu lanet kitap. Tüm bu operasyonu o kadar iyi yönetmişlerdi ki, yirmi bir kişinin ölümüne neden olan Metro kazasının gerçek nedenini gizlemeyi bile başarmışlardı.

Ve sonra defter ortaya çıktı. Arkasındaki adam Anton Novikoff adında orta düzey bir istihbarat subayıydı, aslında bir çocuktu. Dimitri ve diğer Rus subaylar ile ABD hükümeti içindeki kaynak BEECH arasındaki ilk toplantılardan bazılarının ayarlamalarını yapmıştı. Novikoff'un tren saldırısının arkasındaki gerçek oyuncular ve operasyonun geri kalanının ana hatlarını belgeleyen bir kayıt tuttuğu ortaya çıktı. Üstlerinin kendisini şiddet olaylarının günah keçisi ilan etmeye çalışması ihtimaline karşı bu kaydı saklamıştı; diğerleri serbest kalırken suçu en kідemsiz subayın üzerine yıkmak, sık rastlanmayan bir taktikti.

Metroda onca insan öldükten sonra Novikoff panikledi. Suçlanmak istemiyordu. Eğer Amerikalılarla bir anlaşma yaparsa.

Campbell'ların soruşturmasının köstebeği bulmasına yardım ederek onu Dimitri gibi adamlardan koruyabilirlerdi. Yanılıyordu.

Novikoff genç bir adamdı, zayıf, solgun ve kızıl saçlıydı, zayıf görünüyordu ama Dimitri onu bulup sorguladığında şaşırtıcı derecede uzun süre dayanmıştı. Acısı şiddetlendikçe sessizleşmek gibi garip bir alışkanlığı vardı. Dimitri buna saygı duydu ve Novikoff'u öldürmeden önce ona gereğinden fazla acı çekti. Defteri Campbell'lara vermişti ama artık kimse nerede olduğunu bilmiyordu.

Halka açılırsa, sadece bu operasyonun geri kalanını mahvetmekle kalmaz, aynı zamanda darbe geri felaket bir şekilde üzerinde Rusya, yapmak ve Kremlin ve ABD'nin en şiddetli karşı saldırısını haklı çıkaracaktı. Dimitri koltuğun altından naylon bir çanta çıkardı ve fermuarını çekerek açtı. Uzun süren pratik sayesinde bu aletleri karanlıkta da rahatlıkla kullanabiliyordu. uzan ve burnuna dokun.

Çantanın rahat köpük astarından iki küçük silindir çıkardı. İlki ağırdı, çeyreklik rulosu büyüklüğünde siyah bir silindirdi ve ucunda iki küçük metal çıkıntı vardı. Diğerisi ise özellikle sağlam bir bütan çakmağına benzeyen mat alüminyum bir dikdörtgendi.

Her iki eşyayı da sol cebine koydu, arabadan indi ve kapıyı hafifçe kapattı, ardından ormana doğru ilerlemeye başladı.

Arazi yabancı olmasına rağmen karanlıkta hızla ilerledi. Biri onu görebilseydi tuhaf görünürdü: ellili yaşlarının ortalarında, çalılıkların arasında zahmetsizce ilerleyen, devrilmiş ağaçların üzerinden atlayan ve ormanda sis gibi sessizce süzülen bir adam.

Önünde her yer kapkaraydı ama bu sorun değildi. Nerede olacaklarını biliyordu.

FARR telefonu Hawkins'e geri verdi. Arkasındaki en yakın ışığın parıltısıyla ayakta duruyor ve onu siluet halinde bırakıyordu.

"Şimdi nerede?" diye sordu.

"Hâlâ depoda. Gözetim zinciri konusunda dikkatli olmak istiyorum. Tek başıma bir şey yapmak istemedim. Notlarımı kontrol edebilirsin."

Ona katlanmış bir kâğıt uzattı. Her toplantı ya da ipucundan sonra notlar yazmak ve bunları kısa süre sonra paylaşmak FBI'nın kökleşmiş bir alışkanlığıydı: bir soruşturmayı belgelemenin ve gelecekteki olası ifadeleri desteklemenin bir yolu.

"Güzel."

Hawkins, "Yine de bunların mahkeme salonuna taşınacağından şüpheliyim," dedi. "Ne üzerinde çalıştığımı başka birine söyledin mi?"

"Hayır. Peki bunu başka kim biliyor?"

"Hiç kimse. Kitapta bir dizi tarih, toplantı ve telefon görüşmesi kaydı yer alıyor. Rusların ABD istihbarat topluluğu içinde üst düzey bir kaynağı var."

"Emin misin?"

"Kesinlikle. Kod adı BEECH."

"İsim bizde mi?" dedi. "Bu inanılmaz. Ne kadar yüksekte?"

"Ciddi bir erişimi olmalı. Rusların BEECH'in kimliğini korumak için Campbell'ları gizlice öldürmesine neden olacak kadar değerli biri. ABD topraklarında bu kadar agresif bir risk aldıklarını hiç görmemiştik. Ve garip bir şey daha var. Defter geçen sonbahardaki bir tarihe birkaç kez atıfta bulunuyor. Metro kazasının olduğu gece."

"Bundan ne anlıyorsun?"

"Bilmiyorum. Eğer Ruslar bir şekilde bu işin içindeyse ..." Hawkins sesini alçalttı. "Diane. Başka bir şey biliyor musun? Sen

BEECH'in kim olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

Titredi; belki de soğuktandı. "Hayır. Ama elimizde zaman, tarih ve yer varsa, muhtemelen geriye sadece bir kişi kalana kadar listeyi daraltabiliriz. Onu bulacağız."

"Evet, yapacağız."

Farr sađ tarafındaki ormanda bir řey duyduđunu dűřünerek arkasını dűndű.

"Ne oldu?" Hawkins sordu.

"Hiçbir şey."

Dimitri cebindeki telsizden gelen hafif bir tıkırtı duydu, kısa süreli fısıltılı parazit patlamaları, diğer uçtaki birinin kanalı kısa süreliğine açtığı ama hiçbir şey söylemediği sesi.

Uzun kısa kısa uzun. Uzun kısa kısa uzun. Bu öldürme emriydi.

Dimitri gölgede kalmaya özen göstererek kanalın üzerindeki ağaçların arasından ilerledi. Toplantı sona ermişti ve Dimitri hedefinin arabaya yaklaşmasını izledi. Yolcu tarafına geçti, alçakta kalarak arabayı kendisiyle hedef arasında tuttu. Arabadan bip sesi geldi ve kapılar tıkırdayarak açıldı: anahtarsız giriş. Kilitli değildi.

Figür sürücü tarafına geldiğinde, Dimitri arkada daire çizdi. Hawkins sol eliyle kapıyı açtı ve içeri adımını atar atmaz Dimitri siyah silindiri sol şakağına dokundurdu. Beynine on bin volt girdi ve Hawkins düşen bir heykel gibi yana doğru yatmaya başladı, vücudundaki tüm kaslar spazm geçiriyordu.

Dimitri hazırды, kalçası Hawkins'inkine yakındı, ağırlığı daha iyi taşıyabilmek için sağ kolunu Hawkins'in göğsüne doladı ve geri adım atarak iki yüz yirmi kiloluk adamı sırt üstü yatırdı. Gözlerinde nistagmus belirtisi vardı; aşırı korku belirtisi olarak sağa sola seğiriyordu. Adam hâlâ her şeyi görebiliyor ve anlayabiliyordu ama hareket edemiyor ya da tepki veremiyordu.

Dimitri otoparkın uzak ucunda başka bir arabanın uzaklaşmasını izledi. Hawkins'i sorgulamak istiyordu ama zamanı yoktu, burada olmazdı, kaybolur kaybolmaz dikkatleri üzerine çekecek bu kadar kıdemli bir adamla olmazdı.

Dimitri gümüş dikdörtgeni çıkardı ve adamın açık olan sağ gözünün üzerine tuttu. Dimitri sol baş ve işaret parmaklarıyla göz kapaklarını açık tutarken gözyaşı kanalının yakınındaki skleraya üç damla damlattı ve ardından aynı işlemi sol göz için tekrarladı. Parmaklarını aşığı indirdi,

iki kapağı birden kapattı ve saydı. Bir bin, iki bin ... beşe kadar.

Bitmişti. Hawkins'in başının yanına çömeldi, sonra onu kendi aracının bagajına sürükledi. Dimitri eldivenli elini Hawkins'in şahdamarına götürdü ve nabzın, hareket halindeki bir arabanın bas gümbürtüsü gibi vuruş vuruş zayıfladığını hissetti.

Yerden anahtarları aldı, hâlâ açık olan sürücü kapısından arabaya adım attı ve arabayı çalıştırdı. Kendi kalbi güçlü bir şekilde atıyordu. Vücudunu çok farklı bir uyuşturucu doldururken dikiz aynasından kendisine baktı. Ölümü bilmenin, kendi ölümünü riske atmanın ve bir başkasının ölümüne neden olmanın, her seferinde bir şansın, onca yıldan sonra bile hâlâ heyecan verici olmasının verdiği telaşı bu.

McLean'in at çiftliklerinin arasından geçen iki şeritli bir yolda, beş mil uzaklaşana kadar bekledi ve sonra telsizini dudaklarına götürdü.

"Bitti," dedi.

Bir kadın cevap verdi: "Ben gidene kadar beklemeniz gerekiyordu."

Kadının sesindeki titremeyi duyabiliyordu. Diane Farr dehşete düşmüştü, haklı olarak. Ona öldürme emrini vermişti: *uzun kısa kısa uzun*, cebindeki telsizden gönderilmişti.

"Bir karar verdim," dedi Dimitri. Ama gerçek şu ki, eğer onun emriyle Amerikan topraklarında bir cinayet işlenecekse, onun da bu cinayete yakın olmasını istiyordu.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Kod adım ondaydı," dedi Farr. "Yakındı. Tren kazasını biliyordu."

"Defteri buldu mu?" Bir duraklama. "Hayır."

FARR, nabzının sanki direksiyonun kendisi atıyormuş gibi ellerinde attığını **hissetti**. Zihni hâlâ o otoparktaydı, sahneyi saniye saniye tekrarlıyordu: Onu kim görmüştü? Herhangi bir kamera onu çekmiş olabilir miydi? Neye dokunmuştu? Hawkins nereye gittiğini kimseye söylemediğini söylemişti ama ya yalan söylüyorsa?

Kendi kendine iyi olduğunu söyledi ama bu korkularını yatıştırmaya yetmedi. Yarım düzine karşı istihbarat soruşturması hakkında brifing almıştı. Gerçekte ne kadar özensiz olduklarını, karargâh, Washington Saha Ofisi'ndeki casus avcılar ve yerel FBI arasındaki bölge savaşlarıyla nasıl parçalandıklarını biliyordu. En kötü şöhretli hainler, bir soruşturma dehası ya da DNA'nın bir parçası sayesinde değil, diğer taraftan gelen sızıntılar ya da kendi kayıtsızlıkları ve kibirleri yüzünden suçüstü yakalanarak alaşağı edilmişlerdi.

Ancak bu gerekçeler, kaburgalarından aşağı akan sirke terini ya da yanaklarındaki sıcak kan akışını durdurmaya yetmedi.

Yol hafifçe kıvrılıyordu. Ancak viraja girdiğinde, vücudu yana doğru çekildiğinde ve tekerlekler gıcırdayarak bırakma tehdidinde bulunduğu anda, hız sınırının saatte yirmi mil üzerinde gittiğini fark etti.

Farr frene bastı, derin bir nefes aldı ve kalbini sakinleştirmek için elinden gelen her şeyi yaptı.

Atlas yolcu koltuğunda açık duruyordu. Dizinde yolu buldu, ızgara numaralarına göre yolu daralttı. McDowell Yolu solunda belirdi ve döndü, otomobil dükkânlarının ve küçük alüminyum cepmeli evlerin üzerindeki numaraları görmek için gözlerini kırıştırdı.

GPS'ini ya da telefonunu kullanmıyordu. Farr'ın burada olduğuna dair hiçbir iz olamazdı. İyi bir ticaret tekniği, zamanda geriye gitmek, kağıt haritalara ve

Nerede olduğunu bilmeden. Asit boğazına tırmandı. Yolun yarısında hasta olacağını düşünmüş ve her ihtimale karşı seyahat kupasının kapağını çıkarmıştı.

Farları ilerideki bir posta kutusunun üzerindeki numaralarda parladı-13220. Arabayı yavaşlattı ve sağına baktı: çift bölmeli bir garaj, her iki döner kapısı da aşağıdaydı, çakıl ve kırık asfaltla kaplı bir arsanın yanında duruyordu, onlarca yıl önce bir benzin istasyonu olabilirdi.

Üç yüz metre aşağıda, caddenin diğer tarafına park etti ve Hawkins'in notlarına bir kez daha baktı. Doktorların muayenelerde kullandığı türden bir çift nitril eldiven ve bir duş bonesi giydi ve garaja geri döndü.

Binanın yan tarafına doğru yaklaştı, gölgelere yapıştı. Döner kapının üzerinde iri yarı bir Sargent ve Greenleaf asma kilidi vardı, askeri alanlarda gördüğü türden.

28-9-45: Hawkins'in notlarındaki kombinasyon. Farr haklı olmaları için dua etti. Bu kapının altına bir kriko koyup yırtarak açmak zorunda kalmak gizliliğine yardımcı olmayacaktı. Kadran serbestçe döndü ve son rakamdan sonra mandala bastı ve kilit tatmin edici bir klik sesiyle açıldı.

Aşağı uzanıp kapıyı birkaç metre yukarı çekti, sonra çömeli içerdi. Tam olarak Hawkins'in tarif ettiği gibiydi. Kapıyı arkasından aşağı indirdi. Mükemmel karanlıkta oda bir mahzen gibi hissediliyordu.

Dimitri'ye söylediği son söz aklından çıkmadı: "Hayır."

Tereddüt mü etmişti, yoksa yalan söylediğini mi belli etmişti? Burası onun dünyasıydı, aldatma ve öldürme. Ve bu gece çok dikkatli davranıyordu, çünkü yakalanmaktan korkuyordu elbette, ama bu Dimitri'nin ona yapabileceklerinin yanında solda sıfır kalırdı. Dimitri'nin onu bir şekilde takip ettiği, dışarıda ya da burada, karanlıkta onunla birlikte olduğu hissinden kurtulamıyordu.

Farr el fenerini tıklattı ve odayı elektrikli bir beyazlık doldurdu. Zihninde Dimitri'yi ya da Hawkins'i görmeyi bekliyordu; gözleri faltaşı gibi açılmış, dili siyah ve derisi kadavra sarısıydı.

Birim düzenliydi, kutular dikkatlice sıralar halinde dizilmişti. Etiketleri taradı ve bunların eski dosyalar olduğunu gördü.

Durdu ve dinledi, bir şey duyduğundan emindi ama bu sadece onun hayal gücüydü.

Alışveriş torbası açıkta duruyordu ve kırışan plastiği geri çektiğinde düz kırmızı bir defter buldu. Kan kırmızısı deri ciltli bir kitap değildi bu.

Hayal ettiği şey, bir ofis asistanının harcamalarını düzenli tutmak için kullanacağı ucuz bir not defteriydi.

Tarihler ve yerlerin olduğu bir listeye gelene kadar sayfalar parmaklarının altında dönüp durdu. Bir ağaç uzmanının saha notları gibi okunuyordu: KARAAĞAÇ, TITREK KAVAK, MEŞE. Bu operasyonda kod adı olarak Amerikan ağaç türlerini kullanmışlardı. Her yerdeydi: KAYIN.

Tüm toplantıların tarihlerini ve yerlerini görmek tuhaftı. Çok kasıtlı, kanıt gibi, komplo gibi görünüyordu ve her biri zihninde bir anı canlandırıyordu: Çek Cumhuriyeti'nde bir çiftlik evinde ördek ve ev yapımı esmer ekmekten oluşan güzel hazırlanmış bir akşam yemeği, torunların bahçede koşuşturup ateşböceklerini yakalaması; Ruhr vadisine bakan bir masada oturup prosecco kadehleri eşliğinde yenilen bir öğle yemeği ve şimdi milyarlar bir maden oligarkı olan eski bir ekonomi profesörünün Dresden'den gelen trenlerde Levi's kaçakçılığı yaptığı ilk işini anlatması.

İhanet gibi hissetmedim.

Farr amacın bu olduğunu tahmin etti, onu tatlı bir şeyle tuzağa çekmek, her seferinde küçük bir adımla, o kadar yavaş ki, tuzak etrafını sarana kadar yaptığı şeyin tüm ciddiyetini asla takdir etmedi.

Sonra tren çarptı. Kaza gibi görünse de Farr bunun bir saldırı olduğunu biliyordu. Metroda cesetler vardı ve ne tür insanlarla uğraştığını fark etti. O andan beri her şey tam bir cehennem gibiydi.

Niyetinin bir önemi yoktu. Yabancı bir hükümete ABD topraklarında bir komplo için yardım etmişti ve şimdi onun sahibiydi. Bunu hep böyle yaparlardı, bir avuç küçük ihlalle sizi sınırın ötesine çekerler ve sonra geri dönemeyecek kadar ileri gittiğinizde yaptıklarınızın gerçeğiyle sizi acımasızca cezalandırırlardı.

Dimitri'yle yaptığı tuhaf evliliğin özü buydu. Hem onun hem de Rusların bu kitaptan haberdar olan herkesin öldüğünden emin olmaları gerekiyordu.

Bu gece bir cinayet daha. İlki çok uzaktı, gazetede okuyabileceğiniz bir şey gibiydi. Campbell'larla birlikte cinayet daha da yakınlaşmıştı. Farr onları tanıyordu. Saldırıya uğradıklarında haber almıştı. Olaydan sonrasını görmeye gitmişti. Şimdi de Hawkins. Onlar konuşurken, onun ölüm emrini vermişti; telsizindeki düğmeye basmak kadar basitti: *uzun kısa kısa uzun*. O infaz edilirken oradaydı. Bir görüntü

kendi parmaklarının nefes borusunu ezdiğini düşündü. Ölüm gittikçe yaklaşıyordu.

Radyosu açılıp kapanıyor, açılıp kapanıyordu: Dimitri. Yüzünü kapıya döndü ve ahizeyi kaldırırken tüm vücudu gerildi.

"Neredesin?" diye sordu.

"Bilmesen daha iyi."

"Diğer arabaya ne oldu?" "Her şey halledildi," dedi. "Sakin ol."

"Nereye gittiğini kimsenin bilmediğinden emin olmak için adımlarını takip ediyorum."

"Yararlı. Kitabı bulamadı mı?"

Kitap onun elindeydi. "Hayır."

Garajda kördü ama Farr bir an için onun dışarıda olduğundan, telsizden bile ondan yayılan aldatmacanın kokusunu alabildiğinden, her adımında, her nefesinde kendini ele verdiğiinden emin oldu.

Ama bu kitap ona ve herkese karşı silahıydı. Tüm komployu, saldırıyı belgeliyordu.

Ruslar yıllardır kendilerini daha çok ekonomik ve bilimsel casuslukla sınırlamışlardı. Uzun süredir devam eden ve 2010 yılında ortaya çıkarılan kaçak göçmen programı bile ABD'ye gerçek bir zarar vermemişti. Herkes bunun KGB'nin son kalıntıları olduğunu düşündü -akıllı olanların hepsi çoktan özel sektöre geçmişti- operasyonlar uğruna operasyonlar yapıyorlardı, sadece hala casus olduklarını hissetmek için.

Ancak bu kanıt Rusya'nın aktif önlemlerinin en uç noktasını gösteriyordu; savaşa giden bir yol haritasıydı. Eğer ihtiyaç duyarsa, defter ona kendisini Dimitri'den kurtarmak için yeterli kozu verecekti, çünkü halka açıklanırsa, ABD'nin Rusya'ya saldırmaktan başka seçeneği kalmayacaktı.

"Size başka bir şey söyledi mi?" diye sordu. "Onu bulmamıza yardım etmek için mi?" "Hayır."

"O mu"

"Evet."

"Yani iyiyiz."

"Hayır. Larkin'in kızı söylediğinden daha fazlasını biliyor."

Farr da aynı şeyden şüpheleniyordu. Rose görüşmelerde garip davranıyordu, temkinli, ketum. Belki de teyzesi ve eniştesi ona başka bir şey anlatmış, belki de soruşturmalarına yardımcı olan başka tanıklardan bahsetmişlerdi.

"Her Şey kontrolüm altında," dedi Farr. "Ondan uzak dur. Oteldeki performansın yüzünden FBI ve DC polisi Şehir merkezini didik didik arıyor. O Peter Sutherland'e güveniyor, Sutherland de bana güveniyor. Yarın onunla konuşacağım ve ne bildiğini öğreneceğim."

"Ve eğer çok Şey biliyorsa."

Bunu söylerken Farr'ın sesi kırıldı: "O senin."

OceanofPDF.com

PETER otel odasının penceresinin önüne **oturdu** ve ilk ışığın alçak bulutların arasından süzülüşünü, şafak yaklaşırken gökyüzünün siyahtan griye dönüşmesini izledi.

Metro kazasından sağ kurtulmasının üzerinden tam bir yıl geçti.

O günü çok iyi hatırlıyordu. FBI merkezindeki bir terfi görüşmesinden geliyordu ama onu geri çevireceklerini zaten biliyordu. Bunu yüzlerinde görmüştü. Bu, Farr ona şans vermeden önceydi. O zamanlar hâlâ gözetleme işinde çalışıyordu ve alışkanlıkla metro vagonunun sonunda, sırtı duvara dönük bir koltukta oturuyordu. Bu ona her şeyi görme imkanı veriyordu. çıkış ve her yolcu.

Kore Savaşı şapkası takmış bir gazi, Metro haritasını incelerken yaşadığı şaşkınlığı eşinden sakladı.

Genç bir kadın, büyük olasılıkla patronu olan yaşlı meslektaş seçimler ve adayların bu akşamki büyük konuşması hakkında parlak görüşlerini açıklarken ilgileniyormuş gibi yaptı.

Tren Metro Center'da doldu, bu yüzden koridorda durdu ve sırtını bir sonraki vagona açılan kapıya dayadı. O zamanlar kurallar konusunda her zaman çok iyiydi, sözlü ve sözsüz, hatta daha fazla ihtiyacı olabilecek biri için koltuğunu vermek gibi küçük nezaketler ya da tren kapısının yanındaki güvenlik uyarıları ve Yeme İçme Yasağı işaretleri.

Bethesda Halk Kütüphanesi çantası taşıyan bir kadın boş koltuğa ve Peter'a baktı ve ağzının köşesi yukarı kalktı. Peter, "Olamaz, insanlar bana yer teklif edecek kadar yaşlı mı görünüyorum?" gibi bir cümleyle karşılık vermeyi bekliyordu.

O daha bir şey söyleyemeden, yirmili yaşlarının başında bir kadın aralarına daldı ve bir şekilde **her** şeyi idare ederek

telefonundan başını kaldırmadan manevra yapıyor.

Yaşlı kadının gözleri Peter'inkilerle buluştu ve ikisi de güldü. Çok normal bir akşamdı.

Sonra tren ani bir yavaşlamayla geriye doğru sarsıldı ve bir anlığına karanlığa gömüldü, sadece tünelin ışıkları yanıp sönmeye başladı. Elinde çanta olan kadın öne doğru tökezledi. Adam kadının kolunu yakaladı ve onu sabitledi.

Tren hızlanırken ve ışıklar tekrar yanarken Peter dengesini sağlamak için öne doğru eğildi. Diğerleri telefonlarına geri döndü ama Peter izlemeye, dinlemeye ve her ayrıntıyı özümsemeye devam etti.

Rayların üzerindeki tekerleklerin ritmi -a-dun, *tha-dun*, *tha-dun-hızlandı* ve tünelin ışıkları gittikçe daha hızlı yanıp sönmeye başladı. *Express'in* dayanıksız sayfaları yolcuların ellerinde titriyordu. Bir şeyler yanlış gidiyordu. Çok fazla hızlanmışlardı.

Bir sarsıntı daha arabayı salladı. Peter'ın yanındaki kadın kendini tutmak için ayağını uzattı ve küçük bir şaşkınlık çığlığı attı. Genel bir sıkıntı havası vardı: yuvarlanan gözler ve sallanan kafalar, Metro'da sıradan bir gün daha.

Peter yağlı parlaklığı olan direği tuttu ve pencereden dışarı bakmak için sağına doğru bir adım attı. Tünelin ışıkları yanından geçiyor, tek tük acil durum ışıkları ya da güvenlik telefonunun mavi parıltısıyla noktalanıyordu. Daha da hızlı gidiyorlardı.

Öndeki araba tüneldeki uzun virajdan aşağı inmeye başladığında görüş alanına girdi. Sola doğru sertçe eğildi ve tekerleklerden biri kıvılcım yağmuru saçtı.

Peter uyum sağlamaya, cüssesine rağmen çalışmaya, gözetlemede ve genel olarak dikkat çekmemeye alışkındı, bu yüzden komuta hissini ona bu kadar kolay gelmesi onu şaşırttı. Ayağa kalktı ve bir adım öne çıkarak diğer yolcularla göz göze geldi.

Sesi arabayı doldurdu: "Herkes otursun! Bir şeylere tutunun!"

Ona baktılar, bazıları hayrete düşmüştü ve sonra oturup korkulukları kavradılar. Az önce siyasetten bahseden adam itiraz eder gibi ona doğru bir adım attı.

Betona çarpan metalin çığlığı vagonu doldurdu ve adam aniden korkarak koltuğuna geri çöktü. Peter döndü ve pencereden trenin ön vagonunun raydan çıkmasını izledi.

"Dayanın!" Peter bağırdı, sonra başının üstündeki direği yakaladı ve omzunu trenin duvarına dayadı.

Peter kazanın yaklaştığını biliyordu, her araba bir diğerine çarpıyor, kaos bir şok dalgası gibi tren boyunca ilerliyordu.

Dönüşe girdiklerinde arabaları sıçradı ve yan yattı. Koltuk arkadaşları birbirlerine kenetlendi ve camlara doğru kaydı. Ortadakiler dik durmak için mücadele etti ama ani yavaşlama direkleri ellerinden söktü ve onları duvarlara fırlattı.

Peter'ın parmakları metalden kaydı. Kapiya çarptı, duvardan yukarı kaydı ve tren vagonu yuvarlanırken tavana çarparak onu baş aşağı reklamların yanından geçirdi.

Her şey bir saniyeden kısa bir süre içinde oldu ama yerçekimi çıldırmış gibi görünürken rüya gibi bir yavaşlıkla geçti; biniciler tavana ve pencerelerin üstlerine yayıldı ve bazıları asılı çamaşırlar gibi metal direklere sarıldı.

Işıklar söndü. Çığlıklar ve homurtular arabayı doldurdu. Peter tüm yön duygusunu kaybetti. Havadaydı ve sonra duvara çarptı. Kafası alüminyuma çarptı.

Kendine geldiğinde gözlerini duman bürüdü. Dengesi bozulmuştu ve şakağına bir örgü iğnesi batırılmış gibi hissediyordu.

Öksürerek kırık camların arasından alçaktan süründü. Ağzından ve boğazından yanan plastik ve boyanın kimyasal tadını çıkaramıyordu.

Tünelin acil durum ışıklarının zayıf parıltısında trenin içindeki gölgeleri görebiliyordu, bazıları hareketli, bazıları hareketsizdi. Vagon yan yatmış, dikeyden altmış derece kaymıştı. Geri dönmeye çalıştı, duvar boyunca yürüdü, kendini sabitlemek için ellerini yere ya da koltukların üst kısımlarına koydu.

Elinde çanta olan kadın çıkışın yanına çömelmiş, yanağına kan bulaşmıştı. Kapıların arasındaki dikişi kaşdı, parmaklarını ince çatlağa soktu ve çekti. Duman yoğunlaştı. Peter'ın gözlerine ter damlıyordu. Yangın giderek yaklaşıyordu.

Hiçbir yere varamazlardı. Kapının yanında bir açma kolu vardı ama duvardaki plastik bir parça yerinden kopmuş ve kolu örtüyordu.

Peter kapıları açmak için ona ulaşmak zorundaydı. Onlara doğru bir adım attı. "Kolu," dedi. "Bana lazım-"

Peter'ın patron sandığı adam, "Hepimiz dışarı çıkmaya çalışıyoruz," diye bağırdı. Peter'ın tartışacak zamanı yoktu. Bir elini adamın omzuna koyarak, bir örtüyü çeker gibi kolayca adamı kenara çekti. Aynı hareketle,

ayağını öne doğru uzattı ve plastik panele doğru sürerek onu parçaladı. İçeri uzandı ve kapı açma kolunu çevirdi.

Peter çömeldi ve sol kapıyı bacaklarıyla çekerek açtı. Adam bir süre şaşkın şaşkın izledi, sonra o ve kadın da katıldı.

Kapıyı gidebildiği kadar açtılar ve bükülmüş metalin içinden geri ittiler. Sadece iki ya da üç metre genişliğindeydi ve tren vagonunun yan yattığı açıyla yarı açık bir kiler kapısı gibi görünüyordu ama yeterliydi.

Yolcular çıkışa doğru ilerledi, yaralıları yardım etti ve cep telefonlarını el feneri olarak kullandı. Metal duvarlar artık dokunulamayacak kadar sıcaktı ve içeriye her nefeste boğucu siyah bir duman yayılıyordu.

Peter genç bir kadının kapıdan çıkmasına yardım etti ve arkasından bir ses duydu. Geri döndüğünde Kore Savaşı şapkalı adamı yerde yatarken buldu, bacağı parçalanmıştı ve karısı onu ayağa kaldırmak için çabalıyordu.

Adamın kolunu omuzlarından geçirdi, onu hafifçe kaldırdı ve karısının ardından kapıya doğru yürüdü. Peter onu yarı yarıya kapıdan dışarı taşıdı. Ray yatağına indiklerinde veteriner acıya karşı dişlerini sıktı.

Peter enkazın altına eğildi, yaşlı adamın yavaş adımlarla ilerlemesine yardım etti - neredeyse Peter kadar ağır olmalıydı - ve tünel duvarı boyunca uzanan iskeleyle tırmandılar.

Sıcaklık sırtına saplandı. Giysileri derisinin üzerinde eriyormuş gibi hissediyordu. Bir dakika sonra dumanlar o kadar yoğunlaştı ki göremez oldu, sadece elini içinde hissedebildi, adam yanında topallayıp nefes nefese kalırken boynunu çekiştiren kolu hissedebildi.

Arkasında, tünelin derinliklerinden gelen, ateşin cızırtısından bile duyulabilen çığlıklar vardı. Dumandan bir nefes aldı. Başı hafifçe döndü ve hafifçe yana doğru tökezledi, kalçası korkuluklara çarptı.

Ağzını kapadı, ciğerlerini hareketsiz bıraktı ve yoluna devam etti. Karanlığın içinden ince ışık huzmeleri geçiyordu ve ileride bulutlu bir şafak gibi bir parıltı vardı: Farragut North. Adam yere yığıldı. Peter bacaklarını yere bastırdı ve adamı ayakta tutmak için elinden geleni yaptı.

Karanlığın içinden bir yüz maskesi belirdi, aniden yaklaştı. Bir DC itfaiyecisi araya girdi ve adamın diğer kolunu tuttu. Podyumun son kırk metresine ve ardından platforma çıktılar. Bir başka ilk müdahale görevlisi koşarak geldi ve Peter'ın adamın yanındaki yerini aldı. Peter tünelden gelen çığlıkları duydu ve döndü.

"Oraya geri dönemezsin!" diye bağırdı bir itfaiyeci ve omzunu tuttu. Peter geri çekildi ve geri dönmeye başladı, beş adım atmıştı ki görüşü bozuldu. Tökezledi ve onu dumanın dışına sürüklediler. Duman şimdi daha yoğundu, yüzünü bir yastık gibi kaplıyordu.

Biri onu merdivenlere götürdü. Dumanın etkisiyle zihni bulanıklaşan adam, diğerleriyle birlikte ölü yürüyen merdiveni tırmandı: kül ve kana boyanmış anneler ve babalar, kızlar ve oğullar, turistler ve federaller.

OceanofPDF.com

SÖNÜK GÜNEŞ IŞIĞI perdelerin arasından içeri **süzüldü**. Peter parmaklarının ucuyla saç çizgisinin hemen üzerindeki beyaz çizgiye dokundu. Kaza onu birinci derece bir beyin sarsıntısına ve bu yara izine maruz bırakmıştı. Sadece saçlarını yeni kestirdiğinde ortaya çıkıyordu.

Kazadan sonra Washington'un geri kalanı gibi o da alarma geçmiş, treni raydan çıkaran ve pek çok insanın hayatına mal olan şeyin ne olduğunu bulmaya yardım etmeye heveslenmişti.

Metro ve Ulusal Ulaşım Güvenliği Kurulu, herhangi bir çıkar çatışmasını önlemek için dışarıdan bir araştırmacı çağırdı ve sonuç aylar sonra geldi. Otomatik tren kontrollerinde parazitik salınımlar oluşmuştu; bu da son teknoloji ürünü bir bilgisayar sisteminin eskiyen kablolar ve arızalanan altyapı ile evlendirilmeye çalışılmasının bir sonucuydu. Bu bir kazaydı.

Bir kapı fısıldayarak açıldı ve Rose parmak uçlarında oturma odasına girerek onun sandalyesine doğru ilerledi.

"Günaydın," dedi.

Geriye sıçradı ve elini göğsüne götürdü. "Özür dilerim, beni biraz korkuttun. Uyuduğunu sanmıştım."

Ayağa kalktı. Şafaktan hemen sonraydı. Üzerinde bir kot pantolon ve bir kazak vardı.

"Bütün geceyi o sandalyede mi geçirdin?"

"Biraz hareket ettim." Geceleri uyanık, nöbette, bazen iki gece üst üste geçirmeye alışkındı. Dün gece onun standartlarına göre nispeten rahat geçmişti. "Sen nasıl uyudun?"

Bir an için yüzünde kuşkulu bir ifade belirdi, adam bunun kendisine yönelik küskün bir ima olup olmadığını merak ediyordu. Ama değildi. Bunu anlamış gibiydi ve ona sıcak bir şekilde baktı.

"Gerçekten iyi, teşekkür ederim. Kahve ya da başka bir şey ister misin?"

Peter telefonunu kontrol etti. Sabah altı buçuk. Bu işin görüntüsünün kötü olduğunu biliyordu. Geceyi bir tanığın otel odasında geçirdiğini başka birinden duymadan önce Farr'la konuşmalıydı.

"Böyle iyiyim, teşekkürler," dedi. "Bir telefon görüşmesi için dışarı çıkacağım."

"Tamam."

Odadan çıktı ve koridorun sonundaki oturma alanına doğru yürümeye başladı. Elindeki telefon çaldı. Beyaz Saray'a ait bir numaraydı.

"Sutherland," dedi telefonu açtığında. "Nasıl gidiyor Romeo?" Arayan Farr'dı.

"I-"

"Sakin ol. O kadar aptal olmadığınızı biliyorum. İkiniz de odada mısınız?"

"Öyle. Koridora çıktım." Güvenlik ekibi ona geceyi burada geçirdiğini söylemiş olmalı.

"Güzel. Sıkı otur. Rose ile konuşmam gerek. Beş dakika içinde orada olurum."

Üç saat sürdü. Muhtemelen işe giderken oradan geçiyordu. Peter asansörlerin yanındaki sandalyelerde takılıyordu, çünkü onu gelirken yakalamak istiyordu. Asansör bir ding sesiyle geldi ve Farr elinde içinde iki kahve olan bir tepsiyle dışarı çıktı. Yorgun görünüyordu.

"Benimle yürü Peter," dedi telefonuna bakarak. "Fazla zamanım yok. Ona birkaç soru daha sormam gerekiyor."

"İçeri girmeden önce."

Cep telefonunu cebine koydu. "Evet."

"Korkuyor. Hawkins'in ona neden polisle ya da FBI'la konuşmamasını söylediğini bilmiyor."

Farr'ın yüzü asıldı. "İçerideki biriyle ilgili endişelerimizi ona söyledin mi?" diye sordu alçak bir sesle. "Neden bu silo?"

"Hayır. Yapmazdım. Ama ona bir şeyler söylemek isterim, en azından ana hatlarıyla, bunu açıklamaya yardımcı olmak için. Bu davanın neden bu kadar garip bir şekilde ele alındığını anlamasını sağlar ve onu rahatlatır."

"Ve bizimle çalışma olasılığını artırır."

"Yardıma olabilir." Peter kelimelerini dikkatle seçiyor, uykusuzluğa rağmen konsantre olmaya çalışıyordu. Rose'un söylediğinden daha fazlasını bildiğini belli etmemeye dikkat ediyordu. Ama paylaşması gereken önemli bilgiler vardı - Campbell'ların o gece konuştuklarını duyduğu şey ve bir kimyagerden bahsedilmesi - katilleri durdurmaya yardımcı olabilecek bilgiler.

Farr, "Ona mümkün olan en geniş yaklaşımı gösteriyorsunuz," dedi. "Bunu gizli tuttuğumuzu çünkü böyle sırlar konusunda herkese güvenilemeyeceğini. Ayrıntılarla ilgili hiçbir şey yok."

"Elbette."

"Hazır mı?"

"Ona burada olduğunu söyleyeceğim. Hâlâ biraz sarsılmış durumda."

"Anlıyorum," dedi Farr. "Koruma altında olduğumu düşünürken biri beni öldürmeye çalışsaydı ben de güven dolu bir ruh hali içinde olmazdım."

Peter kapıyı çaldı. Rose onu içeri aldı ve koridora baktı.

Farr ona gülümsedi ama dışarıda kaldı.

Rose kapıyı Peter'la birlikte arkasından kapattı ve sesini fısıltıya indirdi.

"Onun burada ne işi var?"

"Az önce geldi. Bu işle bizzat ilgileniyor. Bu işin arkasında kimin olduğunu bulmanıza yardımcı olmak için size birkaç soru sormak istiyor."

"Onun kim olduğunu biliyorum. Gazeteyi okudum. Ona söyledin mi? Duyduğum diğer şeyleri?"

"Hayır. Ama konuşmalısın. Ayrıntılara seninle birlikte giremem ama Hawkins'in sana sadece onunla konuşmanı söylemesinin nedeni, bu bilginin çok fazla insana emanet edilemeyecek olması. Sıkı bir şekilde saklanıyor."

"Birlikte çalıştıkları insanlara güvenmiyorlar mı?" "Ben öyle bir şey demedim."

"FBI mi? Polis mi? Beyaz Saray mı? İçerideki birinden mi korkuyorlar?"

Tanrım, Peter."

"Bu tür şeyleri bölmek yaygın bir uygulamadır." "Onu ne zamandır tanıyorsunuz?"

"Sekiz yıl. Onunla üniversitedeyken tanıştım."

"O görünüyor. Bilmiyorum. Ondan hoşlanıyorum."

Kapı dört kez çalındı. Rose iki derin nefes aldı, sonra evet anlamında başını salladı. Peter kapıyı açarken o da kazağının kollarını düzeltti.

Farr devreye girdi. Rose'un nasıl olduğuna dair birkaç hoşbeşten sonra Farr kaşlarını kaldırarak mesajı alan Peter'a baktı.

"Ben dışarı çıkıyorum."

Rose başıyla onayladı ve adam ikisini odada yalnız bıraktı.

FARR'IN bileği kahve tepsisini uzun süre tutmaktan **ağrıyordu**. Onları büyükbabasının Palisades'teki eski evinden dönerken almıştı ve defteri üst kattaki silah kasasına kilitlemişti. Mülk şu anda boştu ve kendisine kadar izlenmesini zorlaştıran bir aile tröstü aracılığıyla kontrol ediyordu.

Kahveleri masaya bıraktı ve oturmak için izin istercesine kanepeyi işaret etti. Bu kızın şu anda evine en yakın şey burasıydı ve daha önce de buna benzer bir odada saldırıya uğramıştı, bu yüzden Farr dikkatli davranacaktı.

Farr'ın Rose'un rahat olmasına ve konuşmaya istekli olmasına ihtiyacı vardı, çünkü teyzesi ve eniştesi ve onları kırmızı deftere götüren şey hakkında daha fazla şey öğrenirse, Farr onu Dimitri Sokolov'a teslim etmek zorunda kalacaktı.

Farr, "Fazladan bir tane aldım," dedi ve tepsiden bir fincan kaldırdı. Rose bir krema ile birlikte fincanı aldı.

Bu çok basit bir şeydi: bir hediye, ama en küçük hediye bile bir borçluluk duygusu yaratabilirdi. Farr her şeyden önce gerçeği öğrenmek istiyordu ve gerçeğin de bu kızın hiçbir şey bilmediği olmasını istiyordu. Çünkü kahvesini yudumlarken, gülümserken ve Rose'u ısıtmak için sohbete devam ederken bile, yapmak zorunda kalabileceği şeyi düşünmek midesini bulandırıyor.

Lütfen Rose, lütfen, zeki olduğunu biliyorum ama bu konuda fazla zeki olma. Kendi iyiliğin için. Ama önemli bir şey konuşmadıkları zamanlarda bile - Rose'un nasıl yerleştideği, başka bir şeye ihtiyacı olup olmadığı - genç kadında bir keskinlik vardı. Farr'ı inceliyor gibiydi, ayakkabılarına, çantasına, tırnaklarına hızlı bakışlar atıyor, onu deneyimli bir satış elemanı ya da bir dedektif gibi değerlendiriyordu.

Rose'un gözleri Farr'ın tırnaklarına takıldı. Neye bakıyordu? Farr'ın nefes alış veriş hızlandı. Rose'un bir şekilde geceyi etrafta gizlice dolaşarak geçirdiğini bildiği hissini aklından çıkaramıyordu. Ama bu sadece sinirleriydi. *Kendine gel, Diane.*

Rose konuşmadan önce bir an düşündü, kelimeleri dikkatle tarttı. Farr onun içinde tuttuğu bir şeyler olduğunu anlayabiliyordu.

Farr buna izin veremezdi. Bu konuda şüpheye yer yoktu. Kahvesini bıraktı ve öne doğru eğilerek Rose ile göz göze geldi.

"Rose. Bunun zor olduğunu biliyorum. Ama sana sormam gerek. Teyzen ve amcanın o gece sana söylediği bir şey var mı? Bunun arkasında kimin olduğunu bulmamıza yardımcı olabilecek herhangi bir şey gördün ya da duydun mu?"

Rose kahveyi bıraktı ve başını kaldırıp hatırlamaya çalıştı. "Eve dönerken dikkatleri dağınıktı, bunu fark ettiğimi hatırlıyorum. Akşam yemeği normaldi. Yolculuktan yorgun düşmüşlerdi. Eski hikâyeler anlattık, çocukluktan kalma aptalca şeyler. Sonra ben yattım. Duman alarmı yüzünden uyandım."

Rose başparmağıyla kahve fincanının plastik kapağını karıştırdı ve devam etti. "Aşağı indim, bana numarayı verdiler ve Peter'a defter ve OSPREY hakkında ne söylemem gerektiğini söylediler. Ve gitmemi söylediler. Onlara güvenmemi, her şeyi daha sonra açıklayacaklarını söylediler." Sesi duygusallıktan titriyordu ama devam etti. "Onları en son o zaman gördüm."

Rose derin bir nefes aldı ve gözlerini kapadı. Farr tüm bunlar olurken başını salladı, Rose'un sesini bulmasına, ivme kazanmasına izin verdi. Sessizliğin Rose üzerinde bir süre daha etkili olmasına izin verdi ama başka hiçbir şeyden vazgeçmiyordu.

"Hepsi bu kadar mı? Sana başka bir şey söylemediler mi? Başka bir şey görmediniz mi? Bir şey hakkında konuştuklarını duymadın mı?"

Rose aşağıya ve sola baktı, sonra başını salladı. "Hayır."

Farr'ın telefonu cebinde titredi. Susturdu ve yere baktı.

Bir mesaj: "Neredesin? 10'da Oval Ofis'te toplantı var." Ayağa kalktı ve Rose'a teşekkür etti.

"Elbette," dedi genç kadın.

Farr'ın yüzü rahatlayarak gülümsedi. "Kendine iyi bak, tamam mı? Bununla başa çıkma şeklinden hepimiz çok etkilendik. Kolay değil. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Güvende olduğunuzdan emin olmak için gereken her şeyi yapacağız."

Bir kartvizit çıkardı ve arkasına direkt hattını yazdı.

"Teşekkür ederim," dedi Rose, kartı alıp kırılğan bir nesneymiş gibi tutarken gözleri minnettarlığını mükemmel bir şekilde ifade ediyordu. Kız çok iyiydi.

Farr döndü ve gitti. Yapmak istediği şey Peter'ı oturtmak ve kızın ona söylemiş olabileceği herhangi bir şey hakkında onu bilgilendirmektir ama koridorda Peter'ın yanından geçerken hızlıca bir uyarıda bulunacak kadar vakti vardı. "Saat beşte ofisimde olabilir misin?"

"Kesinlikle," dedi Peter. "Başka neye ihtiyacınız var?"

"Hiçbir şey." Onun gözlerinin altındaki koyu halkalara baktı. "Uyuman gerek Peter, lütfen. Çık git buradan. Saat beşte görüşürüz."

Yürümeye devam etti. Asansör kapısı kapanana kadar Farr soğukkanlılığını koruyamadı. Kendini sabitlemek için elini duvara dayadı ve başı öne düşüp boğazı çalışırken gözlerini kapattı.

Rose testi geçememişti.

Aşağı ve sola. Kız baskın elinin yanına doğru bakmaya devam etti. Bu yaratıcı düşüncenin, aldatmacanın bir işaretiydi. Tek başına yeterli bir kanıt değildi ama Rose'un performansı ile ilgili her şey -çok masum, çok ciddi, hesaplamaları ve zekâ katmanlarını gizliyordu- Farr'ı aynı sonuca götürdü. Kız kendini tutuyordu ve bunda da iyiydi. Belki de Rose aptalca oynamak istiyordu, böylece dost ya da düşman herkes onu rahat bırakacaktı. Ya da belki Farr'a güvenmiyordu. Ondan şüpheleniyordu. Her ne olursa olsun, Rose kendi sırlarını saklıyordu ve buna katlanamazdı.

Farr Dimitri'yi aramak zorundaydı. Rose artık ona aitti.

PETER Rose'un odasına **girdiğinde**, Rose onun gözlerinden kaçtı. "İyi misin?" diye sordu.

"Evet." "Ne oldu?"

"Ona söylemedim."

"Duyduğun şey hakkında mı? Kimyager hakkında mı?" "Evet."

"Bu konuda ona yalan söyledin mi?"

Rose başını salladı ve Peter uzun bir nefes verdi. "Neden?"

"Bilmiyorum," dedi. "Peşimden daha fazla insanın gelmesini istemiyorum."

"Zaten tehlikedesin Rose ve o sana yardım edebilir. Teyzen ve amcanın sana söyledikleri yardımcı olabilir."

Rose dudaklarını birbirine bastırdı.

Peter, "Ona güvenmiyorsun," dedi.

"Kimseye güvenmiyorum, özellikle de şimdi. Gergin görünüyordu, neredeyse hastaydı. Ters giden bir şeyler vardı."

Peter elini tekrar saçlarının arasından geçirdi. "Bu sabah ona söylememiş olmam yeterince kötü."

"O mu sordu?"

"Hayır. Doğrudan değil. Ama bu anlamsal bir oyun değil. Eğer saklıyorsam, yüzüne karşı yalan söylüyor da olabilirim. Benim çalıştığım yerde dünya dürüstlük üzerine kurulu. Dışarıdaki gibi, herkesin vergi kaçırdığı, özgeçmişini doldurduğu, ilerlemek için gerçeği çarpıttığı bir yer değil. En ufak bir aldatma iması, hatta görüntüsü bile beni sokağa atar."

"Anlıyorum."

Yapamazdı. Hikâyeyi, neden herkesten iki kat daha dikkatli olması gerektiğini bilmiyordu.

Ona bir adım daha yaklaştı. "Beni unut. Dün gece peşimizden gelen teyzen ve amcana bunu yapmanı bulmana yardım edebilir. Bilgi saklayarak kendi hayatını -ve başkalarının hayatını- riske atıyorsun."

"Ona söyleyeceksin."

Peter, yapmayacağına söz vermiş olmasına rağmen bunu kolayca haklı çıkarabilirdi. Onu korumak için buradaydı, onu mutlu etmek ya da ondan hoşlanmasını sağlamak için değil. Korku onu felç ediyordu ve bunun kendisini de ele geçirmesine izin veremezdi.

Ama birinin onu takip ettiği konusunda haklıydı ve dünkü güvenlik yeterli olmamıştı. Onun tarafını görebiliyordu ve sözünden kolay kolay dönmezdi. Dürüstlük iki yönlüdür.

Çifte bağlılık, sözüne ve işine. Bir şeyler saklamak. Burası tehlikeli bir bölgeydi.

"Yapmayacağım. Ama biraz zaman ayır ve onlara anlat. Nasıl görüneceği konusunda endişelenmeyin, hikayenizi değiştirin. Üzerindeki baskıyı anlayacaklardır; gerçeği duyduklarına sevineceklerdir. Ben eve gidip biraz uyuyacağım. Asansörlerin dışında bir nöbetçi olacak." Kapıyı açtı. "Saat beşte Farr'la buluşacağım."

O yardım etmezse, o etmek zorunda kalabilirdi.

Uzandı ve onun elinin arkasına dokundu. "Teşekkür ederim." "Bir şey değil. Doğru olanı yap Rose."

Adam uzaklaştı ve kadın kapı aralığında durup onun gidişini izledi.

Eve vardktan **sonra** Peter sadece birkaç saat uyudu. Güneş, karartma perdelerinin altından süzölüyor ve her nefeste boğazı ağrıyordu. Trafik yoğunluğu ve çöp kamyonlarının gürültüsü dairesini dolduruyordu. Kulak tkaçları ve beyaz gürültü makinesi vardı ama onu uyanık tutan şey sesler değildi. Şimdiye kadar onlara alışmıştı. Bir sonraki adımda ne yapacağını düşünüyordu.

Eğer esirgiyorsa, serbest çalışıyorsa, babasının gittiğı yoldan gitmeye başlıyor olabilirdi.

Karar basit olmalıydı. Bu kadınla daha yeni tanışmıştı, o zaman neden patronlarına gidip bildiğı her şeyi anlatmasın ki?

Parmaklarını morarmış boğazına dokundurdu. Belki de ölümün onun için iki kez geldiğini görmüş ve korkusuna, temkinliliğine saygı duymaya başlamıştı.

Başka kimsenin zarar görmesine izin veremezdi. Metrodaki o insanları, kurtaramadıklarını düşündü. Hala tünellerden yardım isteyen seslerini duyuyordu, her gün değil, artık değil, ama buna yakın.

Yatağın kenarına oturdu ve telefonuna uzandı. Sağlıklı düşünemeyecek kadar yorgundu, kendi kafasından çıkmaya ihtiyacı vardı. Güvenebileceğı herkesi düşünürken, belki de bu dürüst hayatı çok iyi inşa ettiğini fark etti. Bu tür sorular hakkında konuşurken bile kendini rahat hissettiğı tek bir kişi bile yoktu. Herkes ona kurallara uymasını söyleyecek ve Sutherland'e güvenmenin belki de bir hata olduğunu sessizce not edecekti.

Eski sevgilisi Leah her zaman onun sırdaşı, kaçış noktası olmuştu ama artık o yoktu. Rehberinde gezinirken bir isim gördü ve daha düşünmeden aramaya başladı: vaftiz babası Greg.

Dördüncü zil sesinde cevap verdi: "Peter. Selam. Güzel sürpriz. Nasılsın?"

"Güzel. Sen?"

"Ben İyi, Aslında değiluzak gelen DC." Başkent rüzgar
Tısladı içinde Arka planda.

"Bu doğru mu?"

"Fort Washington. Marinadayım. *Joust* üzerinde çalışıyorum, inanabiliyor musun?"

"Ne?" Peter'ın çocukken babasının sahip olduğu tekneydi. "Onu tamir ediyorum. Uzun hikaye. Dinle, seni çok iyi duyamıyorum. Bu oldukça Burası rüzgarlı. Her şey yolunda mı?"

"Evet. Buluşmak ister misin diye merak ediyordum."

"Kesinlikle. Tüm bu telefon trafiği için özür dilerim," dedi Greg, gerçi Peter bunun çoğunlukla kendi hatası olduğunu biliyordu. "Gecelerinin çılgınca geçtiğini biliyorum. Belki gelecek hafta öğle yemeği?"

"Marinaya uğrayabilir miyim?" Peter sordu.

Greg'in ses tonu değişti, sanki bunun bir aile sohbetinden daha önemli olduğunu anlamış gibiydi. "Bütün sabah buradayım." Başka bir şey daha söyledi ama Peter rüzgârdan zar zor duyabildi. "Fort Washington Marina. Eğer nöbetçi kulübesinde biri varsa, ona *Joust* için burada olduğunu söyle."

"Yapacağım."

BİR SAAT SONRA, Peter Potomac boyunca ilerlerken, nehir burada geniş ve ormanla çevriliydi, şehirden ayrıldığı için memnundu. Son bir yıl, karartılmış dairesi ile Batı Kanadı'nın karartılmış zemin katı arasında gidip geldiği, bitmek bilmeyen uzun bir gün gibi gelmişti. Yüksek bulutların arasından süzülen güneş gözlerini kamaştırıyordu. Düğmeli bir gömlek giymiş ve bol bir kravat takmıştı. Birlikte boynundaki çürüğün çoğunu örtüyorlardı. Ceketini yolcu koltuğunun üzerinde duruyordu.

Güvenlik görevlisi yoktu ve kapı açıktı. Peter, son rıhtımdaki bir kızakta yüzen tekneyi görene kadar tozlu arazide yuvarlandı: mavi dip boyalı beyaz bir C&C 30 ve küpeştenin hemen altında kırmızı bir şerit. Diğer teknelerin çoğu sezon için çekilmiş gibi görünüyordu.

Ona doğru yürümeye başladı. Orbital zımpara makinesinin sesi kesildi ve vaftiz babası güvertede durdu, üzerinde boyayla lekelenmiş eski bir pazen gömlek vardı ve maskesini çıkardı. Greg kış tarafa doğru ilerledi ve iskeleye çıktı.

Greg kollarını Peter'a doladı ve onu bir aşağı bir yukarı süzdü. Gülümsedi ama sonra gülümsemesine bir şey oldu, bir tedirginlik titreşimi. Peter tahmin edebiliyordu. Bunu çok sık yaşıyordu: tıpkı babasına benziyordu.

"Seni görmek güzel, Peter."

"Seni de."

Bir sessizlik geçti, her ikisi de daha fazlasını söylemek istiyordu ama ne söyleyeceklerinden emin değillerdi, dalgalar altlarındaki kazıklara çarparken sadece birbirlerine sıcak bir şekilde bakıyorlardı.

Greg gömleğinin koluyla gözlüklerini temizledi. Kumral saçları rüzgârda dalgalanıyordu, Peter'ın hatırladığı gibi dağınıktı. Şakaklarına yakın birkaç gri karışmıştı ama yine de yaşından çok daha genç görünüyordu.

Genellikle hoş bir sürprizle karşılaşmış gibi görünen nazik bir bakışı vardı ve çoğu zaman kendi dünyasındaymış gibi görünürdü. Bu soğukluk insanları, özellikle de kadınları etkileme eğilimindeydi, ancak hiçbir zaman kimseyle yuva kurmamıştı. Yakışıklıydı ama utangaçtı, yeni insanların yanında beceriksizdi, görünüşü her zaman düzgündü. İş gömleğini bile içine sokardı. Peter'ın babası ona Greg'in çocukken kekeme olduğunu söylemişti.

Peter suyun dip boyasına vuruşunu izledi. Kışları elinde zımpara taşıyla teknenin gövdesini kazıyarak kaç saat geçirmişti? Babası bunun karakterini geliştireceğini düşünüyordu, ama şimdi bu kara bir şaka gibi görünüyordu. Peter ortaokulda omurganın kurşun olduğunu öğrendi ve babası ona yarım bir gülümseme verdi. "Sınavlarında iyisin."

Greg hâlâ ona bakıyordu. Bunda ebeveynlikle ilgili bir şey vardı, gururluydu, tanıdığı çaresiz küçük çocuğun artık dünyaya gelmiş olmasından duyduğu bir huşu vardı.

"Yıllardır blokların üzerinde duruyordu," diyor Greg. "Elektrik aksamını söktüm, yeni bir direk taktım ve fiberglasın yaklaşık yarısını yeniden yaptım. Devam et." Başını tekneye doğru eğdi.

Peter siyah-yeşil suda bir adım attı, bir ayağını küpeştenin üzerine koydu ve fiberglas ayaklarının altında esneyerek kokpite indi.

On dört yıldır o tekneye binmemişti. Annesi, babası ve Greg'le birlikte birkaç soda ve bira ve kırmızı Igloo soğutucusunda iki adet on sekiz santimlik şarküteri sandviçiyle körfeze çıkar ve güneş batana kadar bir ileri bir geri giderlerdi.

Her zaman bir felaket olurdu: motor bozulur ya da tekne sert bir şekilde karaya oturur ve babası motoru çalıştırıp "Daha uzağa!" diye bağırırken tüm aile suyun üzerinde bir tarafta asılı kalmak zorunda kalırdı. Üç-iki-bir! Yatın!" Sonunda omurgayı serbest bırakacak kadar yatırırlar ya da gelgitin yükselip onları kurtarmasını beklerlerdi.

Greg kulübeye uzandı, sonra Peter'a bir şey fırlattı. Peter onu havada kaptı. Bir kutu Orange Sunkist.

Peter güldü. Bu onun favorisiydi. "Bunu nereden buldun?" "Liman ofisinin yanındaki makinede var. Bana hep hatırlatıyor. senin."

Peter kutunun tepesine vurdu ve kırdı. Greg onu izledi ve kaşlarını kaldırdı. Bu, Peter'ın üniversitede öğrendiği bir bira içme hareketiydi.

Greg'i okula gittiğinden beri sadece birkaç kez görmüştü. Vaftiz babasının zihninde, muhtemelen hâlâ eşofmanlarıyla yaşayan ve dizüstü bilgisayarının başında uyuyakalan, kocaman kulaklıklar takıp eski Jordan videolarını izleyen çirkin bir gençti.

Peter sodasını yudumlarken Greg'in neler yaptığı hakkında biraz konuştular. İnşaat mühendisiydi, büyük ölçekli altyapı projelerinde toprak ve drenaj uzmanı olarak çalışıyordu. En sevdikleri deniz felaketi hikâyelerinden birkaçını anlattılar ve sonra Peter durakladı ve elini direksiyonun yıpranmış derisinde gezdirdi.

"Peki neler oluyor?" Greg sordu. Peter ona baktı.

"Yoksa buraya sadece arayı kapatmak için mi geldin? Sorun değil."

Greg onun aklında ne olduğunu her zaman anlayabilirdi. "Hayır. Bir şeye takıldım. İşte."

"İş yerindeki insanlarla bu konuyu konuştun mu?"

"Biraz. Başka bir bakış açısı kullanabileceğimi düşündüm ve çalıştığım yer ... küçük bir dünya."

"Biliyorum."

"Şu anda ne yaptığımı biliyor musun?" "Duydum."

Peter, Greg de dahil olmak üzere çocukluğunda tanıdığı neredeyse herkesle bağlarını koparmıştı. Bunun bir parçası da babasıyla ilgili her şeyi, sevdiği insanları bile geride bırakmaktı. Greg en zor olanıydı. Annesi öldükten sonra Peter'a göz kulak olmuştu ve yıllar geçtikçe yavaş yavaş birbirlerinden uzaklaşmışlardı, bu daha çok Peter'ın hatasıydı.

Bunun bir nedeni de Greg'in onu büroda çalışmaktan vazgeçireceğinden endişe etmesiydi. Peter'ın babasının ölümü Greg'i çok etkilemişti. Hiçbir zaman eskisi gibi olmamış, daha da içine kapanmıştı.

"Bunun hakkında konuşabileceğinden emin misin?" Greg sordu.

"Gizli bir şey yok," dedi Peter. Ne düşünüyordu ki? Bu konuyu kimseyle konuşmaması gerekiyordu ama sırlarını paylaşabileceği başka kimsesi yoktu.

Peter, Greg'in gözlerini kendi eline, parmağının kenarında sürüklenen küçük tırnağına doğru takip etti. Bunu yaptığının farkına bile varmamıştı. Greg Peter'ın yüzüne baktı, aniden temkinli davranmıştı.

"Size temel hatları vereceğim," dedi Peter. "Birine verdiğiniz sözü tutmak ile patronlarınızın size söylediklerini yapmak arasında seçim yapmak zorunda kalsanız ne olurdu?"

"Hepsi bu kadar mı?"

"Diyelim ki işi yapmak için patronlarınızın hoşlanmayacağı bir şekilde yapmanız gerekti?"

Greg elini vincin üzerine koyup bir tur attı, cırcırlar içeride takırdıyordu.

Greg, "Doğru olanı yapıyor ve kurallara uyuyorsunuz," dedi. "Ve sonra bir gün bunların iki farklı şey olup olmadığını merak etmeye başlıyorsunuz."

Peter bir an için bunu düşündü.

"Biliyorsun, baban da eliyle böyle yapardı. Onunki daha çok yumruk gibiydi."

"Gerçekten mi?" Peter bunu hatırlaması gerektiğini düşündü.

"İşlerin yapılış şekli onu kolayca sinirlendirir, her zaman devreye girip işleri kendisi düzeltmek isterdi. Bu ille de kötü bir şey değil. Ama hep merak etmişimdir, doğru şeyi yaptığını düşünerek yanlış yola bu şekilde mi girdi diye. Cehenneme giden yol ..." Gözlerini kapadı, duygularını bastırmaya çalıştı.

"Bu doğru mu?" Peter bir süre sonra sordu. "Onun hakkında söylenenler?" "Kimse kesin olarak bilemeyecek. Baban eskiden şöyle sorular sorardı

Bu, Peter. Bana gelmiş olman, belki de çoktan karar vermiş olduğunu düşündürüyor. Bu yüzden akranlarınla konuşmuyorsun."

"Yaşananlar nedeniyle iş yerinde daha dikkatli olmak zorundayım."

"Elbette." Greg dudağının içini çiğnedi ve suya baktı. "Her şeyi çözdüğünü, üstesinden gelebileceğini düşünürken dikkatli ol. Babanın başına gelen de buydu. Kurallara uyma konusunda her zaman oldukça iyi oldun Peter."

Başını salladı.

"Bu sadece onlar, patronlarınız ya da her kimse onlar için değil. Bu sizin için. Sizi korur."

Onların şüphelerinden mi? Yoksa kendisinden mi? Babasını mahveden her neyse, onun da bir hatası var mıydı? Greg bunu dile getiremeyecek kadar nazikti ama yine de bir ima vardı.

"Ne derlerse yap, Peter. Belki de seçim yapmak zorunda kalmazsın. Belki kendine ve onlara karşı dürüst olmanın bir yolu vardır. Ama kuralları kendi ellerine alma."

Peter kelimelerin içine işlemesine izin verdi.

"Teşekkürler."

"Hepsi bu kadar. Belki buraya farklı bir şey umarak geldiniz, ama ..."

"Hayır. Duymak istediğim de buydu."

Peter içkisini bitirdi. Yakında Diane Farr ile buluşması gerekiyordu. Bu sabah Rose'un başka bir şey bilip bilmediğini açıkça sormadığı için şanslıydı. Farr'ı kandırmadan Rose'a verdiği sözü tutmasının imkânı yoktu.

"Bunun kötü gittiğini gördüm. Dikkatli ol,

Peter." "Dikkat edeceğim."

Bir an sessizlik içinde durdular. Halatlar soğuk esintiyle direği tokatlıyordu. Kilise çanları gibi ses çıkarıyordu.

"Öğle yemeği yedin mi?" Greg sordu.

"Ben iyiyim."

"Gitmen mi gerekiyor?" Peter'ın vücut dilini anlamış olmalıydı. "Bu kadar ani davrandığım için özür dilerim, ama muhtemelen geri dönmeliyim."

Greg ellerini kaldırdı. "Anlıyorum." Parmaklıklara doğru bir adım attı ve Peter'ı omuzlarından kucakladı. Peter tırmandı ve iskeleye atladı.

Garip bir sessizlik oldu, sanki Greg burnunu sokmak istemiyordu ve Peter da onu bu işe bulaştırmak istemiyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Peter.

"Ciddiyim." "Ne zaman istersen. İyi olduğuna emin misin?"

Vaftiz babası şimdi ona yakından bakıyordu. Peter, onun Peter'ın boğazında, yakasının üzerinde beliren mavi morluğu fark edip etmediğini merak ediyordu.

"Evet."

Greg endişesini gizleyemiyordu ama bunu dile getirmedi. Orada bir tür güven vardı. "Bir şeye ihtiyacın olursa ben buradayım," dedi. "Başını aşağıda tut, tamam mı?"

"Yapacağım."

Peter marinadan ayrıldıktan **BEŞ DAKİKA sonra** otoyola çıkıyordu, gözleri önündeki fren yapan bir araba ile arkasından hızla gelen bir araba arasında gidip geliyordu. Cep telefonu çalmaya başladı. Şeride girdi ve telefona uzandı.

"Sutherland, neredesin?" Farr'dı.

"Yoldayım. National Harbor yakınlarında."

Onun tarafından sinirli bir iç çekiş geldi. "Sana biraz uyumanı söylediğimi sanıyordum. Sana ofisimde ihtiyacım var. Doğruca buraya gel. Bütün bu lanet şey kontrolden çıkmaya başladı."

"Ne oldu?"

"Buraya geldiğinizde size açıklayacağım."

Hat kesildi. Bolling Hava Kuvvetleri Üssü'nü geçip Anacostia üzerinden DC'ye devam etti ve sonra Alışveriş Merkezi'ni geçerek On Yedinci Cadde'den Beyaz Saray'a gitti. G Caddesi'nde Batı Kanada personeli için özel tarifi olan bir otoparka girdi.

Beyaz Saray'ın kapısından henüz geçmişti ki telefonu tekrar çaldı.

Ekranda "Rose Larkin," yazıyordu.

O cevapladı. "Rose. İyi misin?"

"İyiyim." Kelimeler kırpılmıştı.

"Otelde misin?"

Tereddüt etti. "Sana söylediklerimi kimseye anlatmadın, değil mi?" "Hayır. Ne oldu? Neredesin Rose?"

Cevap yok.

"Rose. Beni sinirlendiriyorsun. Neler oluyor?"

"Sana nerede olduğumu söylersem, onlara söylemeyeceğine söz verir misin?"

"Senin için yalan söyleyemem Rose."

"Sadece zamana ihtiyacım var. Başka kimsem yok."

"Neredesin sen? Güvende olacağın otele geri dönmelisin."

"Orası güvenli değil."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Ben ayrıldım."

"Peki ya muhafızlar?" "Beni takip ettiler."

"Öyle olması gerekiyor."

"Onları görebileceğim bir yerde değillerdi. Çok gerideydiler. Eğer birini korumaya çalışıyorsan, yakın durmaz mısın?"

Geri çekilmeniz için nedenler vardı: hedefin onu takip ettiğinizi bilmesini istemiyorsanız, ama bu koruma değil gözetleme olurdu.

"Neyim ben, yem mi?" diye sordu.

Tanrım, ya haklıysa? Hedefin nereye gideceğini ya da kimin onun için geleceğini görmek istiyorsanız, uzun bir kuyruk için bir başka neden de buydu.

Ama belki de gölgelere tutunmaya çalışıyordu. Ona gözetlemenin temellerini göstermenin ona güven vereceğini düşünmüştü ama bu onu daha da paranoyak yapabilirdi.

"Rose. Çok şey oluyor ve endişelenmekte haklısın.

Ama sana yardım etmeme izin vermelisin.

Neredesin?" Cevap yok.

"Tamam. Sadece ben varım ve kimseye söylemem. Neredesin?"

"Yemin eder misin?"

"Yemin ederim."

"Metrodayım. Bir şey buldum, Peter."

Metro. Bu kelime onu ürpertti. "Nereye gidiyorsun?" "Tenleytown."

"Rose, bekle. Tek başına dışarı çıkmamalısın."

"Gitmem gerekiyor." Sanki yakınlarda dinlemeye çalışan biri varmış gibi fısıldadı. "Ben iyiyim. Beni nerede bulacağını biliyorsun."

"Dur bakalım."

Telefon kapandı ve döndüğünde on adım ötede iki üniformalı Gizli Servis görevlisini gördü. Batı Kanadı tentesinin altında, Başkan her çalıştığında olduğu gibi bir deniz muhafızı duruyordu.

Burası şüpheli davranmak ve telefonda tehditler savurmak için iyi bir yer değildi.

Onu iki kez geri aradı ama her seferinde telesekretere yönlendirdi. Metro tünellerinin yarısı ölü noktaydı.

Şimdi Farr'la buluşmasını neyin geciktirdiğini ve onu neyin sinirlendirdiğini biliyordu.

İçeri girdi ve onu ofisinde buldu. Konuşmakta olduğu yardımcısını kovmuştu. Peter içeri girdi ve kadın ona kapıyı kapatmasını işaret etti.

"Senin kız kaçtı," dedi. "Bekçi neredeydi?"

"Rose lobi barda bir çıkış ve geri dönüş yaptı. Birden fazla çıkış var. Sence böyle bir kız gözetleme zekasını nereden almış olabilir?"

Peter başını salladı. Yeterince makul.

"Nerede olduğunu biliyor musun, Peter?"

Derin bir nefes aldı. Bu kararı vermek için saatlerdir düşünüyordu. Zaman dolmuştu. Yalan söylemesi, Rose'a verdiği sözü tutmaması ya da amirine itaat etmeyi doğrudan reddetmesi gerekecekti.

"Evet."

"Nerede?"

"Paniğe kapılmıştı. Bana nereye gittiğini söylemesini sağlamanın tek yolu, ona başka kimseye söylemeyeceğime dair söz vermemdi."

"Peki nerede o?"

Peter cevap vermedi.

"Geçen hafta tanımadığın bir kadına verdiğin söz uğruna tüm kariyerini bir kenara atmaya hazır olduğunu mu söylüyorsun?"

"Nerede olduğunu öğrenebilmemin tek yolu buydu. O tehlikede. Yapmam gerekeni yaptım. Güvendiği tek kişi benim ve bana güvenmezse bu katilleri bulmamıza yardım etmesi için en iyi şansımızı kaybederiz. O yüzden izin verin gidip onu alayım, onunla konuşayım ve güvenli bir şekilde buraya getireyim."

Farr ayağa kalktı ve masanın etrafında yürüdü. Peter'ın bir adım ötesinde durdu, gözleri Peter'ınkilere sabitlenmişti.

"Bunu anlıyorum," dedi sert bir sesle. "Şimdi bana onun nerede öyle." "Yapamam."

Rose daha önce takip edilme konusunda haklıydı ve ondan şüphe etmek Neredeyse hayatına mal oluyordu. Onun yardımına ihtiyacı vardı.

Sonunda Petrus'un ona yol gösterecek tek şeyi sözüydü. Gitmeye hazırdı. FBI için çalışmak, kendini kanıtlamak için giriştiği tüm bu mücadele başından beri kötü bir fikirdi ve şimdi umursamayacak kadar bitkin bir halde patronuna açıkça hayır demişti. Bunca yıllık hürmetten sonra iyi hissettirmişti. Güçlüymüş gibi hissetmişti ve Farr afallamıştı.

Fısıltıyla bir kahkaha attı ve başını salladı.

"Sanırım kız düşündüğümünden daha zeki. Kimse böyle direnemez. Sanırım bu yüzden sana güveniyor ve bu yüzden tüm büroda onun nerede olduğunu bilen en az bir kişi var. Şimdi siktir git gözümün önünden."

Peter kovulup kovulmadığını merak ederek başını eğdi.

"Başkası almadan önce onu al. Benim değil de senin sorunun olduğu için mutluyum. Siz dönene kadar acil durum hattını biz idare edebiliriz."

"Teşekkürler," dedi. Topuklarının üzerinde döndü ve kız fikrini değiştiremeden uzaklaşmaya başladı.

"Bana henüz teşekkür etme," dedi ve kapının yanında durakladı. "Bunun sonuçları olacak. Onu bul ve doğruca buraya getir. Bu kadar. Çizgiyi aşarsan işin biter."

TENLEYTOWN. PETER, Rose'un nereye gittiğini biliyordu. Olay yerine en yakın durak orasıydı: Spring Valley'deki teyzesi ve amcasının evi. Cep telefonunu tekrar aradı ama hâlâ cevap yoktu. Dupont Circle'ı dolaşmak için Yirmi İkinci Cadde'yi kullanıp Massachusetts Bulvarı'na döndüğünde Cumartesi trafiği o kadar da kötü değildi.

Saat ve araba sürmek dikkatini çekmişti ve sağa dönüş şeridine doğru ilerlerken biri korna çaldı. Arkasına baktı ve onları görmezden geldi, ama daha geride tanıdık bir araba gördü. Siyah bir Mercedes sedandı ve Peter zihninde bir fotoğrafını çekti: bakımlı, lastikleri pırıl pırıl, Maryland plakalıydı. Trafik yığıldı ve araya giren arabalar Mercedes'in plakasını hatırlamasına fırsat vermeden onu engelledi.

Bunu daha önce gördüğünü düşünmesi şaşırtıcı değildi. Oteldeki saldırı onu paranoyaklaştırmıştı; her köşede takipçiler, her arabada takipçiler görüyor, başkentteki tüm gizli Rus casusluk makinesinin kendisini hedef aldığını hayal ediyordu. Bu ona babasının John Birch Cemiyeti tipleriyle ilgili şakalarını hatırlattı; her yerde Komünistler görüyor, her gece yatağın altına bakıyorlardı. İyi eskimeyen bir şakaydı bu.

Ama o Mercedes eski gözetleme içgüdülerini harekete geçirdi. Yavaşladı ve diğer arabaların onu geçmesini izledi, ama o hiç geçmedi, sadece üç araba geride sabırla durdu. Adrenalinin ilk fıskırmasını hissetti.

Peter, yukarı Georgetown'ın yapraklarla kaplı mahallelerine girdiğinde, yolundan birkaç kez saptı ve bir buçuk blok ötede bir kez daha gözüne ilişti.

Onu avlıyorlardı.

Sinyal kullanmadan bir ofis kompleksinin garaj yoluna girdi ve park yerlerinden birine park etti. Altı saniye sonra Mercedes geçti.

Ne yavaşlayan ne de Peter'ı görmek için boynunu bükten bir sürücü vardı. Direksiyondaki adam ya masumdu ya da çıkışı olmayan bir otoparka girip lideri takip etme oyunu oynamayacak kadar profesyoneldi.

Peter arabayı sürdü, Massachusetts'e geri döndü ve bir mil daha gitmişti ki, yan sokakta ona paralel giden aynı arabaya benzeyen bir şey gördü. Emin olmak için çok uzaktaydı ama işini şansa bırakmayacaktı.

Gecikmeli Yeşil işareti olan kırmızı ışıktaki durdu. Karşısında sola dönmek için bekleyen arabalar birazdan sinyali alacaklardı. İlkinizi izledi, fren lambalarının arkasındaki arabaya yansımasını inceledi.

Soluk kırmızı parıltıları kaybolur kaybolmaz, kavşağın karşısına doğru gaza bastı. Hızlanma onu koltuğuna yapıştırdı.

Diğer sürücüler onun gecikmeli yeşil olduğunu fark etmeyen bir aptal olduğunu düşünecekti, ancak bu hareket ona herhangi bir kuyruktan mesafe kazandıracaktı.

Sağa dar bir sokağa döndü ve yirmi beşte tuttu, garaj kapılarının yanından geçti, sonra tekrar dar bir bağlantıya döndü ve bir sonraki yan sokağı kesti.

Direksiyonu tutuşunu hafifletmek için kendini zorladı. Dört tur daha attı ve yoluna devam etti. Gözleri sürekli aynalara kayıyordu. Ne takip eden birini ne de Mercedes'i gördü.

On dakika sonra Campbell'ların evinin önüne geldi ve arabadan indi. Bir polis olay yeri etiketi ön kapıyı kapatmıştı. Güneş batıdaki tepelerin ardında kaybolmuştu ve tepedeki ağaçlar siyah gölgelere dönüşüyordu. Panjurlar kapalıydı ama içeride bir ışık yanıyordu.

Peter'ın elleri öne doğru uzandı ve göğsü her nefeste daha da ağırlaştı. Burası her şeyin başladığı yerd, cinayetlerin işlendiği yer.

Ön kapıya doğru yürüdü ve kapıyı üç kez sertçe çaldı. Işık söndü. İçerideki her kimse şimdi onu izliyordu ve sokak lambasının yüzünü görebilmesi için bir düzine adım geri çekildi.

İçeride Rose'un olduğunu umuyordu.

Garaj kapısı mekanik bir gıcırtyla açıldı ve Peter irkilerek geri çekildi. İçeride duran figür arkadan aydınlatılmıştı ama kapı açıldığında duruşundan ve endamından Rose olduğunu anlayabildi.

Yavaşça ona doğru yürüdü.

"Tek başına mısın?" diye sordu.

"Evet."

"Onlara söylemedin mi?"

"Hayır. Burada ne yapıyorsun Rose? Burası bir suç mahalli."

"Bunu bana söylemek zorunda değilsin. Biri seni görmeden içeri gel." Garaja doğru geri adım attı. Döndüğünde Peter onun alüminyum bir sopa taşıdığını gördü.

Garaj duman gibi kokuyordu ama bunun altında tanıdık bir karton, nemli tahta ve motor yağı kokusu vardı. Bu koku onu sardı ve bir an için ailesinin garajına geri dönüp çit biçme makinesinin gazına yağ karıştırdı. Burası çok normal, dikkat çekici olmayan bir evdi. Her şeyi duymuştu ama burada olanlara inanmak hâlâ zordu.

Rose garaj kapısını kapattı ve eve girdiler. İçeride herhangi bir olay yeri bandı, asılı plastik ya da işaretleyici yoktu. Adli tıp teknisyenleri olay yerindeki işlerini bitirmiş gibi görünüyordu ama yine de etrafta dolaşmak için iyi bir yer değildi.

"Burada olmamalıyız Rose. İçeri gelmelisin."

"Belki burada bir şey vardır," dedi. "O gece teyzem ve eniştem bir kitaptan ya da bir ciltten bahsediyorlardı."

"Kırmızı defter mi? Ama hâlâ burada olmazdı Rose."

Sopayı aile odasındaki duvara yasladı ve çömeldi. En alt raftaki bir kitabı çıkardı, sayfalarını karıştırdı ve yerine koydu, sonra bir başkasını aradı. Peter raflara bir aşağı bir yukarı baktı.

"Bundan daha fazlası olmalı," dedi Rose. "Yardımcı olabilecek bir şeyler biliyor olmalıyım. Yoksa neden biri beni susturmak için öldürmek istesin ki? Yoksa neden çalıştığın insanlar ne bildiğimi öğrenmek için bu kadar çaresiz olsunlar?"

"Tetikçilerin siteye erişimi vardı. Sonra da FBI. Eğer burada bir şey olsaydı onu bulurlardı."

Başka bir kitap açtı. Peter soluna baktı ve yere yayılmış kan lekelerini gördü, iki tanesi artık siyah pullar halinde kurumuştı. Desenler solda bir kafa vuruşuna işaret ediyordu: tek kaynaklı, yüksek hacimli kanama. Sağda ise daha yavaş bir ölüm.

Omuzlarını geriye attı ve başka tarafa baktı. Gitmeleri gerekiyordu. Dikkate alınması gereken kanıtlar vardı. Peter katillerin teknik nedenlerle serbest kaldığını görmüştü -kirlenmiş suç mahalleri, bulanık velayet zincirleri. Ama

Ayrıca kan ve beyin parçalarını görmesi de doğru değildi ve biri onu ya da onu buraya kadar takip etmiş olabilirdi.

Kadın bir makine gibi hareket ederek başka bir kitabı karıştırırken, adam şokun onu ele geçirip geçirmediğini merak etti.

Mavi plastik kapaklı bir mühendislik el kitabına benzeyen bir şeyi kaldırdı: *Bilgi Teknolojileri Yönetimi*.

"Rose."

"Bir kitap, bir cilt."

"Onu burada tutmazlardı," dedi. "Örtünme konusunda öğreneceğiniz ilk şeylerden biri budur. İki hayatınızı her zaman ayrı tutarsınız."

"O gece kendilerinde değillerdi. Avlanmış gibiydiler. Belki de ondan kurtulacak zamanları yoktu. Belki de buraya sakladılar."

Peter raflara baktı. Yüzlerce kitap vardı: ciltsiz gizem kitapları, spiral ciltli şarkı kitapları, altın damgalı başlıklarla siyah deri güzel ilk baskılar. Hepsini düzgün bir şekilde incelemek X-ışınlı bir FBI ekibinin bir haftasını alırdı.

Peter pencereden dışarı baktı. "Burası güvenli değil."

Ayağa kalktı ve onunla yüzleşmek için döndü. Gözleri kan lekelerine kaydı ve ağlamamaya çalışarak gözlerini sıkıca kapattı.

"Tamam."

Peter kolunu ona doladı ve nazikçe onu garaj kapısına doğru götürdü.

Soğuk ve garajın içinde kalan duman onları çarptı. Peter kapı açma düğmesine bastı.

Araba yoluna adım attıklarında Peter bir silahı olmasını diledi, kendilerini savunacak bir şey.

Rose kapıyı kapatmak için şifreyi girdi ve Peter'ın arabasına doğru yürüyüp bindiler.

Arabayı kenara çekti, gözleri dikiz aynasında Mercedes'i arıyordu. Bir dakika sonra frene bastı ve ağaçlarla kaplı caddenin ortasında durdu.

"Ne oldu?" Rose söyledi. "Sen iyi misin?"

Peter ona döndü. "Bir kitap ya da cilt dediklerini duydun mu?"

"Evet."

"Tek bir kelime, bir ciltçi olabilir miydi? Bir kişi? Bir kimyagerden de bahsettiler."

"Kimyager olduğunu bildikleri kimseyi bulamadım."

"Belki de iki meslekten bahsediyorlardı, kimyager ve ciltçi. Eski moda olduğunu biliyorum ama bana bunu düşündüren ciltleri vardı."

"Bazıları hediye idi. Bir arkadaşlarından. Sanırım bir antika satıcısıydı."

"Nadir kitaplar mı?"

"Bilmiyorum. Sadece çocukken onlarla bu konu hakkında konuştuğumu hatırlıyorum. Orada saklanır ve okurdum: Jules Verne, *Alice Harikalar Diyarında*."

Bu işe karışma. Bu işi üstlerine bırak. Peter, herkesten çok kuralları biliyordu, ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu: Düz gitmeye devam et. Onu Batı Kanadı'na geri getir.

Direksiyonu çevirdi ve eve doğru yola koyuldu.

OceanofPDF.com

PETER sokağı son bir kez daha taradı, sonra Rose'la birlikte garajdan eve girdiler. Oturma odasındaki raflara gitti ve ciltlerden birini çıkardı.

Alice'in Harikalar Diyarında Maceraları'ydı ve kalın keten sayfaları karıştırdı. Şaşırmış bir Şapkacı, ayakkabılarını çıkarmış ve Kupa Kraliçesi, inanılmaz şişman suratıyla, "Kafasını kopar!" diye bağırıyordu.

Başlık sayfasında, mükemmel bir el yazısı ile bir yazı vardı.

"Deli olduğumu nereden biliyorsun?" dedi Alice.

"Öyle olmalısın," dedi Kedi, "yoksa buraya gelmezdin." Washington'a hoş geldiniz, aşklarım.

Emily

"Emily, şu antikacı mı?" Peter sordu. "Evet.

Bunu onlara o verdi."

"Ama son zamanlarda değil?"

"Hayır. Küçük bir kızken okurdum."

Rose omurgayı yoklayarak gizli nesneler aradı.

"Onlara başka antikalar da verdi mi? Yoksa çoğunlukla kitaplar mıydı?" "Kitaplardan başka bir şey hatırlamıyorum," dedi Rose.

"Onunla tanıştın mı? Soyadını biliyor musun?"

"Belki bir barbeküde, ama onu teşhis edebileceğimi sanmıyorum. On dört yaşından fazla olamazdım. Ama kaç tane ciltçi olabilir ki?"

Üst kattan bir gıcırtı geldi. Peter donup kaldı ve bir süre dinledi, ama bu sadece evin yerleşmesiydi.

Bir şeye yakın olduklarını biliyordu. Büyük bir yüksekliğin kenarında duruyormuş gibi hissediyordu.

Peter telefonunu çıkardı ve Google Haritalar'da DC yakınlarında "ciltçilik" ve ardından "kitap restorasyonu" kelimelerini arattı. Sadece beş sonuç çıktı.

Her bir ilana ekli resimlerin hızlı bir taraması, ikisinin alışveriş merkezlerinde, birinin Frederick'te ve diğerinin Annandale yakınlarında olduğunu gösterdi. Bu ikisi antika kitaplara ve nadir ciltlere değil, daha çok ciltleme ve baskı tezlerine odaklanıyor gibi görünüyordu.

Telefon numarası ve adresi olan ancak web sitesi olmayan bir liste görene kadar birkaç tane daha denedi: ELK Conservation.

Rose, "Bu onun baş harfleriyle eşleşebilir," dedi.

Adres bir yerleşim bölgesindeydi ve üzerine tıkladı. Sokak Görünümü, İskenderiye'nin dışında, uzun bir çimenliği ve demir çitleri olan iki katlı görkemli bir Gürcü evinin fotoğrafını getirdi.

Rose'a gösterdi. "Bu onun mu?" diye sordu.

"Evet. Bir telefon numarasından daha fazlası olmayan bir işle böyle bir evi nasıl satın alırsınız?"

Telefon numarasını kopyaladı, sonra Whitepages.com adlı bir web sitesine gitti. Sitede ters telefon araması yapma seçeneği vardı ama bu ona sadece bir şirket adı verdi: ELK Conservation, Inc. Muhtemelen bu kadarı yeterliydi.

Virginia Eyalet Şirketler Komisyonu'nun web sitesini açtı ve şirketin adını girdi. Şirketler genellikle bir yetkiliyi irtibat noktası olarak listeler. Arama sonuçları geldi: Emily L. Krysanova, Şirket Sahibi. Google arama sonuçlarındaki adresle aynıydı.

"Emily Krysanova, bu tanıdık geliyor mu?" diye sordu.

"Hayır, ama bu o olmadığı anlamına gelmez."

Peter Google'a "Emily Krysanova Alexandria" yazdı ve Görseller sekmesine tıkladı. Düzinelerce yüz ona baktı, çoğu Rusya'dan genç ve yaşlı kadınların profil fotoğrafları, rastgele görüntülerden oluşan bir yığının arasında: bisikletli bir kadın, satranç maçı.

İkinci sayfada, yerel sosyete dergisi *Washington Life*'tan üç kadın ve bir erkeğin fotoğrafı vardı. Tipik bir bağış toplama etkinliğiydi: çok iyi bir şekilde bir araya getirilmiş ve kameraya sertçe gülümseyen bir kalabalığın etrafında tavana kadar yükselen çiçekler. Görünüşe göre

Çok az eğlenmek için çok para harcamak. Fotoğraf başlığına göre soldaki kadın Emily Krysanova'ydı.

Telefonu tekrar Rose'a doğru çevirdi. "Onu tanıdın mı?"

Bir süre inceledi, sonra ona baktı. "Bu o."

Fotoğrafı indirdi ve birkaç dakika daha LinkedIn, Yelp ya da Facebook'ta kamusal yaşam ya da çevrimiçi varlığa dair herhangi bir iz aradı, ancak Krysanova çoğunlukla web'de yoktu.

"Yani Emily adında bir ciltçimiz var," dedi Rose. "Ve bu iş iyi bir kapak."

"Ne için?"

"Sahtecilik. Kapaklar ve mühürler. Casusluk ticareti."

Peter evdeki soğuğa rağmen kendini sıcak hissediyordu. Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Başka bir tanık bulmuşlardı, Rose'un teyzesi ve amcasının üstlerinden sakladıkları biri. Rose tehlikede olabilirdi. Harekete geçmeleri gerekiyordu.

"Cevapları olabilir," dedi Peter.

Bunun üzerine Rose'un yüzü beklenti dolu bir ifadeyle yukarı döndü. "Biz değil. Bir gün için bu kadar Hardy Boys yeter." "Ne yapacaksın?"

"Bunu patronuma bildirin, sonra da sizi güvenli bir yere götürürüm." "Ama onlara söylemeyeceğini söylemiştin."

"Söylediğinden daha fazlasını bildiğini onlara söylemeyeceğimi söyledim. Onlara nerede olduğunu söylemeyeceğimi söyledim. Ama bu" - Krysanova'nın yazdığı kitabı işaret etti- "çifte cinayet soruşturmasında ve karşı istihbarat operasyonunda beni sekiz kat aşan bir ipucu. Kariyerimi çoktan torpillemiş olabilirim. Bu iyi bir şey. Ama bu kanıt farklı. Bunun üzerine oturursam adaleti engellemiş olurum. Bunun üzerine oturursam başka bir yemini çiğnemiş olurum. Birileri bunu bilen insanları öldürüyor ve eğer o da bu işin içindeyse, nasıl başa çıkacağımı bildiğimden daha fazla korunmaya ihtiyacı var."

"Ya ben?"

"Seni bu işin dışında tutmanın bir yolunu bulmaya çalışabilirim. Los Angeles'a geri dönebilirsin. Ama teyzeni ve amcanı öldürenlerin peşine düşmek için yardımına ihtiyacımız var. Seçim senin, ama bunu bildirmek zorundayım."

Telefonunu

kaldırdı. Rose

itiraz etmedi.

Peter, Farr'ın cep telefonunu aradı. Altı kez çaldı ve bir tıklama sesinden sonra bir erkek sesi duyuldu. Farr'ın yardımcısıydı.

"Diane Farr'ın ofisi."

"Julian, ben Peter. İçeride mi?"

"Korkarım ki hayır. Ona bir mesaj iletebilirim."

Rose'a baktı. "En kısa zamanda beni aramasını söyle." Cep telefonu numarasını okudu.

"Yapacağım. Peki bu neyle ilgili?"

"Sadece beni aramasını söyle. O bilir. Ve bu sadece onun için, tamam mı? Bazı malzemelerin ona ve Hawkins'e gittiğini biliyorum."

"Hawkins'i duymadın mı?" "Ne?"

"Bugün işe gelmedi, sabah toplantısını kaçırdı, tek kelime bile etmedi. Onunla konuştun mu?"

"Hayır. Hasta mı? Nerede o?"

"Kimse bilmiyor. Bir şey duyarsan bize haber ver."

"Haber veririm."

Peter telefonu kapattı ve yanına indirdi.

Saldırganlar Hawkins'in de peşine düşmüşler miydi? Eğer öyleyse, bu kimsenin güvende olmadığı anlamına geliyordu. Peter'ın Krysanova'ya bir şey olmadan önce onu bulması gerekiyordu.

"Buradan gitmeliyiz," dedi.

Rose başıyla onayladı. Garajdan arabaya doğru yürüdüler ve Rose yolcu kapısının yanında durakladı. "O otele geri dönmeyeceğim."

"Yapmak zorunda değilsin."

"Ya önümüzde biri varsa?" Rose sordu. "Ya biri onun için gelirse?"

"O zaman oradan mümkün olduğunca uzakta olmalısın. Sana kalacak güvenli bir yer bulacağım," dedi.

Rose gözlerini ona dikti. O da en az onun kadar neler olduğunu bilmek istiyordu.

"Eğer senin için bir yer bulsaydım," diye sordu, "yine de Krysanova'yı aramaya gider miydin?"

Bir an tereddüt etti. Hesap mı yapıyordu? Kaçmasına, kaynağa ulaşmasına izin verecek bir yalan mı düşünüyordu?

"Onları kimin öldürdüğünü öğrenmeliyim," dedi Rose. "Ne yapacaksın? Beni bir yere mi kilitleyeceksin?"

En azından ona yalan söylememişti.

"Hayır." "Gidiyor muyuz?"

Peter başparmağını araba anahtarının testere dişi çıkıntılarının üzerinde gezdirdi.

Zaten çok ileri gittiniz. Bunu kendi ellerine alma.

Farr ona doğrudan söylemişti. Rose'u ona geri getir. Daha fazlasını değil. Kuralları biliyordu, tam olarak ne yapacağını biliyordu, riski biliyordu. Bu yüzden her zaman çok dikkatli olmuştu, bu korku -şu anda onu geri tutan aynı korku- bir kez çizgiyi aştığında duramayacağı korkusuydu.

Ama tüm bu düşünceler çok uzakta, başka bir odadaki bir tartışma gibi görünüyordu. Başka kimsenin zarar görmesine izin veremezdi. Görebildiği tek şey Rose'un, teyzesinin ve amcasının yerde kurumuş son hayatlarının üzerinde durduğuydu. Duyabildiği tek şey Metro'daki dumanın arasından gelen seslerdi.

"Arabayla geçeceğiz. Bakalım orada mı? Bir şey olmadığından emin oluruz." Arabaya bindiler ve Peter anahtarı çevirdi. Motor gümbürdeyerek çalıştı, ve kalp atışlarını hissedebiliyordu, her pompa zedelenmiş boğazında donuk bir ağrıya neden oluyordu. Onun gözetiminde kimse ölmeyecekti.

Arabayı sürerlerken **PETER'IN GÖZLERİ** yol ve aynalar arasında gidip geliyordu. Arada bir mahallede hızlıca gidip gelerek kuyruk olup olmadığını kontrol ediyordu. Hiçbir iz görmedi.

İskenderiye'nin sınırında, ticari yapılar ve apartmanlarla dolu bir otoyolda ilerledikten sonra bir yan sokağa saptılar. Alışveriş merkezlerini geride bırakıp, çitlerin arkasında neredeyse gözden kaybolan büyük evlerin bulunduğu kıvrımlı bir yola dönüştü. Peter posta kutularının üzerindeki numaraları kontrol etti.

"Bu onun evi," dedi Rose. "Onu geçtiniz."

Kasıtlıydı. Peter göz ucuyla baktı. "Yan tarafa park edeceğiz." Dikkat çekmek istemiyordu.

"Bir şey mi gördün?"

"Arka cam. Emin değilim. Ama karanlıkta duran birine benziyordu."

"Bir kişi mi?"

"Gözden uzakta daha fazlası olabilirdi. Hızlıca bir göz attım."

Arazinin kenarından dolanan bir şeritten sağa döndü. Başının üzerinde yay çizen ağaçlar son ışığı da engelliyordu.

Dışarı çıktılar ve Peter kapısını yavaşça kapattı. Rose da onu takip etti. Herhangi bir bip sesi ya da ışık yanıp sönmesini önlemek için arabayı fobla değil anahtarla kilitledi. Gözleri alıştıkça, tepesindeki dalların ve gökyüzüne karşı duran eski ahşap telefon direklerinin şeklini seçebiliyordu.

Peter onları yola geri götürdü ve ağaçların arasından arazi tekrar görünene kadar çit hattı boyunca ilerlediler.

"Burada bekle," dedi ve köşeye yakın, çalılardan Rose'u yoldan biraz koruyabileceği bir noktayı işaret etti. Onun farkına vardı

Duyuları odaklanıyor, kurbağaların ve cırcır böceklerinin gece sesleri daha da netleşiyordu. Hareketi, avı özlemişti.

"Ben bir göz atacağım," dedi ve anahtarları ona uzattı. "Eğer bir şey olursa kaç. Arabaya git ve polise haber ver."

"Seninle gelebilirim."

"Hemen geliyorum," dedi ve araba yolunun girişini işaret etti. O pencereye daha iyi bakmak istiyordu. "Önce bir kontrol edeyim."

Kadın başını salladı ve adam çitin yanından uzaklaştı. Posta kutusunun etrafından dolandı ve evin yan tarafını görebilmek için araba yolundan karşıya geçti. Evin içinde oturuluyormuş gibi görünmesi için açık bırakılmış olabilecek bir ışık yanıyordu ama üst üste yığılmış gazete ya da sirküler yoktu ve tüm ağaçlara rağmen ön taraftaki eski Jaguar yapraklardan temizlenmişti.

Arkasındaki çimenlerin arasında bir şey fısıldadı ve o irkilerek döndüğünde bile ses konuştu: "Dur ve ellerini yana doğru uzat. Eğer vücuduna yaklaşırlarsa seni vururum."

Peter'ın nefesi kesildi ve arkasını dönüp ellerini yukarı kaldırırken nefesini yavaşça, ağzı sıkı bir şekilde bıraktı.

Ay ışığında bir kadın duruyordu, tabancasını önünde kendinden emin bir ikizkenar duruşuyla tutuyordu. Gümüş rengi saçları, ince yüz hatları vardı ve kemerli bir tüvit ceket giymişti.

Bir avcı ceket.

Sesi çok şey anlatıyordu: Sesli harflerin etrafındaki fazladan nefeste bir miktar Rus kalmış asil bir İngiliz aksanı. Bu Emily Krysanova'ydı.

"Silahlı değilim," dedi Peter. "Size zarar vermek için burada değilim. FBI için çalışıyorum ve Henry ile Paulette Campbell'ı kimin öldürdüğünü bulmaya çalışıyorum."

Krysanova onun sözlerini duymazdan geldi. "Sol elinle," dedi, "takım elbise ceketinin yakasını tut ve vücudundan uzaklaştır, önce sağ tarafını sonra sol tarafını, böylece belini ve kollarının altını görebileyim."

Peter kumaşı kaldırdı.

"Sol elinizle ceketinizin yakasını kaldırın ve sonra dönün."

Rüzgârda savrulan bir korkuluk gibi hissederek çekiştirdi. "Size kimlik bilgilerimi gösterebilir miyim?"

"Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz."

Gerçek bir kalpazan gibi konuştu. Üç adım daha yaklaştı ve tabancasını kaldırarak adamın yüzüne nişan aldı.

"Dur bakalım."

Kadın cevap vermedi, sadece onu inceledi ve sonra sola doğru dönerek karanlığın içinden başka bir figürün yaklaştığını gördü.

Rose'du.

"Emily. Benim adım Rose Larkin. Henry ve Paulette Campbell benim teyzem ve eniştemdi. Beni hatırlıyor musun?"

Silah Rose ve Peter arasında bir ileri bir geri gidip geliyordu. Dizlerini büktü ve ağırlığını ayaklarının üzerine verdi. Hayır. Krysanova'yı aceleye getirmek intihar olurdu. Aralarında hedef alıp ateş etmek için kendine zaman tanıyacak kadar mesafe bırakmıştı.

Krysanova, "Kollarını aç, üç adım daha yaklaş," dedi.

Rose itaat etti ve silah Rose'un kafasına doğrultulmuşken bile Krysanova'nın yüzünde bir gülümseme ifadesi belirdi. Hedefi Peter'a döndü ama sözleri Rose'a yöneldi: "Çok güzel görünüyorsun, çocuğum."

"Onu ben getirdim," dedi Rose. "Bize yardım ediyor."

"Bu senin dünyanın değil Rose. Ona nasıl güvenebilirsin?" "O FBI'dan."

"Yani?"

"Teyzem ve amcam aramam için bana bir numara verdi. Güvendikleri insanlardı. O cevap verdi."

"Acil durum hattı mı?"

"Evet. Diğer uçtaydı."

Krysanova Peter'a seslendi, "Kodlar nedir? Gece harekatı için mi?"

"Numara ne?" Peter sordu.

Krysanova kıkırdadı. "İyi n i y e t i m d e n m i endişeleniyorsun?" Rakamları tekrarladı. "Sıra sende."

"Kalem. Saat. Kapı. Ateş," dedi Peter.

Silahını indirdi. "Tanrım. İlk ortaya çıktığında neden sinyali kullanmadın?" Sokağı aradı. "Peki araban nerede?"

"Köşeyi dönünce," dedi Peter.

Krysanova sinirli bir şekilde başını salladı. "Neredeyse kendini öldürtüyordun. İçeri gelin. Burası güvenli değil."

Fuayeden içeri girdiler ve Krysanova elinde silah sağ kalçasının yanında asılı dururken dışarıya son bir kez baktı, sonra da kapıyı arkalarından kapattı. Mermer zeminli ve panelli duvarlı güzel bir malikâneydi. A

Girişin etrafını saran kavisli merdivenler ikinci ve üçüncü katlara çıkıyordu. Sağ taraflarında eski ciltlerle kaplı bir kütüphane vardı.

Büyük kemerli pencereler ilerideki resmi oturma odasının bir duvarını dolduruyordu ve birinin önünde klasik bir figürün, belki Diana ya da Hippolyta'nın beyaz bir büstü duruyordu, omuzları pervazın hemen üzerindeydi.

Bu, Peter'ın arabayla ilk geçtiğinde karanlıkta dururken gördüğü figürdü.

Burası Peter'ın Washington'da pek sık rastlamadığı şık, zengin ve eklektik bir havaya sahipti: duvarda çağdaş geniş formatlı fotoğrafların yanında soyut dışavurumcular, Philippe Starck sandalyelerle çevrili uzun ahşap bir masa ve bir duvarın tepesinde bir öküzün boynuzlu kafatası. Modern bir galeriye benziyordu.

"Telefonlar," diye seslendi Krysanova ve aralarında bir ileri bir geri bakışmadan sonra Peter ve Rose cep telefonlarını çıkardılar. Krysanova Peter'ın Android modelinin arkasını kaldırıp pilini çıkardı, ardından Rose'un iPhone'una kaşlarını çatarak baktı ve onları ana katın uzun orta koridoruna götürüp sağa, mutfığa döndü.

Dondurucunun kapağını açtı ve her iki ahizeyi ve içindeki pili bir kutu yufkanın üzerine yerleştirdi.

Telefonlar aradan çekildiği için biraz rahatlamıştı.

"Dışarıda kimseyi gördün mü?" diye sordu. "Sizi takip eden oldu mu?" "Biz temiziz."

"Güzel," dedi ve Rose'a döndü. "Teyzen ve amcan için çok üzgünüm canım." Arduvaz mavisii gözlerine hüznün dokunmuştu. Orada çok doğal görünüyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Rose. "Neler olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Krysanova bunu bekliyormuş gibi ağırbaşlılıkla başını salladı. "Aşağıda konuşmalıyız."

Tezgâhtan arabasının anahtarlarını aldı ve mutfığın arka tarafındaki kapıyı açtı: bir süpürge dolabı. Krysanova içeri girdi ve onlara *hadi der* gibi başını hafifçe salladı.

Peter ve Rose şüpheli bir bakış atıp dolabın kapısında toplandılar. Krysanova anahtarlarını duvardaki elektrik düğmesinin üzerindeki bağlantı kutusunun üzerinden geçirdi. Krysanova'nın bastığı arka duvardan içi boş bir *tak sesi* geldi. Duvar yana doğru sallandı. Altından ışıklar parladı, dik merdivenler bir bodrum katına çıkıyordu.

Peter ve Rose başlarını eğerek aşağıya baktılar ve Krysanova sanki bu dünyadaki en normal şeymiş gibi tek kelime etmeden merdivenlerden indi.

OceanofPDF.com

PETER en son inen kişiydi. Son basamakta durdu ve bodruma baktı.

Halojen ışıklar tepeden aşağıya doğru parlıyordu. Krysanova'yı takip ederek bir ucunda iki uzun, yıpranmış çalışma tezgâhının bulunduğu atölyeye girdiler. Yüzeyleri jiletli bıçaklar, yapıştırıcılar ve sprey şişeleriyle doluydu. Daha uzaktaki tezgahda iki adet otuz inçlik monitöre bağlı bir Mac masaüstü bilgisayar ve renk düzeltme için bir ışık kutusu vardı. Bir taraftaki kapının üzerine ağır siyah bir perde çekilmişti: Peter'ın tahminine göre karanlık oda.

Duvardaki düz ekran televizyon, dört güvenlik kamerasının görüntülerini bir ızgara üzerinde gösteriyordu.

Burası bir sahtecilik dükkânıydı ve Krysanova'nın bir tür istihbaratçı olduğu belliydi. Onları çekilmiş bir tabancayla karşılamıştı. Peter burada olmamalıydı, biliyordu ama bu kadın ihtiyaç duydukları cevaplara sahipti. Dikkatliydi. Kendini idare edebilir, oyuna gelmekten, düşmana yardım etmekten uzak durabilirdi.

O babası değildi, dedi kendi kendine, ama karanlık bir düşünceye engel olamadı: *Henüz değil.*

Sağ tarafta küçük bir oturma alanı vardı. Antika bir masanın üzerinde bir çift hoparlöre bağlı eski bir stereo alıcı ve bir pikap duruyordu. Vinil albümler sol taraftaki kitaplığı dolduruyordu. İki sandalye ve oyma ahşap iskeletli yeşil döşemeli bir kanepede vardı. Süslü, eski tarz, kitsch dokunuşlu bir Sovyet ihtişamıydı.

"Nostalji," dedi. "Üst katta bundan kurtulamam. Bir şey ister misin? Çay? Su? İçecek bir şey?"

"Ben iyiyim," dedi Rose. Peter da aynı şeyi söylemek için elini kaldırdı.

"Bunun bir parçası olmana şaşırdım Rose," dedi Krysanova.

Rose, "Teyzem ve amcamın öldüğü gece ben de oradaydım," dedi. "Şimdi onları kim kaçırdıysa benim peşimde."

Krysanova derin bir nefes aldı. Belli ki onları içeri alarak gizli bir işle uğraştığını ya da tüm bu olanlar hakkında bir şeyler bildiğini gizlemeye çalışmıyordu. Peter ve Rose'un onu bulmasına şaşırmış gibi bile görünmüyordu, nasıl bulduklarını da sormadı, ki bu Peter'a tuhaf gelmişti.

"Bu Rusya," dedi Krysanova. "Onları öldüren adamın adını bilmiyorum ama SVR'den" -Rus dış istihbaratı, CIA ile karşılaştırılabilir- "ama böyle bir saldırının Kremlin'den, en tepeden, Vikhrov'un kendisinden onay alması gerekirdi."

"Ama neden öldürüldüler?" Rose sordu.

"Ellerinde çok tehlikeli bir şey vardı."

Rose başparmağını kıvrılmış işaret parmağında gezdirdi ve Peter onun tereddüt ettiğini, teyzesi ve eniştesinin son sözleri ve defter hakkında ne söyleyeceğinden emin olamadığını anlayabildi.

"Bana aldığından fazlasını vermekten endişe ediyorsun," dedi Krysanova. Gözlerine hüznün dokunmuştu. "Sen iyi bir istihbarat subayı olabilirdin. Teyzen ve amcan seninle çok gurur duyardı Rose." Bir sandalyeye oturdu ve silahı sağındaki sehpanın üzerine koydu. "Lütfen," dedi ve kanepeyi işaret etti.

Rose oturdu ve Peter bir anlık tereddütten sonra onu takip etti.

"Beni hatırlıyor musun Rose?"

"Evet. Onların evinden. Hafta sonları uğrardınız."

"Şaşırdım. Çok gençtiniz. Benim için zor zamanlardı. Sık sık bütün gece dışarıdaydım. Çirkin bir işti. Bazen sabah doğruca oraya giderdim ve sen çizgi film izliyor ya da kitap okuyor olurdun. Onlar gibi sevgiyi görmek güzeldi, ya da seni, o yuvarlak yanaklarınla, aklından geçeni söylerken. Hiç çocukları olmadı. İş çok tehlikeliydi. Her zaman bir şekilde kendilerinin de işin içine çekileceğinden korkarlardı."

Gözlerini kapadı ve başını salladı. Rose'un bu işin içine çekildiğini görmek ona acı veriyordu.

"Ruslar için mi çalışıyorsun?" Rose sordu.

"Çalışıyordum."

"Ne yaptın sen?"

"Ülkem için ne yapmadım ki?" Güldü, acı bir sesle. Peter oturdu, kadının onu nasıl izlediğinin farkındaydı. Duruşunu dik tuttu, yüzünde herhangi bir tepki ya da ifade oluşmasını engelledi. Bunu açıkça söylemesine gerek yoktu. O biliyordu. İşte buradaydı, bir Rus casusuyla ticaret yapıyordu.

Peter onun kendini nasıl taşıdığını inceledi. Belki altmış yaşındaydı, hâlâ güzeldi ve tavırlarında, hafif bir gülümsemeyle onları rahatlatmasında ve doğrudan gözlerinin içine bakmasında pratik bir şeyler vardı. Çok iyi bir aktör gibi görünüyordu. Ruslar casuslukta her zaman sekse ve zorlamaya büyük ölçüde güvenmişlerdi. Bu iş için kadınları eğitmeye adanmış koca okulları vardı.

"Ciltçilik," dedi Peter. "Belgeler üzerinde mi çalıştın?"

"Söyleyebilirsin. Bir kalpazan. Bu beni rahatsız etmiyor. Son yirmi yıldır bu benim uzmanlık alanım oldu. Bunu sonradan öğrendim. Uyum sağlamak zorundasınız. Ondan önce işim, ne pahasına olursa olsun Amerikalıların bana güvenmesini sağlamak, gardlarını düşürmek, onları tehlikeye atmak."

"Peki şimdi kimin için çalışıyorsun?" Rose sordu.

"Bugünlerde sadakatim paraya. Nihayetinde herkes öyle, özellikle de eski işverenlerim. Ülkemi yağmaladılar. Çöpçüler, şu anda başımızda olan diktatör de onlardan biri. Neredeyse hurdaya satmak için merkezin duvarlarındaki kabloları söküyorlardı. Birinin sevdiğiniz ulusu büyük bir *mafya*ya dönüştürdüğünü düşünün. Yollarına çıkan herkesi sırf açgözlülük uğruna öldürdüklerini."

Durakladı ve sesindeki öfkeyi temizledi. "Gösteriştikten uzak durmak güzel. Kendim için, bunun için çalışıyorum." Ellerini havaya kaldırarak başlarının üzerindeki konağı işaret etti. "Bu şekilde her şey çok daha basit. İllüzyon yok."

"Teyzem ve amcam için bir kaynak mıydınız?"

"Uzun yıllar boyunca ABD'deki Rus casusluk faaliyetlerini takip etmelerine yardımcı oldum. Onlar Amerika'nın bugüne kadar yetiştirdiği en iyi karşı istihbarat görevlileriydi."

"Ellerinde tehlikeli bir şey olduğunu söylemiştiniz."

"Evet. Seninle paylaştıkları hiçbir şeyi bana söylemek istemediğini biliyorum ama dur tahmin edeyim. Kırmızı bir şeyden bahsettiler."

Peter Rose'u izledi ve onun tepkisini bu kadar iyi saklamasından etkilendi. "Evet," dedi Rose.

Krysanova gözlerini kapadı ve şakağını yoğurdu. "O lanet kitap. Onu bulmalarına yardım ettim. Yasadışı çalışan bir Rus subayı vardı.

Anton Novikoff adında, diplomatik kimliği olmayan biri. Aracılık yapıyordu, para taşıyor, hesapları tutuyor, kuryelik yapıyordu. Gizli adının ne olduğunu hatırlamıyorum, Tom Grant gibi saçma bir şeydi. İngilizcesi mükemmeldi. Satabiliyordu."

"Kimyager miydi?"

"Evet. Bu Anton'un kamuflajıydı. Bu konuda eğitim almıştı. Tanrım, bu şeylerle sizi anlamsızca sıkabilirdi. Belki şu boylardaydı" -elini iki metreye kadar kaldırdı- "kıızıl saçlı ve çok solgundu ve sadece tango için yaşardı. Onu dans pistine çıkardığınızda 1.80 boyunda, Sean Connery'nin en iyi zamanlarında bile olabilirdi. Üst düzey SVR görevlileri ile ABD hükümeti içindeki bir kaynak arasındaki görüşmeleri kolaylaştırmak için kullanılan bir maketti. Görünüşe göre tüm bu toplantıların kaydını tutuyormuş. Bir defterde."

"Masraflar için mi?" Peter sordu.

"Evet. Sanırım elinin altında bu vardı."

"Ve sadece kağıt ve kalem mi?"

"Bugünlerde sır saklamanın tek yolu bu, sevgilim. Kişiden kişiye, kalem ve defterle. Dijital olarak kaydedilirse, herhangi bir yerde, Rus istihbaratı buna ulaşabilir. Her şeyin içine girebilirler."

"Kaynağı tanımlıyor mu?" dedi.

"Sadece bir kod adıyla. BEECH."

Rose öne doğru eğildi. "Defteri teyzem ve enişteme verdi."

Krysanova yavaşça başını salladı. "Onları temasa geçirdim. Anton onun ne üzerinde çalıştığını öğrendiğinde dehşete kapıldı."

"Neydi o?" Rose sordu.

"Üstlerinin bir saldırı planladığını anlamaya başladı. Bu yüzden bana geldi."

"Ruslar Amerika Birleşik Devletleri'ne mi saldıracak?"

"Elbette Ruslar yapmazdı. Başka biri, olası bir şüpheli, Çeçenler ya da Suudiler suçlanır ve Kremlin'e kadar izini sürmenin bir yolu olmaz. Saldırganların kendileri bile bilmeyebilir. Bu işler böyle yürür. İsrailli ya da Suudi olduğunu iddia eden biriyle tanışırsınız ve sonunda kimin için çalıştığınızı ya da ne yaptığınızı bilemezsiniz. Ruslar böyle yapar, hiçbir şeye güvenemeyinceye kadar gerçeği karartırlar. *Maskirovka*, maskeli balo. Çıldırtıcı. Bu yüzden ayrıldım. Şimdi de bağımlısı olduğumuz tüm bu küçük ekranlar aracılığıyla dünyayı bununla zehirliyorlar."

"Ne tür bir saldırı?" Peter sordu.

"Bilmiyorum."

"Ve şimdi onları kim öldürdüyse defter onun elinde mi?" dedi.

"Belki de. Bu bir lanet. Anton neye bulaştığını anladığında, suçu onun üzerine yıkmaya çalışırlarsa diye toplantıların kaydını tutarak kendini koruyabileceğini düşündü. Kremlin bundan hoşlanmadı. Bu kadar hassas bir operasyona dahil olduğunuzda, bunun hedef için olduğu kadar sizin için de tehlikeli olduğunu bilirsiniz. Eğer birileri bunu öğrenir ya da komplonun izini Rusya'ya kadar sürebilirse, ABD'nin misilleme yapması haklı olacaktır. Bu felaket olur. Daha azı için savaşlar yapıldı."

"Asıl operasyonun ne olduğu yazmıyor mu?" Peter sordu.

"Anladığım kadarıyla hayır, ama benimle her şeyi paylaşmadı, özellikle de sonlara doğru. Beni de hedef haline getirmek istemedi. Bu gizli toplantılar için isimler, tarihler ve yerler var. Kanıt olarak, bir fotoğraf ya da kayıt kadar güçlü olabilir. Bunlar sahte olabilir. Ama bunlar üst düzey yetkililerdi. Seyahatlerinin çoğu kamuoyunca biliniyor. Bu defterdeki bilgilerle, hatta sadece bir kopyasıyla bile, ABD ve Rusya'dan kimlerin her yerde olduğunu takip edebilirsiniz. Her giriş çemberi daraltıyor, ta ki boyunlarına kadar. Ve son birkaç haftadır dehşete düşmüştü. Belki daha fazlasını bulmuştur. Bilgi çalmakta iyiydi, cesurdu, kendi üstlerine karşı casusluk yaparken bile. Her ne keşfettiyse, BEECH ve Ruslar onu bulmak ve gizli tutmak için ne gerekiyorsa yapacaklardır. Aşırı önlemler ama şimdi neden kendilerini tehlikeye attıklarını anlayabiliyorum."

Peter cevabı bildiğini düşünüyordu: son tarih. "Neden şimdi?"

"Anton bu yüzden panikledi. Bu her neye yol açıyorsa. Yarın gerçekleşecek."

Peter, "Rusya Devlet Başkanı Washington'da olacak,"

dedi. "Evet, dışişleri bakanı da zaten burada." "Ne olacak?" diye sordu.

"Bu sorunun cevabını bize söyleyebilecek herkes öldü." "Anton Novikoff?"

Krysanova bir an için gözlerini kapattı. "Atlanta Adli Tıp Kurumu'nda soğuk hava deposunda tutuluyor. Resmi açıklama bunun bir vur-kaç olayı olduğu yönündeydi. Ama onu öldürmüşler."

Peter dişlerini sıktı ama babasının ölümcül kazasının görüntüleri zihninden geçerken bile duygularını dizginledi: sol eli dışarı sarkıyordu

Kırık camın görüntüsü, tüm o yıkımın ortasında mükemmeldi, sanki bir yaz günü araba sürmenin keyfini çıkarmak için uzatıyordu. Her iki adam da Rusya'nın oyunlarına kapılmıştı. Peter'ın babası çaresizlikten ölmüştü ama Anton Novikoff'un ölümü, Henry ve Paulette Campbell'inki gibi düpedüz cinayetti.

Tüm bu olanlarda tek bir kurtarıcı lütuf vardı. Katiller o defteri bulmak ve bunu bilen herkesi ortadan kaldırmak için olağanüstü bir risk alıyor, son teslim tarihinin arifesinde dikkatleri üzerlerine çekiyorlardı. Defterdeki bilgiler planladıkları her şeyi tehdit etmediği sürece bunu yapmazlardı. Peter o defteri bulabilirse, belki de gelecek olan şeyi durdurabilirdi.

"Defter nerede şimdi?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Krysanova. "Anton bunu Campbell'lara verecekti."

Rose öne doğru eğildi, avuç içleri dizlerinin üzerindeydi. "Anton Novikoff hiç OSPREY kod adını kullandı mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Ama teyzen ve amcanla hangi ismi kullandığını bilmiyorum. Bu onların kaynaklarından biri miydi?"

"Evet," dedi Rose. "Bunu başka kim biliyor? Gidebileceğimiz başka bir yer var mı?"

"Anton'un bildiğim tek bir bağlantısı vardı, son çare olarak." "Kim?"

"Benim sadece bir kod adım var. GIDEON. Anton onunla Rusları alt etmenin bir yolunu aramak için buluştu. Teyzen ve eniştenle işler yolunda gitmezse onu yedek olarak kullanacaktı. GIDEON'dan bir efsaneymiş, on yıllar boyunca tüm tarafları birbirine karşı oynamış ve bir şekilde hayatta kalmış bir casusmuş gibi bahsetti. Tehlikeli biri. Anton ona sadece çaresiz olduğu için gitti."

"Onu nasıl bulacaksın?" Rose'un parmakları bacaklarını sıkarak gerildi. Peter, Rose'un bu dünyanın daha da derinlerine inmek istediğini görebiliyordu.

"GIDEON'da bir toplantı ayarlamak için kullanılabilecek bir sinyal var. Anton bana verdi." Krysanova ayağa kalktı, silahı aldı ve bir dosya dolabına doğru yürüdü. Tabancayı dolabın üstüne yerleştirdi ve şifreyi tuşladı. Bir süre klasörleri karıştırdıktan sonra tek bir sayfa çıkardı.

"National Mall'da, atlıkarıncanın önünde bir yangın musluğu var. Görüşme talep etmek için üzerine bir işaret koyarsınız. Toplantı yeri ve protokolle ilgili notlar burada. Çok dikkatlidir."

Çekmeceyi kapattı ve kâğıdı havaya kaldırdı. "Neler olduğunu daha iyi anlayana kadar onunla irtibata geçmek için bekliyordum."

"Onunla konuşmamız gerek," dedi Rose. "Bu insanları kim öldürüyorsa, benim de peşimdeler."

"Ben de aynı endişeyi taşıyorum." Krysanova silaha baktı. "Bu yüzden önlemler alıyorum."

Gözleri kamera görüntülerine geri döndü.

"Beni takip eden birini gördüğümü sandım. Bu yüzden aradım."

"Aradın mı?" Peter söyledi.

Ama Krysanova ona dikkat etmiyordu. Ekranda, arazinin önündeki yolda bir sedan durmuştu.

"Evet, Henry Campbell'ın bana verdiği numarayı aradım. Acil durum numarasını. Gece eylem hattı. Henry bunun güvendikleri kişilere gittiğini söyledi. Tehlikede olduğumu hissedersen bu numarayı kullanabileceğimi söyledi. Bu bir saat önceydi. Seni gönderdiklerini sanıyordum," dedi Peter'a bakarak.

"Burada olmamızın nedeni bu değil," diyerek ona doğru yürüdü ve ekrana baktı.

Rose onun yanında ayağa kalktı. "Teyzem ve amcamın öldükleri gece bir ciltçiden bahsettiklerini duydum. Size kadar izini sürdük. Telefon hakkında bir şey bilmiyoruz."

Krysanova silahı aldı ve merdivenlere doğru yürüdü. Peter ve Rose onu mutfağa kadar takip ettiler. Yemek masasının yanında durdu, toplantı notlarının olduğu sayfayı yere bıraktı ve iki elini de silahının kabzasına sardı. Karanlıkta oturma odasının penceresine geçti ve panjurların yanından dışarı baktı.

Arabanın uzun farlarının ışıkları sokakta yanıp sönüyordu. Üç kısa, bir uzun ve iki kısa. Sürücü bu düzeni üç kez tekrarladı. Krysanova uzun bir nefes aldı ve rahatlayarak silahını indirdi.

"Sorun yok. Acil durum hattını aradığımda, bana güvenli olduğunu bildirmek için kullanacaklarını söyledikleri sinyal buydu. Onları bekliyorum."

Ön kapıya doğru yürüdü, karanlık fuayede durdu. "Orada kal. Sadece bir kişi bekliyorlar. Onları ürkütmek istemem." "Bekle," dedi Peter. "Kiminle konuştun?"

"Genç bir adam. Çok gösterişli. Belki Orta Batı aksanı vardır." Gündüz vardiyasında çalışan yardımcı Julian olmalı.

"Beni Diane Farr'a bağladı," diye ekledi Krysanova. "Beni içeri alması için birini göndereceğini söyledi." Antrenin ışıklarını yaktı. "Açıklayacağım

sen-"

Kapının solundaki cam bölmeler odanın içinde paramparça oldu ve mermerin üzerinde cınladı. Krysanova geriye doğru uzun bir adım attı ama sonra vücudu kaskatı kesildi. Sağ kaşının üstünden giren kurşun, başının sağ üst çeyreğini uzun bir jet halinde fuayeye doğru götürdü. Peter kemiklerin mermer zeminde sıçrayışını duydu. Ceset yere düşmeden önce Rose'un kolunu yakaladı ve onu ışıktan uzaklaştırdı.

OceanofPDF.com

HİÇBİRİ gerçek gibi gelmiyordu. Peter'ın zihni Quantico'daki Hogan's Alley'e geri döndü, aynı aktif tetikçi tatbikatını beşinci kez yaparken kalbi çarpıyordu. Eğitimden hiçbir şey hatırlamasına gerek yoktu. Kasları neredeyse kendiliğinden hareket ediyordu.

Rose duvarın arkasına saklanınca ışığı söndürdü ve çömelerek silaha doğru ilerledi. Parmakları önce Krysanova'nın elinin arkasına, sonra da dokuz milimetrelik tabancanın gövdesine değene kadar soğuk zemini yokladı. Tabancayı aldı ve döndü.

O ölmüştü. Hiç şüphe yoktu ama yine de, silahlı adam dışarıda yaklaşırken bile, Peter onu bırakıp siper almak için kendini zorlamak zorunda kaldı.

Rose sırtını duvara yasladı, ellerini göğsünün önünde birleştirdi, titriyor, hızlı hızlı nefes alıyordu.

"Kaçmamız gerek," dedi. "Arka tarafa."

Başını salladı ve uzun bir nefes aldı. "Tamam."

Peter onun elini tuttu ve yemek odasından geçip mutfığa doğru koştular. Rose masanın yanında dururken Peter durdu ve dondurucunun kapağını açtı. Dondurucunun ışığını kapalı tutmak için elini düğmenin üzerine kaydırды ve telefonlarını ve bataryasını aldı.

Arka koridordan çamurluğa geçtiler, arka kapıya vurdular ve dışarı çıktılar. Peter bahçeyi taradı. Park ettikleri yan yolla aralarındaki ağaçların siyah hatlarından başka bir şey göremeyecek kadar karanlıktı.

Sokaktan gelen birkaç ışık evin yan tarafında belli belirsiz bir parıltı yaratıyordu, bu yüzden diğer yöne, evden uzağa doğru daire çizdi. Sola doğru, çimenlik alanın üzerinden geçti ve sonra ağaçların dalları ve yaprakları

Rose onun yanındaydı. Peter yavaşladı, arkasına baktı, silahını kaldırdı. Ateş eden o muydu?

Bir el feneri onlara doğru fırladı, gün gibi parlak mavi-beyaz bir elektrik şaftı. Büyük yaylar çizerek yan bahçeyi kapladı ve sonra onlara doğru ilerledi. Peter'ın ateş edemeyeceği kadar uzaktaydı ve silahı ateşlemek onu ele vermekten başka bir işe yaramazdı. Rose ışık kendisine doğru gelirken omzunun üzerinden baktı, sonra etrafını saran ışıkla birlikte bir ağacın arkasına geçti. Peter şimdi ondan yirmi metre uzaktaydı. Işık yolunu kesti ve kendini başka bir ağacın arkasına attı. Işık ona çarptı ve uzun bir gölge tarafından ikiye bölünen ışın, ağacı aydınlattı. yapraklar ve otlar onun iki yanında.

Ortamdaki ışığı yeterince yansıttığı için Rose'un saklandığını, diğer ağacın kabuğuna dayandığını ve ona korkuyla baktığını görebiliyordu. *Tut der* gibi elini kaldırdı.

Vücudu isyan halindeydi: ellerinde soğuk ter, kafatasında yüksek sesle kan pompalanıyordu. Daha önce hiç böyle bir korkuyla yüzleşmemişti ama bildiği baskı onu nasıl kontrol edeceğini, kalbini nasıl sakinleştireceğini, ellerini nasıl sabit tutacağını biliyordu. Onu dönüştürebilir, savaşmak ve kazanmak için kullanabilirdi.

Işık ikisinin arasından, Rose'un saklandığı noktanın üzerinden geçti, sonra Rose'un hemen ötesinde, onunla arabanın arasında durdu. Tetikçi şimdi hareket ediyordu. Yürüdükçe ışık daha da parlaklaşıyor ve hafifçe sekliyordu. Geri çekildi ve Rose'un durduğu ağaca sabitlendi.

Onu yakında bulacaktı. Peter etrafta dolanarak silahlı adamı görmeye çalıştı. Hâlâ tabancayla vurulamayacak kadar uzaktaydı. Kryanova'yı öldüren atış uzun ve isabetliydi, bu da bir tüfeğin geldiği anlamına geliyordu. Peter'ın hiç şansı yoktu.

Rose ellerini hafifçe kaldırdı, ne yapacağını bilemiyordu. Peter silahı kaldırdı. Rose'un görebileceği şekilde hafifçe vurdu ve üç parmağını havaya kaldırarak önce Rose'u, sonra da ormanın kenarını işaret etti: *Ben ateş ederim, sen kaçarsın.*

Alçak bir tepenin üzerindeydiler. Arabaya doğru yokuş aşağı koşarsa daha fazla siper bulabilirdi. Sadece ışığı ondan uzaklaştırması gerekiyordu. Tetikçi şimdi onun tarafına doğru ilerliyordu ve Rose gölgelerin arasında kalmak için yan adımlarla ilerledi. Çok hızlı nefes alıyordu ve Peter donup kalmayacağını umuyordu. Sol elinin üç parmağını kaldırıp başını salladı ve bir süre sonra o da başını salladı.

Sol elinin üç parmağını düzeltti ve sağ eliyle silahını hazırladı. *Üç. İki.* Alçaldı, koşmaya hazırıldı.

Bir.

Hafifçe eğildi ve iki el ateş etti. Peter'ın silahının namlusundan çıkan işaret fişegi ormanı kıpkırmızı aydınlattı. Neredeyse altmış metre uzaktaki adam geri çekilmedi; ışığı Peter'a sabitlenmişti, o da siper aldı ve tüfek mermileri geldikçe sırtını ağaca dayadı. Kendi atışlarının artçı görüntüsü görüşünde hâlâ mavi yanıyordu.

Çat. Tüfek mermisi ağacın derinliklerine gömülürken tüm ağaç sırtına doğru titredi. Vücudu gerildi ama hareketsiz kaldı. Sesler çok zayıf geliyordu. Belki de ateş eden kişi silahında bir susturucu kullanıyordu ya da belki de adrenalinden kaynaklanan garip bir algı yanılgısıydı, tünel görüşü gibi.

Çatlak. Bir mermi daha. Mermi tısladı ve ağacın yan tarafı parçalanmış bir tahta bulutu içinde havaya uçtu. Üçüncü bir atış, diğer taraftan, daha fazla kabuk kopardı. Atıcı yavaş, metodik ve kesindi. Bu sabit bir dikkat anlamına geliyordu. Bu da Rose'un bir şansı olduğu anlamına geliyordu.

Işık yaklaştı. Peter ağacın kenarından parmağını bile geçirse ışığın yok olacağını biliyordu. Tabanca tüfeğe karşı, siperden geliyordu - korku onu kaldırmasa bile geri ateş etmek intihardı. Gecenin soğuşunda nefesini görebiliyordu ama yine de sırtından bir damla ter aktı ve vücudundan korkunç bir dehşet kokusu yükseldi.

Motor sesini duymak istiyordu, Rose'un oradan çıkmasını istiyordu ama bir yanı bunu istemiyordu. Burada tek başına ölüme terk edilmek istemiyordu.

Ormanın kenarında dikilen telefon direklerini görebiliyordu. Bunlardan birinin tepesinde siluet halinde siyah bir silindir vardı: bir transformatör.

Tetikçinin dikkatini çekmesi gerekiyordu, tıpkı ilk atışının Rose'a yaptığı gibi. Trafuyu patlatabilirse, dikkatini dağıtacak bir şey bulmuş olacaktı.

Peter silahı kaldırdı, arpacığa odaklandı ve transformatörün üzerine hizaladı. Tetiği çekti ve silah elinde sıçradı.

Transformatöre hiçbir şey olmamış. Iskalamış mıydı?

Tüfek tekrar ateşlendi ve ağaç Peter'ın sırtında gümbürdedi. Silahını doğrulttu ve trafoya üç el daha ateş etti.

Ağaç tekrar sallandı. Tetikçi hızla yaklaşıyordu ve saklanacak bir yer yoktu. Peter artık ayak seslerini duyabiliyordu, yaprakların üzerinde koşuşturuyordu. Bu iş yüz yüze gelmeye kadar varacaktı. Ve bir düşünce zihnini ele geçirmeye çalıştı, tasavvuru imkânsız ama bir o kadar da gerçektir: ölecekti.

Uzun bir nefes aldı ve bıraktı, silahı hissetti, kareli kabzayı avucuna dayadı, şimdiki zamanın zihnini doldurmasına ve korkuyu uzak tutmasına izin verdi. Hafifçe döndü, hâlâ ağaca yakındı, tabancayı yüksek bir yere taşıdı, ateş etmeye hazırdı.

Sonra tepede bir şimşek çaktı, elektrik hattında beyaz bir yay oluştu ve göğsünde hissettiği bir patlamayla tüm geceyi maviye boyadı. Trafo sonunda patlamıştı.

Peter koştu, hafifçe eğildi, böylece atıcı onu yönlendirmek zorunda kalacaktı, bu da atışı zorlaştıracaktı. Bir patlama daha oldu ve solunda bir ağaç patladı ve köprücük kemiğinin üstüne bir şey saplandı. Acıyla inledi ve sol elini üzerine koydu ama devam etti.

Devrilmiş bir ağacın üzerinden atladı ve bacakları piston gibi, tepeden aşağıya doğru koşmaya başladı. Işık onu aradı, ama silahlı adam tepenin üzerinde onu gözden kaybetmiş olmalıydı. Peter şeride doğru döndü, sonra arkasında bir motor sesi duydu: arabası, farları kapalı, ona doğru geliyordu.

Direksiyonda Rose vardı. Araba hâlâ hareket halindeyken kapının kolunu tuttu ve kendini yolcu koltuğuna attı. "Hadi! Hadi! Yürü!"

Arabayı yumrukladı. Arka lastikler çıgık attı ve sonra yakalandı ve araba yola fırladı. Rose virajda hızını artırdı, lastikler gıcırdayıp kayarken bile sabit durdu.

Peter yakasını yokladı. İyi nefes alıyordu ama parmaklarına kan bulaşmıştı. Rose görmeden önce kanı pantolonuna sildi, sonra da koltuğuna geri gömüldü.

"ANLAŞILDI MI?" Rose sordu.

Peter aynaları tekrar kontrol etti. "Evet. İyi sürüş."

"LA standardı," dedi direksiyona sarılarak, yüzü yazıcı kâğıdı kadar beyazdı. Onları 395 Kuzey'e giden yerel yollarda yönlendirmişti ve şimdi eyaletler arası yolda hızla ilerliyorlardı.

"Nereye gideceğim?"

"Şuradan çıkın." Sola, sonsuz gibi görünen kireçtaşı bir cepheye doğru işaret etti.

"Pentagon mu?"

"Güney otoparkına çek. Açık olması lazım. Aklıma gelen en güvenli yer orası."

Rotary Yolu'na döndü ve ardından Jersey bariyerleriyle çevrili boş arsalarda sürünerek ilerledi. Metro girişiyle aralarında güvenlik kulüpleri vardı.

"Orada." Park alanının ortasındaki bir noktayı işaret etti.

Rose arabayı boşluğa çekti ve park etti. İki eliyle direksiyonu tuttu ve başının öne düşmesine izin verdi.

Peter elini onun sırtına koydu. "İyi olduğuna emin misin?"

"Evet. Yaralanmadım ama kendimi biraz hasta hissediyorum."

"Biraz hava almak ister misin? Etrafta dolaşmak?"

"İyi olacağım." Ellerine baktı, onları açtı ve kapattı. "Titrememi durduramıyorum ama Tanrım, Peter! Boynun."

Boynundaki kumaşa dokundu, sonra parmaklarına baktı. Artık daha az kan vardı. Zehir gibi yakıyordu ama hayatta olduğu için o kadar rahatlamıştı ki umursamadı.

"O kadar da kötü hissettirmiyor."

Rose tıslayarak Peter'ın yakasını açmasına yardım etti ve yaraya baktı. Peter eldiven kutusunu kontrol etti ve bir paket kâğıt mendil çıkarıp yaraya sürdü. Yanıyordu ama başını rahatça hareket ettirebiliyordu. Yeni bir mendil çıkardı ve boynuna bastırdı. "Her şey yoluna girecek," dedi.

Bir elini direksiyona dayadı. "Eve döndüğümüzde ... öldü mü?"

"Evet."

Rose gözlerini kapattı. "Tanrım. Söylediklerine inanıyor musun? Farr'ı aramakla ilgili? Farr'ın onu öldürmek için o arabayı gönderdiğini mi düşünüyorsun?"

Peter sakın kalmak ve düşüncelerini düzene sokmak için mücadele etti. Krysanova acil durum hattını aradı ve Farr'la konuştu. O arabayı kesinlikle Farr göndermişti. Sürücü Farr'ın sağladığı güvenli sinyali kullanmış. Ve o arabadaki her kimse Krysanova'yı öldürdü.

Rose'a döndü. "Öyle olmalı."

Elinin tersini ağızına götürdü ve pencereden dışarı baktı.

Peter arkasına yaslandı. İçinden bir bulantı dalgası geçti. Şimdi o hattaki her aramanın neden sadece Farr ve Hawkins'e gittiğini nihayet anlamıştı. "Gerçekten neler olduğunu bilen b i r i n i bulmak için acil durum hattını kullanıyor," dedi. "Teyzen ve enişten bu numarayı gerçeği bulmalarına yardım eden insanlar."

"Yani onları o mu öldürdü? Teyzemi ve amcamı o mu öldürttü?"

Bunu tasavvur etmek zordu ama Peter bunu daha önce de görmüştü, babasını alaşağı eden skandalı, en üst düzeydeki ihaneti.

"Sanırım öyle," dedi. Midesi sıkışmıştı. Farr'ın işlediği suçlarda onun da payı vardı. Tüm o bitmek bilmeyen saatleri hatırladı, aylar önce acil durum hattının ilk kez çaldığı anı hatırladı, arayanın sesindeki aciliyeti hatırladı. Bu başka bir kaynak mıydı? Başka bir tanık mı? O kişiyi doğrudan Farr'a teslim etmişti. Arayan kişi de mi ölmüştü?

"Farr böyle bir şey yapmaya degecek neyi koruyor olabilir ki?" Rose sordu.

"Bunu gizli tutarak kendini koruyor. Krysanova'yı duydun. Bu şeyin ölçeği. Çılgınca."

Hiçbir şey söylemedi ve belki de bunun onun için bir kerede kaldıramayacağı kadar ağır olduğunu düşündü: vurulmak, bu haberle vurulmak.

"Rose, dinle-" dedi nazikçe.

Ama kadın onun sözünü kesti. "Krysanova ne olacaksa yarın olacağını söyledi."

Teselli istemiyordu. Cevap istiyordu.

"Bu, teyzem ve amcamın öldükleri gece bana verdikleri son tarihle aynı," dedi. "Harekete geçmek zorundayız. Tüm bunların neye yol açtığını öğrenmeliyiz."

Hafifçe sallandı, düşündü, tüm bu korku ve adrenalini bir araya getirmeye ve ileriye doğru bir yol bulmaya çalıştı.

"OSPNEY," dedi. "Defteri yapan Anton Novikoff için kullandıkları kod adının bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bu bildiğimiz her şeyle örtüşüyor."

"Ama bu, bu konudaki en iyi tanığın öldüğü anlamına geliyor. İsa." Döndü ve onunla yüzleştirdi. "Polise gitmeliyiz."

"Kulağa çılgınca gelebilir. Farr bildiklerimizi öğrendiğinde ne kadar dayanırız bilmiyorum."

"Krysanova'yı kim öldürdüyse bizi gördü mü?"

Peter olayları zihninde tekrar canlandırdı. Fuaye. Orman. El feneri. Son umutsuz koşuş. "Hayır. Işık bana ya da yüzüme doğrudan vurmadı ve seni hiç görmemiş olabilir."

"Ama ben kaçtığımda?"

"Ağaca ateş ediyordu. Kesin değil ama iki kişi olduğumuzu bilmiyor olabilir."

"Erkek olduğunu nereden

biliyorsun?" "Bilmiyorum."

"GIDEON," dedi Rose, aniden hatırlayarak. Cebinden bir kâğıt parçası çıkardı ve açtı: Krysanova'nın notları. "Bunu yemek masasından aldım."

Peter kâğıdı inceledi. Krysanova'nın söylediği gibi, bu bir toplantı protokolüydü: GIDEON'la bağlantı kurmak istediğini nasıl işaret edebileceğine dair talimatlar -National Mall'daki bir yangın musluğuna bir işaret bırakarak- ve Rock Creek Parkı'nın derinliklerindeki toplantı alanının kendisi.

Rose, "GIDEON'u bulmak zorundayız," dedi. "Bildiğimiz diğer tek kaynak o. Neler olduğunu biliyor olabilir ya da bunu durdurmamıza yardım edebilir."

Kağıda baktı. Görüşme talep eden kişinin, bir okun üzerinde dövme harflerle "açık" kelimesinin yer aldığı hidrantın üstündeki boyayı çizmesi gerekiyordu. İşaret, "açık" kelimesindeki "O" harfi boyunca dikey bir çizikti.

Kâğıtta listelenen saatlere baktı. Bu gece işareti bırakırlarsa, ertesi sabah bir buluşma ayarlanacaktı.

"Bu sinyali kullansak bile, bu konuda daha derine inmek istesek bile, toplantı yarın sabah yediye kadar olmayacak."

"Ama polise ya da çalıştığınız insanlara gidemeyeceğimizi söylemişsiniz," dedi. "Tek seçeneğimiz GIDEON değil mi?"

"Krysanova da ona güvenebileceğinden emin değildi, acımasız olduğunu söyledi. Orada neredeyse ölüyorduk Rose ve bence hakkında hiçbir şey bilmediğimiz bir yeraltı dünyası figürüyle buluşmaya gitmemeliyiz."

"En azından sinyal verelim. Zamanımız azalıyor."

Rose çaresizdi. O da çaresizdi ama kendini o dünyaya -gizli toplantılar ve ABD'nin potansiyel düşmanlarıyla yapılan anlaşmalar- teslim etmeye hazır değildi.

"Henüz değil."

"Peki ne yapacağız?"

Peter, Reagan National'a son yaklaşmasını yapan bir uçağın gökyüzünden geçişini izledi. "Önce seni güvenli bir yere götürelim."

"Ben mi?"

"Bu gece işim var," dedi. "Farr beni seni bulmam için gönderdi. Eğer rapor vermezsem, bu şüpheleri artıracaktır."

"Doğruca bizi öldürmeye çalışan kadına mı gidiyorsun?"

"Evet. Tetikçiyle bir şekilde iletişim kurmuş olmalı. Eğer bir iz, bir telefon kaydı ya da somut bir şey bulabilirsem, bunu istihbarattan sorumlu genel müfettişe iletebilirim."

"O personel şefi. Öğrenmeyecek mi?"

"Onu aşmanın bir yolu var. Olmak zorunda. Kalabileceğin bir yer var mı, belli olmayacak bir yer? FBI'ın bakmayacağı bir yer?"

Başı koltuğa yaslandı. "FBI benim peşimde mi?" "Bir tanık olarak, evet. Ama seni bulamayacaklar."

"Arayabileceğim böyle biri yok. Otellerden bilgi alabilirler mi?"

"Evet. Tüm kredi kartı işlemleriniz. Buna sıcak takip diyorlar. Arama iznine bile ihtiyaçları yok."

"Belki otelde nakit ödersem? B ö y l e bir şeye bakabilir misin?" Rose telefonunu çıkardı. "Nakit kabul eden oteller DC'?"

"Çok fazla olamaz ve sizi arayacağım ilk yer de orası olurdu."

"Airbnb," dedi. Telefonunun mavi ışığı yüzünü aydınlattı. "Şirketimin hesabı."

"Sizin adınıza bir kredi kartına mı bağlı?"

"Hayır. Hesabı bizim insan kaynakları elemanı açtı."

Peter parladı. "Bu işe yarayacaktır. Sosyal Güvenlik numaranıza bağlı olmadığı sürece."

Rose telefonu ona uzattı ve o da mevcut kiralık odaların haritasını inceledi. "İşte," dedi ve Washington'da U Caddesi yakınlarında bir gecelik kiralık bir odaya tıkladı. "DC polisinin Üçüncü Bölge merkezinin hemen köşesinde." İlanlar sayfasına döndü, haritayı tekrar taradı ve telefonu işaret etti. "Ve burada bir elçilik var, yani yakınlarda Gizli Servis de olabilir. Bu da herhangi birinin orada bir şey yapmaya çalışmasını zorlaştıracaktır."

Telefonu aldı ve ekrana dokundu.

"Rezerve mi?" Peter sordu.

"Anında diyor, evet."

Bir yumruk cama vurdu ve ikisi de koltuklarında geriye doğru sarsıldı. Gelen Pentagon polisiydi. Rose endişeyle Peter'a baktı ve sonra sanki bir düğmeyi çevirir gibi yüzünü sakın bir maskeye dönüştürdü, döndü ve camı indirdi.

Gözlerindeki ışıktan polisi göremiyorlardı. "İzniniz olmadan buraya giremezsiniz."

Işını Peter'a çevirdi, Peter ona hoş ve zararsız bir bakış atmaya çalışıyordu ama yüzünde bir gariplik vardı, seğiriyordu. Panikten arta kalanlar belli oluyordu.

Peter yere baktı ve bardak tutucusundaki mendilin üzerindeki kanı gördü. "Ne yapıyorsun burada?"

Peter hafifçe döndü ama kesik yeri görecektik kadar değil. "Anıt açık mı?" diye sordu. Pentagon'un yakınında bir 11 Eylül anıtı vardı. Aklına gelen en iyi bahane buydu.

Işık doğrudan Peter'ın gözlerinin içine girdi ve memur bir an için yanıt vermedi.

"Anıtı mı arıyorsunuz?" Bir duraklama daha.

Polisin botları asfalta sürtündü ve sağ eli görev kemerine, tabancasına doğru kaydı.

Başparmağını derinin içine soktu.

"Pentagon City Alışveriş Merkezi'ne park edip geri yürümeniz gerekiyor. Yaklaşık beş dakika sürer. Dışarı çık. Önce sola sonra sağa. Kaçıramazsın."

"Teşekkür ederim," dedi Rose. Memur geri çekilirken gülümsedi, sonra arabayı vitesine taktı ve çıkışa doğru ilerledi.

OceanofPDF.com

AIRBNB KİRALAMA EVİ, U Caddesi'nin hemen kuzeyindeki Florida Caddesi'nin garip bir bloğunda yer alıyordu ve yüksek bir istinat duvarına bakıyordu. Florida Caddesi, on mil karelik daha büyük Columbia Bölgesi'nin içindeki Washington şehrinin eski sınır yoluydu. Şehir, ikisi bir ve aynı olana kadar büyüdü.

Ev kırmızı taştan bir Romanesk'ti, kapısı karanlık bir kemerin arkasına sıkışmıştı. Rose Peter'ı Batı Kanadı'na bırakmak istemişti ama Peter onu buraya götürmekte ısrar etmişti. Peter arkasında durup sokağı tararken Rose kapıyı çaldı.

Temizlendiğinde boynundaki kesik çok kötü değildi, belki bir inç uzunluğundaydı. Kelebek bandaj kullanılabilirdi ama kanaması durmuştu. Arabada sakladığı yedek bir düğmeli bluzu giymişti.

Kapı açıldı ve ellili ya da altmışlı yaşlarında siyah bir kadın çerçevede belirdi. "Mary?" dedi Rose'a.

"Evet," diye yanıtladı Rose.

"Carolyn mi?" "Doğru."

Rose Peter'ı "Chris" olarak tanıttı ve Carolyn onları içeri davet etti.

Duvarları suluboya resimler dolduruyordu. Caddenin hemen aşağısındaki Meridian Hill Park'ın kış ve yaz aylarında çizilmiş birkaç resmi vardı; Joan of Arc'ın heykeli uzun çağlayan fiskiye'nin tepesinde duruyordu.

"Bunları sen mi yaptın?" Rose

sordu. "Evet."

"Çok güzeller."

"Teşekkür ederim." Carolyn onları koridordan geçirerek birinci katta, çalışma odası olarak kullanılmış olabilecek bir yatak odasına götürdü. Mobilyalar boştu ama görünüşe göre

İyi bakılmış: bir masanın yanında döşemeli bir sandalye, bir kraliçe yatak, kitaplık ve birkaç romantik komedi DVD'siyle dolu bir kitaplık.

"İşte anahtarınız," dedi Carolyn. "Mahallede dolaşmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, ben iyiyim."

"Tamam," dedi ve olası bir sorun için onları ölçüyor gibiydi. "Kahve var, yumurta ve kızarmış ekmek ya da başka bir şey yiyebilirsiniz. sabah buzdolabında-"

Merdivenlerden aşağı bir şey takırdadı ve tiz bir havlama sesi evi doldurdu. Peter'ın schnauzer olduğunu düşündüğü ama tam emin olamadığı iki teriyer koşarak koridordan aşağı indi.

"Oh, kızlar uyandı."

Köpekler arka ayakları üzerinde zıplayarak Peter ve Rose'u çılgınca kokluyorlardı, ta ki biri kopup ön pencereye koşarak oradan geçen bir arabaya havlayana kadar.

Carolyn'in görüş alanından çıkan Peter başparmağını Rose'a doğru kaldırdı. Çılgın köpeklerin etrafta olması iyi olurdu ve Rose'un odasının arka kapıya yakın olması hoşuna gitmişti, böylece kolayca dışarı çıkabilirdi.

Carolyn, "İkinizin yerleşmesine izin vereceğim," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Peter. "Burası çok güzel bir ev. Ben biraz dışarı çıkacağım. Bir arkadaşımı ziyaret edeceğim."

"Geç mi dönüyorsun?"

"Hayır," dedi Peter. "Eğer o ve ben dışarı çıkarsak, ben onunla kalırım. Kimseyi uyandırmak istemem."

Kadın ona baktı. Odaya vardıklarında biraz daha şüpheli davranmaya başlamıştı. Belki de bagajlarının olmadığını fark etmişti.

"Evet, pekala," dedi. "Bu en iyisi olur. Genelde on bir civarında yatarım."

"Tabii ki."

Carolyn tedirgin bir şekilde gülümsedi, ama buna izin verdi ve bir dakika daha sohbet ettikten sonra oturma odasına çekildi.

"Bundan emin misin?" Rose sordu.

"Evet. Eğer başka biri hattı ararsa, orada olmalıyım. Belki neler olduğu hakkında daha fazla şey öğrenebilirim. Ve Farr'ın kiminle konuştuğuna dair bir iz olabilir, kanıt olarak kullanabileceğim bir şey. Fazla zamanımız yok. Denemek zorundayım. Burada iyi misin?"

Rose başını salladı.

"Eğer kapıya tanımadığınız ya da onun tanımadığı biri gelirse, kapıyı açmayın," dedi. "Karşılık bile verme. Sadece arka kapıdan karakola gidin."

"Ve senin de hücren olacak."

"Oturma Odası'nda çalışmaz ama yine de acil durum numarası var. Hatırlıyor musun?"

Rose rakamları tekrarladı. "O geceye dair hiçbir şeyi unutamıyorum."

Peter çenesini hafifçe kaldırdı. "Kesik. Hiçbir şey göremiyorsun, değil mi?"

"Hayır. Yakanın altında."

Maça hazırlanırken yaptığı gibi ellerini sıktı. "Artık gitmeliyim."

Rose araya girdi ve onu kendine çekti. Bu hareket onu şaşırttı ve ona sarılırken tüm bu tehditlerin ortasında garip bir şekilde sakinleştiğini hissetti.

"Her şey yoluna girecek," dedi.

"Bunu bilemezsin." Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. "Ama teşekkürler."

Yavaşça kavrayışını gevşetti ve üç kişinin öldürüldüğünü gören bir sivilin şu anda olduğu kadar iyi dayanabilmesine bir kez daha hayret etti.

Kendini toparlayabildiğine şaşırmıştı ama delilik ve tehlike geri çekilmiş gibiydi ve sanki gerçek değilmiş gibi kendini bedeninin dışından izliyormuş gibi hissediyordu.

Peter anlamadığı bir şeyin merkezindeydi ve yine de ter, panik ve korkuya rağmen bunun bir kısmı çok basit ve açıktı. Bir şey yaklaşıyordu ve bunu durdurması gerekiyordu. Öfke şimdi onu ele geçirmişti. Bu, ailesini yok eden ihanetin aynısıydı.

Hiç şüphe yoktu; doğrudan Diane Farr'ın üzerine gidiyordu.

DIMITRI SOKOLOV telefonunu **kontrol etti**, ardından omzuna müteahhit çöp torbası atmış bir adam siyah bir BMW'nin bagajını açarken boş boş baktı.

Krysanova'nın İskenderiye'deki evinin temizlenmesi hızlı olmuştu, olay yeri çirkindi ama her şey zamanında yapılmıştı.

Son ayrıntıları halletmek için buraya, İskenderiye'nin batısına, yük raylarının ve Çevre Yolu'nun gölgesine park etmişlerdi.

Adam çantayı bagaja taşıdı ve kapıyı çarparak kapattı.

Dimitri'ye baktı, o da başıyla onayladı. Adam arabaya tırmandı ve CSX'in çift katlı bir vagonu gürleyerek geçerken yola koyuldu.

Dimitri gürültünün azalmasını bekledi ve telefonunu kaldırdı.

"Neler oluyor?" Farr telefonu açar açmaz sordu. "Yardım isteyen kadın. Ben hallettim."

"O ..." Farr'ın nefesinin kesildiğini ve giderek sıkıştığını duyabiliyordu.

"Doğru," dedi Dimitri. "Neredesin sen?"

"Park etmek. İşte." "Seni duyan var mı?" "Hayır."

"Kadın, Krysanova, yalnız değildi." "Diğer kişiyle . diğer kişinin icabına baktınız mı?"

"Hayır. Kaçtı. Sanırım onu yaraladım."

"Kimdi o?" diye sordu, sesi boğazında iltihap olan biri gibi ağırlı ve gıcırtilıydı. Korkusu onu ele geçirmeye başlamıştı.

"Bilmiyorum," dedi Dimitri. "Ben hallederim." "Polis mi?"

"Bir şey bulamazlar. Evi temiz." Durakladı. "Ve defteri de y o k t u . "

"Lanet olsun!" Farr dedi ki.

Dimitri onun yanıtından önce ufak bir tereddüt yakaladı. Ondan bir şey mi saklıyordu? Yoksa sadece sınırları mı gergindi?

"Sizin tarafınızdan kimse nerede olabileceğine dair bir şey öğrenemedi mi?" Dimitri sordu.

"Hayır."

"Güzel. Campbell'larla çalışmış olabilecek başka bir tanığı izliyoruz. Katie Chen."

"Onu hatırlıyorum - Metro kazası soruşturmasının bir parçasıydı," dedi Farr. "Ama bir şey yapmanıza gerek olduğunu sanmıyorum. Gerçek nedene çok yakından bakmasını engelledik."

"Yine de, o bir komplikasyon. Ve daha fazla komplikasyon için zamanımız yok. Tüm tanıkların gitmesi gerekiyor ve sadece bir gün kaldı. Peter Sutherland ve Rose Larkin nerede?"

"Kız güvenlik görevlisinin yanından kaçtı. Peter onu bulmaya gitti. Bana onun nerede olduğunu söyleyecektir."

"Onu ve Rose'u hemen bulun. Bana nerede olduklarını söyleyin, ben de icabına bakayım. Yarın akşama kadar her şeyi temizlememiz gerekiyor."

"İkisi de mi?" Farr sordu. "Peter faydalı olabilir. Eğer bunlardan herhangi biri ortaya çıkarsa, ölümler, tren kazası ve diğer her şey için suçu onun üzerine atabiliriz. İnsanlar zaten babası yüzünden ondan şüpheleniyor."

"Eğer o giderse bunu da aynı kolaylıkla yapabiliriz."

Cevap vermedi. O hızlı, sığ nefesleri duydu. "Orada mısın?" Dimitri sordu.

"Evet. Ben ... bu kadar çok insan ..." Tüm bu ölümler onu etkiliyordu. Bu onun dünyası değildi.

"Sadece birkaç tane daha var," dedi Dimitri. "Duramayacağımız kadar ilerideyiz. Bilen biri halka açıklarsa, o defter ortaya çıkarsa-"

"Biliyorum."

"Yarın akşam. Başkan Vikhrov ve Başkan Travers burada olacak. Bu gerçekleşecek ve sonra tüm bunlar sona erecek. Bir gün daha ve özgür olacaksın."

Cevap vermedi. Panikliyordu.

"İzin aldığında nereye gidiyorsun Diane? Tüm bunlar bittiğinde? Derin bir nefes al ve hayal et."

Bir an bekledi, sonra devam etti. "Her şey bitecek, sen orada olacaksın ve bunların hiçbirini yaşamamış olacak. Bir gün daha."

Derin bir nefes. "Ben iyiyim."

"Kendini kontrol edemiyorsan Batı Kanadı'na gitme." "Ben iyiyim."

"Başka biri acil durum hattını ararsa bana haber verin. Campbell'ların tüm tanıklarına ihtiyacımız var."

"Gideceğim. Gitmem gerek."

Bağlantısı kesildi. Dimitri, onda sinirden de öte bir şeyler olduğunu düşündü. Bir şey mi saklıyordu? Defterin nerede olduğunu biliyor muydu? Çoktan almış mıydı?

Burnunun kenarını sıktı ve Accord'unun kaputuna yaslandı. Öğrenmesi gerekecekti, bir noktada onunla da ilgilenmesi gerekebilirdi. Ama bu gece değil. Şu anda dikkatini vermesi gereken çok fazla kişi vardı.

Bagajı açtı ve ilk yardım çantasından bir şişe hidrojen peroksit çıkardı. Ellerini zaten yıkamıştı ama bu son kan izlerini de temizleyecekti. Çamaşır suyunun aksine, DNA'yı yok ediyordu.

Avuçlarını birbirine sürterken sessizce mırıldandı ve peroksidin köpürüp yandığını hissetti.

Sen benim hayatımın güneşisin.

Bu şarkı geçen hafta boyunca aklından çıkmamıştı. Öldükleri gece Campbell'ların evinin gözetimi sırasında duyana kadar uzun zamandır bu şarkı hakkında düşünmemişti.

Karısının en sevdiği müziklerden biriydi. Yazlık evlerinde, SSCB'ye rock and roll yayını yapan Batı propaganda istasyonlarını ayarlar ve onu katı klasik zevklerinden vazgeçirmeye çalışırdı.

Derin tüylü halının üzerine uzanıp saatlerce dinlerlerdi. Onun sessizce şarkı söylediğini, başını göğsüne yasladığını hatırlayınca gülümsedi ve tırnaklarının altındaki son kırmızı izi de çıkardı.

Bıçağını kontrol etti -temizdi- kılıfına geri koydu ve bagajı çarparak kapattı. Harekete geçmesi gerekiyordu. Uzun bir gece olacaktı.

PETER Batı Kanada'na **girdi** ve koridorda Farr'ın ofisine doğru yürüdü. Arabasını G Caddesi'ndeki garajda bırakmış, Krysanova'nın silahını da torpido gözüne kilitlemişti.

Ofis sessizdi, ancak hafta sonları her zaman bir avuç çalışan olurdu.

Peter Oval Ofis'in kapalı kapısına baktı. Peter ona ulaşabilirse Travers neler olduğunu öğrenmek isteyecekti. Ama Peter şimdi içeri girerse deli gibi konuşurdu. Kanıta ihtiyacı vardı.

Farr'ın süitinin kapısı kapalıydı. Koridorda geri yürüdü. "Bear, bu gece çalışıyor musun?" Peter döndüğünde üniformalı Ana girişte çalışan Gizli Servis görevlisi.

Ofis sohbeti Peter'ın şu anda yapmak isteyeceği son şeydi, ama normal bir görüntü sergilemeye devam etmesi gerekiyordu.

"Emin olabilirsiniz. Cumartesi gecesi on iki saatlik bir vardiyadan daha eğlenceli ne olabilir, değil mi?" dedi. Bu işe yarar gibi görünüyordu. Gardiyan gülümsedi.

"Diane'i gördün mü?" Peter sordu.

"Biraz önce dışarı çıktı."

Peter, "Teşekkürler," dedi ve saate baktı.

Köşeyi döndü, Farr'ın süitinin kapısında kimliğini okuttu ve içeri girdi.

Katili Krysanova'nın evine yönlendirmişti. Her eylem bir iz bırakır. Bunu ona Quantico'da öğretmişlerdi. Bir spor ayakkabının dikişinde suç mahallinden taşınan kir, bir cep telefonu kulesi pingi, kıyafetlerde kimyasal bir iz.

Farr karşı gözetleme konusunda eğitilmiş değildi. Hata yapabiliyordu. Peter'ın onu suçla ilişkilendirecek bir şeye ihtiyacı vardı.

Asistanların masalarının arasından geçerken zaman çizelgesini düşündü. Krysanova'nın acil durum hattını araması önce Julian'a, sonra da Farr'a gitmişti. Çağrıya burada mı cevap vermişti? Yoksa dışarıda mıydı? Ve emrini silahlı adama nasıl iletmişti?

Ofisinin kapısı açıktı. Şömineyi ve odanın bir tarafındaki uzun konferans masasını geçerek içeri girdi ve masasına yaklaştı.

Ofislere gizlice girmek, bilgi almak: tüm hayatını bu suçlardan kaçarak geçirmişti, ama şimdi, yakalanma korkusuna, teninde boncuk boncuk ter olmasına rağmen, bunlar ona garip bir heyecan veriyordu. Kendini tetikte hissediyor, her sesten aşırı derecede haberdar oluyordu.

Cep telefonunu çıkardı ve masa telefonundaki arama kaydında gezinirken gri LCD ekranın videosunu çekti. Neredeyse tüm numaraları tanıyordu: 202-456 ve 202-395 hatları Beyaz Saray'ın iç iletişimiydi. Alexandria'nın alan kodu 571'den hiç arama yapılmamıştı. Telefonu buradan açmamıştı. Elbette tetikiyi ofisinden aramış olma ihtimali yoktu ama şimdi en azından konuştuğ u herkesin kaydı vardı. Bu işte yalnız olduğ undan ş üpheleniyordu. Hawkins de bunun bir parçası mıydı?

Dosya dolapları ş ifreli bir kadranla korunuyordu. Masasının üzerindeki çekmeceleri denedi. Sadece bir tanesi anahtarsız açılıyordu ama içinde sadece kalemler, bloknotlar ve lastik bantlardan oluşan düzenli bir koleksiyon vardı.

Peter ekmeceyi hafifçe kapatıp masadan uzaklaştı, sonra masaya geri dönüp çömeldi. Ü USB girişinden kablolar çıkan bir ş arj cihazı duvar prizine takılıydı. Farr'ın kişisel iPhone'u için bir kablo ve onun kullandığını gördüğ ü resmi ş ifreli Blackberry için bir mikro USB vardı. Ama üçüncü kablo ne içindi? Başka bir telefon mu vardı?

"İyi akşamlar." Kelimeler boğuk ve uzaktı ama Farr'ın sesine benziyordu, belki de resepsiyondaki görevliyle konuşuyordu. Hızla ofisten çıktı ama kendini kontrol etti. Kadın odaya girerse koşarken görülemezdi.

Koridorun kapısı bir aralık açıktı. Farr'ın sesini duyduğ unda asistanların masalarını yarılammıştı, hemen dışarıda Julian'la konuşuyordu. Yanından geçtiler.

Kapı hareket etmedi. Peter bekledi. Konuşmalarından sadece birkaç kelime çıkarabildi.

On saniye, yirmi. atlaktan hiçbir şey göremiyordu. Devam mı etmişlerdi?

Aşağıda, Oturma Odası'ndaki telefon kayıtlarını kontrol etmek istiyordu ve Farr onu bulacaksa, iyi bir asker gibi masasında oturması daha iyiydi. Üç derin nefes aldı, yüzündeki gerginliği temizledi ve koridora çıktı.

Gitmişlerdi. Uzun yolu seçti ve merdivenlerden aşağı inerek Oturma Odası'na gitti.

Çok hızlı yürüyorsun, diye düşündü adımlarını yavaşlatarak. Telefonunu cebinde tuttu ve güvenli alandaki sensörlerin herhangi bir emisyon algılamaması için uçak moduna geçirdi.

Diğer nöbetçi memurlarla hızlıca selamlaştı, çalışma masasına gitti ve oturdu. Yabancı devlet başkanlarıyla yapılan görüşmelerin hepsi kaydediliyordu ama bildiği kadarıyla bu hat kaydedilmiyordu.

Bununla birlikte, Farr telefonu açmadan önce bu telefona arama gelip gelmediğini gösterebilecek bir kayıt vardı. Cep telefonunu tekrar çıkardı ve göğsüne yakın bir yerde saklayarak arama kaydının videosunu çekti. İşte oradaydı, gece eylem hattında, 571 numarası. Bu Krysanova'nın ev hattıydı. Adresini bulmak için iş yerini araştırdığı zaman bu numarayı tanımıştı.

Zamanı not etti. Bir dizi oluşturabilirdi. Tek başına pek bir şey ifade etmiyordu ama soruşturmayı bu şekilde yürütür, birini bu şekilde alaşağı ederdim: olgu olgu. İsteddiği şey Krysanova'nın evindeki kamera görüntülerinde tetikçinin sinyali kullandığını ve Farr'ın Krysanova'ya aynı sinyali verdiğini gösteren bir kayıttı.

Geriye Farr ile evi vuran adam arasındaki iletişimi aramak kalıyordu. Peter, Farr'ın telefon ettiğini ya da emir vermek için dışarı çıktığını görmüş olabilecek diğer çalışanlardan herhangi bir ayrıntı alıp alamayacağını merak etti. Buralarda bir sürü kamera vardı. Olayı araştırarak bir yetkili bulabilirse, belki bir araya getirebilirlerdi.

Masa telefonu çaldı. Ekranın üzerinde kırmızı bir ışık yanıp sönerek aktif dahili hattı gösterdi: 2461. Bu acil durum hattıydı.

İçinden soğuk bir his geçti. Gelen numarayı kontrol etti ve telefonu kaldırdı.

"Devam et," dedi.

"Alo?" dedi arayan kişi kararsız bir sesle. Aynı anda Peter Oturma Odası'nın kapısının açıldığını duydu.

"Evet. Kodunuz var mı?"

Farr içeri girdi.

"Kalem. Saat. Kapı. Yangın," dedi arayan kişi.

"Kimsiniz?"

"Beni birine bağlayacağını sanıyordum." "Yardım etmek için buradayım."

"Bu numarayı bana Campbell'lar verdi."

"Gittiler."

"Biri onları öldürdü mü?" Sesi korkudan titriyordu.

"Evet. Neredesin?"

Farr köşeyi dönünce Peter odasının duvarına yaslandı ve vücudunu telefonla onun arasında tuttu.

"Rockville'de. İnsanların beni takip etmesinden endişeleniyorum."

Boynunu büktü ve kadının ona doğru geldiğini gördü. Onun işi çağrılarını iletme. Bu hatlardan birinde olması için iyi bir neden yoktu ve şu an sıra dışı davranarak dikkatleri üzerine çekmek için kesinlikle iyi bir zaman değildi. Ama bir kaynağı rüzgârda savrulmaya bırakamazdı ve bu kadını Farr'a aktarmayacağı da kesindi. Beyaz gürültüye vurmak istedi ama bu onun şüphesini artıracaktı.

"Adın ne senin?"

"Katie Chen."

"Tamam, Katie. Polise git. Yakınlarda bir karakol bulmak için telefonunu kullanabilir misin? Bana nerede olduğunu söylersen, sana gelirim."

"Neler oluyor?"

"Campbell'larla mı çalıştın?"

"Evet." Panikliyordu. Her hızlı nefes alış veriş hattaki parazit gibi duyuluyordu. "Rusların altyapımıza ulaşip ulaşamayacaklarını bilmek istiyorlardı. Kontrol edip edemeyeceklerini. Hükümetten başka biri benimle konuşuyorsa. Bana baskı yapıp yapmadıklarını."

"Benim için yavaşlar mısın, Katie? *Neyi* kontrol edeyim? Sana baskı yaptım *Ne?*"

"K o n u bu mu? Kaza mı?" dedi kesik kesik nefesler arasında. "Bu bir kaza değildi."

"Katie. Bana nerede olduğunu söyle." "Oh Tanrım. I-"

Telefon kapandı.

"Alo? Orada mısınız?" Peter'ın sesini umutsuzluk kaplamıştı. Hattın ucunda başka bir hayat daha tehlikedeydi ama Peter sözlerinin normal bir konuşma tonunun üzerine çıkmamasına dikkat ediyordu.

Farr onu izliyordu, yaklaşıyordu. Telefonu kapatmalıydı ama Chen'i orada bırakamazdı.

"Alo?"

Cevap yok.

"Alo?"

Kadın gitmişti. Farr solunda, sütuna yaslanmış bekliyordu. Sağ elinde bir dosya tutuyor ve sanki parmaklarını kesmeye çalışıyormuş gibi açık olan sol avucuna vuruyordu.

Peter telefonu beşliğine yerleştirdi ve aynı anda parmak eklemiyle arama kaydına temizle tuşuna bastı.

"Her şey yolunda mı?" Farr sordu. Peter düşünmeye çalıştı. Belki araştırma işlerinden biriyle ilgili kısa bir soru sormak için CIA'i aradığını söyleyebilirdi ama bunu çürütmek çok kolay olurdu.

"Sanırım öyle. Sesler parazitliydi. Kim olduklarını bile anlayamadım. Belki NSA demişlerdir diye düşündüm."

NSA, CIA'den yaklaşık beş kat daha büyüktü ve çok daha şeffaf değildi. Yine de bir bahane olarak "yanlış numara"dan sadece biraz daha iyiydi.

"Bu garip. Santralden kontrol etmelerini isteyeceğim."

Bir süre telefona baktı.

"Kütük yok mu?"

Peter tekrar kontrol etti. "Hayır."

"Huh." Kadın kaşlarını çatı. Peter terden ıslanmış gömleğinin kollarının altında toplandığını hissetti.

"Rose ile nasıl gitti?"

"Tenleytown'daki Starbucks'ta buluşacaktık ama gelmedi. Korkmuş olmalı. Seni aramaya çalıştım ama ulaşamadım."

Dürüstlikle, gerçeğe bir batıl inanç gibi bağlı kalarak geçirdiği onca yıldan sonra, aldatmanın bu kadar kolay olması, bu kadar doğal gelmesi onu şaşırtmıştı.

Farr, "Kaçmak zorunda kaldım," dedi.

Dışarı. Yani belki yüz yüze bir görüşme oldu ya da tetikçiyle ya da bir aracı ile temas kurmak için ofisten ayrıldı.

"Sence yola gelir mi?" Farr sordu. "Bilmiyorum."

"İsa. O ve Hawkins."

"Hawkins mi?"

"Julian sana söylediğini söyledi."

"Doğru," dedi Peter. "Neler oluyor? O iyi mi?" "Bu kesinlikle ikimizin arasında, anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı."

"Hiçbir iz bırakmadan gitmiş. Şiddet ya da baskı izi yok. Tek kelime bile etmedi." "Kaçmış gibi mi?"

Farr yavaşça başını salladı.

"Neler oluyor?" diye sordu.

"Bilmiyorum ama şimdi her şeyi benden geçirin."

Tanrım. Peter, Hawkins ve Farr'ın bu komplonun bir parçası olup olmadığını merak etmişti. Belki Hawkins kaçmıştı ama Peter diğer olasılığı fark ettiğinde bir mide bulantısı dalgası hissetti: Hawkins, Farr hakkındaki gerçeğe yaklaşmıştı ve Farr onu da ortadan kaldırmıştı. Bu yüzden mi onun kaçmasına gönüllü olmuştu? Şüpheleri kendisinden uzaklaştırmanın bir yolu muydu?

Onu içine çekti: saçmalamayan tavrı, hafifçe büzülmüş dudakları, mutlak bir yetkinlik havası. Bu, kara mizahıyla onu gülümsetmeyi asla başaramayan, ona şansını veren kadındı. Bunu nasıl yapabiliyordu?

"İyi misin, Peter?"

Şüphesinin ortaya çıkmasına izin mi vermişti? "Dün geceden biraz yıpranmış ama sorun değil."

"Hayır. Boynun."

Boğazına dokundu, oteldeki saldırıdan kalan morluk. "O kadar da kötü değil."

"Orada değil." Ne demek istediğini belirtmek için boynunun yan tarafına dokundu. Peter elini kendi boynundaki aynı noktaya götürdü ve hafif bir ıslaklık hissetti. Cam bölmedeki yansımasına baktı: bir damla kan, on sentten daha büyük olmayan gömleğinin yakasına kadar ıslanmıştı. "Tıraş oluyorum," dedi Peter. "Aceleyle kapıdan çıktım."

Farr konuyu kapattı ama kadın hâlâ ona bakıyordu. Doğal bir şekilde devam etti, hatta biraz da neşelendi. "Bu Hawkins olayıyla bütün gece burada olacağım. Yarın Julian'ın biraz erken gelmesini sağlayacağım. Sen çıkabilirsin."

"Benim için fark etmez."

"Ayaklarının üzerinde ölerек bana yardım edemezsin, Peter. Evine git. Biraz dinlen. Dışarıda Rose'u arayan adamlarım var. O iyi olacak."

Yaralanmayı biliyor muydu? Krysanova'nın evinde olduğunu biliyor muydu? Tetikçi koşarken elinin boynuna gittiğini fark etmiş olabilir.

Burada, Beyaz Saray'ın temelleri arasında dūřmanla birlikteydi, her ikisi de neler olup bittiđini biliyordu ve her ikisi de diřlerinin arasından yalan söylüyordu.

Yine de Peter'ın bir kısmı buna inanamıyordu. Onun hayal gördüğünü düşünmek, gördüğü ve duyduğu gerçekleri kabul etmekten daha kolaydı.

İhanet. Ama neden? Bir  nemi yoktu. Doğru olduğunu biliyordu. O farların parladığını ve Krysanova'nın hayatının parçalandığını görmüştü.

Farr burada ona bir şey yapamazdı. Planı neydi? Onu Rose'a kadar takip etmek mi? Ortaya çıkardığı diğer hedeflere ya da kanıtlara kadar onu takip etmek mi? Onu Beyaz Saray'dan yeterince uzağa götürüp ortadan kaybolmasını sağlamak mı?

Oturma eylemi işe yaramayacaktı ve harekete geçmesi gerekiyordu. Katie Chen'den gelen telefonu düşündü: dışarıda çaresiz bir tanık daha vardı. Belki bir cevabı vardı. Bir tür saldırı yaklaşıyordu ve Peter manevra yapmak için her alanı kullanacaktı. Mutlaka dinleyecek, en azından Peter'ın öğrendiklerini dikkate alacak yetkili biri vardı.

Ama Farr bunu da biliyor olmalıydı. Belki de tetikçi onu bu kapıların dışına çıkar çıkmaz yakalayacaktı.

Peter saatlere baktı. Ne yapması gerektiğini biliyordu.

"Burada toparlanacağım," dedi Peter.

"Güzel." Farr dosyayı yanına getirdi. Oturma Odası müdürünün masasına doğru yürüdü ve konuşmaya başladılar.

Onu izliyor muydu? Bu iyiydi. Peter masasının sol tarafındaki dosya  ekmecesinin altına uzandı ve spor çantasını aldı. Oturma Odası'ndan çıkıp üst kata çıkarken ve sonra G l Bahçesi'ne adım atarken Farr'ın onu masaların üzerinden görememesi için çantayı aşağıda tuttu.

Oyun zamanıydı.

PETER koloniden çıktıktan sonra Katie Chen'in kullandığı numarayı aradı ama cevap veren olmadı. Sonra Rose'u aradı.

"Peter, iyi misin?"

"Her şey yolunda. Bu işe karışmış başka birini buldum, bir tanık. Katie Chen. Bu ismi hiç duydun mu?"

"Hayır. Ama bu harika. Nerede o?"

"Rockville. Başı dertte. Acil durum hattını aradı. Teyzen ve eniştenle birlikte çalıştığını, onların soruşturmasını ve belki de Rusların neyin peşinde olduğunu bildiğini söyledi."

"Peki, ne oldu?" Sesi gergin ve nefessizdi.

"Bilmiyorum. Telefonu kesildi. İşte kullandığı numara." Rakamları okudu. "Onu arayabilir misin? Yasal olduğunu kanıtlamak için gece eylem kodunu kullanabilirsin."

"Ona Farr'dan uzak durmasını mı söyleyeyim?"

"Evet. Güvenli bir yere gitmesi gerekiyor. Bu olaydaki rolünün ne olduğunu ve neler bildiğini öğrenmemiz gerekiyor."

Eski cesetçi Perry çimenliğin diğer ucunda yürüyordu.

Peter'ı gördü ve ona başıyla selam verdi.

Rose, "Ben ilgileniyorum," dedi. "Farr'ı gördün mü?" "Gördüm."

"O nasıl? Neler olduğunu bildiğinden şüpheleniyor mu?" O kan damlası. O zoraki gülümseme.

"Sanırım öyle."

"Peter." Rose'un sesi ısrarcıydı. "Çık oradan."

Zaman daralıyordu. Bir genel müfettişe resmi bir talepte bulunmak için yeterli zaman yoktu, birileri ona inanacak olsa bile, yapabilse bile

Farr'ın bilgisi olmadan yönetmek.

"Henüz değil. Burada konuşmam gereken biri var."

Peter, peşinde bir katil olmasının faydalarından birinin de bu olduğunu tahmin etti.

Beyaz Saray kurallarını umursamadığınız anlamına geliyordu.

OceanofPDF.com

Potomac'tan **soğuk** bir **rüzgâr** esiyordu ve Peter Oval'in pencerelerine baktı. Pencereler karanlıktı. Başkan muhtemelen konutta maça hazırlanıyordu. Peter onu çıkarken yakalayabilir, yolunu kesebilirdi.

Bahçeyi geçti ve Başkan Travers'ı pusuya düşürmek için bekledi.

Gölgelerin hareket ettiğini, Beyaz Saray'ın kapısının açıldığını gördü ve iki Gizli Servis ajanı tarafından kuşatılmış olan Başkan'ın kendisine doğru geldiğini bilmiyormuş gibi gözleri ileride, sütunun altına adım attı.

"Peter," dedi Travers ve çantaya baktı. "Bu gece oynuyor musun?"

"Efendim. Perry'ye soracaktım, fazladan bir adama ihtiyacınız var mı diye."

"İki katı ya da hiç?" Travers gülümseyerek yaklaştı. Ajanlar her zamanki gibi sessizce bir düzine metre arkalarından takip ediyordu. Peter'ın açıcısı hiç dikkat çekmemişti.

Peter, "Dün geceki Cavs maçı beni çok heyecanlandırdı," dedi.

"Biliyorum," diye yanıtladı Travers. "O son iki dakika. İnanılmazdı."

Peter başkanın yanına gitti. Biraz basketbol sohbeti her zaman hoş karşılanırdı. Normalde Travers'ı koruyan balonun içindeydi.

Farr, personel şefi olarak, Batı Kanadı'ndaki şüpheli her şeyden kolayca haberdar olabilirdi. Bunun nasıl sonuçlanacağını bilmiyordu ve bu Beyaz Saray'da çalışmanın tüm standartlarını ihlal ediyordu ama şu anda bunun bir önemi yoktu.

Yürürlerken Peter sessizce, "Sayın Başkan," dedi.

Belki Peter'ın ses tonundan anlaşılmıştı. Belki de projektörler Peter'ın boğazındaki çirkin mavi çürüğü aydınlatıyordu ama Travers bir şeylerin ters gittiğini anladı.

"Her şey yolunda mı, Peter?"

Peter baştaki Gizli Servis ajanına, Batı Kanadı'ndan tanıdığı iri göğüslü emektar Daniel Akana'ya baktı. O da amirlerden biriydi. Travers biraz daha yaklaştı.

Diğer oyuncuların sodyum ışıklarının altında toplandığı sahaya doğru ilerliyorlardı. Hâlâ duyamayacakları mesafedeydiler ama Peter'ın fazla zamanı yoktu.

"Efendim," dedi Peter. "Güvenlik meselesi olmasaydı ve başka seçeneğim olmasaydı bunu size getirmezdim."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Yabancı bir istihbarat servisinin yüksek düzeyde sızmasından endişe edildiğini biliyorsunuz."

Travers bir o yana bir bu yana baktı. "Peter. Açıkta olmaz. Bu tür şeyler için uygun kanallar var."

"Peki ya benim endişem kanalın kendisiyle ilgili olsaydı?"

Diğer oyuncular şimdi onları uzaktan izliyordu.

Başkan şaşkın şaşkın baktı. "Burada kimden bahsediyoruz?"

Peter onu bir kenara çekip tüm hikâyeyi başından sonuna kadar anlatmak, bir saldırının yaklaştığını ve insanların öleceğini haykırmak istiyordu. Evinde lanet olası bir hain vardı.

Çürükler içinde, yakasında kan izleri olan Peter neye benzediğini biliyordu: bir deliye. Ama yavaş hareket etmeli, gerçeklerin kendi adına konuşmasına izin vermeliydi, yoksa kendini Gizli Servis'in sorgu odasında ya da St.

"Diane Farr. Soruşturmayla ilgili iletişimi benim yürüttüğümün farkında mısınız bilmiyorum. Sadece ona özel, ama gelen bilgiler onun da sızma olayına karıştığını, kendisinin de bir şüpheli olduğunu gösteriyor. Kaynakların tehlikede olabileceğinden endişeliyim ve açıkçası başka kime gideceğimden emin değildim. Açık ve acil bir tehdit olmadığı sürece size gelmezdim."

Oturma Odası, kıdemsiz bir çalışanın, aralarında hiçbir filtre olmaksızın başkan tarafından aniden tavsiye için çağrılabilceği birkaç yerden biriydi. O odada oturan bir adamdan gelen bu tür sözlerin bir anlamı vardı.

Başkan cevap vermedi. Rüzgâr birkaç yaprağı yanlarından itti. Perry avludan onlara doğru yürümeye başladı. "Neler oluyor?" diye sordu.

Ajan Akana bu tuhaf kenar çubuğundan hoşlanmamıştı. Peter ve Başkan'a doğru ilerledi.

İşte başlıyoruz, diye düşündü Peter, acaba St. Elizabeths ya da hapishane.

Travers Peter'ın boynuna bir kez daha baktı. Ajanları bir kenara çekti ve Akana onunla kısaca konuştu. Sonra Travers Peter'a geri döndü.

"Bunu burada konuşamayız," dedi. "Gizli Servis'in sizi güvenli bir yere götürmesini ve risk altında olabilecek herkesi korumaya almasını sağlayacağım. Her şey Farr'ın masasına gelir ama bunu halledebilecek birini bulabilirim."

"Teşekkür ederim, efendim."

"Teşekkür ederim," dedi ve yaklaşan Perry'ye baktı. "Politikacı olmadığınızı biliyorum ama bunu çocuklara satabilir misin?" Gülümsedi.

Peter başını salladı ve Perry kolunun altında basketbol topu ve arkasında başka bir oyuncuyla gelirken ona döndü. "Bu gece oynuyor musun, Peter?" dedi ve ona kolay bir el altı pası verdi.

Peter onu yakaladı ve avuçladı, sonra Travers'a uzattı.

"Çok isterdim ama boynum biraz tutuldu. Eve gitsem iyi olacak."

Çit boyunca havuz evine doğru yürüdü ve mahkeme projektörlerinin oluşturduğu uzun gölgeleri taradı. Genelkurmay Başkanı'nın ofisine baktı ve ışığın açık olduğunu gördü.

Yürürken Akana yanına geldi ve kulağına konuştu. "Güneybatı kapısı. Bir araba olacak."

Peter başını salladı ve Rose'dan mesaj var mı diye telefonunu kontrol etti ama Rose geri aramamıştı. İşaretlenmemiş bir Dodge Charger, kıdemli personelin park yerinde, güneybatı kapısına giden araba yolunun kenarında rölantide duruyordu.

Yaklaştığında, şoför koltuğunda oturan ve camı açık olan bir Gizli Servis ajanı gördü. Bebek yüzüne rağmen sert ve profesyonel bir görünümü vardı.

"Peter Sutherland?"

"Evet."

"Kimlik bilgileri."

Kordonunu uzattı ve ajan kimliğini ve yüzünü hızlıca inceledikten sonra başını yolcu koltuğuna doğru salladı. Peter arabanın etrafında yürüdü ve içine tırmandı. "Nereye gidiyoruz?"

"North Capitol Annex. Güvenli bir yer. Akana bizimle orada buluşacak."

Ajan Peter'a bir kez daha yukarıdan aşağıya baktı, neden böyle bir ilgiyi hak ettiğini anlayamamış gibi onu ölçtü.

Kapıdan döndüler ve Peter Beyaz Saray'ın arkada gözden kayboluşunu izledi.

OceanofPDF.com

Peter'ın penceresinin önünden **şehir akıp gidiyordu. Şehir merkezinden uzaklaştıkça** sendikaların cam kuleleri ve On Altıncı Cadde'deki lobi mağazaları yerlerini kiliselere ve elçiliklere bırakıyordu. Columbia Heights'ın kuzeyinden sağa, Peter'ın pek iyi bilmediği bir mahalleye döndüler. Küçük sıra evlerin yanından geçtiler ve birden her tarafta parklar ve Eski Askerler Evi'nin tabelaları belirdi.

Korumalı bir kapıdan geçerken, beyaz bir parıltının içinde, bir tepenin üzerinde eski bir tuğla ev gördü. Başkan Lincoln'ün Kulübesi. Buranın adını duymuştu ama hiç ziyaret etmemişti: Lincoln'ün İç Savaş sırasında Özgürlük Bildirgesi'ni kaleme aldığı yazlık eviydi. Şimdi ise mezarlıklar ve parklarla çevrili, gaziler için bir emeklilik köyü olan Eski Askerler Evi'nin arazisinde yer alıyordu.

Diğer tarafta, Hawaii Caddesi'nde ortaya çıktılar ve düz çatılı, orta yüzyıldan kalma kırmızı tuğlalı bir evin önünde durdular. Alüminyum kenarlı kare pencereleriyle küçük bir belediye binasına benziyordu ama bir konut olduğu anlaşılıyordu. Dört şeritli işlek caddelerle komşularından ayrılmış geniş bir arsa üzerine kurulmuştu.

İstihbarat ve ulusal güvenlik kurumlarının başkentte bu türden çok sayıda gizli noktası vardı. Glover Park'taki Rus Büyükelçiliğinin karşısında ünlü bir gözetleme noktası vardı; her pencerenin arkasına yerleştirilmiş kameralar ve içindeki FBI ekipleri dışında normal görünümlü bir evdi.

Ajan Peter'ı merdivenlerden yukarı çıkardı ve kapı kilidine bir şifre tuşladı. Kapının üstündeki köşede, zar zor görülebilen küçük siyah bir kubbe kamera asılıydı. İçeri adım attılar. İçeride az kullanılmış bir tatil evi hissi vardı: katalogdan alınmış ucuz mobilyalar, eski halı, bayat bir koku kullanılmamaktan ve hiç açılmayan pencerelerden.

Güvenli bir ev.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye sordu ajan.

"Ben iyiyim. Kusura bakmayın, adınızı duyamadım," dedi Peter. "Collins. Justin Collins. Burada her şey hazır mı?"

Peter mutfağa baktı. "Biri benimle buluşmaya mı geliyor?" "Bana öyle söylendi."

"Tamam, teşekkürler."

Collins anahtarlarını kaldırdı ve kapıya doğru ilerledi. "Bloğun etrafında bir tur atacağım, etrafı kontrol edeceğim."

"Elbette," dedi Peter.

Collins başıyla onayladı, dışarı çıktı ve kapıyı kapattı. Ne kadar yorgun olsa da Peter oturamayacak kadar huzursuzdu, bu yüzden evin içinde dolaştı ve birinci kattaki pencerelerden, çekili panjurların yanından dışarı baktı.

Üst katta her biri ikiz yatak, komodin ve lambayla döşenmiş üç küçük yatak odası vardı. Burada daha önce birilerinin kaldığına dair tek işaret birkaç kitaptı -Sidney Sheldon, Michael Crichton ve Ron Chernow.

Peter telefonunu tekrar kontrol etti: Rose'dan haber yoktu. Sokağa baktı ama Collins'ten bir iz yoktu. Rose'un numarasını çevirdi ama telefonu hiç çalmadı, sadece bağlantı ekranını gösterdi. Sinyalde bir sorun vardı.

Aşağı indi ve ön kapının tokmağını çevirdi. Ama itip çektiğinde kapı yerinden oynamıyordu. Ölü bir sürgü vardı, ama onu kendi tarafına çekecek bir çevirme düğmesi yoktu, sadece sahip olmadığı bir anahtar için bir delik vardı.

Evi geçip mutfaktaki arka kapıya gitti. Kapı kolunu yakaladı ve kırdı ama bu onu hiçbir yere götürmedi. Başka bir ölü sürgü.

İçeri kilitlenmişti.

Burası güvenli bir ev **değildi**. Burası bir hapishaneydi. Peter oturma odasına dönmeye başladı.

Işıklar kesildi.

Şimdi anlıyordu: Bir araba onu buraya getirmiş ve Beyaz Saray'a kadar izini kaybettirmek, katillere teslim etmek için bırakmıştı. Sorgulama ya da infaz: sırada hangisinin olduğunu merak ediyordu.

Bunu düşünecek zaman yoktu. Hareket etmek zorundaydı. Telefonu sinyal vermiyordu ve ekranındaki ışık bir işaret görevi görerek onu hedef olarak işaretleyecekti. Sürpriz yapmak isteyenlerdir, bu yüzden önce arka kapının açılacağını tahmin etti. Mutfığa girdi, yolunu bulmak için duvarı yokladı. Pencereden dışarı bakmayı denedi ama etrafta net bir figür seçilemeyecek kadar karanlıktı.

Metalin metale vuruşunun en hafif fısıltısı arka kapıdan geliyordu: kilit dönüyordu. Soba ile kapının menteşe tarafı arasında durdu. Parmakları sobanın soğuk sacına dokundu; evindeki gibi ucuz, beyaz bir kutuydu. Elini ızgaralardan birini hissedene kadar kaydırды ve kaldırdı. Ocağın üstünde bir şey olup olmadığını hatırlayamıyordu. Tek bir ses onu öldürebilirdi.

Izgarayı yavaşça kaldırdı, kapı hafifçe açılırken emaye üzerindeki metalin parlak törpüsü zar zor duyulabiliyordu.

Saldırgan kapının diğer tarafında, en fazla on iki santim uzaklıkta içeri girdi. Peter nefesinin ses çıkarmaması için ağzını yeterince açık tuttu ve ızgarayı yukarı kaldırdı. Elinde güven verici bir ağırlık hissediyordu.

Gözlerinin net bir görüntü elde edebilecek kadar alışmasını umuyordu ama karanlık neredeyse tamamen çökmüştü. Kulak kabarttı ve zeminin büküldüğünü hissetti.

Adam yaklaştıkça ayak kabıların tabanları.

Işıkları söndürün. Saldırganlar bunu daha önce de yapmışlardı, Campbell'ları kaçırdıkları gece. Adam kesinlikle hareket ediyordu. Muhtemelen bir tür gece optiğı vardı. Kapıya yaklaşır yaklaşmaz odanın her yerini tarayacak ve Peter'ın işi bitecekti.

Kapı omzundan çekildi ve Peter ızgarayı karanlıkta bir balta gibi önce kenarından aşağı indirdi. Havada sallandı, hiçbir şeye dokunmadı ve sonra vurdu. Beklediğinden daha geç olmuştu ama sağlam bir darbe.

Bir adam homurdandı ve ağır bir adım attı ama düşmedi. Peter kapıyı hissetti ve etrafında döndü. Arkasında bastırılmış bir mermi patlarken ve kırmızı bir ışık parlarken dışarıya doğru koştu. Bir kurşun başının yakınındaki havayı yardı ve o ahşap güvertede yoluna devam etti.

Ağaçların arasından süzülen sokak lambaları, arkasındaki adamın silüetini seçebileceğı kadar güçlüydü, tam o sırada önünde bir el feneri ışını yandı ve onu kör etti: başka bir saldırgan.

Peter hızlı hareket ediyordu ve omzunu düşürüp saldıracak kadar yaklaşmıştı bile, öndeki adamı göğüs kemiğinden yakalayıp güverte korkuluklarına çarptı. Adam boğuk bir ses çıkarırken tahta kırıldı ve çiviler gıcırdadı. Peter kaçmak istedi ama adamın sağ elinin yakınında bir ışık parıltısı yakaladı: bir tabanca.

Adam silahı çevirip namluyu Peter'ın kaburgalarına doğrultmaya çalışırken Peter o eli yakaladı ve geriye doğru büktü. Peter'ın adamın bileğı üzerinde yeterli kaldıracı yoktu ama silahı daha iyi kavramaya çalışmak için bırakırsa, adam ateş etme şansına sahip olacaktı.

Çaresiz bir kucaklaşma içinde durdular. Peter arkadan, mutfakta saldırdığı adamın ateş etmesini bekledi. Neden hâlâ gelmediğini bilmiyordu; belki de adamı sandığından daha fazla sersemletmişti.

Peter dizlerini büktü ve sonra tüm gücüyle ileri atıldı. Korkuluk yıldırım gibi bir çatırtıyla yerinden oynadı ve ikisi de geriye düştü. Düşüş saniyeler sürmüş gibi görünüyordu, ta ki Peter sırt üstü yere çakılan adamın yarısının üzerine düşene kadar.

Peter silahlı adamın kaburgalarının göğsünde kırıldığını hissetti ve kuru bir çubuğun çatırdaması gibi daha yüksek bir ses duydu.

Adamın kolu gevşedi ve Peter gözlerine baktığında boş boş yukarı ve sağa bakıyorlardı. Adam hiç ses çıkarmadı, mücadele etmedi ve Peter elini adamın yanında yere koyduğunda sıcak bir şey hissetti.

Kafasının arkasından çıkan siyah bir havuz sokak lambalarında parlıyordu. Öldü.

Düşünmeye vakit yok. Hareket edin. Peter silahı aradı ama hiçbir iz göremedi. Parmaklıkların üzerinden geçerken yuvarlanmış olmalıydı. O tabancayı istiyordu. Mutfaktaki diğer adama yaklaşmak istiyordu. Öfke damarlarında ateş gibi dolaşıyordu ama güvertede adım sesleri duydu ve arkasından başka bir silahın geldiğini biliyordu. Kaçmak zorundaydı.

Kendini ayağa kaldırdı ve yumruklarını havaya kaldırarak düz bir şekilde koşmaya başladı. Avlunun arka tarafındaki tel örgüyü beline yakın bir yerden yakalayacak kadar yükseğe sıçradı ve başını yere doğru çevirerek kendini tel örgünün üzerinden ileri fırlattı. Parmaklarını uzak taraftaki bağlantılara geçirdi ve bacaklarını aşağı sallayarak ayaklarının üzerinde çimlerin üzerine indi.

Sokağın karşısına geçti ve tuğla kaldırım boyunca ilerledi. Az önce ayrıldığı bahçeden bir ışık parladı ve caddeden aşağı ona doğru süzüldü.

Farlar yolu dolduruyordu. Bir Metro otobüsü yaklaşıyordu. Ön camın üzerindeki ışıklı tabelada Servis Dışı yazıyordu. Otobüs birazdan onunla evin arasından geçecekti. Önünden kaçmak için zamanı olma ihtimali vardı ama bundan şüpheliydi. Otobüs dursa bile peşindeki adamların onu ve şoförü öldürmesini engelleyecek hiçbir şey yoktu.

Takipçinin feneri sokakta koşan Peter'ın üzerine tutulmuştu. Aydınlanmıştı, açıktaydı, kolay bir atıştı. Ama sonra otobüs onunla saldırganlar arasındaki yoldan geçerek ışığı kesti. Bir anlığına karanlıkta kaldı, bir anlığına onların görüşünden saklandı.

Sağa, siyah bir çite doğru yöneldi ve kendini aşağı çekti. Bir çitin tepesi kaburgalarına sürtündü.

Mezarlığın içinden geçti ve el fenerinin sokağı taramasını izledi, sonra mezar taşlarına ve türbelere doğru döndü. Bir mahzenin demir parmaklıklarına doğru eğildi, ışık üzerinden geçerken serin havanın onu kucakladığını hissetti ve koşmaya devam etti.

Peter yıpranmış taşlardan buranın asırlık bir mezarlık olduğunu anlayabiliyordu. Gölgelelerin arasından kendine yol açtı ve geri sıçradı. Bir kadın merhamet dilenir gibi bir elini uzatmıştı, yüzü yıpranmış bakırdan yeşil-beyaz bir harabeydi. Bir heykel.

Alçak bir yükselti üzerinde bir çit gördü ve onlara doğru koştu. İçeride, bir kenarını çevreleyen yüksek sırtlı bir taş sıranın bulunduğu küçük bir açıklık vardı. Burada

çoğu taraftan örtün.

Dallar ve mermer boyunca ışıklar parlıyordu. Bir tür tapınaktı burası, üzerinde başka bir heykel vardı - mezarlık bu figürlerle doluydu - kefen giymiş bir kadın, sağ elinin parmaklarını hafifçe yüzüne götürmüştü, kayıtsızca ona bakıyordu.

Saldırganlar ilk girdiği yerin yakınlarını aramış, sonra da uzaklaşmışlardır.

Bir süre daha bekledi, ciğerleri yanıyordu ve avuçları terden ıslanmıştı, sonra bir mahzen duvarına yaslandı ve başını arkaya yasladı.

Başkan da bunun bir parçasıydı. O ve Rose'un güvende olabileceği hiçbir yer yoktu.

Anlayış, boğulan bir adamın üzerindeki ıslak giysiler gibi üzerine çöktü.

O boş gözleri tekrar gördü, kafatasının çatırdadığını duydu. Az önce birini öldürmüştü. Bilgi büyüyor gibiydi, bir düşünceden bir duyguya, bir Uyuşukluk omurgasından aşağı ve uzuvlarına doğru akıyordu.

Bir dakika geçti, belki iki. Işık sokağın aşağısında oynuyordu. Bu tuhaf bir şekilde sessiz tepedeki mahallede saklanabileceği başka parklar, başka yerler de vardı. Peyzajlı tepelerden kilise bahçesinin uzak tarafına doğru koşarken onu kaybettiklerini umabilirdi sadece.

DIMITRI güvenli evin arka bahçesine **adım attı** ve kapıyı arkasından kapattı. Peter Sutherland şimdilik kaçmıştı. Dimitri cesedin yanına çömeldi, güvertenin kırık korkuluklarını ve toprağa karışan kan gölünü inceledi.

Ölen adam yirmi beş yaşından fazla olamazdı. Yedekti. Daha önce birkaç kez birlikte çalışmışlardı ve Campbell'ların evine girdiklerinde kapıdan ikinci giren oydu. Dimitri onun hakkında paraşütçü olduğu ve memleketinde bir oğlu olduğu dışında fazla bir şey bilmiyordu. Bir askerini kaybetmekten hiç hoşlanmazdı ama en azından bu çocuk savaşırken ölmüştü.

Çökmüş kafatasına hayranlıkla ve her şeye rağmen biraz da hayranlıkla baktı. Farr ona Peter'ın kolayca başa çıkılabilecek bir izci olduğunu söylemişti ama belli ki onu hafife almıştı. Dimitri o otel koridorunda onunla boğuşmuştu. Yangın alarminin yanıp sönen ışıkları altında Peter'ın gözlerini hatırladı ve bir kardeş, bir katil tanıdı.

Bu düşündüğünden daha ilginç olacaktı. Ama Peter'ı tekrar görmek için uzun süre beklemesi gerekmeyecekti. Dimitri, Peter'ın nereye gittiği konusunda iyi bir fikre sahipti: Rose'a. U Caddesi yakınlarında bir yerdeydi. Cep telefonunu takip ederek yakında tam yerini bulacaklardı.

Dimitri şifreli telefonu kaldırdı ve Balakin'i aradı.

"Daha fazla adama ihtiyacım var," dedi amirine. "İzleme ekiplerine ihtiyacım var. Vuruculara ihtiyacım var."

Washington'daki tüm yasadışıları aramak zorunda kalsa da, şehri sular altında bıraksa da umurunda değildi. Rose ve Peter kaçamayacaktı.

PETER, On Altıncı Cadde'ye varıncaya kadar sıra evlerin arasındaki sokaklarda dolaştı ve bir taksi çağırdı. Florida Caddesi'ndeki adresi verdikten sonra şoför telefonla konuşmaya devam etti, gülüyor ve Peter'ın anlayamadığı bir dilde konuşuyordu.

Peter yalnız kalmaktan, vinil koltukta biraz dinlenebilmekten memnundu.

On altıncı caddeden U Sokağına ve Rose'u bıraktığı eve doğru yuvarlandılar. Meridian Hill Park'ın yüksek duvarları sollarına doğru tırmanıyordu. Florida'ya yaklaştıkça kırmızı ve mavi ışıklar binalara yansiyarak parlıyordu.

"Dur," dedi Peter.

Adam neredeyse hiç dikkat etmiyordu ve Peter öne doğru eğilip omzunu tuttu. "Burada dur!"

Şoför kızgın bir bakışla arkasına baktı. Peter ücreti fazlasıyla karşılayacak bir yirmilik uzattı ve dışarı çıktı. Burası DC'yd i ve bir polis ve itfaiye istasyonunun köşesindeydi, bu yüzden flaşörler normaldi, ama bir şekilde acil durumun Rose'un kaldığı evde olduğunu zaten biliyordu. Katiller çoktan buraya gelmiş miydi?

Peter'ın ciğerleri göğsünde toplanmış gibi hissediyordu.

Hawaii Caddesi'ndeki güvenli evde, her yerinde parmak izleri olan bir ceset vardı. İhtiyacı olan son şey polisti ama Rose'un iyi olduğundan emin olmalıydı. Başını eğdi ve caddenin karşı tarafına doğru yürüdü. Işıklar daha da parlaklaştı. Evin ön kapısı açıktı ve sahibi olan kadın iki üniformalı DC polis memuruyla konuşuyordu.

Görebildiği kadarıyla ambulans yoktu ama bu Rose'un güvende olduğu anlamına gelmiyordu. Evin önünden geçerken adımlarını yavaşlatmadı ya da kesmedi. Eğer geldiklerini görseydi, onun dediğini yapsaydı, kaçırdı. Devriye arabalarının arkasında kimse yoktu, evin içinde de bir sağlık görevlisinden iz yoktu.

Eğer burada bir saldırı ya da cinayet olsaydı, iki polis arabasından çok daha fazlası olurdu. Polis Rose'u arıyordu. Onu burada bulmuşlardı. Bu da birilerinin Rose'un kredi kartını araştırdığı ya da telefonunu takip ettiği anlamına geliyordu: ciddi bir takip. Rose'a Airbnb'deki kiralık eve tanımadığı biri gelirse polise gitmesi gerektiğini söylemişti ama şimdi karakolda bile güvende olmayacağını biliyordu.

Bloğun sonuna ulaştı ve geri dönerek W Sokağı'ndan Üçüncü Bölge merkezine doğru ilerlemeye başladı. Soluk sarı bir sokak lambasının altından geçerken, diğer adamın elinin arkasına bulaşmış kanını görebiliyordu.

Bir devriye aracı geçti. Peter elini cebine soktu ve karanlık bir sokakta iki katlı bir bina olan ve arka tarafında bir otopark bulunan karakola doğru yürüdü. İki polis memuru konuşarak yaklaştı: spor çantası taşıyan bir kadın ve başparmaklarını çelik yeleğinin içine sokmuş bir adam. Peter yanlarından geçerken sessizleştiler. Gözlerini önden ayırmadı.

Eğer Rose istasyondaysa, Farr'dan önce ona ulaşması gerekiyordu. Köşeye ulaştı ve yüksek bir çite yaklaşırken omzuna bir el dokundu. Eli yakaladı ve Rose'un korkmuş gözlerini görmek için döndü.

Elini bıraktı ve içine dolan rahatlamayla nefes verdi. "Sen iyi misin?"

"Evet." Sesini alçalttı. "Polis geldi ve ben kaçtım. Karakola gitmemem gerektiğini düşündüm ama senin buraya geleceğini biliyordum."

Adamın eline, kana baktı. "Ne oldu sana böyle?" "Benim değil. Hadi gidelim."

Başını salladı ve güneye, U Caddesi'ne, oradan da batıya doğru, barlar ve restoranlar arasında gidip gelen kalabalığın arasına karışarak yürürken onun yanından ayrılmadı.

"Ne kadar paran var?" diye sordu. "Yirmi beş."

"Seksen tane var ama biraz daha almalıyız." "Ne oluyor?"

"Bizim için geliyorlar. Sanırım Farr'ın yardımı olabilir."

Rose bir an şok içinde yere baktı. Her şey kafasına dank ediyordu: artık polisten kaçıyorlardı, kaçaklardı.

Sertti; bu durum onu bir saniyeden fazla yavaşlatmadı. "Şurada bir Wells Fargo var," dedi ve caddenin karşısını işaret etti.

Trafikteki bir boşluktan geçtiler ve Peter kartını ATM'ye daldırdı. Kaybolmaya çalışmadan önce paraya ihtiyaçları vardı. Farr kartlarını takip ediyor olabilirdi ama bu civarda olduklarını zaten biliyor olmalıydı. Buradan çıkmadan önce riske girecekti.

Ekranda "Lütfen tekrar deneyin" yazıyordu.

Başka bir bankadan kredi kartını denedi.

"Lütfen tekrar deneyin."

"İşte," dedi Rose, kendi kartını uzatarak. Kartı içine daldırdı. Aynı mesaj.

Peter'ın gözleri önce güvenlik kamerasına, sonra da aşağıya kaydı. Rose'un koluna girdi ve onu uzaklaştırdı. On Dördüncü Cadde'ye doğru yürürlerken, telefonunun arkasını sıyırdı ve bataryasını çıkardı. Rose'un gözleri fal taşı gibi açıldı ve Peter telefonunu almak için elini uzattı.

Pil çıkmadı. Yürümeye devam etti, giderken çöp kutularına baktı. Bir McDonald's'ın önünde durdu ve çöp kutusuna uzandı. Boş soda bardakları ve su şişelerinin arasında, üzerinde bir parça folyo olan bir kâğıt tabak vardı; birisinin yerel sarhoş yemeği olan jumbo diliminden atılmıştı. Folyoyu çıkardı ve telefonunu folyoya sardı.

"Ciddi misin?"

Başını salladı ve sokakta bir taksi aradı. Rose omzunun üzerinden baktı, hafifçe sallanıyordu, paniği giderek artıyordu.

"Peter, bu ... neler oluyor?" diye sordu.

Onun omuzlarını nazikçe tuttu ve gözlerinin içine baktı. "Rose. Evde harika iş çıkardın. Bunu da atlatacağız."

"Tamam, tamam. Tamam, tamam. Şimdi ne olacak?"

Son bulundukları yerden uzaklaşmaları gerekiyordu ve kendi araçlarına ihtiyaçları vardı. Muhtemelen anahtarları olan herhangi bir şey çok geçmeden yetkililer tarafından bilinecekti ama başka bir şey bulacak kadar paraları yoktu. İşe kapalı otoparktaki kendi arabasına dönerek başlayacaktı.

Bağımsız bir taksinin görünmesini bekledi. Yan tarafında Selam Cab Co. etiketleri olan bir Toyota Avalon yaklaştı ve Peter dışarı çıktı.

sokağa girip arabayı durdurdu. O ve Rose arabaya bindiler. Peter bulabildiği en az teknolojiye sahip aracı istiyordu.

"On sekizinci ve G," dedi. Beyaz Saray'dan bir blok ötede.

OceanofPDF.com

ROSE VE PETER, Peter'ın arabasını bıraktığı Foggy Bottom'daki garajın önünde taksiden indiler. Eski Devlet, Savaş ve Donanma binalarının süslü cepheleri doğuda, Beyaz Saray'ın hemen yanında yükseliyordu. Bu çok yakındı ama arabasına ihtiyacı vardı.

Cumartesi günü geç saatlerde etrafta fazla insan olmazdı. Peter Rose'la birlikte garaj kapısının önünden geçip beton duvar boyunca uzanan dar yaya yolundan aşağıya doğru yürüdü.

Üç kat aşağıda, onun sırasına ulaştılar. Rose'a durmasını işaret etmek için elini geri çekti. İşe genellikle metroyla giderdi, bu yüzden kimsenin arabasının burada olacağını tahmin etmesini beklemiyordu.

Arkasında bir egzoz fanı vızıldadı ve Peter ellerini kaldırarak ona doğru döndü.

"Ne oldu?" diye fısıldadı.

"Bir şey yok." Tedirgindi, her gölgede bir tehdit arıyordu. "Arabanın üzerinde oturuyorlarsa diye ben önden gideceğim. Bana iki dakika verin. İyi olduğumda kornaya basacağım."

"Tamam."

Onu asansörlerin yanında bıraktı ve sıra boyunca Ford'una doğru yürüdü. İleride kalın bir sütun vardı ve geri çekildi. Bir şeyler ters gidiyordu. Park etmiş arabaların camlarını taradı ve sonra bir yansımada onu yakaladı: bir sütunun arkasında hareket eden bir gölge.

Arabasına doğru yürümedi. Sağa çaldı, duvara sarıldı ve sütunun etrafında daire çizdi.

Ulusal Güvenlik Konseyi'nden arkadaşı Brian, bir elinde cep telefonu, diğerinde Lexus'un anahtarları olduğu halde orada duruyordu. Peter'ın gölgesi onu kapladığında, gözleri ürkmüş bir geyiğinki gibi kocaman açıldı. Acaba

Tonic'teki happy hour'da takılmalarının üzerinden sadece beş gün mü geçmişti? Bir ay gibi geldi.

"Hey, Brian." Ses tonunu sanki Batı Kanadı koridorunda karşılaşmışlar gibi sakın tuttu ama Brian'ın bütün vücudu kaskatı kesildi.

"Peter."

"Saklanıyor muydun?"

"Hayır, ben ..." Brian iyi bir bahane arıyor gibiydi ama hiçbir şey bulamadı.

"Eğer öyle olsaydın," dedi Peter, "yansımaların konusunda daha dikkatli olmak isterdin." Brian'ı gördüğü pencereyi işaret etti.

Brian zayıfça gülümsedi. "Masa başında oturarak öğrenemeyeceğiniz şeyler."

Brian bir analistti. Peter'ın arabasını gözetlemesi için onu göndermezlerdi. Peter koridordan aşağı baktı ve arka camında Bethany Beach etiketi olan bir Lexus SUV gördü. Brian tam arabasına gidiyordu ve Peter'ı ya da Peter'ın arabasını görmüş ve ihbar etmek üzere olmalıydı.

Bu da birinin, belki de Farr'ın, Peter'ın birlikte çalıştığı herkese onun bir tehdit olduğunu söylediği anlamına geliyordu. Herkes onu arıyor olmalıydı.

Peter cep telefonuna baktı. "Neden saklanıyordun?" diye sordu.

Brian'ın nefes alış veriş hızlandı ve Peter biraz daha yaklaştı. Cüssesinin farkındaydı ve genellikle gözünü korkutmamaya dikkat ederdi. Ama şimdi dimdik duruyordu, omuzları gerideydi, sadece 1.80 boyunda olması bile fiziksel bir tehditti.

"Sana benim hakkımda ne söylediler, Brian?"

Diğer adam cevap vermedi ve Peter daha da yaklaşarak şimdi ona bakıyordu.

"Sadece seni aradıklarını söylediler. Gizli bilgileri yanlış kullanmışsın. İnsanlar senin bu ölümlerle bir ilgin olabileceğini söylüyorlar."

"Ve ..."

"İşte buydu." Brian duvara yaslandı. "Ne yapacaksın ..." diye devam etti, ama nereye gittiği belliydi: *bana*. Belki de kulağa çok acınası geliyordu.

"Kimi arayacaktın?" Peter sordu. "Diane Farr'ı."

Onların gözünde meslektaştan suçluya bu kadar çabuk dönüşmesi Peter'ı şaşırtmıştı ama ona hiçbir zaman gerçekten güvenmemişlerdi. Babasının geçmişi

her zaman kendisinininkini renklendirmişti. Ve şimdi korkunun ardında belli bir kendini beğenmişlik görebiliyordu: önyargının doğrulanması.

"Cep telefonunuzu ödünç almak istiyorum," dedi Peter. Peter'ın zamana ihtiyacı vardı. Brian'ın aramasına izin veremezdi.

Brian biraz omurga buldu ve duvara yaslanarak doğruldu. Peter ona bir hamle yaptı, omuzları bir santim bile değildi ama hızlıydı ve Brian geri çekilirken diğer adamın tüm mücadelesi söndü. Zaten onun bir katil olduğunu düşünüyorlardı -ve haklıydılar, diye tahmin etti- o da bundan yararlanabilirdi.

Peter uzanıp Brian'la göz göze geldi ve telefonu onun elinden aldı. Garajda telefon çekmiyordu. Henüz aramış olamazdı. Peter arabasına doğru yürüdü ve anahtarsız girişe bip sesi verdi.

"Ben değilim, Brian. Bana inanmayacaksın ama gerçek bu."

Arabaya binip geri geri gitti ve asansörlere doğru koşarken kornaya bastı.

Yavaşladı ve Rose daha o tam olarak durmadan kapıyı açıp içeri atladı.

"Neydi o?"

"İşten bir arkadaş." Garajdan çıkıp Rose'a cüzdanını uzatırken arabanın tekerlekleri hafifçe cıvıladı. "Şuradan on üç dolar çıkarabilir misin?"

Gişede biletini ve tam para üstünü verdi ve caddeye çıktı.

"Peter. Kanaman var."

Kaburgaları. Biliyordu. Sadece çitten bir sıyrık. Durup düşünecek bir yere ihtiyacı vardı. Dinlenmeye ihtiyacı vardı. Bazı fikirleri vardı.

PETER On Dokuzuncu Cadde'den **aşağı indi**. İlk kez nefes alabildikleri, yanlarında başka birinin olmasından korkmadan konuşabildikleri bir andı.

"Neler oluyor?" diye sordu.

"Aklımı kaçırdığımı düşüneceksin." "Bana söyleyebilirsin," dedi.

"Başkan birkaç çalışanıyla basketbol oynuyor ve bazen ben de maçlara katılıyorum."

Rose'un gözleri kısıldı. "*Travers*'la mı konuştun?"

"Çok fazla zaman yoktu. Denemek zorundaydım. Farr hakkında şüphe uyandırıp uyandıramayacağım konusunda onu yokladım. Anlayışla karşıladı. Beni güvenli bir yere götüreceğini, onun etkisi dışında konuşabileceğim birini bulacağımı söyledi. Gizli Servis'ten olduğunu sandığım ama belki de olmayan bir ajan beni Eski Askerler Evi'nin yakınındaki bir eve götürdü."

Yaya geçidindeki GW öğrencilerinden oluşan bir ekip için durdu. "Bu bir tuzaktı. Benim için geldiler."

"Kim?"

"Aynı katiller. Işıklar kesildi, tıpkı oteldeki gibi." "Başkanın. .

."

"Öyle olmalı. Onun personel şefi. Bu noktada onun bir uzantısı. Bunu bilmem gerekirdi. Sanki bu ölçekte bir şeyi tek başına yapmaya çalışıyormuş gibi."

Peter yola devam etti. Lincoln Anıtı sağlarında yükselirken Rose, National Mall'un aşağısını işaret etti.

"GIDEON," dedi. "Krysanova'nın notlarındaki gibi bir toplantı için bu gece sinyalden ayrılabiliriz. Atlıkarınca, hemen şurada."

"Kim olduğunu ya da kimin için çalıştığını bilmiyoruz."

Rose, "Herkesin bizi aramasını sağlayacağız," dedi. "Yardıma ihtiyacımız var."

Peter sol şeride geçti ve Constitution'a döndü. "Ona bu gece işaret verirsek, ne zaman buluşacağız?" Rose söyledi.

Saati kontrol etti. "Eğer çalışırsa, yarın sabah saat yedide Rock Creek Park'ta."

Peter Alışveriş Merkezi'ni geçip On Dördüncü Cadde'den güneye doğru ilerlerken Rose ağaçların ve turistlerin geçip gidişini izledi.

"İşte," dedi ve tek yönlü bir sokaktan sola döndü. Smithsonian'ın kırmızı kumtaşından kalesi sağlarında yükseliyordu.

"İşte bu," dedi Rose, gece için kapatılmış olan eski atlıkarıncanın mavi ve sarı sirk tepesini göstererek. "Yavaşla."

Park etmiş bir dizi arabanın önünde durdu, ön tekerlekleri yaya geçidindeydi. Onlardan on iki adım ötede yeşil bir yangın musluğu duruyordu. "Sinyalden nasıl çıkılacağını hatırlıyor musun?"

Parmakları kapının kolundayken, "O'nun üzerinde dikey bir çizik var," dedi.

"Ben bakarım."

Rose elinde anahtarlarıyla kaldırıma çıktı ve geniş patikada yürümeye başladı.

Yangın musluğunun yanından geçerken adımlarını zar zor attı, sonra da bir metre ötesine yürüdü. Şatonun tuhaf Gotik kulelerini hayranlıkla seyretmek için bir an bekledikten sonra geri döndü.

"Anladım," dedi.

Peter arabayı çekerken yangın musluğuna baktı. Kimse bir çizige aldırış etmezdi, sadece yıpranma ve aşınma, eğer onu aramıyorlarsa.

"İyi işti."

On Dördüncü Cadde Köprüsü'ne yöneldi, Gelgit Havzası'nı ve Jefferson Anıtı'nı geçti, ardından George Washington Memorial Parkway South'a ve İskenderiye'ye doğru giden çıkışı takip etti. Arabayı sürerken Rose'un elini incelediğini fark etti.

"Bu kadar kan nereden geldi, Peter?"

Gözlerini yola dikmiş, adamın kafatasının yere çarparken çıkardığı o mide bulandırıcı çatırtıyı düşünüyordu. Cevap vermedi.

"Acil durum hattını arayan kadına ulaşabildiniz mi?" diye sordu. "Chen mi?"

Rose uzun bir süre onu izledi ve sorusunu yanıtsız bıraktı.

"Hayır," dedi Rose. "Onun hakkında bulabildiğim her şeyi araştırdım. Heller ve Wolff'ta çalışıyor. Fikri mülkiyet, bilişim ve kurumsal güvenlik uzmanı. Bu size bir şey ifade ediyor mu?"

"Heller ve Wolff büyük bir hukuk firması. Çok sayıda hükümet işi yapıyorlar."

Rose'a Chen'in telefonda söylediği her şeyi anlattı: Rusların altyapının peşine düşmesi, kaza olmayan bir kaza.

Cevap oradaydı, biliyordu ama bir türlü gelmiyordu. Bir araya getiremeyecek kadar yorgun ya da bitkin durumdaydı. Yine de Chen onların en iyi umuduydu.

Bir üst geçidin arkasında bir polis arabası belirdi: bir hız tuzağı. Peter ve Rose arkalarına yaslanıp kaskatı kesildiler, Peter aynalarda arabanın uzaklaşmasını izlerken gözleri ilerideydi.

Rose yutkundu. "O da geliyor mu?"

"Hayır," dedi Peter.

Rose başını öne eğdi. "Herkes peşimizde."

"Öyle olduğunu varsaymak zorundayız." Peter yıllarını suçluları izleyerek, onlara yaklaşıp geçirmişti. Şimdi hedef kendisiydi. Elleri titredi ve direksiyonu daha sıkı kavradı.

İskenderiye'ye yaklaştıklarında, ellili yıllardan fırlamış gibi görünen bir sokağa saptı: bungalovlar ve kaldırımsız sokaklar.

İleride, sisin içinde, istediği şeyi gördü: bir araba örtüsünün altından çıkan tel tekerlekler. Evde hiç ışık yanmıyordu. Park etti, sonra kilidi açtı ve torpido gözünü açtı. Krysanova'nın tabancası ruhsatının üstünde duruyordu. Elini uzattı ve arabada bulundurduğu Leatherman çoklu aletini çıkardı.

Bu mahalleyi seçmişti çünkü arka sokaklarda daha eski evler, daha yaşlı sakinler ve Pazar günü şoförleri vardı. Arabalar bazen Reagan Ulusal Havaalanı'na giden kısa metro yolculuğu ve uzun süreli park ücretlerinden kurtulmak için buraya da park ederdi. Birkaç gün boyunca özlenmeyecek temiz plakalar bulmak için iyi bir yerdi.

"Araba mı çalacaksın?"

"Ben hırsız değilim," dedi, sesindeki keskinliğe şaşırarak. Sonra elindeki alete baktı. Bütün bunları hırsızları kovaladığı için biliyordu. Bir araba, plakalar. Her iki durumda da hâlâ çalışıyordu. Bu noktada kim olduğunu ya da neler yapabileceğini bilmiyordu.

"Sadece tabaklar."

Arabasından inip diğ er a r a b a n ı n önüne doğru yürüdü, kapağı kaldırdı ve plakayı tutan iki yıldız başlı vidayı söktü. Rose Peter'ın arabasından inip kapalı arabanın arkasına yürüdü ve bir dakika sonra elinde arka plaka ve parmaklarından sarkan anahtarlarıyla geri döndü. Anahtarın ucunu vidaların üzerinde kullanmış olmalıydı.

Plakaları iki araba arasında değıştirdiler ve Peter'ın plakasını kapağın altındaki araca taktılar.

"Plakalarımızı teşhis edebilirlerse, bu onlara kimi aramaları gerektiğini göstermez mi?"

"Evet. Ama bu bize zaman kazandıracak. Daha önce de böyle vakalarda çalıştım. İnsanlar bazen ruhsatın süresi dolana ya da ceza alana kadar fark etmezler. Kendi plakanızı ne sıklıkla kontrol ediyorsunuz?"

Arabasını çalıştırdı ve İskenderiye'den güneye doğru sürdü.

"İyi olduğuna emin misin?" Adamın gömleğine, kaburgalarındaki kan lekesine bakıyordu.

"Bir şeyi yok," dedi. "Kesikler ve çürükler."

"Gidebileceğimiz, bize inanacak birileri var mı?"

"Kanat olmadan olmaz. Chen'i bulmamız gerek. Bildiğimiz son tanık o. Onlardan önce ona ulaşmalıyız."

İleride sağ tarafta sisin içinden bir çift Altın Kemer yükseliyordu ve Peter otoyoldan çıkıp otoparka girdi.

"Burada mı?" Rose sordu.

"Genellikle ankesörlü telefonları ve ücretsiz Wi-Fi'leri vardır." Sadece a r a b a l ı giriş kapısı açıldı. İçeride sandalyeler masaların üzerine ters çevrilmişti. Peter telefonunun SIM kartını çıkarıp pilini yerine taktı, sonra da çalıştırdı. Bu şekilde Wi-Fi bağlantılı bir tablet gibi davranacak ve izini sürmek daha zor olacaktı. Arama alamayacaktı ama telefonundaki bir uygulamayı kullanarak Wi-Fi üzerinden sesli mesajını kontrol edebilirdi.

Telefon açıldıktan sonra

uygulamasına baktı ama yeni mesaj yoktu.

Arabasının orta konsolunu kaldırdı ve bir avuç dolusu çeyreklik çıkardı. Rose'la birlikte ankesörlü telefona gittiler. Rose'a cep telefonunu verdi ve yerel haber sitelerinde Hawaii Bulvarı'ndaki saldırıdan bahsedilip bahsedilmediğini ya da polisin saldırganın eşkalini içeren bir uyarı yayınlayıp yayınlamadığını kontrol etmesini istedi. Ankesörlü telefonu kaldırdı ve Katie Chen'in aradığı numarayı çevirdi.

Telefon beş kez çaldı ve sonra alçak bir ses hatta belirdi. "Alo." Bu bir erkek sesiydi: işgüzar, meşgul ve biraz da kızgın. Peter arka planda siren sesleri ve telsiz konuşmalarının cızırtılı seslerini duydu. Olay yerindeki polisler. Kendini sabitlemek için elini ankesörlü telefonun soğuk metal tarafına koydu.

"Evet. Katie Chen'e ulaşmaya çalışıyordum." "Kimsiniz?"

Kimin aradığını bilmek isteyecekler ve onun verebileceğinden daha fazla cevap isteyeceklerdi. Chen'e ne olduğuna dair bir şüphesi vardı ama sadece bir arkadaş gibi davranırsa ona bilmesi gerekenleri söylemeyeceklerdi.

Peter, "Ben Arlington İlçe Emniyet Müdürlüğü'nden Memur Cruz," dedi. "Bayan Chen hakkında mahkemeye gelmediği için arama emrimiz var."

"Ben olsam nefesimi tutmazdım. Suçlama neydi?"

"Hız ihlali." Soruşturmayı atlatmak istemiyordu ama doğru bir cevap alabilmesinin tek yolu buydu.

"O öldü."

Peter duygularını sesinden uzak tuttu.

"Ne zamandan beri?"

"Belki bir saat. Gasp. Başka arama emri var mıydı?" "Hayır."

Swinson adındaki dedektif Peter'a bilgilerini verdi ve başka bir şey çıkarsa aramasını söyledi.

Peter telefonu kapattı ve Rose beklentiyle ona baktı.

"Onu öldürdüler," dedi düz bir ses tonuyla. Gözleri yere, çatlamış asfaltın arasından çıkan yabancı otlara gitti.

"Ne?"

"Arayan polisti. Telefonu onlarda."

Yaklaşıyorlardı, herkesi öldürüyorlardı. O ve Rose son kalanlardı. "Nasıl öldü?"

"Bir gasp. Polis öyle söyledi. Ama onu öldürdüler."

Rose karşı tarafa baktı, gözleri odaklanmamıştı, nefesi kesik kesik geliyordu. "Ne yapacağız Peter? Nereye gidebiliriz?"

Havada kızartma yağının kokusu varken bu alanda dururken aynı soğuk çaresizliği hissetti, ama onunki öfkeyle doluydu. Bu insanlardan öç almak istiyordu. Kıpırdamazsa patlayacakmış gibi hissediyordu.

ya da o lanet telefonu duvardan söktü. Tırnağını eklemine batırdı ve acıyı hissetti. Sağlıklı düşünmesi gerekiyordu.

Rose'u sakinleştirmek için koluna uzandı. Nereye gidebileceklerini biliyordu.

O daha konuşmadan telefonu elinde çaldı.

Rose ekrana baktı. "Yeni bir sesli mesaj olduğu yazıyor," dedi. "Leah adında biri."

Kadın telefonu ona uzattı ve adam mesajı dinletti.

"Peter, benim." Eski nişanlısı. Gözlerini kapattı. Tanrım, onun sesini duymak iyi hissettiriyordu. "Bir süredir konuşmadığımızı biliyorum ama beni geri arayabilir misin? Senin için endişeleniyorum."

Telefonu indirdi. "Kimdi

o?" Rose sordu.

"Bir arkadaş." Ankesörlü telefonu kaldırdı. Leah bunu nereden biliyordu? Biri onu tehdit mi etmişti? New York'taydı. Ona bu kadar çabuk nasıl ulaşmış olabilirlerdi?

Leah üçüncü çalışta telefonu açtı, sesinde temkinli bir tını vardı.

"Alo?" "Benim. İyi misin?"

"Evet. Tanrıya şükür. Peki ya sen? Başın belada mı?" "Ben iyiyim.

Hepsi bir yanlış anlaşılma. Biri seninle mi konuştu?"

"Ofisinizden biri aradı ve sizi görüp görmediğimi ya da sizden haber alıp almadığımı sordu."

"Kim?"

"Bilmiyorum. Beyaz Saray'dan geldiklerini söylediler."

"Onlara ne söyledin?"

"Yapmadığımı. Neredesin, Peter? Yardıma ihtiyacın var mı?"

Paraya ihtiyacı vardı. Uyuyacak bir yere. Başka bir arabaya.

Neredesin, Peter? Yardıma ihtiyacın var mı?

"Seninle kim konuştu, Leah? Adını hatırlıyor musun?"

"Dur sana yardım edeyim. Neredesin sen?"

"New York'ta mısın?"

"Evet, ama yardım etmek istiyorum."

Bu onun yerini ikinci kez sormasıydı. Bu ayrıntı neden?

O kadar uzaktaydı

ki. "Peter, lütfen-

"

Telefonu kapattı ama yere bakarken ahizeyi bir süre tuttu. Onu bulmalarına yardım ediyordu.

Birlikte beş yıl. Bulutlu bir Big Sur günbatımı sırasında nişan yüzüğünü parmağına taktığı anı düşündü, dağdan inerken patikada sağanak yağmura yakalandığını, Leah'nın güldüğünü, hiç umursamadığını hatırladı.

Ve şimdi onun bir hain olduğunu düşünüyordu.

Rose ona yaklaştı. "İyi misin?"

"Evet," dedi Peter. Elini bıraktı ve o anıyı öldürdü.

Duygusallık onu bu durumdan kurtaramayacaktı.

"Kimdi o?"

"Hiç kimse. Gitmeliyiz."

OceanofPDF.com

Wilson Köprüsü üzerinde Potomac'ı geçip Maryland'e girdiklerinde **WASHINGTON** uzaktan **çok** küçük görünüyordu.

"Daireni mi izliyorlar?" Rose sordu.

"Varsaymak zorundayım." Akli babasıyla geçirdiği son yaza gitti: Ajanların arama emriyle eve geldikleri ve FBI evi ararken annesiyle mutfak masasında oturdukları gün.

"O telefon eski sevgilimden geldi."

"Kız arkadaşın mı?"

"Nişanlısı. Uzun hikâye. Biri onu aramış ve beni bulmasına yardım etmesini istemiş gibi görünüyor. Tüm üslerini koruyorlar. İhtiyacın olan her şey yanında mı? İlaçlar? Yere inmek zorundayız."

"Eşyalarım otelde, ama bana bir şey olmaz."

Peter onun koşarken ne kadar rahat görüldüğüne, ne kadar uyumlu olduğuna bir kez daha şaşırdı. Gözleri tekrar eline gitti, tırnaklarının etrafındaki pas gibi kana.

"Bir adam öldürdüm," dedi. "İsteyerek yapmadım ama yaptım. Beni vuracaktı ve ben onu yakaladım ve kafası yere çarptı."

Yutkundu ve bir an için önüne baktı. "Sen iyi misin?"

Koşmanın, kaçmanın heyecanı azalmıştı ve kendini neredeyse insan gibi hissediyordu.

"Ben iyiyim." Bir nefes verdi, inanmayan bir iç çekiş. "Hiçbir şey hissetmiyorum."

"Şok."

"Belki."

Öyle olmadığını biliyordu. Tehdit gelmişti ve o da yapılması gerekeni yapmıştı. Hiç kimseyi öldürmemişti. Hiç kimseyi incitmemişti bile. Antrenmanlardan sonra takılırken, diğer çocuklar onunla uğraşmaya başladığında, dövüşmek yerine her zaman bağlanır, boğuşur ya da uzaklaşırdı. O çok daha iriydi, kazanmayı hiç düşünmezdi; diğer çocuğa zarar vermeyi düşünürdü.

Ama o evde ve otelde olan her şey o kadar kolay, o kadar doğal gelmişti ki. Bu işte iyiydi. Hayatta kalmakta, belki de öldürmekte. Her zaman kontrol altında tuttuğu, her zaman kurallara bağlı olduğu yanları vardı. Şimdi bu sınırları aştığında nelerle karşılaşabileceğinden korkuyordu.

GIDEON'un kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, ama Emily Kryanova gibi bir emektar ondan korkuyorsa, o çok zorlu biriydi. Peter bunu dürüst bir şekilde yapmak istiyordu, böyle biriyle uğraşmak zorunda kalmaktan nefret ediyordu.

Ama başka seçeneği yoktu. Rusya Devlet Başkanı yirmi dört saatten kısa bir süre içinde burada olacaktı. Son teslim tarihi yarındı. Zamanları kalmamıştı. GIDEON'a bıraktıkları sinyal işe yararsa, onunla parkta buluşmalarına sekiz saat vardı ve saklanacak bir yere ihtiyaçları vardı. Peter onları vaftiz babasının teknesi *Joust*'a götürebilirdi. Onu oraya bağlayacak hiçbir şey yoktu. Gece için güvenli olurdu. Potomac nehri boyunca Fort Washington ve ileride bir 7-Eleven'in ışıklarını gördüm.

Peter diş macunu ve diş fırçası, önceden paketlenmiş iki sandviç, hazır kahve ve muz aldı. Rose'u küçük bir çorba konservesi reyonunun yanında buldu. Raftan iki tane aldı.

"Harika," dedi Peter. "Teknede bir soba var."

Raftan kontrollü bir cep telefonu aldı ve toplamı hesapladıktan sonra ne kadar nakit kaldığını düşünerek yaptıkları vurguna baktı. Taksi yolculukları pahalıya mal olmuştu ve paraları bittiğinde işleri bitmişti. Rose başka bir tarafa bakarken, elindeki kutuyu rafa geri koydu, kasaya gitti ve ödeme yaptı.

On beş dakika sonra marinaya varmışlardı. Bir sıra rıhtım ve uzun bir otoparktan biraz daha fazlasıydı ve bir bar ile yengeç kulübesi artık kış için kapalıydı. Peter orada hiç bekçi görmemişti. Her rıhtımın ucunda eski saat-anahtar kutuları asılıydı ama zincirlerinde pas vardı. Biri gelse bile, bir yelkenlide iki kişinin bulunması ve zorla girildiğine dair hiçbir işaret olmaması kolaylıkla açıklanabilirdi.

Rose arabadan indikten sonra Peter torpido gözünden tabancayı aldı ve şarjörü elinde kaydırarak çıkardı. Kaç mermi kaldığını kontrol etmek için küçük delikler vardı: on bir.

Şarjörü yerine taktı, bir mermi doldurdu, silahı kemerine yerleştirdi ve gömleğini üzerinden çıkardı.

Rose'u rıhtımdan aşağı indirdi ve *Joust'u* yaklaştırmak için kış halatını çekti. Gelgit alçalmıştı ve Rose bir ayağını küpeşteye koymak için aşağı indi, ardından kokpitin fiberglas koltuklarına atladı. Peter 7-Eleven'dan aldığı çantayı uzattı ve güverteye çıktı.

Bir şifreli kilit, kamaraya açılan koridoru emniyete alıyordu. Numaraları çevirdi. Çark güçlükle döndü, ama pirinç kelepçeyi ittiğinde dışarı fırladı ve açıldı. On yaşından beri aynı şifreyi kullanıyorlardı.

Yol kenarını kaplayan tahta parçasını kaldırdı. Hareketler otomatikti ve yaz öğleden sonralarının anılarını geri getirdi. Peter artık o anları pek düşünmüyordu; bütün o neşe, babasının aklından geçenlerle ilgili kuşkuyla bölünmüştü.

nehre bakarken aklına geldi.

Hafif bir salamura ve küf kokusu yükseldi.

Peter dik merdivenlerden kamaraya inerken, "Yatçılık hayatı," dedi.

"Ben alırım," diye cevap verdi Rose.

Adam pilleri açıp tepe lambasına basarken kadın da onun peşinden gitti. Işık isteksiz bir floresan vızıltısıyla yandı. Oturdu ve başını arkaya yasladı, elli saat sonra ilk kez rahatlamıştı. Gözlerini kapattı ve deniz kontrplağı üzerindeki üç inçlik köpük yastık Four Seasons'taki bir yatak gibi hissettirdi.

Yere yığılmıştı, bitkin düşmüştü. Bir patlama sesi duyuldu ve burnuna sülfür kokusu geldi. Rose ocağın başındaydı, parmaklarının arasında bir kibrit vardı.

Peter öne doğru eğilerek, "Pompa aşağıda," dedi. "Bu bir alkol ocağı."

"Karavanlarda biraz zaman geçirdim. Sakin ol."

Domates sosunun kokusu kulübeyi doldurdu ve Peter ilk kez karşılaştığı kişilerin acısını hissediyor gibiydi. Kaburgaları çığlık atıyordu. Gömleğini teninden çekip çıkardığında acı daha da arttı. Dişlerini sıktı ve gömleğin geri düşmesine izin verdi. Bununla daha sonra ilgilenecekti.

Rose elinde SpaghettiOs dolu iki plastik kaseyle masaya geldi.
-Konserveyi ve iki sandviçi bölüşürdü.

Kaselerden birine bakarak, "Bütün çorbayı içmelisin," dedi ve masadaki banka kaydı. "Ben iyiyim."

"Yemek yemelisin."

Kadın bir ısırık aldı, adam da bir kaşık denedi. Tuzlu, lapa gibi bir hiçlikti, içine sığır eti tadı karışmıştı.

"Vay anasını, bu çok iyi."

"Değil mi?" dedi, ağzının kenarları titreyerek. "Ben bu şeylerle büyüdüm."

Sandviçlerden birini açtı ve bir köşesini ısırды. Tavuk salatasıydı, daha çok lapa gibiydi ama bunun için minnettardı.

Peter arkasına yaslandı. "Sen nasılsın?"

Rose bir an düşündü. "Ben sadece devam ediyorum. Teyzem ve amcamın evindeki o geceden beri her şey altüst oldu. Sanırım buna alıştım ya da hissizleştım. Ve büyümek bazen zordu. Annem ve ben etrafta koşuşturmaktan payımıza düşeni aldık..." Bu konuda konuşmak istemiyormuş gibi koltuğunda kaydı. "Çok şey atlattım. İyi olacağım."

Peter başını salladı ve bir anlık rahat bir sessizlik oldu. "Yapacağını biliyorum," dedi.

Kasesindeki son çorba parçalarını da sıyırdıktan sonra Rose'un ve kendisinin tabaklarını lavaboya geri götürdü.

"Tanrım, Peter."

Başını çevirdi. "Ha?"

"Kanaman var."

Köpeğin dışarı çıkarılması gerektiğini kabul eden ama bu konuda hiçbir şey yapmak istemeyen biri gibi yavaşça başını salladı. Rose navigasyon istasyonundan bir ilk yardım çantası aldı ve lavaboda bir demet kâğıt havluyu ıslattı.

"İşte," dedi ve kiti kucağına alarak uzun banka oturdu. Peter da ona katıldı. Kesik yüksekteydi, kaburgalarının yarısına kadar geliyordu.

"Çıkar şunu," dedi Rose, gömleğine bakarak.

"Başından beri planın bu muydu?"

"Ne?"

"Sadece kıyafetlerimi çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

İnanılmaz bir kahkaha attı. "Kanlar içinde değilken benimle flört etmeyi dene, tamam mı?"

Tabancayı belinden çıkarıp masanın üzerine koydu, sonra hızla gömleğini çıkardı ve acısından tısladı. Ortasında iki inç uzunluğunda bir kesik olan siyah bir çürüktü, derin değildi ama temiz de değildi. Rose kurumuş kanı sildi ve sonra tek kelime etmeden diğer adamın elindeki kanı temizledi. Bu kısımda adamın gözlerinden kaçındı.

Kaburgalarına Neosporin sürdü ve ardından üzerine geniş bir bandaj koydu.

Peter onu izledi ve işi bittiğinde yüzünü yukarı çevirdi. Vücudu harap olmuştu ve korku onu nemli DC sıcaklığı gibi bastırıyordu, ama yine de kendini ona gülümserken buldu.

O da gülümsedi ve mindere yaslandı. Başını yasladığında gözleri yavaşça kapandı. İçindeki tüm yaşam boşalmış gibi görünüyordu. Açık kapaktan içeri bir hava akımı girdi ve Peter'ın derisindeki tüyler diken diken oldu. Rose kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve titremeye karşı koydu.

"İşte," dedi. Arkasındaki raftan solmuş bir battaniye indirdi ve kızın üzerine örttü.

Peter oturdu ve Rose'un otelinde saldırıya uğradığından beri ilk kez dinlenmeye, bir sonraki adımda ne yapacağına ve nasıl hayatta kalacağına dair bitmek bilmeyen hesaplamaları bir anlığına bir kenara bırakmaya çalıştı.

Adrenalin tükenmişti. Artık gerçeklerle baş başa kalmışlardı: Bir zamanlar güvendiği herkes ve inandığı tek şey tarafından ihanete uğramıştı. Yalnız, parasız ve üşümüşlerdi.

"Burada güvende miyiz?" diye sordu.

Gerçek şu ki hiçbir yer güvenli değildi. "Biraz uyumak için sadece birkaç saate ihtiyacımız var."

"Ama şimdi ne olacak? Herkesi öldürdüler."

"GIDEON." Bir casusla takılmak. Peter'ın hayatını kaçınmaya çalışarak geçirdiği her şeye dönüşmek. "GIDEON'la konuşacağız."

Başını hafifçe salladı, yüzü ciddiye. GIDEON ince bir kamıştı. Ama sahip oldukları tek şey oydu.

"Uyumaya çalışmalısın," dedi ve ön kamaraya baktı. "Tek başıma olmaz."

Onu elinden tuttu.

Teknenin ön tarafında bir V-berth vardı, yatak olarak ikiye katlanan minderlerle kaplı alçak tavanlı bir alan. Kızın kalkmasına yardım etti. Duvardaki dar raflarda eski naylon ve örme pamuk battaniyeler vardı, annesi ve babası teknede gecelediklerinde onu da aynı battaniyelerin altına sokarlardı.

Mattawoman Deresi. Eski can yeleğini bir kenara itti ve iki battaniyesini de indirdi.

"Hemen döneceğim. Kapıyı kilitleyeceğim."

Başını salladı ve ranzaya geri itildi. Peter bulaşıkları çabucak temizledi, refüjü kapattı ve içeriden asma kilitle kilitledi. Uyku alanına geri döndü, silahı yan taraftaki rafa koydu ve kendini platformun üzerine çıkardı. Rose çoktan uzanmıştı.

Adam onun yanına, iyi tarafına uzandı ve kadın ona doğru bastırdı, başını göğsüne yasladı, kolunu beline doladı.

"İyi olacak mıyız?"

Ona yalan söylemeyeceğini söylemişti ve söylemeyecekti. "Kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim."

Bir an hiçbir şey söylemedi, sonra sessizlik içinde ağlarken göğsünün sıkıştığını hissetti. Onu sıkıca tuttu ve omzunu kavradı, yüzünü kendi yüzüne doğru çekti ve onu öptü, umutsuzca içine aldı.

Şimdiye kadar ağlamayı kesmiş olmasına rağmen, gözyaşlarının yanaklarında soğukluğunu hissetti. Hiçbirinde seks iması yoktu, sadece yakınlık vardı, daha önce hiç hissetmediği bir yakınlık, sanki birbirlerini onlarca yıldır tanıyorlarmış, yıllar boyunca sessiz bir aşk inşa etmişler gibi.

Kolunu ona doladı, başı omzuna yaslandı ve elini saçlarında gezdirdi.

Uzun bir süre bu şekilde kaldılar. Nefesleri yavaşladı ve eşitlendi. Kendinden geçmişti.

Ne kadar yorgun olursa olsun, gerçek bir uyku asla gelmedi, sadece Rose'un göğsü, tekne kazıklar boyunca gıcırdarken onunkine karşı yükselip alçalarak saatler geçirdi.

Tehlikenin yaklaşmakta olduğunu biliyordu ve ışığın gelmesini bekledi.

ŞAFAK, fiberglas kapağın üstünden belli belirsiz bir parıltı halinde **görünüyordu**.

"Rose," diye fısıldadı ve Rose sanki çoktan uyanmış gibi net bir sesle ona cevap verdi.

"Evet?"

"Gitme vakti geldi."

Onu tekrar öptü ve elini yüzünün yan tarafına koydu, onu sıcak bir şekilde içine aldı. "Sen iyi bir adamsın, Peter."

Şüphelenmeye başlamıştı. Sanki böyle bir şeyin varlığından haberi yokmuş gibi, bunu büyük bir övgü gibi anlatmıştı.

Ana kamaraya geçtiler, Peter su ısıtıcısını çalıştırdı ve refakatçi kapısını on santim açtı. Rose navigasyon istasyonunun içine sıkıştırılmış birkaç fotoğrafa baktı, Peter'ın belki on yaşında, vaftiz babası ve babasıyla balık tutarken çekilmiş bir fotoğrafına doğru eğildi.

Hazır kahve acıydı ama kafein ve güneş ışığı dün geceye göre yüz kat daha iyi hissetmesini sağladı.

Kabinden çıktılar ve kokpite oturdular. Emaye kupanın sıcaklığı ellerinin içine sızdı.

Nehrin üzerinden sis bulutları onlara doğru süzülüyordu. Su gümüşten bir örtüydü.

"Bunu neden yapıyorsun, Peter?"

Başını eğdi. "Ne yapıyorsun?"

"Neden bana güvendin? Neden patronlarına nerede olduğumu söylemedin? Bu senin işindi. Onlara karşı geldin."

"Haklıymışsın."

"Nedenini hâlâ anlamıyorum."

Dalgaların dalgakırana vuruşunu izledi.

"Airbnb'deyken seni araştırdım," dedi. "Geçen yılki tren kazasında sen de vardın."

"Post'taki şeyi okudun mu?"

"2561 Treninde Kurtarma'."

"O makale." Peter başını salladı. "Ben çıktıktan sonra ölen insanlar hakkında konuşmak için çok fazla zaman harcamadılar."

"Elinden gelen her şeyi yaptın."

"Yeterli değildi."

"Baban hakkında yazılanları okudum, Peter."

Uzun bir nefes aldı. Bu her zaman en kötü andı. Birine kim olduğunuzu ne zaman söylersiniz? Öğrendikten sonra onlarla nasıl konuşursunuz?

"Bu doğru mu? O bir casus muydu?"

Ona baktı, güvensizliği aradı. Nişanlısı Leah bile zaman zaman bunu belli etmişti. Ama Rose hiçbir belirti göstermemişti.

Peter onları tekrar gördü: Babasının skandalı sırasında kimlikleri Ruslara sızdırılan Amerikan istihbaratı için çalışan tüm elçilik kaynakları.

Çoğu sessizce infaz edildi, ancak bir çift -bir erkek ve bir kadın- Rusya'ya döndükten sonra sokakta yakalandı. Belki de ibret olsun diye.

Kremlin haydutları onları apartmanlarının merdivenlerinde vurdu. Çocukları onları merdivende yatarken bulmuş, anahtarları ellerindeymiş ve yiyecekleri kara saçılmış.

Ertesi gün Peter yemin etti. Babası da onunla birlikte sunakta durmuş, Tanrı'nın huzurunda sadık bir yaşam süreceğine dair yemin etmişti. Tüm bunların ortasında.

"Bilmiyorum," dedi Peter. "Kimseye söyleyemeden, hiçbir şey kanıtlanamadan öldü."

Zor bir yazdı. Haber kamyonları sokaklarında kamp kurmuştu. O ve annesi biraz güneş ışığı almaya çalıştığında fotoğrafçılar kameralarını pencerelere sıkıştırıyordu. Peter haberleri okuyor, söylentileri biliyordu. Babasıyla aynı odada bulunmaya dayanamıyordu, onunla konuşmaya dayanamıyordu, masanın karşısına oturup iğnemesini dinleyemiyordu.

"Öldüğü gece beni aradı," dedi Peter. "Sanırım benden yardım istedi."

Peter tırnağını parmağının kenarında sürükledi, kendini tuttu ve durdu. Anıyı geri itiyor, onu tekrar yaşamak istemiyordu.

Rose el hareketini gördü ama hemen başını kaldırdı. "Ne dedi o?"

"Dışarıdaydım. Tüm bunlar olurken evde işler zordu, gergindi. Annem kız kardeşinde kalmaya gitti. Ben de gizlice dışarı çıkıp top oynuyordum. Serbest atışlar, antrenman sürüşleri, her neyse. Evimin arkasındaki ormanda bulunan oyun parkında saatler geçirirdim.

"Eve gittiğimde orada değildi. Ama telsiz telefonda bekleyen bir mesaj vardı. Çok garipti. Babam kendi evini aramış ve benim için bir mesaj bırakmıştı. Sesi kırılıyordu. Benimle gurur duyduğunu ve beni sevdiğini söylüyordu." Peter gözlerini suya dikti. "İşte buydu."

"Ondan en son ne zaman haber aldınız?"

"Evet. İki kez dinledim, sonra annem eve geldi ve bana onun gittiğini söyledi." Peter başını yavaşça salladı. "Bir araba kazasıydı. İçkiliydi. Kimse bunun kasıtlı olup olmadığını anlayamadı."

Yakın oturdular ve kadın avucunu adamın kalçasına koydu. Bu yakınlık dünyadaki en doğal şeymiş gibi geldi.

"Sence bir şey mi söylemek istedi?"

"Belki itiraf etmek istedi. Ya da inkar etmek. Ya da sadece yardım istedi. İyi bir yüz ifadesi takındım ama sanırım tüm bu şüphelerin beni de etkilediğini biliyor olmalıydı. Ona güvenmiyordum."

"Peter."

Yavaşça başını salladı. Ne olacağını biliyordu.

"Peter, ona olanları kendi üzerine alamazsın." "Biliyorum.

Denedim. Yıllarca."

"Yardıminızı istediğimde. . ."

"Bu doğru." Derin bir nefes aldı. Cevapsız kalmasına izin veremezdi, neye mal olursa olsun çekip gidemezdi.

Onu neyin harekete geçirdiğini bilmiyordu: babasından gelen o telefon, Metro'da acı içinde haykıran o sesler, babasının skandalı yüzünden kaybolan hayatlar.

Tüm hayatını kurallara göre oynarsa iyi olacağını düşünerek geçirmişti. Babasının günahlarını telafi edebilirdi. Dürüstlük onu kurtaracaktı. Gerçek onu kurtaracaktı. Ve bu onu buraya getirmişti: avlanan bir adam, tüm dünya için tıpkı babası gibi bir hain.

Peter bardağını boşalttı. Önemli olan tek şey bunu atlatmalarıydı.

"Koşmak," dedi. "Bu seni korkutmuyor gibi görünüyor." Rose arkasına yaslandı ve bunu düşündü.

"Çocukken hep ev sahibinden, annemin erkek arkadaşından ya da kazıkladığı birinden kaçırdık. Henry ve Paulette'in cenazesinde bile yoktu. Bir bahanesi vardı, pasaportuyla ilgili bir şey."

"Nerede o?"

"Belize, sanırım. Teknesi olan bir adam." Güldü. "Umarım daha güzel bir teknedir. Amerika'ya geri dönüp dönemeyeceğini bile bilmiyorum. Bir keresinde telefonda vergiler ve izinler hakkında konuştuğunu duymuştum. Sanırım böyle büyüdüğüm için dersini almalıydım. Sadece dürüst ol. Ama öyle olmadı. Kuralları unut. Gerçeği unut. Hayatta kalmak için ne yapman gerekiyorsa onu yaparsın."

Kelimeler havada asılı kaldı. Peter dün gece yapması gerekeni yapmıştı. Bir adam öldürmüştü ve bu bilginin ona akşamdan kalma gibi gelmesini bekliyordu: hastalıklı bir acı ve pişmanlık hissi. Ama öyle olmadı.

Uzun yıllar boyunca çok dikkatli davranmış, her şeyi doğru yapmış, her kurala uymuştu. Bunun nedeninin bir kısmını biliyordu: yoldan saparsa olacıklardan korkuyordu, babasının oğlu olduğunu, acımasız, karanlık ve ölümcül bir şeyin etrafına sarılmış bir Amerikan yüzü olduğunu öğrenmekten korkuyordu. Ve şimdi bu mirası bir hediye olarak kabul ediyordu. Hayatta kalması gerekiyordu.

"Bunu bir deneyeceğim," dedi

Peter. "Koşabiliriz."

Peter başını salladı.

"Hayır. Bir şeyden korkuyorlar, öldürecek kadar, her şeyi riske atacak kadar korkuyorlar. Bu gerçeği anlıyoruz ve doğrudan üzerlerine gidiyoruz."

"Bu işe yarayacak mı?" diye sordu. "Bizi hapse atmazlar mı, üzerimize atmazlar mı ya da öldürmezler mi?"

"Deneyecekler. Her şekilde deneyecekler. Tek seçeneğimiz yolda çok gürültü yapmak. Ama sen gitmelisin Rose. Peşime düşerlerse, seni de suç ortağı olarak yakalayabilirler. Seni zorladığımı, neyin peşinde olduğumu bilmediğini söylemelisin."

Kahve fincanını geriye doğru eğip boşalttı ve nehrin karşısına bakarken parmağından sarkıttı.

"Hayır. Bunu onlara borçluyum. Bir hiç uğruna ölmelerine izin vermeyeceğim. Neler olabileceği hakkında konuşmak istemiyorum. Bunu düşünmek istemiyorum."

Rose ayağa kalktı. "Hadi gidelim."

OceanofPDF.com

Başkente dönerken bir 7-Eleven'da durdular ve ikinci bir kontrollü cep telefonu aldılar. Peter'ın artık on iki doları ve arabasındaki bozuk parası kalmıştı. Güvenli olduğundan emin olmak için GIDEON'la buluşmaya ilk başta yalnız gidecekti ve Rose'la iletişim kurmak için bir yola ihtiyacı vardı.

Rose, Ulusal Arboretum'un ve yanındaki eski tuğla fabrikasının yıkık dökük fırınlarının önünden geçerken telefonu açtı.

Peter kırmızı ışıktaki durdu. Metropolitan Polis Departmanı'na ait bir araç karşı şeritte, elli metre ötede durdu. Peter polisin kendisine doğru baktığını görünce koltuğunda geriye doğru yaslandı. Arabasının eşkâlini bulabilmişler miydi? Çalıntı plakayı bulabildiler mi?

"Onu gördün mü?" Rose fısıldadı.

Peter başıyla onayladı. Işık yeşile döndü ve Peter gazı kökleyip yoluna devam etti, yan aynasından devriye arabasının gözden kayboluşunu izledi. Bir sonraki kavşakta durdu, ancak zar zor görülebiliyordu, ama Peter onun U dönüşü yaptığını ve şimdi onu takip ettiğini gördü.

Rose'un gözleri aynadaydı. "Bizim için mi geliyor?"

"Bilmiyorum," dedi Peter. Bir sonraki kavşağa baktı, sağa dönüş şeridinde bir kapalı kasa kamyonet gördü ve ona doğru hızlandı. Polis iki uzun şehir bloğu gerideydi.

"Tutamağa tutun," dedi Peter ve direksiyonu kavradı. Kamyonun dönüş yapmak için genişlemesini bekledi, önüne geçti, sonra önünü kesti ve sağa kendisi döndü. Kamyon onu devriye arabasının görüş alanından korudu.

Ara sokaklarda ilerledi ve kırmızı ışığın onu durdurduğu yükseltilmiş tren raylarının altından geri döndü. Rayların üstü bir tür alçak tünel oluştuyordu. Destek kirişlerinin arkasına saklanmış birkaç yatak görebiliyordu.

"Gitti mi?" Rose sordu.

"Sanırım öyle." Üstlerinden bir tren geçti ve rayların gıcırtısı sözlerini yuttu. Kazanın olduğu gün metronun çığlık atan tekerleklerini hatırladı, sırtındaki sıcağı, boğazındaki dumanı ve tünelden yankılanan sesleri hissetti.

Rose, "Peter," dedi ama Peter onu zar zor duyabiliyordu. Arkasında bir korna çaldı. Yeşil ışık yanıyordu. Arabayı çekti.

Metro. Cevap buydu. Rose'a baktı.

"Chen'in çalıştığı firma, Heller ve Wolff, bu ismin neden aklıma geldiğini biliyorum. Metro kazasını onlar araştırmıştı."

"*Senin* kazan mı?"

"Evet." Peter yoluna devam etti, her an bir polis arabasının sirenlerini çalarak hızla gelmesine hazırды.

Direksiyonu sağa çevirdi ve bir Safeway ve bir Golden Corral'ın bulunduğu bir otoparka girdi, ardından bir Starbucks'ın önünde durdu.

"Devam etmemiz gerekmez mi?"

"Evet, ama bir şey görmem lazım." Telefonunu çevirdi ve Starbucks'ın Wi-Fi ağına bağlandı.

Metro kazasıyla ilgili nihai raporu bulmak için gözleri telefon ve sokak arasında gidip gelerek bir süre araması gerekti. Chen'in adı son sayfalardan birindeydi.

Telefonu Rose'a verdi ve hızla otoparktan çıktı.

"Chen kazayı soruşturan ekipteydi," dedi. "Ajanslar bu işi onun hukuk bürosuna verdi. Adli bilişim incelemesini o yaptı."

"Ama bu kazanın ihmalden kaynaklandığını göstermiyor mu? Kötü bakım ve yıpranmış ekipman?" dedi.

"Bu saçmalık. Chen'le acil durum hattında konuştuğumda, Campbell'ların ona altyapıyı ve nasıl kontrol edilebileceğini sorduklarını söyledi. Ya da hacklenebileceğini. Kaza olmayan bir kaza olduğunu söyledi. Ya tren kazasıysa? Ya Ruslar metroyu sabote ettiyse? Bunu bir siber saldırı ile yapmış olabilirler, sisteme girmiş olabilirler."

"Neden masum insanları öldürsünler ki?"

"Kaza seçimden bir ay önce, Travers'in rakibinin büyük bir dış politika konuşması yapacağı gece oldu. Eskiden İç Güvenlik başkanıydı. Bu mitingin onu sert göstermesi gerekiyordu, gerçek bir

Başkomutan. Ya tam bu sırada Metro bir siber saldırıyla mahvolursa?"

Rose bunu düşündü. "Zayıf görünüyor, anketlerde ona zarar veriyor, Travers öne geçiyor. Hatırladığım kadarıyla ilk birkaç gün böyle olmuştu, ta ki daha çok bir kaza gibi görünmeye başlayana kadar. Ayrıca, seçimden hemen önce ona asıl zarar veren şey tren kazası değildi, bağış toplama meselesiydi. Mali skandallar." Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum Peter. Travers'ın Gibson'ı kötü göstermek için trendeki onca insanın ölmesine izin vereceğini gerçekten düşünüyor musun?"

Peter direksiyonu sağa doğru kırdı. "Hayır. Ama bu sistem tam bir karmaşa. Belki de bu kadar kötü olmasını istememişlerdir. Farr'ın Ruslarla çalıştığını biliyoruz. Diyelim ki Gibson'ı utandırmak ve Travers'ın seçimi kazanmasına yardımcı olmak için ölümcül olmayan, sadece bir güç gösterisi olan bir siber saldırı planlıyorlar."

"Bu yeteneğe sahipler mi?"

"Kesinlikle. Trenleri durdurabilirler, ışıkları kapatabilirler, paniğe neden olabilirler, her neyse. İzlerini örtebilir, kaza süsü verebilir ya da saldırının arkasında başka bir ülke varmış gibi gösterebilirler: Kuzey Kore, İran gibi."

Rose koltuğunda öne doğru eğildi. "Ve güç gösterileri kontrolden mi çıkıyor?"

"Doğru. İşlerin bu kadar kötüye gitmesini istemiyorlardı ama Metro dağılıyor. Kondüktörler trenlerin alev almasını zar zor önleyebiliyor. Bu sistemde her türlü siber saldırı hızla bir felakete dönüşebilir."

"Ve sonra soruşturma cinayet olmadığını ortaya çıkardı."

"Ruslar en başından beri rollerini gizlemek zorunda kalacaklardı ve eğer kampanyası bir şekilde işin içindeyse Travers gerçekte ne olduğunu örtbas etmeye yardım etmek zorunda kalacaktı. Soruşturma o göreve gelene kadar gerçekten başlamadı."

"Chen kendisine baskı yapıldığını söyledi. Kim tarafından yapıldığını söyledi mi?"

"Hayır. Ama Farr ya da yönetimden başka biri onu kazanın gerçek nedeninden uzak tutmuş olmalı. Şüpheleniyordu ve bir şekilde teyzen ve enişten onu buldu ya da o onları buldu."

Rose yere baktı. "Ve eğer Travers o saldırıda suç ortağı olduktan sonra seçildiyse-"

"Oturan bir ABD başkanı Rusların eline geçebilir."

"Onun kazandığından emin olmak zorundaydılar. Seçimin son haftalarında rakibinin yakın çevresi hakkında ortaya çıkan tüm o skandalları hatırlıyor musunuz?"

"Çok sayıda iyi haber vardı ama Ruslar tarafından tohumlanmış olabilirler. *Kompromat* dedikleri şey tehlike arz eden malzeme, pislik. Hackleme yoluyla elde etmiş olabilirler. Kaybetmesini sağladılar."

"Ama son tarih bugün. Eğer saldırı çoktan gerçekleştiyse, tüm bunlar neye yol açıyor?"

"Vikhrov New York'tan geliyor. Dışişleri Bakanı zaten burada. Ya Travers ile görüşeceklerse? Ondan, seçimi kendisine verdikleri için onlara geri ödeme yapmasını, istedikleri bir şeyi vermesini isteyebilirler."

Peter, Avrupa sınırı boyunca yığınak yapan Rus birliklerini düşündü.

"Ama Ruslar neyin peşinde?" Rose sordu.

"Bilmiyorum. ABD, Rusya'nın ordusunu Doğu Avrupa'da ve Suriye'de kontrol altında tuttu. Belki bu gece Travers geri çekilir ve saldırılarına, istediklerini almalarına izin verir. Tren kazası şiddetin sadece başlangıcı olabilir."

Rose küçük tırnağını çiğneyerek pencereden dışarı baktı. "Bu çok çılgınca."

"Katılıyorum. Ama tüm bunlar ilk kez mantıklı geliyor. Kırmızı defter anlaşmanın kanıtını içeriyor olmalı. Bu yüzden defterin yok edilmesini ve bunu bilen herkesin ölmesini istiyorlar."

"Bu geceye kadar."

"Eğer halka açıklanırsa, bu onların anlaşmasını mahveder."

Peter saate baktı ve gaza bastı. GIDEON'la buluşmaya yetişmesi gerekiyordu.

Rose avucunu alnına dayadı ve derin bir nefes aldı. "Yeterince zamanımız yok."

"Denemek zorundayız. GIDEON'la konuşacağız. Krysanova ve Novikoff onun tüm bunları açığa çıkarabileceğini, belki de o defteri bulmaya yardım edebileceğini düşündüler. Belki gerçeği biliyordur. Belki bazı kanıtları vardır. Belki bizi bilen insanlara yönlendirebilir. Ne önereceğini göreceğiz."

"Peki bizi de öldürmeye çalışmayacağını nereden biliyorsun?" Peter dikiz aynasından baktı.

"Bilmiyorum."

Rose'un Emily Krysanova'nın evinden aldığı **notlar** toplantı alanının tüm ayrıntılarını ortaya koyuyordu. Peter burayı bulmak için Rock Creek Parkı'nın derinliklerine gitti. 1.750 dönümlük bu alan, bölgeyi neredeyse ikiye bölen ormanlar, dereler ve kayalardan oluşuyordu. Parkın içinde evsizlerin kampları ve İç Savaş'tan kalma çoğu unutulmuş kale kalıntıları gizliydi.

Sahil Yolu boyunca ilerleyip on dokuzuncu yüzyıldan kalma bir taş yapı olan Peirce Değirmeni'ni geçtiler. ABD Park Polisi karargâhının yanından geçip dereyi aştıklarında Peter'ın tüm vücudu gerildi.

Fırtına suları yükseltmişti ve sular kayaların üzerinden akıp gidiyordu. Şehrin sesleri kaybolmuştu. Taş ızgaralı bir piknik alanının yakınına park etti ve sonra Rose'la birlikte Krysanova'dan gelen notları incelediler.

Arabadan indiler ve Peter bir at patikasını işaret etti. Yürümeye başladılar ve on dakika sonra patikadan ayrılıp dereden uzakta dik bir tepeye tırmandılar. Çeyrek mil sonra tepeye ulaştılar ve Peter çalılarının arasından kendine yol açtı.

Peter ağaçların arasındaki her sese ve harekete odaklanmış, birinin takip edip etmediğini, birinin yaklaşıp yaklaşmadığını izliyordu.

Aşağıda, az kullanılan bir patikanın işaretlediği küçük bir dere yatağına baktı. Devrilmiş bir ağaç dereyi kapatıyordu ve yanında bir rögar kapağı vardı. Ormanın ortasında tuhaf görünüyordu, şehrin drenajının bir parçasıydı.

"Bu kadar mı?" Rose sordu.

Peter yolu inceledi ve sonra tekrar notlara baktı. "İşte," dedi ve devrilmiş ağacı işaret etti.

Toplantıya daha kırk dakika vardı. Yangın musluğuna bıraktıkları işaretin işe yarayıp yaramadığından ya da GIDEON'un

Göster.

Peter bunun bir tuzak olup olmadığını anlamak için her halükarda erken davranmak istiyordu. Gözetlemeyi biliyordu ama casusluk ona yabancıydı. Bir tuzağa doğru yürüyor olabilirdi.

"Şimdi ne olacak?"

Yüksek yer ona istediği görüşü sağlıyordu: yapraksız ağaçların arasından buluşma yerine net bir bakış.

"Ben aşağı ineceğim," dedi. "Sen burada bekle, bir tuzak olabilir ya da bir şeyler ters gidebilir. Kim olduğum hakkında hiçbir fikirleri yok. Nasıl tepki vereceklerini bilmiyorum."

"Eğer bir terslik görürsem, seni ararım."

"Titreşime alacağım. Silahlı olabilir. Bu beklenen bir şey. Göremediğim bir şey gelirse ara. Arkamda hareket eden insanlar, bunun gibi bir şey."

Ona anahtarlarını uzattı. "Ve eğer bir şeyler ters giderse, kaç." "Peter. Bundan emin misin?"

"Öyleyim."

Farr ve Rusların o tren kazasıyla bir ilgisi var. O insanları onlar öldürdü. Ve onlardan intikam almak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Onu kucakladı, sonra da dereye doğru ilerlemeye başladı. Sabah güneşi vadiye süzülüyordu. Ağaç dallarından sarkan çiğ pantolonunun paçalarını ıslatmıştı. Dere kayaların arasından hızla akıyordu ve yaklaştıkça birinin geldiğini duyamayacağını fark etti.

YOL, çürüyen yapraklarla kaplı toprak bir çizgiden başka bir şey **değildi**. Rögar kapağının hemen yanında durdu.

Solundaki yüksek tepeyi taradığında Rose'a dair hiçbir iz göremedi ama ikinci bir geçişinde bir ağacın arkasında onun profilini yakaladı. Orada olduğunu bilmeseydi, onu asla bulamazdı.

Beklemek ve boş zaman sinirleri için herhangi bir eylemden çok daha kötüydü. Anlamadığı bir oyunun içine habersizce giriyor, sadece kod adıyla tanıdığı, sırlarla yaşayan ve sırlarla ölen birinin gizliliğini tehdit ediyordu.

Krysanova'nın silahı kemerinin arkasına sıkışmıştı. Onu kılıfsız taşımaktan nefret ediyordu ama daha güvenli bir seçeneği yoktu.

Aynı anda her şeyi görmeye, her şeyi duymaya çalıştı. Ama alçak bir yerde, bilmediği bir arazide, karşı tarafın merhametine kalmıştı.

Zilin parlak sesi refleks olarak tabancaya uzanmasına neden oldu. Ama orada kimse yoktu. Parmaklarını silahın kabzasından çekti. Ayaklarının altında, bir çam ağacının açıkta kalan köklerinin etrafına yığılmış yaprakların arasından tekrar çaldı.

Peter ona doğru bir adım attı ve yaprakları fırçaladı. Parmakları pürüzsüz bir şeye rastladı: plastik altında bir telefon. Bir an için bunun patlayıcı bir cihaz olabileceğini düşündü ama öyle olsaydı çoktan gitmiş olurdu. İçinde ucuz görünümlü bir cep telefonu olan kilitli bir poşet çıkardı, ahizeyi aldı ve aramayı cevapladı.

"Alo?"

"Kimsin sen?" Bir kadın sesiydi bu, hafif Slav aksanıyla Amerikan İngilizcesi. Peter yavaşça döndü, ağaçları taradı. İzlendiğinden neredeyse emindi ama hiçbir işaret yoktu.

"Benim adım Peter Sutherland. Beni Emily Krysanova gönderdi. GIDEON'la buluşmaya geldim. Sen misin?"

"Yalnız mısın?"

"Evet."

Sadece hayal kırıklığına uğramış bir iç çekiş duydu. "Bana yalan söyleme, Peter. O burada."

Rose'un saklandığı ağaçlara doğru baktı. "Sakın-" "O iyi. Güzel şey. Ama bu tehlikeli olmadığı anlamına gelmez. Kendisine doğrultulan tabancadan pek rahatsız olmuşa benzemiyor. Emily Krysanova'ya ne yaptın?"

"Öldürüldüğü gece yardım için ona gittik. Onun ölümüyle hiçbir ilgimiz yoktu. Bize bu toplantıdan bahsetti. Onu her kim öldürdüyse durdurmak istiyoruz. Sen GIDEON musun?"

Bir duraklama. "Konuş, konuş, konuş," dedi. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" "Defteri istiyoruz. Takas edecek bilgimiz var."

Cevap yoktu, sadece açık telefon hattından gelen hışırtılar ve ardından anlayamadığı bir dilde konuşan boğuk bir ses.

Bir dakika sonra Peter araya girdi. "Buraya gel ve konuş."

Kadın geri döndü, sesi sinirli geliyordu. "Dinleyin. Bu lanet olası bir oyun değil. Ve ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok. Blöf yapma. Duruşunuzu bozmayın. Dediğimi yaparsanız ikiniz de hayatta kalabilirsiniz."

Peter bir öfke dalgası hissetti ama kadın haklıydı.

"Önce silahı yere bırak." Onun silaha uzanışını izlemiş olmalı.

"Ve sonra o patikadan yukarı doğru yürümeye başla," diye devam etti kadın. "Yaklaşık dört yüz metre sonra sağda bir patika göreceksin. Oraya girin ve taş yığınlarını görene kadar yürüyün."

"Onun iyi olduğunu bilmem gerek."

Rose arka planda konuştu: "Ben iyiyim, Peter. Her şey yolunda."

"Tatmin oldun mu?" diye sordu kadın. "Şimdi işler vahşileşmeden silahını indir, olur mu?"

Peter onu toprağın üzerine bıraktı. Başka seçeneği yoktu. Patikadan yukarı çıkmaya başladı. "Ben yürüyorum."

"Biliyorum."

Arama sona erdi.

PETER dere vadisinde biraz **daha yürüdü**. Beş dakika sonra, diğer patikalardan ya da şehirden hiçbir iz göremedi. Polisin burada bir ceset bulmasının yıllar sürdüğü vakalar duymuştu. Şimdi nedenini anlıyordu.

Yolu zar zor seçebiliyordu. Kestane meşesinin budaklı kökleri yola sarkıyordu. Bazı noktalarda, çalılıkların arasından geçmesi gerekiyordu.

Devrilmiş kalın bir dalın üzerinden dereyi geçti. Otuz metre ötede, patika sağa dönerek başka bir dere yatağına girdi, bu daha sığdı. Bir tarafı granit kayalarla kaplıydı. Olukları ve alet izlerini seçebiliyordu. Yirmi metre sonra zemin şaşırtıcı derecede geniş bir alana yayıldı ve solunda düzgün taş sıraları uzanıyordu. Sarmaşıklar yığınların arasından dolanıyor, yeşil likenler taşların detaylarını dolduruyordu. Daha yakından bakınca bunların ince duvar işçiliğinin, sütunların ve dekoratif taş işçiliğinin parçalanmış parçaları olduğunu gördü.

Eski bir taş ocağıydı. Ayak sesleri sağında yankılandı. Peter döndü ve sesin taşlardan yansıdığını fark edince tekrar döndü. Rose patikadan yukarı çıktı. On adım gerisinde, yanında bir tabanca tutan bir kadın onu takip ediyordu.

Rose sakın görünüyordu. Gözleri Peter'inkilerle buluştu ve ona hafif bir gülümseme, güven verici bir bakış attı.

Kadın Rose'u patikada durdurdu ve onun yanından geçerek Peter'a doğru yürüdü. Tek kelime etmeden Peter'ın üstünü aradı ve gömülü olan cep telefonunu ve Peter'ın taşıdığı kontörlü telefonu geri aldı.

"GIDEON?" Peter sordu. Kadın başını patikadan yukarı, Peter'ın arkasına doğru salladı. Peter döndü.

Üst üste yığılmış taşların arasında bir adam duruyordu. Bu onun vaftiz babasıydı.

GREG taş yığınlarından birinin yanında **yarı** gölgede duruyordu, takım elbise giymişti ama kravatı yoktu. Peter'ın her zaman tanıdığı vaftiz babasına benziyordu, yakışıklı ve nazikti ama utangaç kekemeliğinden eser kalmamıştı.

Sol elinde bir SIG tabancası tutuyordu. Peter'ın aklı isyan etti ama kendini düşünmeye zorladı. Bu adam nasıl olur da Peter'ın dün gece uyuduğu teknede tavsiye almak için gittiği adamla aynı kişi olabilirdi?

"Bu nedir, Peter?"

Peter şaşkınlıkla başını iki yana eğdi. "*Bana* bunun ne olduğunu mu soruyorsun? Sen kimsin?"

"Sanırım artık biliyorsun. Neden beni arıyorsun?"

"Krysanova adında bir kadının neden gözümün önünde öldürüldüğünü ve insanların neden şimdi beni öldürmeye çalıştığını anlamama yardımcı olabilecek bir casus arıyorum. Yardım arıyorum, GIDEON adında birini arıyorum. Onun yerine seni buldum. Bir baba gibi güvendiğim biri-" Peter başını sallayarak sözünü kesti. Babasına hiç güvenmemişti. "*Bana* silah doğrulttu."

"Sen FBI'dansın, Peter. Dikkatli olmak zorundayım. İnsanlar ölmeye başlıyor ve sonra sen beni aramaya geliyorsun. Sadece iki kişiyle paylaşılan bir buluşma yerine, sadece onların bildiği sinyalleri kullanarak gizlice giriyorsun. İkisi de öldürüldü. Neler olduğunu sormak zorundayım."

"Krysanova bana size nasıl işaret vereceğime dair talimatları verdi. Anton Novikoff adında bir adamdan almış. Bu işte hepimiz aynı taraftayız. Buradayım çünkü başvuracak başka kimsem yok. Bunun bir tür karşı istihbarat operasyonu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hata yapmayı göze alamam. Ben kendim için çalışıyorum, Peter. Diplomatik dokunulmazlığım yok. Herhangi bir elçilik tarafından korunmuyorum. Eğer yanlış bir adım atarsam

ya hapse girecek ya da ölecek."

Hapishanede. Öldü. Peter'ın gözleri vaftiz babasındaydı ama gözünde canlandırabildiği tek şey cesetlerin slayt gösterisiydi, babasının departmanındaki sızıntılar yüzünden ifşa edilen ve öldürülen tüm kaynaklar. Babasının nasıl casusluğa sürüklendiğini hiçbir zaman anlayamamıştı. Ve işte Greg, sonunda ifşa olmuştu. Şimdi geçmiş anlam kazanmaya başlamıştı.

Yüzü sıcacıktı. Ne garipti: Silahın siyah gözü onu korkutmalıydı, ama bir şekilde onu sadece harekete geçirmiş, kaslarını çalıştırmış, saldırma isteği uyandırmıştı.

Başparmağının tırnağı alışkanlıkla orta parmağının boğumuna battı. Kadın geldiği yoldan geri dönmüştü ve şimdi Rose'un yanında duruyordu, silahı hazırda, hem onu hem de Peter'ı koruyordu.

Sakinleşmeye ihtiyacı vardı, onu merkezine geri getirecek bir şeye ihtiyacı vardı, nefes almaya ihtiyacı vardı. Ama elini gevşemeye zorladı. Bunu durdurmak istemiyordu. Kontrol etmek istemiyordu, artık istemiyordu.

Greg silahını sol kalçasındaki bel içi kılıfına yerleştirdi. Peter iki sıra oyulmuş granitin arasından ona yaklaştı. Greg'in yüzü acı ve tatlı bir ifadeye büründü, sanki bunu göstermek ona acı veriyordu ama sonunda gerçeği söylediği için mutluydu. *Özür dilerim* der gibi ellerini yana kaldırdı, bir teslimiyet jesti yaptı ve öne doğru eğildi.

Bir kucaklaşma bekliyor olabilirdi. Peter yumruğunu vaftiz babasının karnına doğru kısa ve etkili bir darbeye indirdi. Taş ocağını boğuk bir soluk doldurdu ve sonra Greg sustu, rüzgârı kesilmişti, diyaframı kasılmıştı.

Kadın tabancayı kaldırdı ve doğrudan Peter'a doğrulttu.

PETER onu görmezden geldi ve vaftiz babasının yüzünün kızarmasını izledi. Greg bir elini taşın üzerine koydu ve diğer elini havada sallayarak kadını geri çağırdı.

Vaftiz oğlunu vuramazdı. Peter, GIDEON'da bile iyi bir adam olan Greg'in gölgesini görebiliyordu.

Peter Greg'le yüz yüze çömeldi. Düşüncesizceydi ama düşünceleri çok hızlı geliyordu, kalbi umursamayacak kadar hızlı çarpıyordu. Hain Greg'ti ve şimdi her şey anlam kazanmıştı.

"Babamı bu pisliğin içine sürükleyen sendin. Onu sen öldürdün."

Greg doğruldu ve gözlerini kapatarak birkaç sığ nefes aldı.

"Nasıl işe yaradı?" Peter sordu. "Onu dönüştürdün mü? O sırları ondan çaldınız ve sonra da suçu onun üstlenmesine izin mi verdiniz?"

"Peter, öyle değil. Anlamıyorsun." Peter ayağa kalktı.

Greg, "Bana burada yapmak istemediğim bir şeyi yaptırmayın," dedi. Greg onu gerçekten vurabilir miydi?

"Birbirimize yardım edebiliriz," diye devam etti Greg. "Neyin peşinde olduğunu biliyorum. Kırmızı defterin. Onu bulmanıza yardım edebilirim. Bütün bu kaynakları kimin öldürdüğünü biliyorum. Seni kimin avladığını biliyorum. Onları durdurmana yardım edebilirim."

Peter'ın babasıyla böyle mi başladı? Bir iyilik mi? Greg'in onu dönüştürmek için kullandığı bir şey. Bu vaatler, kaç tanesi yalandı, Greg'in Peter'ın çaresizliğini sömürmesinin bir yolu muydu?

"Beyaz Saray'da çalıştın," dedi Greg. "Rusların içeride kimleri tuttuğunu öğrendin mi?" Greg onu inceledi. "Evet. Bu yüzden buradasın."

Eğer birlikte çalışırsak, seni bu durumdan kurtarabilirim." "Hayır," dedi Peter.

"Seni öldürecekler."

Peter patikadan aşağı baktı, sonra Greg'e döndü. "Sana yardım etmeyeceğim."

Peter döndü ve uzaklaşmaya başladı. Rose ona doğru yaklaşıırken, yolun otuz metre aşağısında kadın silahını öne doğru eğerek hazır hale getirdi. Silahı iyi kullanıyordu. Tüm hareketleri nefes almak kadar doğal görünüyordu.

Rose onu yolda karşıladı, yüzü korku doluydu. Onu bileğinden yakaladı. Peter durdu ve ona ters ters baktı.

"Ne yapıyorsun?"

"Başka bir yolu olmalı." Göğsü inip kalkıyor, öfkesi içinden pompalanıyordu. Kadınla GIDEON arasındaki yolu yarılamışlardı, kayalarla çevrili bir patikadaydılar.

Rose sözlerini ölçerek, "Peter, lütfen," dedi. "Bunu bir düşün. Bizi korumaya, ihtiyacımız olan kanıtı elde etmemize yardımcı olabilir."

"Babamı dönüştüren adam bu."

Rose Greg'e baktı, gözleri kısılmıştı. "Neler oluyor Peter? Teknedeki fotoğraflardan birinde seninle birlikteydi."

"O benim vaftiz babamdı. Hayatım boyunca bana yalan söyledi. Babamı bu dünyaya getiren oydu."

"GIDEON?"

"Evet."

Diğer elini tuttu ve fısıltıyla yalvardı: "Bunun zor olduğunu biliyorum ama onun yardımına ihtiyacımız var."

"Benden ne yapmamı istediğini biliyor musun?" Bu, babasının yolundan gitmek, hayatını kaçarak geçirdiği her şey olmak anlamına geliyordu. "O benim ailemi yok etti."

Ellerini bıraktı ve yaklaştı, sonra ayak parmaklarının üzerinde durdu ve ağzını kulağına yaklaştırdı.

"Artık kim olduğumu bildiğimize göre gitmemize izin verirler mi sence? Yardım almadan hayatta kalabileceğimizi düşünüyor musun? Herkes peşimizde. Çıkış yolu yok."

Taş ocağının duvarlarına baktı. İnfaz için iyi bir yerdi. Greg'e baktı. Peter, çok iyi tanıdığı o yüzün ardında hangi zalimliklerin yattığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Rose yakın durdu ama şimdi sesinde öfke vardı. "Birini kaybeden tek kişi sen değilsin. Bu korkuların hayatını sonsuza dek yönetmesine izin mi vermek istiyorsun? Bir şeyi kanıtlamak için ölmek mi istiyorsun?"

Sol tarafına baktı, kadın tabancasıyla hazır bekliyordu. Kadın sakın görünüyordu ama Peter boynundaki damarların belirginleştiğini görebiliyordu. Kadın hazırды, bir emir ya da kışkırtma bekliyordu. Greg diğer yönden yaklaştı ve sonra yirmi adım ötede durdu. Muhtemelen söyleyeceği herhangi bir sözün Peter'ı kızdıracağını biliyordu.

Peter Rose'a, "Daha kötü şeyler de var," dedi.

"Peki ya ben? Peki ya bildiklerimiz? Ve tüm bunların arkasındaki insanları durdurmak?" Peter gözlerini kapadı ve üç uzun nefes aldı. Bir kuş öttü. Son yapraklar rüzgârda hışırdadı.

"Sen baban değilsin," dedi Rose. "Bazı kuralları çiğnersen ona dönüşmeyeceksin. Senin iyi bir kalbin var. Ona güven."

Ölmeyi tercih ederdi. Ama bu işte yalnız değildi. Vaftiz babasıyla yüzleşti. "O defteri istiyorum."

Greg başıyla onayladı. "Keşke başka bir yolu olsaydı Peter, ama artık oyunu öğrenmenin zamanı geldi."

GREG patikadan **aşağıya baktı** -belki de çok açıktaydılar- ve sonra başıyla taşlara doğru bir işaret yaptı.

Peter taş ocağının derinliklerine doğru yürümeye başladı. "Sen de kimsin?"

"Ben tanıdığın adamım," dedi Greg. "Gerçek isim. Gerçek doğum tarihi. Gerçek Sosyal Güvenlik kartı."

"Peki kimin için çalışıyorsun?" "Kendim için."

"İnsanlar kendileri için casusluk yapmazlar. Tüm bunlar mantıklı gelmeye başlamalı, yoksa ben yokum." Greg, Peter'ın Beyaz Saray'ın içinde olduğunu biliyordu. Bilgi istiyordu. Bu Peter'a biraz koz verdi.

"Kremlin için mi çalışıyorsun?" Peter sordu.

"Ben başladım. Farkında bile olmadan onlarla başladım. Sen doğmadan önceydi. Bonn'da Batı Alman hükümeti için çalışan bir bursiyerdim. Antinükleer hareket için de çok şey yaptım. İki taraf arasında köprüler kurmaya çalışıyorduk. Bir arkadaşım beni Leningrad'dan bazı öğrencilerle tanıştırdı. O zamanlar *perestroyka* ve *glasnost* dönemiymi, reformistler. Hepimiz SSCB'nin demokrasiye geçmesine yardımcı olabileceğimizi, onları Batı'ya davet edebileceğimizi ve ekonomilerine yardımcı olabileceğimizi umuyorduk. Onlara mühendislik üzerine bazı makaleler verdim. Tamamen zararsız görünüyordu."

Peter, "Onlar öğrenci değildi," dedi.

"Hayır. Ama onlar böyle çalışır. Karşı taraf için en küçük bir şey bile yapsanız, bunu sizin üzerinizde tutarlar, sizi daha büyük ve daha da büyük bir şeye dönüştürürler. Başlangıçta bir ideale inanıyorsunuz, ya da belki de hepsi rasyonalizasyon, kim gerçekten söyleyebilir? Kendime, ABD'nin Soğuk Savaş nükleer dengesini bozmamasını sağlamak için SSCB'nin ayakta kalmasına yardım ettiğimi söyledim. Bir savaşı durdurmaya çalışıyordum.

Bomba. Daha derine indikçe, Rusya'nın gerçek bir demokrasi olmasına, uluslar topluluğuna girmesine yardım etmekle ilgiliydi. Çok geçmeden kendinize söyleyecek yalanınız kalmıyor. Sonunda Rus istihbaratı bana sahip oldu ve ben sahip olmak istemedim."

Peter bunlara ne kadar güvenilebileceğinden emin değildi. "Peki onların altından nasıl çıktın?"

"Fransızlar için biraz çalıştım ve onlar da Rus tehdidinin üstesinden gelmeye yardımcı oldular. O zamandan beri bir orada, bir burada anlaşma yapıyorum. Paul'e ödeme yapmak için Peter'ı soyuyorum, tüm bu saçmalıkların gerçek hayatıma dokunmasını engellemeye çalışıyorum. Yapman gerekeni yapıyorsun."

Peter bunu anladı. "Şimdi de serbest mi çalışıyorsun?"

"Evet. Bu belli bir rol. Ben tarafsızım, İsviçre."

"Herkes sana güveniyor mu?"

"Herkes bana eşit derecede güvenmiyor, bu da olabildiğince iyi."

Elini Rose'a uzattı. "Ben Greg. Daha iyi koşullar altında tanışamadığımız için üzgünüm."

Onun elini sıktı. "Rose."

"Ve bu da Ileana."

Elinde silah olan kadın sahte bir nezaketle başını eğdi. "Sizi kandırmasına izin vermeyin. O çok tatlı biri."

"Defter nerede?" Peter sordu.

Greg gülümsedi ve sonunda ilginç bir teklif duymuş bir adam gibi Peter'ı değerlendirdi.

"Ne kadarını biliyorsun?" diye sordu.

Peter tereddüt etti. Karşılığında bir şey almadan Greg'e herhangi bir ayrıntı vermek istemiyordu.

"Seni bana Kryanova gönderdi," dedi Greg. "O benim tarafımdaydı. Bu işten kurtulmanın tek yolunun ben olduğumu biliyordu."

Peter ve Rose birbirlerine baktılar.

Greg, "Hiçbir şeyi ele vermek istemediğini biliyorum," dedi. "Bu nasıl? Yönetimde Rusya ile çalışan üst düzey bir köstebek ve Anton Novikoff adlı bir aracı tarafından kırmızı bir deftere kaydedilen ve kim olduğunu ortaya çıkaracak toplantıların ve gizli planların bir listesi. Henry ve Paulette Campbell bunu aldılar ve sonra da öldürüldüler." Başını Rose'a doğru eğdi. "Çok üzgünüm. Gerçekten."

"Kim olduğumu nereden biliyorsun?" diye sordu. "Bu benim işim."

"Onları tanıyor muydun?"

"Şöhretle. Karşılıklı tanıdıklar. Onlarla kedi fare oynayarak on iki yıl geçirdim. Onlar en iyileriydi." Dudakları gerildi. "Onlara olan şey alçakça, korkakça bir işti. Bu dünyada bile kurallar vardır ve onların öldürülmesi her birini ihlal etti."

"Kim yaptı bunu?" diye sordu.

"Kryanova'yı öldüren aynı adam."

Greg Rose'u izledi, öfkesinin onu çelikleştirmesini izledi. "Onu gördün mü?" diye sordu ona.

"Hayır ama o gece oradaydım," dedi.

Peter otel koridorundaki o boş adamı hatırladı. "İki kez saldırıya uğradık, Kryanova'da ve önceki gece, ama onun yüzünü hiç görmedik."

"Hayatta kaldığına inanamıyorum," dedi Greg. "Adı Dimitri Sokolov. Eskiden ona *steklo*, yani cam derlerdi. İnsanlar sanki orada değilmiş gibi ona bakıyorlar. Nefes alan bir kâbus ve yıllar önce öldürülmesi gerekirdi. Ruslar on yıldır denizaşırı ülkelerdeki düşmanlarına suikast düzenliyor ve şimdi Dimitri burada tasmaşından kurtuldu. İkinizi de takip ediyor. Artık defterden haberiniz olduğuna göre, siz ölene kadar durmayacak."

"Onda mı?" Peter sordu.

Greg bir an düşündü. "Hayır. Hâlâ av peşinde. O deftere ihtiyacı var. Bir zamanlar Campbell'larda vardı. Siyasi taraftaki soruşturmayı kimin yürüttüğünü biliyor musun? Kime rapor veriyorlardı? Farr ve Hawkins'i biliyorum. Nerede olduğunu bulabilecek başka biri var mıydı?"

"Sadece ikisi vardı," dedi Peter. "Farr'ın Ruslarla çalıştığını biliyorum ama Hawkins'ten emin değilim."

Greg hafifçe yüzünü buruşturdu. "Hawkins öldü. Onu da Dimitri'nin öldürdüğünü düşünüyoruz."

Peter aniden üşüdüğünü hissetti. Başkanın kıdemli bir danışmanı öldürüldü. Tanrım, kimse güvende değildi.

"Geriye Farr kalıyor," dedi Greg. "Sanırım köstebeğini bulduk."

"Hawkins'i o mu öldürdü?" Peter bir an için yere baktı. "Kitaptan haberi var mıydı? Ne yani, Farr ifşa olmamak için onu öldürttü mü?"

"Anladığım kadarıyla."

"O zaman defter nerede?" Peter sordu.

"FBI'ın ya da Rusların elinde olsaydı bilirdim."

"Nasıl?"

"Benim kendi kaynaklarım var. FBI Campbell'lara ait bir depoyu aradı ama hiçbir şey bulamadı."

"Sonra Diane Farr onu aldı," dedi

Peter. "İşte her şey buna işaret ediyor."

Rose Peter'a döndü. "Ama defter ondaysa Dimitri neden hâlâ onu arıyor?"

Greg ona cevap verdi. "Birlikte çalışıyorlar ama onun sadakati Rusya'ya. Hem Kremlin hem de Farr o kitabı kendi nedenleriyle istiyor. Sanırım onu Dimitri'ye söylemeden aldı. O defterin ne kadar güçlü olduğunu biliyor musun?"

Peter, "Bu, Rusların seçimlere hile karıştırdığının kanıtı," dedi. "Metro trenine çarptılar. Yirmi bir kişiyi öldürdüler."

Greg'in yüzüne gururlu bir gülümseme yayıldı. "İşte bu, Peter. Sen-"

"Yapma," dedi Peter. Duymak isteyeceği son şey, kendisinin doğal bir casus olduğuydu. Bu işe girerken sahip olduğu tek şey teoriler ve şüphelerdi, ama şimdi Greg'in tepkisine dayanarak bunun gerçek olduğunu biliyordu.

"Dimitri bunu Rusya için istiyor," dedi Greg. "Yani en üst düzeylerde ihanet kanıtı olanlar sadece onlar. Güdülerinde olan bir başkanları var."

"Ve Farr bunun yok edilmesini mi istiyor?" Rose sordu. "Rolünü örtbas etmek için mi?"

Başkanı korumak mı?"

"Muhtemelen," dedi Greg. "Ya da kendini korumak için bunu istiyor. Eğer Başkan'ı ya da olaya karışan başka birini suçlarsa, bu onun eline koz verebilir, suçu üstlenmemesini sağlayabilir."

Peter oyulmuş taşlara baktı. Bütün bunların bir kısmı onu hâlâ rahatsız ediyordu.

"Kaza yapan trendeydim. Neden beni soruşturmanın bir parçası olarak seçsinler ki?"

"Ne yaptığınızı size söylemediler mi?" "Evet. Sadece acil durum hattıyla ilgileniyordum."

Peter, Durum Odası'nda Farr'la yaptığı o tuhaf görüşmeyi düşündü. Sanki kimse daha istekli olmadığı için onu bu işe bulaştırmış gibi konuşmuştu ama şimdi anlıyordu: Herkes zaten ondan şüpheleniyordu.

Peter yumruğunun yan tarafını kırık bir granit parçasına vurdu. "Ben mükemmel bir günah keçisiydim. Babamın oğluydum."

"Eğer suçu üstlenecek birine ihtiyacı varsa," dedi Greg, "seni bir şekilde kazayla ilişkilendirebilir."

"Tanrım," dedi Peter. Otoparkta Brian'ın yüzündeki ifadeyi görmüştü. Farr onu şimdiden bir katil olarak göstermeye başlamıştı.

Ileana kulağa Rusça gibi gelen ama tam olarak Rusça olmayan bir dilde konuştu. Greg onu dinledi ve sözlerini bitirdiğinde onu uyardı: "İyi ama İngilizce konuşmaya devam edelim, tamam mı? Bu hiç yardımcı olmuyor."

Ileana muzip bir gülümsemeyle karşılık verdi, telefonunu kaldırdı ve taş sırasının en ucuna doğru yürüdü.

"Ukraynalı mıydı o?" Peter sordu.

"Belaruslu. Bir süredir Farr'a bakıyorduk, yaşam biçimlerine, olası saklanma yerlerine. Bu işe karışan herkesi inceliyorduk."

"Defteri nereye koyduğunu biliyor musun?"

"Hayır, ama öğrenebiliriz. Gel hadi."

Greg, Peter'ın kendisine güvenmesini sağlamak için her şeyi doğru yapmıştı ama Peter henüz onunla birlikte gitmeye hazır değildi. Düşünmeye, zaman kazanmaya ihtiyacı vardı. Elini taşların üzerine koydu ve bir oymaya daha yakından baktı.

Greg onun yanına geldi. "Bunlar ellili yıllarda Capitol'ün yenilenmesinden kalma. Onları buraya atmışlar."

"Sütunların arboretumda olduğunu sanıyordum." Çok güzel bir sergi vardı, bir tarlanın içine yerleştirilmiş on üç sütun, bir Yunan harabesi gibi.

"En iyileri. Kırık olanları parktaki birkaç noktaya atmışlar." Parmağını oyulmuş bir yaprağın üzerinde gezdirdi. "Bunlar 1820'lerde İngilizler Kongre Binası'nı yaktıktan sonra yeniden inşa ettiklerinde yaptırılmıştı. Farklı zamanlar, farklı müttefikler."

Peter konuyu kapattı. "Krysanova bunun için bir saat olduğunu söyledi."

"Bu gece," dedi Greg. "Başkan Vikhrov Kennedy Center'da olacak, Washington Balesi ve Mariinsky ile ortak bir yapım. Ama ondan önce Travers, Vikhrov'la oteli Hay-Adams'ta buluşacak. Kendisi Başkanlık Süiti'nde. Halka duyurulmayacak ve bir anlaşma yapacaklar."

"Peki Rusya defteri ne için koz olarak kullanıyor? Size başkanlığı teslim eden birine borcunuzu nasıl ödersiniz?"

Greg bir parmak eklemine yanağında gezdirdi ve hiçbir şey söylemedi.

"Travers ABD'yi uzak tutarken Rusya Avrupa'dan bir dilim mi koparıyor?" Peter sordu.

Greg gözlerini şüphe ve eğlence karışımı bir ifadeyle Peter'a dikti. "Hayal kırıklığına uğratmıyorsun. Bunu sana kim söyledi?"

"Bu benim işim," dedi Peter. Bu da bir başka tahminin doğrulanmasıydı.

Greg, "Doğruca gidip Baltık ülkelerini ele geçirebilirler," dedi. "Başlangıç olarak.

Rus birlikleri sınırda hazır bekliyor." "Öylece istila edemezler."

"Hayır ama bu ülkelerde, Estonya ve Letonya'da büyük bir etnik Rus nüfusu var. Bu tür şeyler için bir oyun kitabı var. Bir provokasyon. Rusya yanlısı bir siyasetçiye kurşun ya da bombayla suikast düzenlenir, Rusya da kendi halkını korumak için gizli birlikler gönderir, kukla bir lider yerleştirir."

Peter, "Ukrayna'da yaptıkları gibi ama daha cesurca," dedi. "Bu gece hareket edecekler mi?"

"Bunu söylemek imkansız. Ancak Vikhrov, tüm botoks ve halkla ilişkiler danışmanlarına rağmen, apartmanları havaya uçuran, kendi vatandaşlarını öldüren ve iktidarı sağlamlaştırmak için suçu teröristlere atan aynı adam. Her şey yerli yerinde. Anlaşmasını yaptıktan sonra şiddet her an başlayabilir. Sovyetler Birliği'nin kaybettiği her şeyi ve daha fazlasını geri istiyorlar. Büyük Rusya. Parça parça. Bu asırlık bir rüya. Bu yüzden bu geceyi görmene izin vermeyecekler, Peter. Kimsenin yollarına çıkmasına izin vermeyecekler. Sana yardım edebilirim. Gel hadi."

Ileana taş ocağının diğer tarafından yine Belarusça bağırdı.

Greg bağırarak karşılık verdi, sonra başını salladı. "Ona aldırmayın." "Ne dedi o?"

"Farr'ın son mali kayıtlarını, kitabı nerede sakladığını bulmamıza yardımcı olabilecek her şeyi elde etmeye çalışıyor."

Peter Greg'in saatini kontrol etti. "Zamanımız yok. Hemen peşinden gitmeliyiz."

Greg, "O zaman gidelim," dedi ve patikadan aşağı doğru işaret etti. Peter kenarda durdu ve vaftiz babasının önden gitmesi için elini uzattı. Diğer adama sırtını göstermeyecekti.

Patıkaya geri döndüler ve Greg sağa, Peter ve Rose'un geldiği yöne doğru döndü. Patika Connecticut Bulvarı ve Chevy Chase'e doğru tırmanıyordu.

Peter, "Arabam diğer tarafta," dedi.

"Polis onu arıyor. Sizin için icabına bakacağız."

Küçük iyilikler, diye düşündü Peter. *İşte böyle başlıyor.*

"Peki ya bıraktığım silah?" diye sordu.

Ileana cebini yokladı. Diğerleri ilerideki patıkada bekledi ve Rose Peter'a sabırsız bir bakış attı. Peter yoluna devam etti ve Rose'la birlikte diğer ikisinin arkasından gitti. Birkaç dakika sonra ormandan çıkıp bir ara sokağa girdiler ve köşede park etmiş siyah bir Chevy Tahoe'ya bindiler. Kısa bir yolculuktan sonra Wisconsin Caddesi'ndeki bir apartmanın yeraltı garajına girdiler.

Arabayı park edip asansöre binerek on ikinci kata çıktılar ve Greg onları koridorun sonundaki bir daireye götürdü. Peter'a uzun süreli kalınan bir oteli anımsattı: düzgün, genel mobilyalar, yavan sanat eserleri -peyzajlar ve sessiz çağdaş parçalar- ve fotoğraf ya da giysi gibi kişisel izlerden hiçbir parça yoktu. Bu da başka bir güvenli evdi ve Ileana kapıyı kapatıp arkasından kilitlediğinde, bir öncekinden daha güvenli olduğunu hissetti.

Greg bir dosya dolabının şifreli kilidini açarak, "Anton Novikoff benimle ilk temasa geçtiğinden beri bunun üzerinde çalışıyoruz," dedi.

"Diane Farr hakkında elimizde bunlar var." Greg bir yığın dosyayı mutfak masasının üzerine, açık bir dizüstü bilgisayarın yanına bıraktı.

Peter masanın üzerine eğildi ve onlara baktı. Bunlar arka plandaydı: mali kayıtlar, hareket kalıpları.

Greg, "Defter konusunda güvenmiş olabileceği kişileri ya da defteri saklıyor olabileceği yerleri arıyoruz," dedi.

"Evinde saklamadı mı?" Rose sordu.

"Gördüğümüz bakım seviyesi veya maruz kaldığı inceleme göz önüne alındığında pek olası değil."

"Ne zamandır ona odaklanmış durumdasın?" Peter söyledi. "Herkese bakıyorduk."

Peter ve Rose'un gözleri buluştu. Orada onlar hakkında da dosyalar var mıydı? "Bilinen ortakları?" Peter sordu.

"İşte." Greg bir dosyaya dokundu. Peter oturup dosyayı karıştırırken, Rose da onun yanına bir sandalye çekti. Bu tür özetlemeleri onlarca kez yapmıştı ama genellikle avı organize edenler ve Peter gibi G'lere görev verenler özel ajanlar olurdu.

"Bunu kullanabilir miyim?" Peter masanın üzerindeki dizüstü bilgisayarını göstererek sordu. "Elbette." Greg misafir hesabı için şifreyi tuşladı.

Peter, "Eğer o defteri öldürülmeye karşı bir sigorta olarak kullanmak istediye, kime güvenebileceğini bilmiyorum," dedi. "Çok değerli bir şey."

Greg, "Bunun yolları var ama ben de katılıyorum," dedi. "Sanırım kendisi sakladı." "Başka mülk var mı?"

"Onun adına değil, ama herhangi bir şirketi araştırdık . . ." Masanın etrafına bakındı, sonra Peter'a bir dosya uzattı. "İşte burada."

Greg ellerini masanın üzerine koydu. "Farr'la birlikte çalışıyorsun," dedi. "Onu bulmamıza yardımcı olabilecek bir şey gördün mü? Hawkins önceki gece ortadan kayboldu. Defteri o zaman almış olabileceğini düşünüyoruz."

O gece Peter'ın Rose'la birlikte Mayflower'da kaldığı geceydi. Ertesi sabahı düşündü: Farr'ın gözlerinin altındaki koyu halkaları, kahve tepsisini, koridorda yürürken telefonuna bakmasını. Her zaman izliyor, her ayrıntıyı sessizce kaydediyordu. Sahneyi zihninde tekrar oynattı. Elinde bir şey vardı. Greg'in umduğu da buydu, zorlamayla değil nezaketle ondan bilgi almak.

Vaftiz babası ona baktı ve gülümseyerek bekledi, ama Ileana biraz sonra elinde bir telefon ve yüzünde acil bir ifadeyle geldi. Sessizce Belarusça bir şeyler söyledi. Greg izin istedi ve sessizce konuşarak yatak odasına girdiler.

Peter dosyaları incelemeye başladı. Oyun buydu: Vaftiz babasının yardımına ihtiyacı vardı ama karşılığında kendinden vazgeçmeden Greg'den bir şeyler alabilir miydi?

"Ne arıyorsun?" Rose fısıltıyla Peter'a sordu. "Saklanma yerleri."

Peter banka hesaplarının, yatırımların ve şirket varlıklarının listesini taradı. Birkaç bariz aday vardı: bir kiralık kasa, bir depolama birimi, değerli eşyaların korunmasının sıklıkla teklif edildiği bir kuyumcuya yapılan ödemeler.

Onları Rose'a gösterdi.

Diane Farr dikkatli ve güvenilmez biriydi. Kitabı başka birine vereceğinden şüpheliydi. O gece ve ertesi sabah onu gördüğü anları tekrar oynattı. Bir şeyler olmuştu. Bir şey onu sarsmıştı. Otele o kadar erken gelmişti ki, bir bankaya ya da kuyumcuya gitmiş olabileceğinden şüpheliydi.

Taşınmaza, sahip olduğu ve kimsenin görmeden erişebileceği bir şeye geçti. Bu daha mantıklıydı. Apartman dairesi vardı ama o da çok açıktı.

Greg her şeyin kaydını çıkarmıştı. Peter, Brook Lane adlı bir aile vakfının görünüşünü beğenmişti. Kuruluş belgelerinin ekinde, başkentin kuzeybatısında Potomac'ın dik tepelerinden aşağı sarkan varlıklı bir bölgesi olan Palisades'teki bir mülkün vergi belgeleri ve yeniden finansman anlaşmaları vardı.

"Aile güvencesi," dedi Rose'a ve çarşafı ona doğru çevirdi. "Evi davalardan ve iflaslardan korumak için iyi bir yol. Bunların çoğunu bulmak zor olurdu ve kimsenin bu mali kayıtlara erişimi olmamalı."

Rose bilgisayarı kendine doğru çekti ve tarayıcıda özel bir sekme açtı, ardından adresi girdi. Adresi Google Haritalar'da buldu ve Sokak Görünümü'ne gitti: ağaçlar tarafından yarısı gizlenmiş, harap bir köşktü.

"Onun mu?"

"Teknik olarak değil," dedi Peter. "Ellen Farr adında birinin vasisi. Asıl sahibi Graeme Farr'mış. Vergiler tam bir karmaşa. Muhtemelen bu yüzden boş. Her şey bağlanmış."

"Pek güvenli görünmüyor."

Peter resmin üzerindeki zaman damgasını kontrol etti ve izinlerin kopyalarını karıştırdı. "Bu üç yıllık. Tamamen yeniden yapılmış."

Rose bilgisayara bir şeyler yazıyordu. Ekranı Peter'a çevirdi.

"Büyükbabasının. Bak." Peter onun parmağını sayfaya kadar takip etti. Graeme Farr Christie's'de yöneticiydi, müzayede evinin Washington temsilcisiydi. Antika silahlar ve saatlerle ilgileniyordu.

"Evin bir kasası ya da kasası yok muydu?" Rose fısıldadı.

Peter başını salladı. "Davenport Kahvesi'ne bak."

"O da ne?"

"Farr'ın o sabah kahveleri getirdiği yer." "Nereden biliyorsun?"

"Kupanın üzerindeki logo."

Ona harita üzerinde bir kahve dükkânı gösterdi. Palisades'teki evden üç çeyrek mil uzaktaydı.

"Nasıl hatırladın?"

"Bu sadece antrenman. Bu benim işimdi. Her ayrıntıya takılıyorsun." Rose yere baktı, sonra ona döndü.

"O sabah Farr'ı gördüğümde bir şey hissettim," dedi. "Çok hafif bir kokuydu, belki vernik ya da boya. Tırnaklarını yeniden yaptırmış olabileceğini düşündüm."

"Ya da yeni restore edilmiş bir eve gitmiştir."

Greg yatak odasından çıkarken Rose başını salladı ve kaskatı kesildi. "Her şey yolunda mı?" diye sordu, sonra bir yığın kâğıda baktı.

"Elbette." Peter web tarayıcısında daha fazla sekme açtı ve Farr'ın defteri saklıyor olabileceği diğer tüm adaylara bakmaya başladı. Greg'in tarayıcı geçmişine hâlâ erişebilmesi ihtimaline karşı izlerini mümkün olduğunca örtmek istiyordu.

Greg yaklaştı ve Peter'ın yanında durdu. Elini Peter'ın omzuna koydu.

"Bir şey mi buldun?"

Peter kâğıtları karıştırdı. "Söylemesi zor. Bu harika bir bilgi. Burada onu koyabileceği pek çok yer var."

"Eskiden insanları takip ederdin," dedi Greg. "Nerede olduğunu düşünüyorsun?" "Herhangi biri olabilir."

Peter Greg'in kılıfındaki tabancasına baktı. Ileana onun bir metre gerisinde duruyordu, ellerini gevşek bir şekilde önünde, belinde tutuyordu, silahını kolayca çekebilirdi.

Greg sıırttı. "Sende bir şey var, değil mi?"

Peter uzun, ölçülü bir nefes aldı ve kâğıtları inceledi, belki de Greg'i yoldan çıkararak bu işten nasıl sıyrılabileceğini düşünüyordu.

Greg elini Peter'ın omzundan çekerken, "Sorun değil," dedi. "Bana söylemek istemiyorsun."

Masanın etrafında bir tur attı ve Peter ile Rose'a baktı. "Bir kasa var-" diye söze başladı Peter.

"Peter, dinle. Bilgi almak için seni haraca bağlamaya çalışmıyorum. Kitabı almak için de seni kullanmayacağım. Bana yardım için geldin. Ben de sana verdim. Sende bir şey var, harika. Sana yardım etmek istiyorum ama bana güvenmiyorsan anlarım. Ne yapabileceğimi söyle, ben de yolundan çekileyim."

"Bunu neden yapasın ki?"

"Ben hâlâ senin vaftiz babanım, Peter. Buradan sağ salım çıktığını görmek istiyorum. Başkentteki hemen hemen her kolluk kuvveti peşinde: DC polisleri, FBI, Gizli Servis. Ama asıl endişelenmen gerekenler Ruslar. Kafa derini istiyorlar. Sana yardım etmeme izin ver."

İyilikle öldürmek. Farr'ın yaptığı da buydu, Başkan'ın yaptığı da. Peter kimseye güvenmiyordu. Bir planı vardı, ya da bir planın ana hatları. Bu, kendisini en çok öldürmek isteyen insanların önüne atmak anlamına geliyordu. Onların ihanetini onlara karşı kullanmak demekti.

"Gitmemize izin verecek misin?" diye sordu.

"İhtiyacınız olan buysa."

Peter arkasına yaslandı. "Arabalara ihtiyacımız var, iki tane, silahımı ve telefonlarımızı geri almalıyız."

"Sorun değil," dedi Greg ve Ileana'ya başıyla işaret etti. "Ve ona temiz bir silah getir, SIG."

Ileana onlara kontrollü telefonlarını verdi, sonra kilitli bir dolaba doğru ilerledi ve çevirerek açtı. Bir rafta düzgünce istiflenmiş yarım düzine plastik saklama kutusu vardı. Küçük bir poligon çantası çıkardı, fermuarını açtı ve kılıflı bir SIG tabancası çıkardı, modern polimer bir versiyondu ve horozu yoktu. Silahı dört şarjörle birlikte Greg'e uzattı. O da onları Peter'ın yanındaki masanın üzerine koydu.

"Peter, öldürerek bundan kurtulamazsın."

"Bu bir önlem."

Greg raflara gitti ve bir akıllı telefonla geri geldi. Ekrandaki bir şeyi kontrol etti, sonra da uzattı.

"Blackphone," dedi Greg. "Hiç kullandın mı?"

Peter başıyla onayladı. "Onları birkaç kez kanıt olarak kullandık." Sıfırdan şifreli ve izlenemez olacak şekilde inşa edilmişlerdi.

"Bir Şeye ihtiyaçın olursa, bana güvenli bir Şekilde ulaşmak için bunu kullanabilirsin. İletişim bilgilerim ve açık anahtarım zaten orada."

Greg cüzdanını açtı ve altı yüz dolar kadar küçük bir banknot destesini saydıktan sonra Peter'a uzattı. Peter tereddüt etti. Satın alınıyormuŐ gibi hissetti.

Rose parayı aldı ve cebine koydu. "Teşekkür ederim."

Peter tabancayı çıkardı ve parmaklarındaki titremeyi belli etmemeye çalışarak hızlı bir fonksiyon kontrolü yaptı.

Greg silahını yeniden kılıfına sokarken onu inceledi. "Onların peşinden tek başına gitme Peter. Kızgın olduğunu biliyorum ama dikkatli olmalısın."

Peter silahı beline yerleştirdi. "Peki karşılığında ne istiyorsun?"

"Hiçbir Şey," dedi Greg.

"Hiçbir Şey için bir Şey mi?"

"Evet. Sen ailedensin."

Bir bedeli olacaktı, Peter bunu biliyordu. "Babamı bu yola böyle mi soktun?"

Greg'in ağzı gerildi. "Öyle değil, Peter. Bırak sana yardım edeyim. Nereye gidiyorsun?"

"Tüm bunlar için minnettarım ama geri kalanını kendim yaparım."

"Bu büyük bir iş. Yardıma ihtiyaçın olacak. Bana ihtiyaçın olursa" - Greg parmağıyla siyah telefona dokundu- "ara. Ben oradayım."

Peter onu aldı ve cebine koydu. "Yani bu kadar mı?" Greg sordu.

"İŞte bu kadar."

Greg başını eğdi ve Ileana dolabı kapatıp kilitledi.

Peter asansöre doğru yürüdü ve hep birlikte aşağı indiler. Siyah Tahoe uzak duvara park edilmişti ve yaklaştıklarında Ileana'nın az önce kilidini açtığı Volkswagen Jetta'nın ışıkları yandı. Anahtarlar parmaklarından sarkıyordu ve Peter Rose'a işaret etti. Ileana anahtarları Rose'a fırlattı, o da Jetta'ya doğru yürüdü ve sürücü kapısını açtı.

Peter'ın Rose'la sonraki adımları gözden geçirmesi gerekiyordu ama burada değil. Dönerken, sessizce arkasından gelen Ileana'ya neredeyse çarpıyordu. "Bu kızını sevdim. Bütün bunlar ona çok doğal geliyor."

Gülümsedi. "Tıpkı

Bunu yıllardır yapıyor."

Tahoe'nun anahtarını Peter'ın avucuna koydu, parmakları Peter'ın teninde yavaşça gezindi ve uzaklaştı.

Greg Jetta'nın kapısının yanında Rose'la konuşuyordu, ona doğru eğilmişti ama sonra Peter'ın yanına geldi.

"Bundan emin misin?" diye sordu Peter'a.

"Öyleyim," dedi Peter, sonra bir an düşündü. "FBI için çalışmamam konusunda beni hep uyarırdın. Senin için geleceğimden mi korkuyordun? Kim olduğunu öğrenmemden mi?"

"Hayır. Başaracağından endişelendim. Seni bu işe bulaştırmak istemedim."

"Bu kadarı da fazla," dedi Peter. Greg'in yanından geçerken parmak eklemleriyle omzuna hafifçe vurdu. "Bunun için teşekkürler."

"Ne zaman istersen."

Peter, Rose'la Jetta'nın yanında buluştu. "Ne yapıyoruz biz?" Rose sordu.

"Beni buradan takip edin. Konuşabileceğimiz bir yere çekeceğim."

"Elbette."

Kız arabaya bindi ve Peter Tahoe'ya dönüp arabayı çalıştırdı.

PETER garajdan çıkar çıkmaz Greg'in yerini takip edebilme ihtimaline karşı Blackphone'un pilini çıkardı. Arabayı kuzeye Tenleytown'a doğru sürdü, dikiz aynasından Rose'un Jetta'sının arkasında kuyruk aradı ve onu Fort Reno Park'ın otoparkına götürdü.

Başkent'in en yüksek noktası olan bu yer, aynı zamanda Bölge'de gerçekleşen tek İç Savaş muharebesinin de yapıldığı yerdı. Bir kale ve kumtaşı kale yüksek çitlerin arkasında duruyordu, kırmızı tuğlalı mazgallı kuleleri beyzbol sahalarının ve alçak apartmanların üzerinde garip bir şekilde yükseliyordu.

Rose arabasını onunkinin yanında, sürücü camından sürücü camına doğru bir daire çizerek şekilde çekti.

Peter gülmekten kendini alamadı.

"Ne?"

"Bu bir polis hareketi. Boşluğa çek."

Peter, Greg'in arabalara GPS takip cihazı takmadığından emin olmak zorundaydı. Greg, Peter ve Rose'un söylediklerinden daha fazlasını bildiklerini anlamıştı. Belki de kendisini deftere götüreceklerini umarak onları takip etmek için gitmelerine izin vermişti.

Peter gözetleme işinde çalışırken bir sürü işaret yerleştirmişti. İki arabayı da taraması on beş dakikasını aldı. Temizlerdi. Halıyı Jetta'nın bagajındaki yedek lastiğin üzerine kaydırıldı.

"Göze batmamalısın," dedi.

"Olmaz. Planın nedir?"

"Palisades'teki o eve gidiyorum."

Rose parkın etrafına bakındı. "Sence Greg defteri kendisi için almaya çalışır mı?"

"Evet. Bu çok kolay oldu. Ama bizi takip edip etmediğini anlayabilmeliyim."

"Samimi görünüyordu." "O profesyonel bir yalancı."

"O zaman neden bunu tek başına yapmana izin verdi?" Peter ağaçların rüzgârda eğilmesini izledi.

"Çünkü beni dönüştürmek istiyor. Bana sahip olmak istiyor. Bunu yavaşça yapmalısın, o kadar yavaş ki kurban neler olduğunu görmesin. Beni zorlayamayacağını biliyor-"

"Ama belki seni baştan çıkarabilir?"

"Doğru. Bununla başa çıkamayacağımızı, yardım için ona gitmemiz gerektiğini düşünüyor."

"Yapabilir miyiz?"

"Göreceğiz."

"Ne yapabilirim ki?"

"Beyaz Saray'ın yakınına park etmeni ve Farr'a göz kulak olmanı istiyorum. Sanırım onu tepki vermeye, bizi deftere götürmeye zorlamanın bir yolu var. Hareket ederse onu takip etmeye çalışmanı istiyorum. Mavi bir Audi A6 kullanıyor. Beyaz Saray'ın çitlerinin içine park eden tek araç o olacak. Onu takip etmeye çalışın, nereye gittiğine bakın. Eğer buraya geliyorsa, muhtemelen Georgetown'a doğru gidecektir. Bak bakalım yalnız mı gidiyor, yoksa yanında başka insanlar ve arabalar da var mı? Sanırım tek başına olacak. Başka kime güvenir bilmiyorum. Ama bu her şeyi belirleyecektir."

"Onun peşinden mi gidiyorsun?"

Peter cebinden Tahoe'nun anahtarını çıkararak, "Öyleyim," dedi.

Ona ne olduğu umurunda değildi. Daha önce korku hissetmişti, midesi bulanıyordu ama şimdi ne yapması gerektiğini biliyordu ve bu korku başka bir şeye dönüşmüştü. Bu, sahadaki en iyi günleri gibi odaklanmış bir yüksekti ve kendisini karanlığa çekerken bunun tadını çıkarırken buldu.

"Ama defter oradaysa," dedi Rose. "Kilitli olmalı." "Farr beni içeri alacak."

"Hangi dünyada bunu yapar ki?"

Peter sokağı taradı ve Rose'a döndü. "Eğer çoktan çaldığımı düşünüyorsa."

KIRK BEŞ DAKİKA SONRA Peter Tahoe'yu park etti, yolcu koltuğundan bir balta ve bir sırt çantası aldı ve sessiz sokağa adım attı.

Ölü yapraklar kaldırıma yığılmıştı. Orman Potomac'a doğru eğimliydi. Burası Palisades'ti ve Farr'ın büyükbabasının evi sokağın hemen aşağısındaydı.

Tenleytown'dan çıkarken küçük bir hırdavatçıda durmuştu. Burası, eşyaların üzerinde fiyatları keçeli kalemle yazılmış bir anne dükkânıydı. Tıka basa dolu reyonlara bakarken, ihtiyacı olan şeyi şehir içindeki bir dükkânda bulup bulamayacağını bilmiyordu ama işte oradaydı: dışbudak saplı otuz altı inçlik bir balta.

G olarak çalıştığı süre boyunca, iş yerinde iz bırakmayan bazı akıllı hırsızlar görmüştü. Bir ekip, test sürüşünden sonra bir arabanın anahtarını sahte bir anahtarla değiştiriyor, gece bayiye dönüyor ve bu kadar kolay bir şekilde uzaklaşıyordu.

Bunun için Peter kolay olanı istemedi. Gizlice girmek istemedi. Zorla girmek istiyordu, olabildiğince büyük, acımasız ve yıkıcı. Bu kumarın bütün amacı görünmekti.

Evin arka tarafına doğru ilerlerken baltayı bıçağın altında tuttu.

Yüksek sivri çatılı Federal tarzdaydı, o kadar mükemmeldi ki içinde kimsenin yaşamadığı anlaşılıyordu. Pencerelerde perde yoktu, arkadaki muslukta hortum yoktu, arka kapıda paspas yoktu.

Adrenalin vücudunu harekete geçirdi. Arka kapıya doğru ilerlerken kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu.

Yemek alanının karşısındaki pencereden kablosuz bir kamera görebiliyordu. Bu iyi bir şeydi. Görünürde başka güvenlik yoktu ve eğer

bir alarm olduğunu yakında öğrenecekti. Bırak gelsinler.

Baltanın parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verdi ve arka basamakları tırmanırken sapının ucundan yakaladı. İki eliyle kül sapını sıkıca kavradı ve geriye, başının üzerine doğru çekti, sonra ağır bıçağı ileri doğru savurdu. Çelik havada tısladı.

Ömrünün yarısını saklayarak geçirdiği öfkesini çağırdı, Farr'a ve diğer katillere karşı duyduğu öfkenin içinden akmasına izin verdi, tüm gücüyle çekti.

Peter'ın onların kurallarıyla işi bitmişti. Bu kadar izci saçmalığı yeter.

Balta kapıya istediği yerden, pirinç kolun hemen üstünden girdi ve darbe vücudunu sarstı. Kilit yüzünü ve belki de sürgü silindirini tek seferde çıkarmayı umuyordu. Ama kapı paneller boyunca yarıldı ve baltayla birlikte çarpma plakasını ve çerçevenin yirmi dört inçlik kısmını söktü.

Bir kahvaltı alanına girdi. Kamera tam karşısındaydı. Ona doğru yürüdü ve sonra fuayeye geçti. Havada bir şantiye kokusu asılıydı - boya ve parke cılası - ve ayak sesleri çıplak duvarlarda yankılanıyordu.

Bu ön odada, ön kapıya doğrultulmuş bir kamera daha vardı. Baltayı kablosuna vurdu. Bıçak kabloların arasından kaydı ve tabanındaki yeşil LED söndü.

Ön kapıda, açıldığı takdirde alarmı tetikleyecek manyetik anahtarlar vardı. Alarm paneli de burada, eve gelen biri için kolay erişilebilir bir yerde olmalıydı ama duvarda hiçbir şey yoktu. Dolabın kapısını açtı. Panel solundaydı ve çalışıyordu, istediği de buydu.

Kameralar ayrı bir sistem gibi görünüyordu. Bunlar IP kameralardı, kablosuz olarak internete bağlanmışlardı, böylece akıllı telefon ya da bilgisayar bağlantısı olan biri her yerden giriş yapıp bunları görüntüleyebilirdi. Farr şu anda izliyor olabilirdi. Panel defalarca delici bir bip sesi çıkardı ama Peter bunu duymazdan geldi.

Polis konusunda endişelenmiyordu. Sistem bir merkeze bağlı olsa bile, önce ev sahibini arayacaklardı ve Peter, Farr'ın sırlarını burada saklıyorsa mümkün olduğunca az kişinin olaya dahil olmasını isteyeceğini varsayıyordu. Polis gelse bile en hızlı müdahale beş dakika sürerdi ve bu da yeterli bir süreydi.

Evin boş olması aramayı kolaylaştırdı. Fuayenin etrafında büyük bir spiral şeklinde kıvrılan basamakları tırmandı ve en üstteki odaya geçti,

üçüncü katta. Solunda bir kütüphane vardı, belki de bir ofis. Kasa orada olabilirdi. Koridorun sonunda açık bir kapı ana süite açılıyordu: sağda oturma alanı olan bir yatak odası.

Bir başka kamera da odanın yan tarafına bakan bir pencere kenarında duruyordu. Bu garip bir konumdu. Yaklaştığında, kameranın ana süitteki gömme dolaba doğrultulmuş olduğunu gördü. Onu bulmuştu.

Peter içeri girdi. On metreye on beş metre ebatlarında, boy aynaları, gömme rafları ve çekmeceleri olan bir giyinme odasıydı. Sağında, odayla uyumlu olacak şekilde bej rengine boyanmış, ortasında bir kasa kadranı ve kolu bulunan bir kasa kapısı vardı.

Çantasını yanına bıraktı, sonra yatak odasındaki kameraya doğru yürüdü. Baltayı hafifçe sallayarak onu parçalara ayırdı ve Peter, Farr'ın göreceği son şeyin onun sırrının üzerinde durması olduğunu biliyordu.

Robot çeviricisi ya da yüksek güçlü matkabı yoktu. Dünyadaki tüm zamana sahip olsa bile bir kasayı kıramazdı. Baltayı elinde tutarak kadranın sert plastiğini kesti ve üzerinde manipülasyon izleri bıraktı. Sonra baltayı çevirdi ve sapını kasanın yanındaki sıvanın içine sokarak menteşelerin yanında ve kadranla kolun tam ortasında delikler açtı.

Memnun bir şekilde geri çekildi, sonra çantasını omuzladı, baltayı aldı ve dışarı çıktı. Alarm çaldı ve evi doldurdu.

Zemin katta, Peter arka kapının hemen dışında durdu ve son kameraya baktı. Orada olduğunu biliyordu. Onu olduğu gibi bırakmıştı, çünkü görünmek ve ayrılırken görünmek istiyordu.

İşini yapmıştı ve ona bıraktığı son görüntü, kameraya doğru savrulan baltasıydı. Gövde paramparça oldu ve parke zemine plastik yağdı.

Baltayı kalçasına yakın tutarak kırdığı arka kapıdan çıktı. Arabaya doğru yürüdü ve baltayı arkada yere koydu.

Bütün içgüdüleri ona kaçmasını söylüyordu. Polis yakında burada olabilirdi, Farr'ın katilleri de, belki Greg ve Ileana da, her ne kadar onlardan kaçmak ve kuyruklarını kontrol etmek için elinden geleni yapmış olsa da. Yine de onu sırtından bıçaklamanın ve defteri kendilerine almanın bir yolunu bulabilirlerdi.

Burada kalmak delilikti, bu yüzden bunu yapması gerekiyordu, fırtınanın ortasında, herkesin onu bulmayı bekleyeceği son yerde kalmak için.

Arka bahçenin kenarındaki ormana doğru yürüdü. Sokağın hem gelişini hem de gidişini rahatça görebiliyordu ve kaçması gerekirse arabasına otuz saniyelik bir koşuyla ulaşabilirdi.

En önemlisi, burada saklanmak eve giren herhangi birinin arkasından görünmeden çıkmak için en iyi şansıydı.

Eli silaha doğru kaydı. Öfke göğsünde güçlü bir likör gibi yanıyordu. Artık neler yapabileceğini, orada ne kadar ileri gidebileceğini bilmiyordu. Dışarı çıkıp çıkamayacağını da bilmiyordu ama artık bunun bir önemi yoktu.

Sırrı saklamak için daha fazla insan ölmeden önce kanıtı ele geçirmesi gerekiyordu.

Farr ve diğer hainlerin ABD'yi satmasını engellemesi gerekiyordu.

Beş derin nefes nabzını hafifçe düşürdü. Avuçlarını kurulamak için ellerini bacaklarının kenarlarında gezdirdi, sonra kontrollü telefonlardan birini alıp Rose'u aradı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet, sen?"

"Ben iyiyim," dedi. "Şu anda otoparkı izliyorum. Arabası orada."

"Hareket ettiğini görürseniz beni arayın ve onunla birlikte giden başka bir araba olup olmadığını öğrenmeye çalışın."

"Ve takip et?"

"Sekiz araba geride kalın. Elinizden geleni yapın. Ama yaklaşmayın ve sıra dışı bir şey görürseniz geri çekilin. Sadece bu tarafa gelip gelmediğini ve koruması olup olmadığını bilmek istiyorum. Ve Rose, lütfen bu evin yakınına gelme."

Rose adresi almıştı ve temel bilgileri zaten öğrenmişlerdi. Nereye gidebileceğini bildiğiniz birini takip etmek çok daha güvenliydi.

"Peki ya korumanız?"

Kemerinden sarkan silahın ağırlığını hissetti. "Ben iyiyim."

"Tamam. Bekle. Arabası hareket ediyor. Seni sonra ararım." "Dikkatli ol."

"Yapacağım."

Peter telefonunu cebine koydu ve gölgelerin arasında durdu. Caddede bir araba uğultuyla ilerliyordu. Dikkati ona yöneldi. Her hışırtı ve rüzgâr nefesi onu geriye itiyordu.

Rose'dan gelen telefon on dakika sonra geldi.

"MacArthur'dan sana doğru geliyor." "Güzel.

Yalnız mısın?"

"Anladığım kadarıyla."

"Başka bir yere giderse bana haber verin ve eve çok yaklaşmayın. Eğer doğrudan buraya gelirse, MacArthur'da, mahallenin girişinde durmanı istiyorum. Ona destek olanlara karşı gözünüzü dört açın. Bu uzun sürmez."

"Orada olmak istiyorum."

"Böylesi daha iyi. Birimizin geride kalması daha iyi."

"Ama . . ."

"Lütfen, Rose."

Hikayeyi anlatmak için yaşaması gerekiyordu.

Yaşaması gerekiyordu. "Rose?"

"Tamam. İyi şanslar."

"Teşekkürler."

Elini silahının kabzasına dayadı. Farr geliyordu.

FARR'IN AUDI'Sİ sokaktan aşağı yuvarlandı ve evin önüne yakın bir yere park etti. Bir dakika sonra yan kapıdan geçti ve arka bahçeye giden yolu takip etti.

Pencereleri taradı ve Peter onun da bir tabanca taşıdığını, çekip hazır tuttuğunu gördü. Yüksek ve kendinden emin bir tutuşu vardı, parmakları kabza boyunca uzanıyordu. Ne yaptığını biliyordu. Ağaç çizgisi boyunca baktı, doğrudan adamın bir çınar ağacının altında yarı gizli durduğu yere baktı. Soyulmuş ağaç kabuğuna bastırdı.

Rüzgâr evin arka kapısını yakaladı ve çarparak kapattı. Sessiz öğleden sonra ortasında bir gök gürültüsü gibi ses çıkardı. Kilidi ve mandalı yok etmişti ve kapı serbestçe sallanıyordu.

Farr döndü, şimdi sırtı ona dönüktü. Tabancayı kapıya doğrulttu. Arka kapıya yaklaşırken gevşedi ve silahını indirdi, sonra içeri adım attı.

Peter silahını çekti ve emniyetinin kapalı olduğunu iki kez kontrol ettikten sonra ağaçların arasından eve doğru süzüldü. Kadının nereye gittiğini biliyordu ve yüksek pencereler güvertede bir görüş açısı sunacaktı. Görünmeden kapıya varmak için fazla zamanı yoktu.

Çitlere doğru ilerledi, güverteden on iki metre uzaklaşana kadar hızlı bir yürüyüşle ilerledi ve sonra arka kapıya doğru açık bir koşudan başka seçeneği kalmadı.

Arka kapının yanındaki duvara yaslandı. Rüzgâr kapıyı on santim açık bırakmıştı. Son bir derin nefes aldıktan sonra kapıyı omuzlayarak açtı ve içeri girdi, tabancasını takip ederek zemin katı taradı.

Ondan bir iz yoktu. Ayaklarının ucuna basarak merdivenlere doğru ilerledi. Dışarıdaki tedirgin bekleyişten sonra, şimdi garip bir heyecan

onu ele geçirdi. Ne olacaksa olacaktı. En azından devam edebilir, damarlarında dolaşan manik enerjiye kendini bırakabilir ve hareket edebilirdi.

Bir kasayı açmak ne kadar sürer? Hırsızlığın gerçekleşmediğini fark etmesi ne kadar sürer? Şimdi gerçekleşmek üzere olduğunu?

Üçüncü kata ulaştı: koridor temizdi, sonra ana süitin içinden yumuşak bir ses duydu: *klik-vırr, klik-vırr*. Kadranı çeviriyordu. Meşguldü ve iki eli de bir saniye içinde dolacaktı.

Işığı kontrol etti: odanın içinden geliyordu. Kapı aralığına adım atarsa ne bir gölge ne de bir ipucu olacaktı. Açık kapı çerçevesinden geçti ve onu gömme dolapta diz çökmüş, kasa kadranına bakarken ve titreyen parmaklarıyla son numaraya yaklaşırken gördü.

Silahı kılıfındaydı. Sol eliyle kasanın kolunu kavradı ve sürgüleri geri çekti. Ağır kapı menteşelerden gelen hafif bir iniltiyle açıldı. Peter bu gürültüden ve onun dikkatinin dağılmasından yararlanarak içeriye giriş mesafesini kapattı.

Kadın kasanın içine adımını attığında, adam dolabın hemen dışında durdu. Kadının nefesini bıraktığını duyabiliyordu: rahat bir iç çekiş. Mücevher raflarından birinin üstünde kırmızı bir defter duruyordu. Kadın onu kaptı. Peter yaklaştı ve tabancasını kaldırdı. Farr dondu kaldı.

"Yapma," dedi Peter. "Eller yana."

Defteri sol elinde tutarken, sağ eli kalçasından aşağıya, silahından sekiz santim uzağa sarkıyordu.

"Peter? İsa adına ne yapıyorsun?"

"Dalga geçmiyorum, Diane. Ellerini uzat." Yavaşça ona doğru döndü.

"Kafan karışık. Boyundan büyük işlere kalkışıyorsun. Bu bir hata. Onu yere bırak ve konuşalım."

"Eller."

"Biri seni kullanıyor, Peter. Kiminle konuşuyordun? İnsanlar kendi kurallarını koymaya başladığında ne olduğunu biliyorsun."

Bunu biliyordu. Bunu yaşamıştı. Umurunda değildi. Gözleri açık bir şekilde bu işin içindeydi. "Bu sen değilsin, Peter. Kız mı?"

Ona doğru adım attı. Şimdi daha kendinden emin görünüyordu, sanki ilk şoku atlatmış gibiydi, sanki onun her zaman olduğu gibi itaatkâr bir ast olacağını biliyordu. Aralarındaki mesafe, yüzü ile silah arasındaki mesafe kapandı ve eli kılıfına doğru ilerledi.

Peter hafifçe döndü ve sol elini ona doğru kaldırdı. Onunla SIG'i arasına boşluk bıraktı, göğsüne yakın bir yerde tuttu.

"Dur."

Bir adım daha. Artık cüretkârdı, Peter'ın onu öldürmeyeceğinden, öldüremeyeceğinden emin bir şekilde meseleyi zorluyordu. Peter geri çekildi, o da sakinleştirici bir hareketle defteri tutan elini ona doğru kaldırdı. Onun geri çekildiğini görmüştü ve bundan faydalanacaktı.

"Beni zorlama, Diane."

Parmağı çerçeveden tetiğe kaydı ve eli silahının kabzasına gitti.

Dokuz milimetrelik bir merminin çatırtısı havayı ikiye böldü.

PETER'in eli silahının üzerinde sabitti. Hareket etmemişti. Ateş etmemişti. Farr şok olmuş bir halde geri çekildi ve kollarını yana açtı.

Rose onun arkasındaki yatak odasında duruyordu, başka bir SIG çekilmiş ve doğrudan Farr'ın kafasına nişan alınmıştı. Namludan bir tutam duman çıktı. Rose'un ön kollarındaki kaslar göze çarpıyordu. Silahı sıkıca kavriyordu ve parmaklarında hafif bir titreme vardı.

Aralarındaki zeminde bir sıva tozu tabakası vardı. Rose bir uyarı olarak ateş etmişti ama bir sonraki atışı doğru hizadaydı.

Sadece gerginlikten dolayı tekrar ateş edebilirdi ama Peter'ın ilk önceliği Farr'dı. Silah sesinin şaşkınlığı onu savurmuştu ve Peter ona doğru koşarak elini kılıfından çekti, sonra da silahı kaptığı gibi Kydex kılıfından usulca çıkardı.

Rose'un ateş hattının dışında, parkenin üzerinde geriye doğru döndü. Farr'ın silahının emniyetini açtı ve kemerinin arkasına soktu.

Deferi Farr'ın elinden aldı, sonra bir adım geri çekilerek dolabın girişinde durdu.

"Rose. Onu yakaladım. Şimdi parmağını tetikten çekebilirsin. Silahın yanına koy."

Arkasına baktı. Kollarındaki kaslar gerildi. İstemededen bile ateş edebilirdi.

"Onları o öldürdü," dedi Rose, sesi tuhaf, duygusuz bir monotonlukta. "Defer bende Rose. Biz kazandık. Sadece buradan çıkmamız gerekiyor."

"Onları öldürdü."

"Rose. Bunu yapmanın doğru bir yolu var. Onlara istediklerini verme." Farr'a baktı.

"Bana doğruyu söyle," dedi Rose. "Bunu neden yaptın?"

"İkiniz de dengesizsiniz. Hepimizi öldürtmeden önce onu yere bırak."

Rose'un dudakları düz bir çizgi halinde gerildi.

"Rose," dedi Peter.

Elleri bir paçavrayı sıkar gibi kabzanın üzerine kapandı. Sokakta motorlar çalıştı.

Farr gülümsedi.

Peter bir anda anladı: bir ilmiğin içindeydiler. "Buradan siktir olup gitmeliyiz."

Rose'un gözleri silahın ön tarafından Peter'a kaydı: kararsız bir bakış.

"Artık hainsiniz," dedi Farr. "Bundan kurtulmanın tek yolu benden geçiyor. Bir anlaşma yapmanız gerekiyor." Defteri işaret etti.

Rose silahını indirdi ve onu yutmaya hazır görünen Farr'a doğru üç adım attı.

"Şansımızı deneyeceğiz," dedi Rose. Elini şaşırtıcı bir hızla uzatıp Farr'ı itti. Farr tökezleyerek kasaya girdi ve destek almak için kolunu geriye attı. Rose kapıyı çekerek kapattı ve kolu fırlattı.

Farr kapıya vurup çılgılık atarken Rose elini kasanın kadrana koydu, sonra onay için Peter'a baktı. Peter başını salladı ve Rose çevirdi.

Birileri Farr'ı aramaya gelebilirdi ve o da onlara şifreyi söyleyebilirdi ama bu zaman kazandıracaktı. Peter başını kapıya doğru eğdi ve merdivenlerden aşağı koşarken silahını çıkararak önden gitti.

Bir SUV yayları üzerinde sallanarak evin önünde durdu ve Peter ile Rose arka kapıya doğru koşmaya başladılar. Peter kapıyı açtı ve verandadan yan bahçedeki çitlere doğru koştu: ağaçlara varana kadar iyi bir siperdi. Sağ taraftaki tepenin üzerinden siren sesleri geliyordu: Polis ya da FBI. Rose ve Peter ormanın içinden Peter'ın arabasına doğru koşmaya başladılar.

Sokakta görebileceği kimse yoktu ama sirenler çoğaldı ve yaklaştı. Peter şoför kapısını açıp kendini koltuğa attı, Rose da yolcu koltuğuna oturdu. Peter defteri ona uzattı.

İçgüdüğü gaza basmaktı ama arabayı saatte otuz beş mile kadar çıkardı, sonra Rose arkalarındaki yolu izlerken sabit tuttu. Dikkat çekmek istemiyordu.

Rose arka koltuğa baktı. "Baltaya ne oldu?"

"Uzun hikâye," dedi. İleride polis flaşörlerini gördü ve mahalleden çıkmak için açık bir yol arayarak döndü. "Silahı nereden buldun?"

"Greg bunu bana arabaları aldığımızda verdi, ne olur ne olmaz diye."

Peter bir dur işaretiyle yanaştı ve yan sokakta siyah bir BMW M5'in saatte elli mil hızla yanlarından geçip gittiğini gördü.

Yolcunun kesilmiş sakalı ve siyah boncuk gözleri vardı. Bu polis değildi. Peter yere bakınca Rose'un defteri kucağında tuttuğunu ve cep telefonlarından biriyle fotoğraf çektiğini gördü.

"Bunları kendime gönderiyorum, böylece ne olursa olsun elimizde bir kayıt olacak."

Peter bir köşeyi döndü ve sonra ileride, gitmeyi planladığı park yolunun girişine yakın bir yerde siren sesleri duydu. Direksiyonu çevirdi ve yapraklı bir yola girdi.

"Başka bir çıkış yolu bulabilir misin-" Cebindeki kontrollü telefon çalmaya başladı. Tekrar dönerken telefonu kulağına götürdü.

"Peter? İyi misin?" Greg'ti. "Şu anda biraz meşgulüm."

"Biliyorum."

"Bu insanları sen mi gönderdin?"

"Hayır. Size yakın bir yerde değilim ama polis telsiz trafiğini ve bazı FBI karşı istihbaratını dinleyebilir ve nerede olduklarına dair bir fikir edinebiliriz. Palisades'i kuşatıyorlar. Farr'ın büyükbabasının eviydi, değil mi? Nereden biliyorsun?"

Peter cevap vermedi.

"Fark etmez," dedi Greg. "Oradan çıkman gerekiyor."

Peter Rose'a baktı, o da başını salladı: *Onu dinle*. Peter tüm bunların, kanıtları teslim etmesini sağlamak için bir oyun olup olmadığını merak etti. Hiç deneyimi olmayan Rose, bu çılgınlığın ortasında nasıl bu kadar soğukkanlı olabiliyordu? Silahı kazara ateşleyeceğinden korkmuştu ama o bunu bir profesyonel gibi halletmişti.

"Peter?" Greg sordu.

"Peşimizde polisten başka kim var?"

"Başlarında eski Rus askeri istihbaratı GRU var. Onlar kan içiciler. Ama şehirde ne kadar yasadışı adam varsa hepsini çağırdılar. Senin için gelen bir ordu var Peter. İçeri girmen gerek."

"Polis beni bu mahallede engelledi. Dışarı çıkamıyorum." "Neredesin?"

M5'in motorunun gürültüsü bir blok öteden geliyordu.

"Potomac ve Galena."

"Potomac'tan kuzeybatıya
doğru git." "O tarafta polisler
gördüm."

Çapraz konuşmayı, Ileana'nın sesini duydu.

"Gitmişler," dedi Greg. "Hareket ediyorlardı. Ama bir saniye içinde
bunu halledecekler. Herkesi dışarı gönderiyorlar. Yollara barikatlar
kuracaklar. Gitmeniz gerek."

Peter arabayı döndürdü. "Yalnız
mısın?" Greg sordu.

"Rose bende."

"Defter mi?"

"Güvenli. Bu numarayı nereden buldun?"

"Ileana Rock Creek'te telefonunu aldığı anda kontrol etti. Sana
ulaşabilmem gerekiyordu. Blackphone ölmüştü."

Peter hâlâ Greg'e güvenmiyordu ama buradan gitmesi gerekiyordu.
Gerisini sonra düşünün b i l i r d i .

"Peki bunu nasıl yapacağız?" diye sordu.

"*Pac-Man*'i hatırlamak için biraz genç olabilirsin. Rose'a telefonu ver.
Senin sürmen gerek."

"Peki ya kan içicileriniz?"

"İletişimlerini ya da yerlerini tespit edemiyoruz. Gözcülük yapmalısın."

Peter telefonu Rose'a uzattı. Rose Greg'le konuşurken konsantre
olmuştu.

"Kuzeye gidiyoruz. Tamam. Tamam. Tamam." Boşta kalan eliyle yolu
işaret etti, siren seslerini duyduğu yere doğru.

Doğruca polisin kollarına doğru gidiyor olabilirdi. Hikayesine
inanmalarının imkanı yoktu. Onu doğruca Farr'a teslim edeceklerdi. Risk
aldı. İlerideki kavşakta kimse yoktu.

Rose sağa işaret etti -beklediği yönün tam tersine- ve iki şeritli ormanlık
bir yola saptı. Rose ona sola, başka bir mahalleye gitmesini işaret etti ve o
da caddeyi kesti.

Bir dakika sonra sirenler çalmaya başladı. Dört şeritli bir yol üzerindeki
küçük bir alışveriş merkezinin yanındaki siteden çıktı ve Rose Greg'e
bulundukları yeri bildirdi.

"Güney mi?" Peter sordu.

Başını hayır anlamında salladı. "Arabanın eşkâli
ellerinde." "Nereye gitmemiz gerekiyor?"

"Bizi içeri sokabilir."

Kadın ona başka bir ara sokağı işaret ederken Peter çenesini sıktı.

"Başka seçeneğimiz yok," dedi. "Birkaç dakika içinde helikopterler havalanacak. Onun yardımına ihtiyacımız var."

Peter zaten Greg'e borçluydu ve şimdi her şeyini ona borçlu olacaktı. Öne doğru eğildi ve bulutlarla kaplı gökyüzüne bakarak helikopterleri aradı.

"Bana yerini göster."

OceanofPDF.com

GREG DC Genel Hastanesi'nin önündeki kaldırımda durdu ve sigarasını çekti. Burası Peter ve Rose'a verdiği buluşma yeri idi. Ileana batı tarafında gözcülük yapıyordu.

Hastane yıllar önce terk edilmişti ve şimdi etrafı tel örgülerle çevriliydi. Bitişindeki bir dizi toplum sağlığı hizmeti ve diğer belediye binaları hala faaliyette görünüyordu, ancak bu hafta sonu öğleden sonra otoparkları boştu.

Birinin yaklaşıp yaklaşmadığını görmek için çok iyi bir görüş açısı yoktu ama yapabileceğinin en iyisi buydu.

Peter ve Rose geç kalmışlardı. Telefonunu kaldırdı ve Ileana'yı aradı. "Hadi, hadi," diye mırıldanırken telefon altı, yedi kez çaldı.

Kadın cevap vermedi. "Neredesin?" dedi nefesinin altında, sonra bir nefes daha çekti. Sigara içmiyordu ama şüpheli görünmeden etrafta beklemek için iyi bir kılıftı. Gidip onu kontrol etmek istiyordu ama Peter ve Rose geldiğinde burada olmalıydı.

Bulanık bir nefes verdi ve rahatlamaya çalışarak omuzlarını geriye çekti. Sigara eli doğal bir şekilde yanına indi. Dumanın düşmesine izin verdi ve silahının kabzasını kavradı.

"Sakın dönme." Tabancasını kılıfından çıkaramadan arkasından bir ses geldi. "Eller dışarı."

Greg tepki vermedi.

"Ben polis değilim. Seni öldürmekten mutluluk duyarım."

Ellerini yana açtı ve Dimitri Sokolov silahı yakınında tutarak etrafında dönerken omzunun üzerinden baktı.

"Nasılsın, Dimitri?" "Her

zamanki gibi meşgulüm.

Ya sen?"

"Son zamanlarda çok kötü değildi. Carolina nasıl?" Dimitri'nin karısı. "O geçti."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Teşekkür ederim. En iyisi buydu. Uzun zamandır hastaydı." Bir an durakladı. "Peter Sutherland'in yolda olduğunu biliyorum. Ona buluşmanın güvenli olduğunu işaret etmeni istiyorum."

"Peki sen ne yapacaksın?"

"Onu ya da kızı öldürmek istemiyorum. Kitabı geri almam gerek." "Onları öldürmek *istemiyorsun*."

"Elimden gelen her şeyi yapacağım. Öyle ya da böyle olacak. Eğer yüzünüzü ona çevirirseniz, güvenli olduğunu düşünmesini sağlarsanız, mümkün olduğunca pürüzsüz hale getirirseniz, bundan kaçınmak için elimden geleni yapacağım."

Greg dudaklarını birbirine bastırdı ve kaldırıma baktı.

"Ona yakın olduğunu biliyorum Greg. O kitabı benim kadar çok istediğini biliyorum. Eğer bana burada yardım edersen, sana kitabı okuyacağız. Çalıştığım insanlar daha önce seninle aralarında geçen her şeyi unutacaklar. Bunun ne kadar değerli olduğunu biliyorsun. Ileana iyi olacak. Sen de iyi olacaksın."

"Bu bir aile."

"O senin ailen değil. Bunun zor olduğunu biliyorum. Bunu takdir ediyorum. Ama bu tür şeyleri daha önce de yaptığını biliyorum. Ve daha kötüsünü. İşim bu."

Greg cevap vermedi.

"Buna saygı duyuyorum," dedi Dimitri ve silahı kaldırdı. "Gözlerini kapat."

Greg gözlerini kapadı ve burnundan uzun bir nefes aldı. Dimitri nişan aldı. Greg'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve tabancanın namlusuna baktı.

"Bekle."

"Bu bir evet mi?" Greg başını salladı.

"Bunu duymam gerek," dedi Dimitri. "Evet. Yapacağım."

Peter Yirmi İkinci Cadde'den aşağı inerken **RFK STADYUMU** sollarında yükseliyordu. İleride ufku ıssız görünümlü bir bina dolduruyordu. "Bu DC Genel Hastanesi," dedi Peter. Sağ tarafta tonozlu gri bir kale olan Ulusal Muhafız Cephaneliği onları çevreliyordu.

"Dümdüz ilerle," dedi.

İkisi de sokakları tararken alçak sesle konuşuyorlardı. Burası, hapishaneye ve eski Kongre Mezarlığı'na ev sahipliği yapan DC'nin acımasız bir köşesiydi.

"Greg nerede?" Peter sordu.

"Uzak tarafta olacağını söyledi. Gözden uzak bir yere park etmemizi ve yürümemizi istedi."

Peter kenara çekti.

Rose defteri kucağında açmıştı. "Hepsi burada. Her buluşma, her yer, her tarih. Dresden, Prag. Bu Farr olmalı; BEECH adını kullanmış."

Peter, Novikoff'un İngilizce ve Rusça karışımı notlarına baktı. Peter, "O ve GRU'dan, SVR'den, Birinci Bina'dan -yani Başkan'ın kendisinden-insanlar vardı," dedi. "Vikhrov'un Kremlin'deki karargâhı, eski Senato binası."

Siyah daire içine alınmış bir tarihi işaret etti.

Kiril alfabesiyle yazılmış yazıları inceleyerek, "Bu Metro kazasının olduğu gece," dedi. Metro'nun kabataslak bir şematik haritasını gördü; çizgiler ve bilgisayar ana bilgisayar adlarından oluşan bir ağın merkezinde Operasyon Kontrol Merkezi yer alıyordu. Girişin tarihini kontrol etti: raydan çıkmadan bir ay önce.

"Tanrım," dedi. "Bunlar operasyonel planlar."

Rose sayfaları çevirmeye devam etti. Peter, Travers'ın genel seçimlerdeki rakibi Gibson'ın adını ve Rusça'da bile bildiği bir kelimeyi gördü:

kompromat. Kir. Gibson'ın kampanyasını yarışın son dönemlerinde batıran türden.

Tarihler ve saatler. İsimler ve yerler. FBI karşı istihbaratı bu defteri ele geçirirse, tüm komployu araştırabilir, olaya karışan herkesi ortaya çıkarabilir, Metro'yu kimin çökerttiğini, seçimi kimin kaybettirdiğini öğrenebilirdi. Rose defteri çevirdi. Defterin son iki sayfasına notlar karalanmıştı: takip edilecek tarihler, isimler ve daha sonra sıraya konulacak hızlı girişler gibi görünüyordular ve sonra, en altta: "Kim bu OSPREY?"

Rose Peter'a baktı. "Ama bu Novikoff'un el yazısı." Peter sayfayı inceledi. "O OSPREY değil."

"O zaman OSPREY hayatta olabilir. Asıl kaynak."

Peter'ın gözleri büyüdü ve Rose'a baktı. Defter ellerindeydi. Belki de Campbell'ların kaynağı hâlâ dışarıdaydı. Her şeyin yolunda gideceğini ummaktan, bir şekilde uğursuzluk getireceğinden neredeyse korkuyordu.

Bir polis arabasının kavşaktan geçişini izledi, içindeki memur güneş gözlüklerinin arkasından onlara doğru bakıyordu.

"Fazla zamanımız yok," dedi Peter. "Greg köşeyi dönünce."

"Öylece ona mı teslim edeceğiz?" "Gerçeği ortaya çıkarmamıza yardım edecek."

"Ona güveniyor musun?"

diye sordu. "O bizi kurtardı."

"O kitabı istiyordu. Şimdi onu alacak."

"Gitmemiz gerek, Peter."

Uzun bir süre onu izledi, tüm bunlar olurkenki sakinliğine bir kez daha hayran kaldı. Belki de bu şüphe gibi görünüyordu.

"Ne?"

Ona yalan söylemezdi. "Bu sana çok doğal geliyor."

"Ne diyorsun Peter?"

"Daha önce hiç böyle bir şey yapmadın mı?"

"Çok kötü şeyler yaşadım. Başımı öne eğmeyi ve üstesinden gelmeyi öğrendim. Bir şey sakladığımı mı düşünüyorsun?"

Başını salladı ve pencereden dışarı baktı. "Öyle mi?" Peter sordu.

"Ne? Casus mu? Bir şekilde Greg'le mi çalışıyorsun? Seni pislik." Sanki öfkesini bastırıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. Bu iyiydi. Bunu kaldırabilirdi. Eğer

Yabancı bir ajanın yardımıyla görevdeki ABD başkanına karşı gelmek üzereydiler, tüm kartların masada olmasını istedi.

"Hayır," dedi. "Dehşet içindeyim ve kendimi toparlayıp bir çıkış yolu bulmak için elimden geleni yapıyorum. Ben böyle çalışıyorum. Üşüyorum. Üstesinden gelirim. Ve sen . . ."

Kendini sansürleyerek tekrar pencereden dışarı baktı. "Devam et."

"Bunca zamandır acil durum hattındaydın. Başkaları da aradı, değil mi?"

Ona baktı.

"Senden yardım istediler," dedi, "ve sen onları katillerine teslim ettin."

Geçen gece masasındaki telefonun çaldığını, adam şifreyi okurken hattaki kontrollü paniği hatırladı. Peter biliyor olabilir miydi? Kurallara körü körüne uymasaydı bir şeyler görebilir miydi?

"Ellerin temiz değil," dedi.

"Haklısın."

Bu doğrudu ve o bunu hak ediyordu. Parmaklarını gözünün altına silerek göz yaşlarını uzaklaştırdı, sonra elini pantolonuna kuruladı.

Bilmek için sormak zorundaydı, çünkü o kitap bir kez çıktı mı, geri dönüşü y o k t u .

"Ben giderim," dedi Peter. "Sen burada kitapla kal." Eğer bu bir tuzaksa, yakalanan kişi olmak istiyordu.

"Tamam."

"Dinle, Rose ..."

"Bunu atlatalım, tamam mı?"

"Bana on dakika ver. Daha uzun sürecekse ararım. Ve eğer benden haber alamazsan, bir şeyler ters gitmiştir. Git hadi. O defterde ne varsa herkese gönder: gazetelere, genel müfettişlere, istihbarat komitelerine."

"Ben

hallederim."

"İyi misin?"

Telefonunu kontrol etti. "Vakit geldi."

Rose ona zoraki bir yarım gülümseme verdi. Şimdilik bu kadarı yeterliydi. Üzerlerindeki baskı ve uykusuzluk ikisini de etkiliyordu. Sevdiği insanların öldürüldüğünü gördükten sonra duyduğu öfke ve ihanet duygusu için onu suçlamıyordu.

Güvendikleri kişiler tarafından, Peter'ın çalıştığı insanlar tarafından. Bunu düzeltmek için zaman olacağını umuyordu ama şimdi değil.

Arabadan indi ve hastaneye doğru yürümeye başladı. Vaftiz babası bekliyordu.

OceanofPDF.com

PETER köşeyi döndü. Sokağın iki yanında park etmiş arabalar sıralanmıştı. Olay yeri burasıydı ama Greg ortalıkta görünmüyordu. Silah hâlâ Peter'ın kalçasında asılıydı. Daha kolay çekebilmek için gömleğini kılıfın üzerinden geriye doğru çekti.

Elli metre daha yürüdükten sonra bir hareket gördü ve sağına döndü. Greg'ti. Hastanenin yakınındaki binalardan birinin arkasından çıkmış ve arabalara doğru bir açıyla ilerliyordu. Ileana'dan hiçbir iz yoktu.

Şüphelerine rağmen Peter tanıdık yüzü gördüğünde bir rahatlama hissetti. Greg nasıl kaçacağını, bu bilgiyi nasıl dışarı çıkaracağını biliyordu.

Bu ömür boyu kaçmak, saklanmak demekti. Peter bu düşünceyi bir kenara itti. Şu anda endişelenmesi gereken yeterince şey vardı.

Peter gözleri Greg'inkilerle buluştuğunda gülümsedi. O yaklaştıkça Greg durakladı. Gözleri kısıldı ve ağzı sıkılaştı, Peter'ın vaftiz babasının yüzünde daha önce hiç görmediği kadar derin bir acı ifadesi vardı. Greg gözlerini kapadı ve sonra başını iki kez sağa sola salladı, bir santim bile kıpırdamadı, sadece görülebilecek kadar.

Güvenli değil.

Peter donakaldı ve silahını çekti, ama silahı iki eliyle öne doğru çekerken bile iki el silah sesi duyuldu ve sokakta yankılandı. Peter nereden geldiklerini anlayamadı. Greg'in omzu sanki görünmeyen bir el tarafından itilmiş gibi geriye doğru büküldü ve arkasında havada kırmızı bir bulut parladı. Sendeleyerek bir adım geri attı ve sonra acı içinde homurdanarak yere düştü.

Greg Peter'ı uyarmak için başını sallamış, vaftiz oğlunun hayatı için kendi hayatını feda etmişti. Peter ne yapması gerektiğini biliyordu: *Kaçmak*.

Peter sokağı taradı. Greg'i burada ölüme terk edemezdi. Park etmiş arabaların kenarına doğru koştu ve çömelerek arabaların yanından geçti.

Sirenler içeri giriyordu. Greg inledi ama sesler zayıftı, arkalarında nefes yoktu. Peter, Greg'in kaldırımında yattığı yerden yirmi adım ötede durdu ve ona siper olan arabanın etrafına baktı. Her an bir kurşun yiyebileceğini düşündü ama ateş edene dair hiçbir iz yoktu.

Greg'in yarı kapalı gözleri onunkilerle buluştu ve Peter, "Kaç tane? Nereye?"

Greg başını salladı. Bilmiyordu. Hâlâ hayattaydı, elini göğüs kafesine bastırmıştı. Göğsünde bir yara vardı, belki akciğerleri ya da kalbi. Altındaki kaldırımında kırmızı-siyah bir ayna gibi kan birikmişti.

Çömelen Peter arabanın arkasından eğildi. Ateş gelmedi ve daha da ilerledi. Hiçbir şey yoktu. Greg'e doğru koştu.

Açık alana çıktığında silahıyla etrafı taradı. Her şey açıktı. Greg'in yanında diz çöktü ve gömleğini yırtarak açtı. İki delik. Biri fokurduyordu. Peter yarayı avucuyla kapatıp mühürlemeye çalıştı.

"Dimitri'ydi. Rose nerede?" Greg'in nefesi kesildi.

"Al," dedi Peter ve Greg'in elini göğsündeki deliğe götürerek kapatmasına yardım etti. Peter'ın hava geçirmez bir bandaj olarak kullanabileceği bir şey bulması gerekiyordu.

"Senden şüphe etmemeliydim," dedi Peter. Bu adam Peter'ı korumak için hayatını ortaya koymuştu.

Greg başını salladı ve omuzları güçlkle, bir boyun eğme jestiyle yükseldi.

Peter, Greg'in bir casus olduğunu öğrendiğinde, babasını bu hayata çeken kişinin vaftiz babası olduğunu düşündü. Ama ya tam tersi olduysa?

"Doğruydu." Peter'ın sesi şok olmuş bir fısıltı gibiydi. "Babam hakkında söyledikleri her şey. O suçluydu. *Seni o* dönüştürdü."

"Boş ver Peter," diye mırıldandı. "Bir önemi yok. Benden bu kadar. Rose'u getir.

Çık dışarı."

Dudakları kıpırdamaya devam etti ama hiçbir kelime çıkmadı ve Peter'ın görebildiği tek şey gözlerinin akıydı.

Peter omzunun üzerinden baktı. Sokağın sonundaki figürleri görebiliyor ve arkalarından gelen siren seslerini duyabiliyordu. Parmaklarını Greg'in boğazının çukurunda gezdirdi ama nabız hissetmedi.

Polis her an burada olabilirdi. Siren seslerini duyabiliyordu. Greg için Peter'ın yapabileceğinden daha fazlasını yapabilirlerdi ve tetikçi şu anda Rose'un peşinde olabilirdi.

Avlunun diğer tarafındaki alçak çite doğru koştu, üzerinden atladı ve araziyi boydan boya geçerek doğruca Rose'un park ettiği yere gitti.

Ana hastane binasının gölgesindeki bir karavanın etrafında koştururken onu aradı. Telefon çaldı ve Rose'un beklediği sokağa doğru ilerlemeye devam etti. Hattan önceden kaydedilmiş bir ses geldi: "Aradığınız aboneye şu anda ulaşamıyor. Lütfen mesaj bırakın."

Arabası oradaydı. Otoparkın kenarındaki beton bariyerden atladı. Sokağın karşısından bile bir şeylerin yolunda gitmediğini görebiliyordu. Yolcu kapısı açıktı. Silahını kaldırdı ve yaklaştı ama kadın gitmişti.

Geriye sadece kaldırımında bir kan izi kalmıştı.

PETER sokağı her iki yönden de **aradı**. **Verilen bir** söz daha tutulmadı. Cevapsız bir arama daha. Ve şimdi defter ellerindeydi. Hepsi bir hiç içindi. Ya da daha kötüsü. İşini herhangi bir hain kadar iyi yapmıştı: Başkanı kendi isteklerine boyun eğdirmek için ihtiyaç duyacakları tüm kanıtları onlara vermişti.

Uykusuz iki gün. Ellerin de vaftiz babasının kanı vardı. Adrenalin ve dumanla koşuyordu ve kaldırımdaki o parlak leke onu neredeyse kırıyordu.

Arabaya bindi.

İzle. Dinle. Takip et. Yıllardır onun işi buydu. İnsanları bulurdu ve Rose'u da bulacaktı. Onların yerinde olsaydınız nereye giderdiniz? Şehirden, yetkililerden uzağa.

Siren seslerine bakılırsa polis batıdan yaklaşıyordu. Arabasını kullanması onu hedef haline getiriyordu ama umurunda değildi. Onu yakalamak zorundaydı. Kız hayattaydı. Buna inanmak zorundaydı.

Bir blok kuzeyde, sağa dönen beyaz bir Ford Explorer görmüş. Arka tamponun alt kısmında kırmızı bir leke vardı. Ona kuyrukları öğretmişti: nasıl saklanacağını, nasıl bulunacağını. Rose arıyordu.

Explorer'ın peşinden gitti. Hafta sonu trafiği nispeten hafifti, bu yüzden geride kaldı. SUV döndü ve Anacostia Nehri üzerindeki köprüden geçerek Bölge'nin güneydoğusundaki suç oranı yüksek mahallelere doğru ilerledi. Nehrin kollarının bataklıklarını ve kahverengi örgülerini takip etti. Devam ederlerse, trafik birazdan hafifleyecek ve görünmeden kuyruğu tutması zorlaşacaktı.

SUV sağa saptı ve bir sonraki kavşakta otoyoldan çıktı. Trafik ışığı sarıya döndü. Peter banketten yukarı çıktı, ama sağ-

Döner arabalar onu engelledi. SUV bir alışveriş merkezinin arkasında kayboldu.

Kornaya bastı ama ışıklardan geçtiğinde Explorer gitmişti. Yolu takip etti ve yarım mil sonra dört yönlü bir durağa geldi.

İçinden küfretti ve avucuyla direksiyona vurdu. Onları kaybetmişti. Sağında müstakil evler vardı. İyi bir mahremiyet. O tarafa dönmeye başladı ama sonra bir blok ilerideki sokak tabelasını gördü.

Burnham Yolu. Bu ismi defterde görmüştü. Lüks oteller, restoranlar ve varlıklı yerleşim bölgelerinden oluşan olağan diplomatik alanın dışında kalan birkaç buluşma yerinden biriydi. Arabayı sürdü.

İleride, otoyola ve tren raylarına sırtını vermiş, ellili yıllardan kalma bir depo vardı. Toz mavisi boyası, cam karoları ve çoktan gitmiş bir aile mağazasının reklamını yapan bir neon tabelanın kırık kalıntıları vardı.

Peter yanından geçerken yavaşlamadı ve soluna bakarak arkadaki yükleme alanının yanına park etmiş Explorer'ı gördü.

Dimitri neden defterdeki bir adresi tekrar kullansın ki? Polisten kaçmak ve daha fazla katili yanında toplamak için hızlı bir değişiklik mi? Peter kaçırılmalar hakkında fazla bir şey bilmiyordu ama saha ofisindeki kıdemlilerden dinlediği birkaç hikâyeye dayanarak işlerin her hamlede daha da kötüye gittiğini biliyordu: daha izole, daha güvenli, kaçması daha zor.

Kapılar elbette kilitliydi ve Peter, Dimitri'nin kuyruğu yakaladığını ve onu beklediğini varsaymak zorundaydı.

Belki de kan bir izdi, onu buraya çekmek için ekmek kırıntılarıydı, böylece Dimitri defterin ayrıntılarını bilen herkesi ortadan kaldıracıkti.

Peter'ın üzerine atlayıp onu şaşırtmak için hazır bekliyordu. Bu yüzden Peter ona daha iyisini yapmak zorundaydı. Koltuk başlığına yaslandı ve emniyet kemerini çekerek mandalını göğsüne dayadı, sonra da gaza bastı.

Motor öyle bir kükredi ve öyle bir torkla devirlendi ki, Peter garaj yolundan yukarı, girişe gerilmiş zincire doğru fırlarken direksiyonu tekrar ortalamak için mücadele etmek zorunda kaldı. Arabasının plastik çamurluklarını yırttı, sonra bir gıcırta ve şangırtıyla bıraktı. Hız göstergesi tırmandı -yirmi beş, otuz

-Peter arabayı eski galerinin pencerelerine doğru tutarken, hava yastığının işini yapması için ellerini direksiyondan indirdi. Birdenbire tek görebildiği cam karolar oldu. Çarpışmayla birlikte gözlerini kapattı.

Başını öne eğerek boynunu gerdi. Sarsıntı bir elektrik şoku gibi kollarına yayıldı ama beklediği kadar kötü değildi. Hava yastığı patlamadı ve kırılan camların ve çığlık atan lastiklerin yarattığı kaosu içinde frene bastı ve ani bir yavaşlamaya hazırlandı.

Boş sergi salonundan otuz adım içeride durdu. Yalıtım ve asma tavan karoları, patlamış pencerenin önünden aşağı sarkıyordu. Karanlık ve tozlu mekânın içinden, arabanın duvarda açtığı delik - gri bulutların ötesinde parlak mavi gökyüzünü çizdiği - gerçek görünmüyordu.

Peter dışarı çıkıp silahını çekti ve çömelerek bagaja doğru ilerlerken araba hâlâ yayları üzerinde sallanıyordu.

Elleri titriyordu. Bir düşme ya da çarpma sonrasında ortaya çıkan, iyi olduğunuzu söyleyebileceğiniz ama kırık bir bacak üzerinde yürüdüğünüz manik enerjiye sahipti. Sergi salonunun karanlık girintilerini taradı: ofisler, raflar ve deponun daha da gerisine giden koridorlar.

Ofis pencerelerinden birinde bir yansıma yakaladı: bir bölmenin etrafından dolanan bir adam, havaya kalkan toza karşı gözlerini kısarak bakıyordu. Peter silahını hazırladı ve adamın çıkacağı yere nişan aldı. Adamın arkasında Peter koyu renk saçları ve garip bir duruşu olan bir kadını seçebiliyordu: omuzları gerinir gibi gerideydi. Bu Rose'du, kolları arkadan bağlıydı.

Adam durdu ve Peter tabancasının arpacığını bölmeye doğrulttu. Adam daha fazla yaklaşmayacaktı. Peter tetiği geri çekti ve silah elinde titredi. İkinci bir atış. Üçüncü. Dördüncü. Patlama boş alanda yankılandı.

"Rose! Koş!" Peter bağırdı.

Hızlı ayak sesleri duydu ve sonra Rose'un deponun derinliklerine doğru kaçtığını, adamın da peşinden gittiğini gördü.

PETER onları kovaladı, camlar çatırdıyor ve ayakkabılarının altında kayıyordu. Boynundaki kırbaç darbesi yumuşayarak eşit bir zonklamaya dönüştü. Solundan ofisler geçti ve uzun bir orta koridora girdi. En uçta asma kilitli bir döner kapı vardı, muhtemelen bir yükleme rampasıydı. İlerlerken kapıları kontrol etti: her biri on iki ayak yüksekliğinde çelik rafların hakim olduğu yüksek tavanlı bir depoya açılıyordu. Bazıları daha küçük alanlara bölünmüştü ve bazıları da binanın derinliklerine açılıyordu. Burası bir koloniydi. İçeride bir yerden tıkırtılar duydu: kelepçe bağlantıları.

Hayatta kal. Gerçeği ortaya çıkar.

Ama artık gerçek umurunda değildi. Özellikle de hayatta kalmayı umursamıyordu. Sonunda, başlangıç noktasına geri dönmüştü. Rose orada bir yerdeydi, avlanmış ve dehşete düşmüştü. Bu kez telefonun diğer ucunda değildi. Burada onunla birlikteydi, elinde bir silahla.

Gürültüyü takip etti ve açık kapıdan içeri daldı, ajanların Boston'daki tatbikat alanlarında ona öğrettiklerini hatırladı.

Kapılar öldürülmek için iyi yerlerdir. Geçin ve köşenizi alın.

Sağa doğru koşarken, diğer ayak seslerini zar zor seçebiliyordu. Geniş bir metal rafın arkasına siper aldı, sonra sağa doğru eğilerek mümkün olan en küçük hedefi, silahı ve yüzünün dörtte birinden fazlasını göstermedi. Hiçbir şey görmedi ve sonra aynı hareketi sola doğru tekrarladı.

Odanın arka tarafı parlak beyaz bir ışıkla aydınlandı ve ardından eline ve yüzüne yıldırım düştü. Acı koluna yayıldı.

Geri dönüp elini kontrol etti: işaret parmağının dibinden bileğine doğru uzanan bir yara vardı. Kan birikti ve onu sildi:

kesikler, kurşun deliği değil. Kanla birlikte, olduklarından daha kötü görünüyorlardı. Peter'ın eli yanıyordu ama hâlâ hareket ettirebiliyordu.

Silahın polimer çerçevesi park yerindeki ucuz bir çakmak gibi parçalanmış ve çatlamıştı. Kurşunu yakalamıştı. Kesikleri parçalardan olmalı. Namlu sola yatıktı, merkezin dışındaydı. Hareketi kontrol etmek için sürgüyü çekmeyi denedi ama sadece çeyrek inç hareket etti ve sıkıştı. İşe yaramaz.

"Hayır!" Rose'un sesiydi. İçinde acı ve panik vardı. Peter eğildi ve kapıya doğru ilerledi. Kızın çırpınışlarını duyabiliyordu, şimdi karşı köşeye daha yakındı. Peter uzandı ve ışıkları yaktı.

Oda karardı.

"Ungh!" Rose hâlâ karşı koymaya çalışıyordu. Sesi bir fener gibiydi. Peter ayağa kalktı. Aniden bastıran karanlıkta hepsi kör olacaktı. Peter ona doğru ilerlerken Dimitri'nin dikkatini çekecek bir şeye ihtiyacı vardı. Raflar çok büyüktü ve birini devirebilirse düşmesi bir an alırdı. Dimitri'ye yaklaşmak ve üzerine atlamak için bu dikkat dağıtıcı şeyi kullanabilirdi.

Dizlerini ve kalçalarını büktü, omzunu rafa dayadı ve zorlayarak itti. Raf yavaşça kalktı ve dengenin kıyısında sallanmaya başladı. Bacaklarını yere bastırdı ve rafı son bir santim daha eğdi. Raf düşmeye başladı.

Peter gözleri alışıırken eliyle duvarı izleyerek ilerideki köşeye doğru koştu. Bu onu uzun bir sıranın bir ucuna, Rose ve Dimitri'yi de diğer ucuna yerleştiriyordu. Rose'un sesini duyabiliyordu ve ona doğru gitti. Kalçasıyla sert bir şeye çarptı. Alçak bir metal gümbürtüsü. *Kahretsin*. Kendini ele vermişti.

Önemli değildi. Sağına bir şey çarptı: Devrildiği raf çarparak yere düştü. Çimentoya çarpan çeliğin gürültüsü, o karanlıkta, o sessizlikte bir top patlaması gibiydi.

Peter sıranın aşağısına doğru körlemesine koştu. Bir namlu parıltısı önündeki sahneyi aydınlattı: Dimitri tabancasını rafın düştüğü yere doğrulttu. Diğer eliyle Rose'un bileklerini arkadan yukarı doğru tuttu ve omuzlarını sıktı. Yanlış tarafa bakıyordu, silahı Rose'un üzerinden çekmişti. Peter'a bir fırsat vermişti.

Rafta her ne varsa hâlâ yere çarpıyor ve yuvarlanıyordu. Gürültü, gölgeler arasında hızla ilerleyen Peter'ın ayak seslerini örtüyordu. Son anda silah ona doğru savruldu, ama o

çok yaklaşmıştı, Dimitri'ye saldırdı. Omzu adamın kaburgalarına değdi ve ikisi de beton duvara çarparken adam homurdandı.

"Koş, Rose! Kapıya!"

Geldiği yol: deponun diğer ucunda bir ışık eğimi vardı, açık bir ıkış.

"Peter!"

Parmakları imento zemine, sonra bir adamın gözüne ve dudaklarına, sonra da bir kola dokundu. Bileğini yakaladı. Bir silah sesi daha patladı, namlu yüzüne birkaç santim uzaklıktaydı. Delici, tiz bir uğultudan başka bir şey duyamıyordu.

"Silahı var," diye bağırdı Peter. "ık dışarı! Onu yakaladım."

Dimitri elinde değildi ama onu buradan çıkarmak için ne gerekiyorsa söyleyecekti. Kapıdan gelen ışıkta bir gölge hareket etti: Rose güvenli bir yere gidiyordu. Peter, Dimitri'nin diğer elini buldu ve iki bileğini de sıktı. Kulağında bir nefes hissetti ve sonra yanmış itici gazın acı kimyasal kokusunu aldı: namlu ağzına yakındı. Bir başka atışın sıcaklığı ve ışığı yüzünde parlarken yan tarafına düştü.

Iskaladı ama patlama ve basın odanın dönmesine neden oldu. Kusacağını düşündü ama dayanarak iki elini de silahın kabzasına götürdü, Dimitri'nin parmaklarından silahı çekip alırken kesikler acıyla şarkı söylüyordu. Dimitri silahı almak için mücadele ederken Peter tabancayı çevirdi ve sağ eliyle iyice kavradı. Kesik kesik nefes seslerinden diğer adamın kafasının nerede olduğunu anladı.

Dimitri'nin diğer elini çekerken parmağı tetik korkuluğunun içine uzandı. Atışı yapmıştı.

Kalası boyunca soğuk bir acı yayıldı ve dizi yere düştü. Bir bıçak yarası. Silah elinden çekildi ve bıçak tekrar omzuna geldi. şimdi tek dizinin üzerindeydi ve Dimitri'nin silahı kontrol ederek kendisinden uzaklaştığını hissetti.

PETER elinin yan tarafını boş havaya doğru **savurdu**, sonra geri döndü ve Dimitri'yi çenesinden yakaladı. Silah başının üzerinden ateş aldı ve kırmızı parıltıdan kontrolün kimde olduğu anlaşıldı.

Dimitri tabancayı önünde tutuyordu, darbeden dolayı biraz sersemlemişti ama yine de silahı ustalıkla kullanıyordu. Peter tökezleyerek bir adım attı ve sonra sağa, arka duvar boyunca ilerleyen zayıf bir ışık çizgisine doğru ilerledi. Işık çelik bir sürgülü kapıdan içeri sızıyordu. Peter kapıyı omuzlayıp açtı ve içeri süzüldü. Dimitri hemen arkasındaydı, kararsız adımlarla ilerliyordu ama Peter koşmadı. Kapıyı kapatırken silah ona doğru geliyordu bile. Sessiz bir çıtırtı ve bir çığlık duydu.

Dimitri yarı yoldaydı, sol eli kapıya sıkışmıştı, sağ eli hâlâ tabancayı tutuyordu. Peter kaçtı. Mekânın arka tarafında, çalışanların dinlenme odası olduğunu düşündüğü bir yere açılan bir çift açılır kapanır kapı vardı. Orada ışık iyiydi ve içeri koştu. Kapıdan gelen hava akımıyla bir strafor bardak koridorda yuvarlandı.

İtme çubuklu çelik bir kapı dışarı açılıyordu. Kaçış. Kulak kabarttı ama Dimitri'nin sesini duymadı. Peter'ı kaybetmiş miydi? Rose için geri mi dönmüştü? Peter onu daha kolay bir hedefe doğru mu itmişti? Kapıyı açmak için bastırdı. Güneş ışığı yüzünü ısıttı. Gözlerini kıstı, çimenlerin kokusunu alabiliyordu.

Koş. İçgüdü çok güçlüydü.

Eşikte durdu ve geldiği yöne doğru geri döndü. "Ben buradayım!" diye bağırdı. Sesi tüm o boş koridorlardan geri yansıdı. Elinden geldiğince korkudan uzak durdu ve sesi onu şaşırttı. "Haydi!"

Alçak bir kahkaha ona cevap verdi.

"Çok tatlısın, Peter. Zaman kazanmaya mı çalışıyorsun? Onun için kendini mi takas ediyorsun?" Ses beklediğinden daha yakındı. "Hanginizin önce öleceği önemli değil."

Peter dışarı çıktı ve yan arsanın çatlak kaldırımında topallayarak ilerledi. Sağında ve solunda yüksek çitler uzanıyordu. Binanın etrafından dolaşarak arabaya geri dönemezdi. Yirmi metre ileride bir çöp konteyneri ve neredeyse kasasına kadar soyulmuş, çıplak tekerlekleri üzerinde duran bir panel kamyon vardı. Bunlar biraz koruma sağlayabilirdi.

İlk kurşun gelmeden çöp konteynerine ulaşmıştı. Hava tısladı ve önündeki toprak tekmelendi. Dimitri dışarıdaydı. En azından Peter onu uzaklaştırabilirdi. Arazinin kenarında, yabani otlar ve budaklı ağaçlarla kaplı bir tepe demiryolu raylarına kadar uzanıyordu. Dik yokuş ona siper olacaktı ve bir taraftaki çit paslanmış ve yarı yıkılmıştı, bu da bir kaçış yolu sunuyordu. Oraya inebilirse arabasına geri dönebilir, Rose'u bulabilir ve dışarı çıkabilirdi. Çalılıkların arasından tökezleyerek ilerledi. Dikenler yüzünü yırttı ve elindeki kesikleri ve bacağındaki yarığı çekti.

Tepenin dibinde kahverengi-turuncu su birikiyordu; yapraklar, plastik torbalar ve ölü dallarla boğulmuş bir dere. Ayakkabılarını emen çamurda sıçradı ve sonra tren raylarının yanındaki çakıllarda tökezledi.

Çitler yirmi metre ilerisinde bitiyordu. Raylardan ayrılmazsa, etrafından dolaşabilirdi. Her adımda bacağındaki kesikten kan pompalanıyordu. Acı kalbine doğru iten bir ateş gibiydi ama buna dayanabilirdi. Kasları spazm geçirmeye başlamıştı, tüm dört ayağı kasılıyor, pes ediyordu. Ayağını taşların arasında zar zor sürükleyebiliyordu.

İlerideki bir üst geçit otoyolu rayların ve bu küçük dere vadisinin üzerinden geçiriyordu. Alt taraf tünel gibi karanlıktı ve trafik sesleri yankılanıyordu.

Peter ona doğru adım attı ama bir şeyler ters gidiyordu. Durdu ve arkasındaki çakıllar çıtırdadı. Döndüğünde Dimitri'yi gördü, yirmi adım ötedeydi ve sağ elinde silahla yaklaşıyordu. Sol eli kemik, deri ve kan yığınının dönmüştü. Öfke adamın yüzünü hayvani bir şeye dönüştürmüştü.

Bir katil için bir el ne anlama gelir? Ne kaybetmişti? Neden Peter'ı vurmamıştı?

Dimitri, "Tam orası iyi," dedi.

Peter ellerini yana açtı. En azından Rose'a zaman kazandırmıştı.
Hikâyeyi anlatabilirdi.

OceanofPDF.com

Atış **için bekledi** ama hiçbir şey olmadı ve Dimitri muhtemelen onun yüzünü okuyabiliyordu, beklenti yerini şaşkınlığa bırakmıştı.

"Eğer ölmeni isteseydim, ölmüş olurdun," dedi. Peter şimdi anlamıştı: Defter Dimitri'de değildi.

Peter'a ihtiyacı vardı.

Rus bir adım daha yaklaştı. Onu sonunda babacan yüzüyle yakından görmek ürkütücüydü.

"Bu işte iyisin Peter. Yaptığımız tüm o yalanlar ve pislikler." Eline baktı. "Sanırım bu yüzden bu kadar uzun süre bu kadar dikkatli davrandın. Onu bulacağız. Onu bulacağız. Belki kahramanı oynamak seni biraz daha iyi hissettirdi," diye devam etti Dimitri. "Ama bunun ne kadar anlamsız olduğunu görebiliyorsun, değil mi?"

Bir tren kornası sesi, alt geçitten geçen raylar boyunca yankılandı.

"Dünya böyle işliyor. Zorlama ve şiddet. Anlaşma yapmak. Bu pisliğin içinde debelenmek." Başını akıntıya doğru salladı. "Sen çoktan seçimini yaptın. Greg'e katıldın. Bütün dünya gri bir alan, Peter. Onu kurtarabilirsin. Sadece bana yardım et ve şu iyiliksever saçmalığıyla kendine yalan söylemeyi bırak."

"Nerede olduğunu bilmiyorum."

"*Başkanın* sahip olduğu tüm varlıklar senin peşinde, Peter. Bu adamların bazılarını kıyasla ben merhametliyim. Bunu senden acı çektirerek de çıkarabilirim, birlikte de çalışabiliriz. Ama inan bana öyle ya da böyle bunu senden alacağız."

Taşlar hareket etmeye başladı, hafif bir titreme. Tren geliyordu. Peter rayların yanındaki çakıllara bastı.

Dimitri başını salladı. "Çıkış yolu bu değil, Peter. Babanı tanıyordum. Bu doğru. Bizden biriydi. Sanırım bunu artık biliyorsun. Sanırım bunu kendinde görüyorsun. Muhtemelen bunu hep biliyordun. Kim olduğu konusunda kendine yalan söylemeye çalıştı. Bu onu parçaladı. Bu korkakların yoludur."

Yer sarsılıyordu. Peter raylardaki uğultuyu hissedebiliyor ve trenin kornasının uzun çığlığını duyabiliyordu.

Dimitri haklıydı. Peter bunu duyurmanın bir şeyi değiştirip değiştirmeyeceğini bilmiyordu. Bütün bunlar başından beri berbattı. Ama Peter kendi hayatı için takas yapmazdı ve Dimitri'nin aklındaki işkenceler ne olursa olsun hiçbir bilgiyi vermezdi.

Peter çakılların arasında sürüklenerek bir adım attı. Eğer ölecekse, bu trenin altında olmayacaktı. On beş metre ötede, tam kalbine nişan almış olan o silaha doğru gidiyordu. Bu farklı türde bir intihardı ama en azından savaşarak ölecekti.

Tren alt geçide girdi: motorun gürültüsü ani bir kükremeye dönüştü. Ne kadar uzakta olduğunu tahmin etti, iki yüz metre mi? Yüz metre mi?

Pop.

Tren o kadar gürültülüydü ki, solunda bir şeyin parçalandığını zar zor duydu. Ses Dimitri'nin dikkatini başka yöne çekti.

Peter tereddüt etmedi. Pek çok kez yaptığı, sert kortlarda durmadan pratik yaptığı şeyi yaptı, hedefiyle arasındaki boşluğu kapatmak için ileri atıldı. Acı yan tarafına yayıldı, omzundan taşı ve boynundan yukarı çıktı, ama Peter uçuyordu. Diğer adam dikkatini yeni tehditten ayırmadan önce Dimitri'nin menziline girmişti bile.

Peter sağlam eliyle silahı uzaklaştırdı, hafifçe eğildi ve omzunu Dimitri'nin göğsüne sapladı. Rus tökezleyerek geri çekildi. Tren kornası çaldı. Çelik tekerlekler kilitlendi ve raylar boyunca çığlık attı. Patlayan bir bombanın tam ortasındaymışlar gibi hissediyorlardı. Peter kendini yakaladı, sağ bacağını ileri attı ve sağ eliyle Dimitri'nin omzuna son bir kez sertçe vurdu.

Diğer adam dengesini sağlamak için mücadele ederken kolları geriye doğru savruldu. Sert bir şekilde yan tarafına, rayların üzerine düştü ve kafası raylara çarptı.

Peter geri adım attı ve Dimitri tren çarpmadan önceki anda bir elinin üzerinde yükseldi. Peter gümüşün gürleyen çizgisinden uzağa eğildi, tren onu içine çekerken yanında kayan rüzgârla savaştı, gözleri uçan enkaza karşı yarıklara kapandı.

Saçları öne doğru savruldu ve çakıllardan çamura doğru adım attı. Frenlerin tiz sesi havayı delip geçti. Arkasına baktı ve çorap içinde bir ayağın rayların üzerinden dışarı çıktığını gördü. Tren geçip yavaşlayınca Peter bir adım daha yaklaştı. Dimitri'nin ceketini bir demiryolu bağının yanında neredeyse ikiye bölünmüş halde duruyordu ve Peter ceketin yanındaki toprakta parıldayan anahtarları gördü. Dimitri'nin ayakkabılarından biri elli metre ötedeki kahverengi çimlere düşmüştü. Ceset yok edilmişti.

Peter anahtarları aldı ve tepeye doğru çıkmaya başladı, dizinden ve baldırından kan akarken olabildiğince hızlı topallıyordu. Solunda, kırılmış bir bira şişesinin kalıntılarını gördü. Dimitri'nin dikkatini dağıtan şey bu olmalıydı.

Ve kimin attığını biliyordu. Yukarıda, iki akçaağacın çerçevelediği yerde Rose duruyordu, elleri hâlâ kelepçeliydi.

"NEREDE O?" Rose tepeden aşağı inerken seslendi.

"Öldü. Rayların üzerinde."

Ağaçların arasından geçerek ona doğru ilerledi. "Tanrım, Peter."

Pantolonu ve gömleği kanla ıslanmıştı ama onu görmek, hâlâ hayatta olduğunu hissetmek bile onu öyle rahatlatmıştı ki acıyı unutmuştu.

"Ben iyiyim. İyi olacağım."

Dimitri'nin anahtarlarıyla kelepçeleri çözdü, sonra onu kendine doğru çekti ve şakağından öptü.

Onu binanın etrafında dolaştırdı ve Dimitri'nin Explorer'ını gördü.

"Sen iyi misin? Kaldırımındaki kan, araba."

Araca ulaştıklarında "Bir şey yok," dedi. "Benim için geldiklerinde düştüm ve avucumun derisini yüzdüm. Ben kullanırım."

Anahtarları ona verdi ve Explorer'ın yolcu tarafına tırmandı.

"Bacağın," dedi.

Elini yaranın üzerine bastırdı ve yanık karşısında irkildi. "Şimdilik sorun yok."

Helikopter pervaneleri uzakta gürlüyordu. Gitmeleri gerekiyordu. Rose cipi çalıştırdı ve gaza bastı. Depo alanının çıkışına doğru ilerlerken lastikler parçalanmış asfaltta patinaj yaptı.

"Bir doktora ihtiyacın var."

"Ben iyiyim." Arka yollarda ona yardım ederken Peter'ın gözleri aynadaydı. Polis sirenlerinin sesi gittikçe yükseldi ve sonra azalmaya başladı.

"Defter mi?"

"Onu sakladım,"
dedi.

"Cephaneliğin
yakınına mı?"

"Evet. Geldiklerini gördüm. Fazla zamanım yoktu. Otoparklardan birinin yanında. Size gösterebilirim."

Bir sersemlik dalgasına karşı savaşıarak gözlerini kocaman açtı. Bir sanayi bölgesini ve diğer tarafta kum ve çakıl dolu bir araziye geçtiler.

"Sanırım anlaştık," dedi. "İşte."

Otoyol için bir üst geçidi işaret etti ve Rose onun altına çekti. Bu onları herhangi bir hava gözetiminden gizleyecekti.

"Peter. Benimle kal."

Elini uyluğuna bastırdı ve kan parmaklarının üzerine damlarken sıcaklığı hissetti. Bunun bir atardamar olmadığını biliyordu ve zaten yavaşlıyor gibi görünüyordu ama bu onu daha az korkutucu yapmıyordu. Hasta olabileceğini düşündü.

"Neye ihtiyacın var?" diye
sordu. "Bir kompres."

Rose arka koltukları kontrol ederken o da konsola baktı ve bir rulo koli bandı getirdi.

"Bu işe yarar. Pantolonda biraz pıhtılaşma var, o yüzden etrafını sıkıca sarın." Peter hafifçe yan döndü ve kadın bandı yapıştırmaya başladı. Peter bantın rulodan sıyrıldığını duyunca dişlerini birbirine geçirdi. Kesik yanıyordu.

"Bu iyi mi?"

"Evet," dedi. Altı inç genişliğinde sıkı bir bant taktı.

"Kolun."

Bir sıhhiyecinin sakinliğiyle hareket ederek yarığın etrafından üç kez geçti.

Elini bacağının üzerine koydu. Baskı dayanılmazdı ama bundan memnundu. Rose arkasına yaslandı, gözlerini kapadı ve elini onun elinin üzerine koydu.

"Daha işimiz bitmedi," dedi.

Greg'in kan içicilerle ilgili sözlerini, Dimitri'nin *başkanın* DC'deki tüm gölge ordusuna kendisini avlamaları için emir verdiği uyarısını hatırladı. Mafya kurallarına göre oynuyorlardı ve hiç düşünmeden işkence edip öldürüyorlardı.

"Hayır," dedi. "Eğer polis bizi yakalayamazsa, Farr ve Ruslar yakalar."

Yakalanırlarsa bunun polis tarafından yapılması için dua etti, ancak bu ortadan kaybolmaya, komploculara teslim edilmeye karşı bir garanti değildi.

"Burada sonsuza kadar dinlenebilirim," dedi.

"Biliyorum. Biliyorum." Diğer elini onunkinin üzerine koydu. "Bu yakında bitecek."

"Öyle ya da böyle."

"Başaracağız."

Gülümsedi. "Koli bandıyla bir arada tutulan bir adama göre kendine çok güveniyorsun."

KOLTUKLARI DEĞİŞTİRDİLER, Peter arabanın etrafında topallayarak onları nehrin karşısına geri götürdü. Otomatik aracı tek kolu ve tek bacağıyla idare edebiliyordu ve kitabın nerede olduğunu çok iyi bilen Rose onu kapacaktı.

DC polisi hastane çevresindeki bazı yolları kapatmıştı. Cephaneliğe yaklaşırken Peter, Dimitri'nin adamlarının da yakınlarda dolaşıp dolaşmadığını merak etti.

Peter caddede ağır ağır ilerlerken Rose yolcu koltuğunda öne doğru eğildi.

"İşte orada," dedi, alçak bir kül blok duvarını göstererek. Arkasında mavi bir inşaat çöplüğü vardı.

Peter arabayı durdurdu ve Rose park etmiş iki arabanın arasından çıktı. Sakince yürüyordu, izlendiğinden korkan birinin belli belirsiz dönen boynu yoktu. Duvarın üzerinden eğildi ve duvarla çöp konteyneri arasındaki boşluğa uzandı. Yürümeye devam etti - tüm hareketi pürüzsüzdü - aldığı şey vücudunun uzak tarafında saklıydı.

Peter ona ayak uydurarak caddede yirmi adım kadar ilerledi ve o da arabaların arasından çıkıp arabaya bindi. Kızın kapısı kapanırken Peter geri çekildi. Defter kucağında duruyordu, sırtının üst kısmında biraz kir vardı ama onun dışında mükemmeldi.

"Tanrıya şükür. İyi iş çıkardın." "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Peter kitabı almaya o kadar odaklanmıştı ki fazla ilerleyememişti. Teslim tarihine sadece saatler kalmıştı. Dikiz aynasını kontrol etti, sonra gaza bastı ve iki bina arasındaki dar bir tek yola saptı. O

sonunda sola dönmüş ve bir sonraki kavşakta durduktan sonra sağa dönmüştür.

"Nedir bu?" diye sordu.

"Siyah BMW."

"Dimitri başkalarıyla mı çalışıyordu?"

"Evet. Güvenli bir yere gitmeliyiz." Bir tane gördüyseniz, elli tane saklanıyor demektir.

Otoyollardan kaçınarak onları güneye götürdü. "Radyoyu açabilir misin?"

"Müzik mi istiyorsun?" diye sordu şaşırarak.

"Trafik ve haberler."

Bir AM trafik ve konuşma kanalını açtı. Muhabir federal bütçeyle ilgili bir haberini tamamladıktan sonra Kennedy Center'ın etrafındaki güvenlik nedeniyle kapatılan yollardan bahsetmeye başladı.

"Ne düşünüyorsun?"

"Şehrin dışındaki arterleri izliyor olabilirler. Ve eğer o defteri doğru ellere ulaştırmak istiyorsak, eve yakın durmalıyız."

Radyoda yeni bir bölüm başladı: "Güneydoğu Washington'da iki ayrı olayda iki ölü var ve polis yirmili yaşlarının sonlarında beyaz bir adam ve beyaz bir kadın olan iki şüpheliyi arıyor. En son siyah bir Chevy Tahoe kullanırken görülmüşler. Polis şüphelilere yaklaşılmaması ve bilgi sahibi olanların 911'i aramaları konusunda uyarıyor."

"Tanrım. Bizi bulmaları ne kadar sürer?" Rose sordu.

Tahoe'yu depoda bırakmışlardı ama bunun onlara ne kadar zaman kazandıracağını bilmiyordu. Polis tüm gücüyle dışarıda olacaktı. "Bilmiyorum."

Limanın yanından geçerek, bir tarafta Gelgit Havzası ve Washington Kanalı ile diğer tarafta Potomac arasında sıkışmış uzun bir ada olan Doğu Potomac Parkı'na girdi.

Kenara çekti ve kanalın karşısındaki Gravür ve Baskı Bürosu binalarını ve arkalarında yükselen Washington Anıtı'nı görebildi. Bir polis helikopteri tepelerinde süzülüyordu.

"Koşmak istiyor musun?" diye sordu.

Bir an için düşündü. "Hükümetten kaçamazsın. SVR'den, GRU'dan, Rus istihbaratındaki herkesten kaçamazsın. Ama bizim bir silahımız var. Elimizde koz var." Deftere baktı.

"Gerçeği ortaya çıkarmak mı?"

"Zamanımız var mı bilmiyorum. Kimse bize inanır mı bilmiyorum. Bu hareketi arıyor olacaklar, basına gidecekler. Önce bizi öldürebilirler."

Direksiyona doğru eğildi ve helikoptere baktı. "Ama bunu halka duyurma tehdidini kullanabiliriz. Bir tarafı diğerine karşı kullanmanın bir yolu olmalı."

Rose başını salladı. "Onların oyununu oynamak istemezsin, Peter."

Yapmadı. Şantaj, gerçeği saklamak: bunlar onu hasta ediyordu. Hayatı boyunca bundan kaçmıştı, babasının seçiminden kaçmıştı. Ama Rose'u hayatta tutmanın tek yolu buysa, bilemiyordu. Gerçeği ortaya çıkarmak kulağa çok basit, çok doğru geliyordu ama bunun bu kadar kolay olacağını düşünmek saflık mıydı?

"Bunu ortaya koyduk, sırtımızda hedefler var" dedi. "Halka açıldığını görecektik kadar bile uzun yaşamayabiliriz."

Dimitri haklıydı. Peter çoktan sınırı aşmıştı. O artık bu dünyanın bir parçasıydı.

"Bununla ne tür bir güce sahip olduğumuzu biliyor musunuz?" dedi. "Yönetim, Ruslar. Kontrol bizde. Haklıydın Rose. O siyah-beyaz şeyler bir lüks. Hayatta kalmak için ne yapman gerekiyorsa onu yaparsın."

Rose parmak eklemine dudaklarına dokundurdu ve pencereden dışarı baktı. Şimdi o kadar da emin görünmüyordu. "Bunu inandığın için mi söylüyorsun, yoksa benim için endişelendiğin için mi?"

Peter cevap vermedi. Potomac üzerinde bir helikopter geri geldi. Başkan Vihrov ve Travers bu gece buluşacaklardı. Peter Greg'in sözlerini hatırladı. Bir anlaşma yapacaklardı, sonra şiddet her an başlayabilirdi: bir provokasyon, savaşın başlangıcı, bir kurşun ya da bir bomba. Peter ve Rose'un zamanı tükeniyordu.

"Hareket etmek zorundayız," dedi.

Peter arabayı durdurdu. Arabayı sürerken konuştular. Polis peşlerine düşecek, Ruslar da Dimitri'nin arabasının onda olduğunu anlayacaklardı. Her araç bir tehditti, her köşe yakalanabilirdi. Zaman yoktu, kaçış yoktu ve iyi bir seçenek de yoktu. Ama sonunda ne yapmaları gerektiğini biliyorlardı.

Peter cipi durdurdu ve Blackphone'u kaldırdı. Gelgit Havzası'na baktı. Soğuk bir rüzgâr suyu dalgalandırıyordu. Çok iyi bildiği bir numarayı çevirirken Beyaz Saray'ın üzerinde dalgalanan bayrağı izledi.

202-456-2461. Bütün o uzun geceler boyunca beklediği dahili hattı. Acil durum hattı. Ama şimdi diğer uçtaydı.

"Devam et."

"Kalem. Saat. Kapı. Ateş. Bana Diane Farr'ı ver." "Teşekkür ederim."

Santralin açılma sesi, çağrının aktarılması ve ardından tek bir zil sesi duyuldu.

"Evet?" Farr'dı.

"Bunun kim olduğunu biliyor musun?" Peter sordu. "Tanıyorum."

"Anlaşmak istiyorum."

OceanofPDF.com

FARR CEVAP VERMEDİ. Peter telefonun kesildiğini düşündü. Sesi geri geldi, şimdi farklıydı, tonu bir sentezleyiciden geçiyormuş gibi değişiyordu.

"Bunu kaydetmeye çalışmayın. İşe yaramaz."

"Üzerinde başka bir şeye ihtiyacım yok, BEECH." Bu cümle kalmasına izin verdi. Bu onun defterdeki kod adıydı ve ihtiyacı olan tek tehditti.

"Oyuna hoş geldiniz. Biraz güç sahibi olursunuz ve herkes sizi yakalamaya çalışır. Burası DC. Peki ne istiyorsun?"

"Bu katiller sırtımdan çekilsin."

"Bu zor olacak Peter. Eski GRU olduklarını düşünüyoruz. Rus askeri istihbaratı. KGB ya da SVR kadar tanınmış değiller ama aslında çok daha kötüler, Queensberry kuralları, centilmen casusluk falan yok. Vahşilere seslendiler. Defterden memnun değiller."

"Toplandım."

"Ben de mutlu değilim. Beni kendi lanet kasama kilitledin."

"İşe yaramış gibi görünüyor."

"Peşinizdeki bu insanlar daha az bağışlayıcı. Onları oyalayabilirim ama içeri girmezsen ve senin ve bu bilgilerin kontrol altında olduğunu garanti edemezsem, tanıdığın ve sevdiğin herkes tehlikede. O kızıdan bahsediyorum. New York'taki eski sevgilinden bahsediyorum. Sovyet-Afgan Savaşı'nda vahşeti ilk elden öğrenen ve genç bir kadını öldürmek için hiçbir şey düşünmeyen adamlardan bahsediyorum."

"Sana ne oldu, Diane?" Cevap vermedi.

"Bana zaman kazandırabilir misin?" diye sordu.

"Sadece içeri girecek kadar. İki taraf bu akşam saat yedide buluşacak. Bu anlaşmayı bitirmeli ve tüm bu pisliği arkamızda bırakmalıyız. Eğer o saate kadar gelmezsen, av mevsimi başlar. Peter?"

"Seni duydum." Bu üç saat içindeydi.

"Öyleyse anlaşacağız," dedi. "Senin ve Rose'un güvenliği için defteri alacağız ve bunların hiçbirisi yaşanmayacak."

"Anlaşacağım. Sadece bu katilleri benden uzak tutun, yoksa her şey ortaya çıkar."

"Seni nerede bulabilirim?" "Ben seni bulurum."

"Akşam yedi."

Telefonu kapattı.

Eski Postane binasındaki saatin **kolları** aşağıya doğru sarkıyordu: Akşam altı buçuk. Rose, Beyaz Saray arazisinin hemen güneyindeki park olan Ellipse'in karşısındaki Anayasa Caddesi'nde durmuştu.

Yolcu koltuğunda oturan Peter, Rose'un Rite Aid'den aldığı ucuz bir Dockers pantolon ve bir polo giymişti.

Blackphone'u son bir kez daha kontrol etti, haberleri taradı, olacakların sarsıntılarını aradı. Rusya'nın başkentte bu kadar riske, bu kadar ölüme degecek ne planı vardı?

Tüm dünyayı gören gözleriyle Oturma Odası'nın istihbarat kaynaklarına alışkındı ama şimdi BBC'yi ve bölgesel basını taramakla yetiniyordu. Uyarılar oradaydı: Kuzey Avrupa'nın eski Rus yerleşim bölgelerinde, Baltık ülkelerinde huzursuzluk; parlamentolarda itiş kakış; sokaklarda şiddet; Batı yanlısı politikacıların ve ulusal polisin ellerinde taciz edildiğini iddia eden etnik Ruslar; yanağından kan akan, eli yüzüne kenetlenmiş bir kadının titrek videosu.

Ruslar bu tür bir kargaşayı kendileri tetikleyecek, gerekirse bir binayı bombalayacak, işgal etmek için her şeyi bahane edeceklerdi. Rusya'nın Avrupa ile olan sınırı kaynıyordu ve son bir provokasyona hazırdı.

Peter özel hareket askerleri için fotoğraf ve videoları taradı
-Ana saldırıdan önce sessizce bölgelere sızan zeytin rengi sivil giysili, amblemsiz *Spetsnazlar*. Ukrayna'da onlara küçük yeşil adamlar derlerdi. Hiç görmemişti ama bu orada olmadıkları anlamına gelmiyordu.

Okuduğu hikayeler çok küçük görünüyordu, haritanın unutulmuş bir köşesindeki küçük itiş kakışlar, ama dünya savaşları böyle başlıyordu: bir

Saraybosna'da bir suikast, Almanya-Polonya sınırında bir radyo istasyonu basıldı.

Aylardır birliklerin yığınak yapmasını, kamyon ve zırhlı personel taşıyıcılardan oluşan kolonların, yüksek suların bir baraja çarpması gibi sınıra dayanmasını izlemişti.

Onları kontrol altında tutabilecek tek şey Amerika Birleşik Devletleri'ydi ve şimdi Başkan onların cebindeydi.

Peter telefonu bıraktı. Kolunu duş almadan temizleyebildiği kadar iyi temizlemişti. Üç kelebek bandaj ve bir tutam Krazy Glue uyluğundaki kesiği kapatmıştı. Biraz kırmızı sızmıştı ama dikkat çekecek kadar değildi. Bu önemli değildi. Kısa bir yürüyüşü.

"Bundan emin misin?" Rose sordu.

Elini kapı koluna koydu. "Evet."

Rose eğildi ve avucunu onun yanağına koydu. Sanki hafızasına yerleştirmeye çalışıyormuş gibi bir süre onun yüzünü inceledi ve sonra onu öptü. Ağlamamak için gözlerini sımsıkı kapadı, sonra bir santim geri çekildi ve alnını onunkine yasladı.

"I . . ."

"Ben de," dedi.

Arkasına yaslandı ve Peter kapıyı açtı.

"Birazdan görüşürüz."

Başını salladı ve gülümsemeye zorladı.

Peter Elips'in kuzey ucuna doğru yürüdü ve Beyaz Saray'a baktı. Bayrak hafifçe doğuya doğru çekiliyordu. Şimdi bile, tüm bunlardan sonra, bu manzara onu hala etkiliyordu.

Gerçeği biliyordu. Babası ülkesine ihanet etmişti. Peter'ın ettiği yeminin aynısını etmişti: Anayasayı yerli ve yabancı tüm düşmanlara karşı korumak ve savunmak.

Eğer harekete geçmezse, daha fazla insan ölecekti. Cinayetlerin arkasındaki kadın ve erkekler cezasız kalacak, cinayetlerden kazanç sağlayacaktı. Bu babasının gibi bir günahı, sadece bin kat daha kötüsü: çalınan bir seçim, yıkılan bir demokrasi, tahtta bir kukla. Beyaz Saray'ı satın almışlar ve bunu kanla ödemişlerdi. Bu onun kefareti ödeme şansıydı.

Bir planı vardı. Bu kendini katillere teslim etmek anlamına geliyordu. Bundan kurtulamayabileceğini biliyordu. Bununla bir sorunu yoktu. Bazı şeyler buna değerdi.

Babasından gelen o son telefon aklına geldi. Peter babasını hayatından vazgeçtiği için affedebilirdi. Bunun mantıklı olduğu zamanlar vardı. Ama Peter onu bir hiç uğruna öldüğü için asla affedemezdi.

Telefonunu kaldırdı ve acil durum hattını aradı. Aynı cevap, aynı ses. Arayan Julian değildi; Beyaz Saray'da bir koltuğa sahip olmaktan memnun, gözleri fal taşı gibi açılmış bir başka evetçiydi. Tıpkı onun olduğu gibi.

"Kalem. Saat. Kapı. Ateş."

Bir süre sonra Farr o fısıldayan sentetik sesiyle devreye girdi. "Zamanın doldu. Neredesin?"

Önce bir güvenlik kamerasına, sonra da diğerine baktı. "Dışarıda.

Elips'in tepesi."

"Burada mısın?"

"Hadi konuşalım."

Anıtsal Washington'ın kalbinde bir turist gibi durmak, kalp atışlarına neredeyse alışana kadar dakika dakika, en az on dakika beklemek **NE KADAR TUHAFTI.**

Siyah bir SUV sağdan girerek onu Beyaz Saray'ın manzarasından korudu. Pencerelerin hepsi gecenin aynasıydı ve Gizli Servis ajanı Akana dışarı çıktı, Elips'i incelerken son derece sakindi.

Peter araca binerken o da bir şoför gibi aracın yanında durdu. Akana onun yanındaki koltuğa oturdu ve kapıyı kapattı. Hareket etmeye başladıklarında Akana uzanıp Peter'ı aradı. Yaraları, Peter'ın acıya karşı dişlerini sıkma şeklini fark etmiş olmalıydı. Peter'ın üzerinde silah ya da kayıt cihazı olmadığına kanaat getirdikten sonra arkasına yaslandı.

"Kız mı? Defter mi?"

"Ortadan kaybolma ihtimalime karşı güvence vermek zorundaydım."

Akana sanki bunu bekliyormuş gibi cevap vermedi. Cipin gösterge panelindeki saat karartılmıştı. Sessizlik içinde yollarına devam ettiler ve Peter renkli camların ardından rotalarını takip etmeye çalıştı.

On dakika sonra bir kapıya yanaştılar ve on iki ayak yüksekliğinde siyah bir bariyerin geri çekilmesini beklediler.

Peter endüstriyel ya da hapishane benzeri, gri beton ve çelik bir şey bekliyordu ama çitin içinde verandalı tuğla evler vardı. Eski subay lojmanlarına benziyorlardı. SUV başka bir tuğla binanın, ona altmışlı yıllardaki bir liseyi hatırlatan tek katlı bir yerleşkenin arkasına çekildi.

Akana bir eliyle Peter'ın sağlam kolunu tutarak dışarı çıkmasına rehberlik etti. Ajan ve başka bir adam onu binanın içine ve uzun bir koridora götürdüler.

floresan ampuller. Ayakkabıları muşamba zeminde gıcırdıyordu. Adrenalin her sesi, her duyuyu güçlendiriyordu.

Sağa ve sola döndükten sonra Akana penceresiz bir konferans odasının kapısını açtı ve Peter'ı içeri aldı. Diğer koruma koridorda kaldı.

Odanın ön tarafında bir arabanın üzerinde bir perde ve bir tepegöz vardı. Akana konferans masasındaki bir sandalyeyi işaret etti ve Peter oturdu.

Soluk yeşil duvarlardaki solmamış boyaların oluşturduğu dikdörtgenler, eski fotoğrafların ya da portrelerin söküldüğünü gösteriyordu. Her yer Vietnam Savaşı'ndan beri dokunulmamış gibi görünüyordu. Peter'ın şu anda güce sahip olduğunu hatırlamak için yapabileceği tek şey buydu, çünkü zaten ortadan kaybolmuş, zaman içinde unutulmuş gibi hissediyordu.

Defter ondaydı ve Farr'ın ona ihtiyacı vardı. Onu hayatta tutan tek şey buydu.

Duvardaki saat 6:56'yı gösteriyordu.

Peter her şeyin nasıl geliştiğini görebiliyordu: Hay-Adam'daki çatı katının kapıları sessiz menteşelerle açılıyor, Gizli Servis ve Rus meslektaşları koridoru kapatırken Travers içeri giriyordu.

Başkanlık Süiti'nin sessiz zenginliği. Beyaz Saray'a bakan pencereler. Vikhrov elini uzatırken sıkı diplomatik gülümsemeler. İki adam baş başa, gerçek sonsuza dek tarihten saklı. Travers ne kadar verecekti? Başkanlığın değeri neydi? Bir el sıkışma ile ülkesine ihanet ettiğinde kaç kişi daha ölecekti?

Peter askerleri tekrar gördü, sınırda bekliyorlardı, ellerinde silahlar, parlamentoları, belediye binalarını, polis karakollarını ele geçirmeye, Avrupa'ya ilk saldırıda bu insanları Kremlin'in pençesine geri çekmeye hazırdılar.

Saniye ibresi geçti. İhtiyacı olanı yapmış, son çaresiz hamlesini gerçekleştirmişti ve şimdi sadece fırtınanın gelmesini bekleyebilirdi.

ROSE SUV'u hız sınırının biraz üzerinde **tuttu**. Dikiz aynasından arkasındaki arabaları inceledi, ön camları gecenin aynası gibiydi. Birkaç saniyede bir sol eliyle uzanıp kapı cebindeki deftere dokunuyor, sırtındaki ucuz bandı hissediyordu.

Siyah telefon bardak tutucusunda duruyordu. Tanrım, bunun işe yaramasını umuyordu. Kendisi güvendeydi ve tek kozları olan kitap da güvendeydi. Ve Peter ... onların elindeydi.

Kendini çok yalnız hissediyordu. Arkasında üç araba olan siyah bir sedana baktı. Her yerde katiller gördü.

Farlar ilerideki yolda parladı ve gri bir araba yan sokaktan fırlayıp her iki şeride de açılı bir şekilde durdu.

Rose frene bastı. Arabası öne doğru savrulurken emniyet kemeri kilitlendi ve göğsüne saplandı. Direksiyonu sertçe sola çevirdi ama hiçbir şey olmadı. Patinajın merhametine kalmıştı.

Ağaçlar Rose'un penceresini doldurmuş, baş dönmesi gibi dönerek geçiyordu ve SUV yolun kenarından sarsılarak banketteki otları yırttı. Araç durduğunda Rose'un kafası arkaya çarptı ama o çoktan harekete geçmiş, kapıyı açmış, elinde bir defterle otlarla kaplı bankete atlayıp kaçmaya başlamıştı bile.

Solunda bir silah yükseldi, doğrudan ona nişan aldı, uzayda yüzüyormuş gibi tüm dikkatini emdi.

Sağdan bir karaltı ona doğru uçarken, bir adam ona çarptı ve kollarını ona doladı. Adam onu ayaklarından kaldırdı, kitap parmaklarının arasından kayıp sokağa düşerken başı geriye savruldu, sayfaları rüzgârda dönüyordu.

Sürenin dolmasına **dört dakika kalmıştı**. İlk soruyu sormak teslim olmak, muhtaç görünmek gibi geliyordu, bu yüzden Peter sadece bekledi, tam nefesleri saydı ve en azından bir an için acı çeken vücudunu dinlendirmekten memnun oldu. Bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu.

İki dakika sonra Akana telefonunu kontrol etti ve dışarı çıktı. Biraz sonra arkasında Farr'la birlikte geri döndü. İçeri girdi ve sanki bu normal bir Salı sabahı personel toplantısıymış gibi bir koltuk kaptı.

"Peki nerede, Peter? Kopyalarının sende olduğunu varsayıyorum, muhtemelen dijital. Temizlememiz gereken koca bir karmaşa var ve eğer bu şeyi çözemezsek herkes ölür, bu yüzden bunun bir satranç ya da bir tür oyun olduğunu düşünme. Sadece nerede olduğunu söyle."

Peter gülümsedi. Tüm o beklenti ve korkudan sonra, gerçek an bir rahatlama olarak geldi. Kendini geliştiriyor, bir bakıma numara yapıyordu, ama bu güven bağımlılık yapıyordu, kendi uyuşturucusuydu. Gülümseme onu tedirgin etti, patron rolünü kırdı. Ve bu iyi bir şeydi. O bir amir değildi; onun seviyesinde bile değildi. O bir haindi.

"Güvenceye ihtiyacım var," dedi Peter, "sizin adamlarınızdan ve Dimitri kimin için ve kiminle çalışıyorsa ondan korunacağımıza dair bir garanti."

Umutsuz, sinirli bir kahkaha attı. "Bunu *Kongre kayıtlarına geçirmemi* istiyorsun? Belki de seni öldürmeye çalışan bu Kremlin bıçakçılarıyla Gül Bahçesi'nde bir basın toplantısı yapmamı? Bu nasıl işe yarayacak?"

"Bilmiyorum." Saate baktı. "Ama bir yolunu bulmalısın. Yoksa her şey söner."

"Gerçekten, oyun mu oynamak istiyorsun? Baban sevdiği insanlara ne olduğunu umursamazdı. İçimde senin umurunda olduğuna dair bir his var."

Peter gerildi, tepkisine karşı koydu. Öne doğru eğildi ve buz gibi bir fısıltıyla konuştu.

"Eğer bu işi çözemezsek," dedi, "vatana ihanetten hapse girersiniz. Kongre bu tren saldırısının bir savaş eylemi olduğunu kabul eder. Ya da biz bunu yapmadan Kremlin hepimizi öldürür. Benim için neyin var, Diane? Anlaşmak istediğini söyledin, anlaşalım. Zaman doldu."

Sandalyesine geri oturdu ve hafif bir gülümsemeyle başını salladı. Bunu daha önce de görmüştü, belli bir Washington tipi; önlerine çıkan herkesi buldozerle eziyorlardı. Korkanlar sıraya giriyor, itişip kakışanlar saygı görüyordu.

Farr parmağıyla masaya vurdu ve onu değerlendirdi.

"Her şeyin altında hain bir orospu çocuğu olduğunu hep biliyordum. Belki de bu yüzden birlikte çalışabileceğimizi düşündüm." Peter omuz silkti.

"Baban iyiydi. Vicdanı olmasaydı onu asla yakalayamazlardı. O kötü bir haindi, çünkü kendini kahraman olduğuna inandıramadı."

"Beni sinirlendiremezsin, Diane."

"Bu bir iltifat. Aramıza hoş geldin, Peter. Kendine yalan söylemeyi bıraktığına sevindim."

Aniden ortaya çıkan dostluğunun ve iyi niyetinin tamamen bir oyun olduğunu, onu rahatlatmak ve en iyi sorgucuların yaptığı gibi yakınlık kurarak onu çalıştırmak için bir yol olduğunu hissediyordu. İstedikini elde eder etmez, onu öldürmek için elinden geleni yapacaktı.

Bu iyiydi, çünkü hem o hem de Peter gizli kartlarla oynuyordu.

"Bazı telefon görüşmeleri yapmam gerekiyor," dedi. "Sakladığınız fazladan kopyalar olmadığını, arkanızı dönüp beni arkamdan bıçaklamayacağınızı nasıl doğrulayabilirim?"

"Dünyadaki en güçlü ofisin her kapısını ve her kâğıt parçasını kontrol ediyorsunuz. Doğrulayabilirim ve eğer hoşuna gitmeyen bir şey olursa, herhangi bir noktada beni öldür. Zor olmayacak."

Sandalyesini arkaya kaydırıp ve ayağa kalktı. "Düşündüğümde daha zormuş."

Farr arkasını döndü ve dışarı çıktı. Akana, omurgası boyunca ter damladığını hisseden Peter'a baktı.

Saat yediydi.

Peter bekledi. Birkaç dakika sonra Akana telefonunu çıkardı ve ekrana baktı. İyi bir poker suratı vardı, ama Peter bir şeyler olduğunu söyleyebilirdi.

kapalıydı. Elindeki telefon vızıldadı ve parmağıyla ekrana vurarak bir anlığına susturdu ama telefon hızla yeniden çalmaya başladı.

Kapıya gitti ve kapıyı açar açmaz, muşamba üzerinde hızla ilerleyen bir çift kadın ayakkabısının yankısı sessizliği bir metronom gibi bozdu. Ses gittikçe yükseldi.

"Bu da ne böyle? Hâlâ içeride mi?" Farr koridordan bağırdı. "Elbette. Neler oluyor?"

Ama Akana bir cevap alamadı. Farr kapıyı iterek açtı. Tokmak cüruf taşlı duvara çarptı.

Telefonunu bir cinayet silahı gibi havaya kaldırdı. "Nedir bu?"

Peter arkasına yaslandı ve ellerini masanın üzerine koydu. Akana kapıyı kapatıp siyah bir SIG olan tabancasının kılıfını çıkarırken, Peter masanın etrafından dolaşp Peter'ın üzerinde durdu.

Peter ısırmadı. Zaman onun tarafındaydı. Zaman onun silahıydı. Bütün bu maskaralık, daha fazlasını satın almak için bir teklifti.

"Az önce *Washington Post*'tan aradılar," dedi Farr elini masaya vururken, "kırmızı bir defteri sordular."

PETER sadece bir muhabir olmasına **şaşırmıştı** ama belki de Farr bunu saklıyordu. Rose ile birlikte Blackphone'u kullanarak defterdeki en önemli bölümlerin görüntülerini, öğrendikleri her şeyin bir özetini ve bunları nasıl doğrulayacaklarına dair önerileri *Wall Street Journal*, CNN, Fox News, *New York Times* ve *Washington Post*'un yanı sıra istihbarat camiasındaki yarım düzine genel müfettişe, Adalet Bakanlığı'na ve kaybeden Gibson'ın kampanyasındaki üst düzey personele göndermişlerdi.

"Kulağa kötü geliyor," dedi Peter ve sandalyesinde geriye yaslandı.

Telefonu tutan kapalı yumruğuyla ona ters bir vuruş yaptı, sonra öne doğru eğildi ve yüzünü onunkine iki santim yaklaştırdı. Dudakları titreyerek geri çekildi ve sıkılmış dişlerini ortaya çıkardı.

Darbe donuk bir ağrıdan biraz daha fazlasını getirdi. Vücudunda o kadar çok başka şey ağrıyordu ki, bunun farkına bile varmıyordu. Peter sandalyesinden yavaşça kalktı, sonra onu geriye itti ve kadının üzerinde yükseldi.

"Başka bir intihar daha," dedi kadın ve ona tiksintiyle baktı. "Hiç kimsenin vereceği bir ihbarın, kimsenin adını bile duymadığı ölü bir Rus'un kitabındaki rastgele el yazısıyla yazılmış birkaç notun dijital fotoğrafının bir şeyleri değiştirebileceğini mi sanıyorsun? Bunun sigorta olduğunu mu sanıyorsun? İkiniz de öleceksiniz."

Öfke yerini acımaya bıraktı. "Peter, Peter, Peter. Bu şekilde olmak zorunda değildi."

Kanıtları göndermenin kendisinin ya da Rose'un hayatını kurtaracağını mı düşünüyordu? Öyle umuyordu ama emin değildi. Hiçbir nüfuzu olmayan iki kişinin Beyaz Saray'ı alaşağı etmesi fikri çok zorlama görünüyordu. Woodward ve Bernstein iyi muhabirlerdi ama insanlar bunun için Yüksek Mahkeme'nin, Adalet Bakanlığı'nın ve FBI'ın gerektiğini unutuyorlardı,

Nixon'ı devirmek için. O bürokratik iç savaştı. Bu David ve Goliath'tı.

Şimdiye kadar çok şey gizlenmiş, akla hayale gelmeyecek pek çok suç işlenmişti. Artık neye inanacağını bilmiyordu. Sonunda gerçeğin ortaya çıkacağını ve adaletin yerini bulacağını düşünmek hoşuna gidiyordu. Ama tüm bildikleri karşısında bu ona umutsuzca safça geliyordu.

Rose ile araba kullanırken bu konuyu konuşmuşlar ve Blackphone'dan e-postaları göndermeye hazırlanmışlardı.

Anlaşma yapmaya, oyunu oynamaya hazırды. Belki de Farr ve Dimitri haklıydı. Hayatı boyunca inandığı tüm o şeyler -gerçeğin peşinden gitmek, doğru olanı yapmak- sadece güçlüler istediklerini yaparken diğer herkesi hizada tutuyordu.

Rose'un o sabah gemide kendisine söylediği sözleri hatırladı. Rose ona bazen siyah ve beyazı unutmaması ve hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapması gerektiğini göstermişti. Gerçek dünya buydu.

Adam arabada bunu söyledikten sonra, kadın ona sertçe baktı. "Hayır," dedi. "Bence sen haklısın. Bence sen her zaman haklıydın. Bütün bunlarla işim bitti."

Bu onların hayatlarına mal olabilirdi ama her halükarda hayatta kalıp kalamayacakları konusunda hiçbir fikirleri yoktu.

"Yap," dedi ve adam gönder tuşuna bastı.

Kanıt ortaya çıkmıştı. Ama bunun tüm kapı bekçilerinin süzgecinden geçmesi için zamana ihtiyaçları vardı, Farr'ın silememesi için bu kanıt olabildiğince çok masaya çizmek için zamana ihtiyaçları vardı. Bu yüzden Peter, Farr'ın inanmak istediği şeye, DC'deki diğer herkes gibi onun da gerçeğin pazarlığa açık olduğunu düşünmesine ayak uydurdu. Herkes kendini düşünüyordu. Herkes bir anlaşma istiyordu.

Ne lanet bir kasaba, herkesin en son şüphelendiği, yapabileceğiniz en hileli şeyin doğru hikayeyi anlatmak olduğu bir yer.

"Fark etmez," dedi Farr. "Kimse sana inanmayacak."

Örtbas edebilirlerdi, Peter biliyordu. Buna kim inanırdı? Ama onların oyununu oynamaktan bıkmıştı. Eğer dışarı çıkacaksa, kendi şartlarıyla çıkacaktı. Babası bir hiç uğruna ölmüştü. Bir şey için ölmek umurunda değildi. Onu yakalamış olsalar bile, belki Rose'un kaçmasına yetecek kadar zaman kazanmıştı.

"Çok şey yapabilirdik," dedi Farr. Gözlerini kapattı, acı içindeydi, sanki onu çoktan hatırlıyordu, sanki o çoktan ölmüştü.

Akana'ya baktı ve başını salladı.

Farr gitti ve kapı arkasından çarparak kapandı. Akana sırtı kapıya dönük bir şekilde durdu ve tabancasını çekti.

OceanofPDF.com

AKANA silahı Peter'ın kafasına doğrulttu, iki eliyle de kabzayı sıkıca kavradı. Peter doğrudan namluya baktı ve çenesini sıkarak kendini çelikleştirdi.

Motor homurtuları odanın içine süzüldü, arabalar ya da kamyonlar dışarıda duruyordu. Akana bir eliyle silahını Peter'ın üzerinde tutarken diğer eliyle telefonunu kontrol etti.

Bir an durdu, gözleri Peter'ın silah nişangâhına sabitlenmişti. Yana doğru bir adım attı ve kapıyı açıp dışarı çıktı. Peter anahtarın topuzda takırdadığını ve sürgünün sürgülenerek onu içeri kilitlediğini duydu.

Bir dakika sessizlik oldu ve sonra başka araba sesleri duyuldu. Peter kapıya doğru gitti. Bu tarafta sürgü için çevirmeli düğme yoktu, sadece anahtar için bir yuva vardı. Kapıyı açabileceği ya da silah olarak kullanabileceği bir şey bulmak için odayı taradı.

Projektöre gitti. Belki bir cam parçası işe yarayabilirdi. Merceğin kırılma sesini bastıracak bir şey arıyordu ki kapıdan ayak sesleri duyuldu.

Gürültülüydü ve gittikçe artıyordu. Sağ kolunu zar zor kullanabiliyordu ama merceği el yordamıyla çıkarıp yere fırlattı. Paramparça oldu ve parçaları yerde kaymaya başladı. Bir tanesini almak için çömeldiğinde kapı uçarak açıldı. Kilidin mandal plakası kapı çerçevesinden yırtıldı ve koyu renk takım elbiseli iki adam kapıdan geçip odanın köşelerine giderek Peter'ı tabancalarıyla korudular.

Ellerini kaldırdı.

Sağdaki adam silahını Peter'ın kafasına doğrulturken, diğeri yaklaştı ve Peter'ın üstünü aradı.

Geri döndü ve ilk silahlı adama başıyla işaret etti. Peter ikisini de tanıdı: Gizli Servis. Tanrım, kaç kişi bu işin içindeydi? Yoksa sadece emirleri mi uyguluyorlardı?

"Biz iyiyiz," diye seslendi biri koridora doğru.

Bir figür kapıdan içeri girdi, yanında iki ajan daha vardı. Peter'ın nefesi kesildi.

Başkan'dı. Sol elinde kırmızı bir defter taşıyordu.

OceanofPDF.com

TRAVERS daha bir şey söylemeden Peter anlamıştı: Rose'a ulaşmışlardı. Travers'ın elinde defter vardı, orijinal kanıt. Ona ne yapmışlardı?

Peter'ın vücudundaki tüm kan çekilmiş, sanki yerde birikiyormuş gibi hissetti. Düşmemek için elini duvara dayadı. Travers odanın içinde biraz daha yürüdü ve cam parçalarından birine tekme atarak sivri dişin soluna doğru dönmesini sağladı. Ona baktı, sonra eline aldı ve inceledi.

Peter ona doğru bir adım attı ve ikinci ajan tabancasını kaldırdı. Peter onları görmezden geldi. Tüm vücudu gerildi, kasları kurulmuş bir tuzak gibi gerildi. Kontrolünü kaybediyordu.

"Ona ne yaptın?"

"Peter, yardım etmek için buradayım." Travers bardağı masanın üzerine bıraktı. "Yaşıyor mu?"

"Peter, lütfen. Sakin ol. Kendi iyiliğin için."

"Nerede o?" diye hırladı.

"O iyi. O burada."

Başkan'ın söylediklerinin iyi bir fikir olmadığını düşündüğü belli olan ajanlardan biriyle kısa bir süre konuştu ama sonra yumuşadı.

"Peter, çok şey yaşadın ve kızgın olmaya ve söylediğim tek bir kelimeye bile güvenmemeye hakkın var, ama ben bu konuda senin tarafındayım."

"Birlikte oynamamı mı istiyorsun? Anlaşma bu mu? Bir çeşit takas mı?"

Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Başkan neden bu şeyin yakınında olsun ki? Doğru hareket kendini izole etmektir.

Travers, "Hayır," dedi ve kenara çekildi. Rose kapıdan içeri girdi.

"Peter!" Ona dokunulmamıştı, kendi başına yürüyordu, elleri serbestti. "İyi misin?" diye sordu.

"Ben iyiyim." Ona doğru bir adım attı ve sonra durdu. Hayattaydı ama şimdi Başkan'ın elinde ikisi ve defter vardı.

"Ne istiyorsun?" Peter Travers'a sordu.

"Seninle aynı şeyi, Peter. Tüm bunların ardındaki gerçeğe ulaşmak istiyorum." Masaya doğru yaklaştı. Ajanlara, "Odaya ihtiyacım var," dedi.

Tereddüt ettiler ve bir ajan Başkan'ın yanına gelerek kulağına konuştu.

"Peki," dedi Travers.

Baş adam diğer ajanları dışarı gönderip kapıyı kapattı ve masanın başına geçti. Travers ellerini bir sandalyenin arkasına koydu. Rose'dan Peter'a bakarken yüzü ciddiye.

"Bunlara inanır mısın bilmiyorum ama gerçek bu," dedi. "Teyzeni ve amcanı tanırdım Rose. Onlar iyi insanlardı. Soruşturmanın başlangıcında oradaydım ama onlarla konuşurken başka bir isim kullandım."

Peter bir adım daha yaklaştı ve elini masanın üzerine koydu. Ne olacağını biliyordu.

"Ben OSPREY."

PETER bir yandan başkanı incelerken bir yandan da bunun doğruluğunu **tarttı**: şakaklarına ak düşmüş siyah saçları, eski bir atletin rahat duruşu, kendisinden hiç ayrılmayan gözleri.

Yaşadığı onca şeyden sonra bile Peter kendini Travers'a inanmak isterken buldu ki bu tehlikeliydi.

Travers, "Öncelikle ikinizin de tehlikeden uzak olduğunuzu bilmenizi istiyorum," dedi.

Peter masanın başındaki silahlı ajana baktı.

"Bana daha önce de şüphelerinle geldin Peter. Şimdi de bana neden güvenmediğini anlıyorum. Farr bu işte yalnız değildi. Başkaları da onunla birlikte çalıştı."

"Gizli Servis ajanı, Akana."

"Evet. Diane Ruslarla yaptığı her şeyi benim bilгим olmadan yaptı. Akana onunla çalışıyordu ve başkalarının da olduğundan şüpheleniyorum. Bunu benden saklamaya çalışıyorlardı. Akana basketbol maçında bana geldiğini gördü. Onun bu işin bir parçası olduğunu bilmiyordum. Araya girdi, seni ortadan kaldırmaya çalıştı."

"Beni öldürmeye çalıştı."

Travers acı içinde yutkundu. "Kuzey Capitol'deki güvenli ev mi? Onunla bir ilgim yok. Benden saklamak için son çırpınışlarıydı. Uzun zamandır bir şeylerin ters gittiğine dair şüphelerim vardı ama arkasında kimin olduğunu bilmiyordum. Dün gecedен beri çaresizce sizi, ikinizi de arıyorum. Yardım etmek istiyorum."

"Karşılığında ne istiyorsun?" Peter sordu.

"Hiçbir şey."

Travers bir sandalye çekip oturdu, sonra ellerini masaya doğru uzatarak onları da aynı şeyi yapmaya davet etti. Alçakgönüllü bir adam gibi hareket ediyordu ama gücü hâlâ odayı dolduruyor, havayı statik elektrik gibi şarj ediyor gibiydi. Rose masanın etrafında Peter'a doğru ilerledi, ajanın silahından çekiniyordu.

Kadının eli onunkine değdi ve adam elini tuttu. Ona sarılmak, onu bedeniyle korumak istedi ama ajanı harekete geçirmek istemedi. O da Rose da gardlarını yüksek tutmaları, sakın kalmaları ve komuta etmeleri gerektiğini anlamış görünüyordular.

Kadın, Peter'ın solundaki sandalyeye oturdu ve aralarında bir sandalye boş kaldı.

Travers, "Burada bir yabancı olduğumu biliyorsunuz," dedi. "Bence Beyaz Saray'ı, başkanlığın dünyadaki en güçlü makam olduğunu ama bir bakıma da bir hapisane olduğunu anlayacak kadar gördünüz."

Bu doğrudu. Travers sokağın etrafında yürüyemiyordu. Pencerelelerini bile açamıyordu.

"Farr'ın çok fazla gücü vardı. Her toplantı, her kağıt parçası. Ailem dışında görüşmek istediğim herkes ondan geçiyordu. Bana gelen her şey Doğu Avrupa'da Rusya ile gerilimin tırmandırılmasına karşıydı, bunun sadece Rusya yanlısı güçleri cesaretlendireceğini, Kremlin'i kışkırtacağını söylüyordu. Neden her şeyin Rusya ile uzlaşma yönünde olduğunu bilmiyordum. Farr olduğunu bilmiyordum. Ama uzun zamandır evimde sadakatsiz birinin olduğundan şüpheleniyordum."

"Tren kazası doğru mu?" Peter sordu. "Seçimlere müdahale mi?"

"Şu ana kadar ortaya koyduğunuz her şey kontrol edildi ve hepsini araştıracağız. Bunu yaparken sizi güvenli bir yere götüreceğiz."

Peter avuçlarını masaya bastırdı. Geçen sefer bu pek işe yaramamıştı.

"Temkinli olmak için her türlü sebebiniz var. Bu yüzden buradayım. Bu yüzden Gizli Servis'ten yirmi dört kişilik bir ekibim ve resmi arabalarım var. Bu artık kamusal bir mesele. Bu" -elini defterin üzerine koydu- "şu anda Ashford, Berson ve McLintock ile birlikte." CIA ve FBI direktörleri ve başsavcı. "Onlarla mümkün olan en kısa sürede konuşmanızı istiyorum."

"Henüz tercüme edilmedi mi?"

"Evet. MGK'daki Rusya masası zaten üzerinde çalışıyor. Farr'ın bir düzineden fazla toplantı yaptığını ve bunları kimlerle yaptığını gösteriyor.

Metro saldırısı için planlama notlarıyla birlikte. Tüm bunları Rus servislerine atfetmek ve seçimlere müdahalenin arkasındaki kurumları tespit etmek için yeterli olacaktır. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar araştıracağız. Bu işin peşini bırakmayacağız. Buna izin vermeyeceğim."

"Peki ya Hay-Adams'taki toplantı?"

Başkan duraksadı, Peter'ın olası bir anlaşmadan haberdar olmasına şaşırması görünüyordu.

Travers, "Bu iş bitti," dedi. "Farr beni Kremlin'le birlikte çalışmaya, ne pahasına olursa olsun çatışmadan kaçınmaya zorluyordu. Benim yumuşak başlı olduğuma güveniyorlardı. Belki de benimle birlikte hareket etmem için baskı yapmaya çalışacaklardı. Artık bunun bir önemi yok. Yerime Dışişleri Bakanı'nı basit bir mesajla gönderdim: anlaşma yok. Rusya Avrupa'da bir hamle yaparsa karşılık veririz. Vikhrov kırk sekiz saat içinde askerlerini sınırdan çekmezse, NATO zırhlısını boğazına tıklarız."

Travers Peter'ın eline, koluna baktı.

"Bir doktora ihtiyacın var."

Peter parmaklarına baktı. "İnanıyorum," dedi soğuk bir sesle. "Bana inanmıyor musun?" Travers sordu.

"Bilmiyorum."

"Belki de artık kamuoyuna yansıdığı için skandalın önüne geçmeye çalışıyorumdur?" "Bu akıllıca bir hareket olurdu."

"Bu adil. Beni yok edecek bir konuyu neden açayım ki?" "Evet."

"Başkan olmamam gerektiğini biliyorsunuz. Ailem bu konuda mutlu değildi. Bu bir sirk. Ama çok büyük bir ivme vardı. Ön seçimleri kazanmamam gerekiyordu ve genel seçimleri de kazanmamam gerekiyordu. Bu bir deney gibiydi, hiçbir çekiciliği olmayan, gerçek bir siyasi deneyimi olmayan bir adayı ne kadar ileri götürebileceklerini görmek için. İnsanlar beni sevdi çünkü yeniydim, dışarıdan biriydim. Düşman edinecek zamanım olmamıştı. Bir keresinde bir bağış toplayıcısının bu konuda şaka yaptığını duymuştum: bana 'ev sahibi beden' diyorlardı. Poster için bir yüz. Kampanya sırasında ve hatta şimdi, bir balonun içindeydim.

"Söylediğiniz her şey anketörler tarafından test ediliyor. Her kağıt parçası ve konuşma birilerinin ilgi alanının süzgecinden geçiyor. Herkes başkanın dünyadaki en güçlü kişi olduğunu düşünüyor, çünkü çok görünürsünüz. Tüm eleştirileri alıyorsunuz ama gerçek gücünüz çok az. Her şey mükemmel bir şekilde sıraya girerse bazı değişiklikler yapabilirsiniz, ancak çoğunlukla

Washington'da yaşayanlar ile onlara sahip olan özel çıkar çevreleri arasındaki çekişmenin ipi.

"İçeri girerken bunu biliyordum. Alçakgönüllüydüm. Öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenecek ve doğru kararları vermeye çalışacaktım. Seçim sırasında bazı şeyler doğru çıkmadı. O tren kazasında hikâye sürekli değişti - orada olduğunuzu biliyorum, hatırlarsınız. Ve sonra her şey yoluma çıktı, diğer aday için her kötü haber, onun ekibini parçalayan tüm o skandallar.

"Kampanya sırasında işlerin çirkinleştiğini biliyorum. Etrafa sordum. Biraz sertlik olacağını biliyordum ve bununla bir sorunum yoktu. Ama bilmem gerekiyordu. Sorduğum ve konuştuğum herkes bana aynı şeyi söyledi: ortaya çıkan tüm bu skandallarla hiçbir ilgimiz yok. Sadece şanslıydık.

"İnsanların bana yalan söylemesine tahammül edemem. Ve ekibimdeki bu insanların her biri aynı şeyi söyledi. 'Bu sızıntılar hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Hiç mantıklı gelmedi.

"Şimdi görevdeyim, beyaz kağıtlar, notlar ve brifingler alıyorum. ABD ve dünya için tüm risk yelpazesıyla uğraşıyorum. Buraya yerleştirildiğimi ve birilerinin benden bir şeyler sakladığını biliyorum. Kime ya da neye inanacağımı bilmiyorum. Güvenemediğiniz bir şeyden fayda sağlamanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musunuz?"

"Biliyorum." Peter yıllarca en sevdiği çocukluk anılarını gözden geçirmiş, babasının yolsuzluklarının izlerini aramıştı. İlk dalgalı sörfünü yaptığı Outer Banks gezisi, babası SVR'den para aldığı için mi yapılmıştı? Kanlı para mıydı?

Travers, "Sanırım insanların beni hafife almasından hoşlanmadığımı ve bana patronluk taslanmasından hoşlanmadığımı biliyorsunuz," dedi.

Peter basketbol sahasında bunu çok görmüştü. Kazanmasına izin verirken, numara yaparsan ömür boyu men edilirsin.

"Üzerinde çalıştıkları Rus barınağı gibi hoşuma gitmeyen politikalar vardı. Kimin bana karşı dürüst olduğunu öğrenmem gerekiyordu."

Rose'a döndü.

"Teyzen ve amcanın işi hakkında bir şey biliyor muydun?"

Rose, "Sadece ikinci elden, öldükten sonra," dedi. "Onlar FBI'dan, karşı istihbarattan."

"Onlar bu ülkeye hizmet etmiş en cesur, en adanmış insanlardan bazılarıydı. Seçim sırasında gerçekten neler olduğunu bilmek istedim. Kimin çıkarlarına hizmet ettiğimi bilmek istedim. Elimde hiçbir şey yoktu.

gerçek kanıt. FBI'a araştırması için getireceğiniz, resmi bir dosya açtıracağınız türden bir şey değildi. Ya yanılıyorsam?

"Yemin ettikten sonra pek çok sırrı öğreniyorsunuz ve ben de teyzenizle amcanızın baktığı iki davayı öğrendim. Sağduyulu, adil ve acımasız olduklarını ve kimseye bir şey borçlu olmadıklarını biliyordum. Onlarla konuştuğumda, yabancı etkisine dair söylentiler, sadece söylentiler duyduklarını doğruladılar. Ben de gayri resmi bir sıfatla onlardan yardım istedim. Ne olduğunu öğrenmek istedim."

"Orişinal kaynak," dedi Rose. "OSPKEY."

"Evet. Onlara bildiğim ve beni endişelendiren her şeyi anlattım."

"Müfettişleri kendi üzerine mi saldın?" Peter sordu.

"Ben istedim. Onlarla birlikte koşmalarını istedim. Etrafımdaki hiç kimse bana doğru hikayeyi anlatmıyordu. Müdahale etmek istemedim. Bu yüzden işi onlara devrettim ve bir şeye ihtiyaçları olursa Hawkins ve Farr'a gitmelerini söyledim. Ailem dışında en yakın sırdaşımdı ve Hawkins'in itibarı kusursuzdu."

Rose, "Yaptıklarına dair her türlü kanıt ortadan kaldırabilmek için soruşturmayı devraldı," dedi.

"Öyle görünüyor."

"Ve, saygısızlık etmek istemem ama," diye ekledi Peter, "şimdi bunu birlikte yapmadığınızdan, kendinizi doğru tarafa koymadığınızdan nasıl emin olabiliriz?"

"Şu anda yapamazsın. Ama bu iş ruhumu satmaya değmez. Çok alçakgönüllü, biliyorsun. Sorumluluk, nükleer kodlar ve saldırı planları, size inanan insanlarla tanışmanız, her gece okuduğunuz mektuplar. Zor olacağını biliyordum ama bana yardım edeceğini düşündüğüm insanlar tarafından -Kongre, kendi partim- bu kadar hayal kırıklığına uğrayacağımı hiç düşünmemiştim. Onlar sadece bağışçılara sadıklar.

"Bir düzine kamera yüzünüzde parlayıp sönerken ve üç düzine muhabir size soru yağdırırken gülümseyerek devam etmek, elinizden gelenin en iyisini yapmak zorundasınız. Her kelimeye dikkat etmek, bir rol oynamak zorundasınız çünkü tek bir hata Dow'u çökertebilir ya da uluslararası bir krizi tetikleyebilir. Her şeyin canı cehenneme demek, her şeyi havaya uçurmak ve tapınağı başınıza yıkmak istediğiniz günler oluyor. Ama bu sadece rol yapmaktır. Çünkü bu iş, bu sorumluluk, dünyadaki en büyük onurdur. Bu yüzden gülümsüyor ve elinizden gelenin en iyisini yapıyor, tüm saçmalıklara katlanıyor ve yapabileceğiniz en iyi şeyi yapmaya çalışıyorsunuz. Bunun dışında-

Parmağını defterin üzerine bastırđı. Rose'a, "Teyzen ve amcan iyi insanlardı," dedi. "Bunu hak etmediler. Ve ben suçluyum. Onları bu işe ben bulaştırdım ve şimdi de ben bitireceğim. Bu bir ihanet. Bu bir cinayet. Bu, her şeyi başıma yıkmaya ve herkesi yanımda götürmeye değer. O yüzden söylediklerimin tek kelimesine bile güvenmeyin. Ne yapacağımı izle."

Ayağı kalktı. "Hazır mısınız?"

"Nereye gidiyoruz?" Peter sordu.

"Onların hikayesini anlatmaya."

OceanofPDF.com

BEŞ SİYAH cip binanın girişinde daire şeklinde park etmişti ve Peter en az yirmi ajanın M4 tüfekleriyle onları koruduğunu ve araçlardan birine götürüldüklerini saydı. Kapı on beş santim kalınlığındaydı. Peter ve Rose, Travers'ın karşısındaki koltuğa oturdular.

Arabayla Batı Kanadı'na gittiler ve güneybatı kapısından içeri girdiler. Başkan onları doğruca tıbbi ofise götürdü ve burada geçen geceki aynı donanma yüzbaşı Peter'ın yaralarını temizleyip dikti.

Hazır olduklarından emin olduktan sonra Travers onları koridordan geçirdi ama Peter basın sekreterinin odasının önünde durdu. Asistanın masasının üzerindeki televizyonda CNN çalışıyordu.

Bir muhabir Batı Kanadı'nın dışında durmuş -Peter'in şu anda bulunduğu yerden yaklaşık dört yüz metre uzakta- Washington DC'de son kırk sekiz saat içinde meydana gelen bir dizi şüpheli ölümden ve yabancı bir istihbarat servisinin rolü olduğundan şüphelenildiğine dair şu ana kadar doğrulanmamış raporlardan bahsediyordu.

"Kaynaklarımız bunun, geçen yılki seçimlere müdahale de dahil olmak üzere, ABD'ye yönelik çok yıllık bir operasyonun parçası olabileceğini belirtiyor."

Peter Travers'a döndü. Kanıtları kendisi göndermişti ama insanların uğruna öldüğü sırların gece haberlerinde yayınlandığını görmek yine de gerçeküstüydü.

"Her şey başlıyor," dedi.

Travers başıyla onayladı ve elini yana doğru uzattı. Durum Odası'nın ikonik komuta merkezine indiler; burada FBI direktörü ve başsavcı şahsen, CIA direktörü de video konferans yoluyla onlara katıldı.

Bu uzun bir gece olacaktı, birçoğunun ilki. Defter çoktan elden ele dolaşmaya başlamıştı. Peter ve Rose, Washington'daki en güçlü adamlar onları dinleyip sorgularken, uğraştıkları şeyin boyutunu fark ettikçe giderek daha da acımasızlaşan bakışlarıyla yavaş yavaş, nokta nokta hikayenin ana hatlarını ortaya koydular.

Elbette sorular vardı, yıllarca sürecek sorular, ifadeler, ifadeler olacaktı. Sonunda FBI direktörü sordu: "İkiniz en son ne zaman uyudunuz? Ya da bir şey yediniz?"

Peter bunu düşünmek zorundaydı. Bu gecelik bu kadar.

Hepsi Durum Odası'ndan çıkarken Peter nihayet bir an için Rose'la birlikte bu işin üstesinden gelebileceklerine inanmaya başladı.

Bildiklerini en üst düzeyde paylaşmışlar ve kamuoyuna açıkladıktan sonra bile Travers'la Beyaz Saray'da görülmüşlerdi. Bu, ortadan kaybolmalarına karşı bir sigorta görevi görecekti ama Travers onları daha da rahatlatmak istiyordu.

Onları, Lafayette Meydanı'nda, Beyaz Saray'ın Pennsylvania Caddesi'nin karşısında bulunan, ziyarete gelen devlet adamlarının sıklıkla kaldığı ve geleneklere göre başkanın yemin töreninden önceki geceyi geçirdiği tuğla bir konak olan Blair House'a yerleştirdi.

On dokuzuncu yüzyıldan kalma dört kasaba evinden inşa edilmiş, dışarıdan ayrı ve farklı görünen, ancak içeride büyük bir misafirhane, aslında Başkan'ın kendi lüks oteli olarak birleştirilen garip bir yerdi. Mutfaktan makarna primavera ve brownie geldi - eski Kennedy tarifi.

Peter duşta yirmi dakika kadar kaldı, suyun kan ve kiri, iki günlük korku ve teri temizlemesine izin verdi. Temiz bir şekilde çıktı, cildi sıcaktan kızarmıştı. Rose'un yan odada bir odası vardı, ama odanın önünden geçerken odanın boş olduğunu gördü ve kendi odasının kapısından Rose'a bir göz attı.

İçeri girdi ve onu yorganın altında uzanmış buldu. "Bu yatak," dedi, gözleri kapalı, avuç içleri tavana dönük.

Peter onun yanına tırmandı. Yaşadıklarından sonra herhangi bir yatak ona bulut gibi gelirdi ama bu hayal ettiğinden bile daha iyiydi.

"Güvende miyiz?"

"Evet," dedi Peter. "Her şey bitti. En azından zor kısmı."

Rose uzun bir rahatlama nefesi verdi. Bir süre sonra, "Tanrım, b u r a s ı  o k tuhaf," dedi.

Peter güldü. Ev ona kendini bir müze sergisinde uyuyormuş gibi hissettiriyordu: Amerikan kolonilerindeki günlük yaşam. Rose bir şeyler mırıldandı. Gözleri çoktan kapanmıştı.

"O da neydi?"

"O kupayı çalışıyorum."

Onu getirmiş ve komodinin üzerine bırakmıştı. Standart bir Beyaz Saray misafir kupasıydı, mavi, tatmin edici bir ağırlığa ve başkanlık mührüne sahipti.

"Devam et."

Cevap vermedi. Çoktan dışarı çıkmıştı. Peter çarşafı ve battaniyeleri çenesine kadar çekti. Uzandı ve kadın daha da yaklaşp kolunu onun üzerine sardı. Peter gözlerini kapattı ve uyku bir anda geldi.

PETER ertesi sabah **ROSE'u** caddenin karşısındaki Batı Kanadı'na kadar geçirdi. Kahvaltıda onları bekleyen bir mesaj vardı. Başkan onları görmek istiyordu. Ziyaretçi girişini kullandılar ve denizci koruma kapıyı açtığında Travers resepsiyonda onları bekliyordu.

Blair House'da geçirdikleri gecenin nasıl geçtiğine dair birkaç hoş sohbet oldu ama asıl önemli olan Başkan'ın varlığıydı. Bu gizli kalmayacaktı. Onlara koridorda eşlik etti ve dışarı çıkarken Peter yan masanın üzerinde düzgünce katlanmış gazeteleri gördü. *New York Times*'in tepesinde iki sütunluk bir manşet vardı: "İstihbarat Kurumları Rusya'nın ABD'ye Karşı Operasyonunu Araştırıyor."

Post gazetesi haberle ilgili olarak ön sayfanın dörtte birini kaplayan bir paket hazırlamıştı. Defteri doğrulamaya başlamışlardı bile.

Travers, Peter ve Rose'u üst düzey personelin ofislerinin önünden geçirerek Oval Ofis'e götürdü.

Resolute masasının bir çift kanepeye baktığı başka bir resmi müze odasıydı. Fiziksel olarak, Peter'ın tüm o tarihlerde okuduğu odadan daha az etkileyiciydi. Ama masmavi halının üzerinden adımını attığında kendini binlerce kişinin önünde sahneye çıkmış gibi hissetti.

Travers kanepelerden birini işaret etti ve Peter ile Rose oturdular. "Nasılsınız?" diye sordu.

Rose önce Peter'a, sonra Travers'a baktı. "Biz iyiyiz, Sayın Başkan."

"Güzel. Bu iş gerçekten başladığında medya ve Kongre'den gelecek yoğun baskının ne kadar büyük olacağını anlatmak zor" dedi. "Hazırlıklı olmalısınız. Bir avukata ihtiyacınız olacak. Beyaz Saray danışmanı birkaç isim önerdi. Hepsi de farklı firmalarda çalışan avukatlar."

"Savunma mı?"

"Hayır. Daha çok bir rehber. Kriz iletişimi ve insanları onaylardan geçirme konusunda uzmanlar. Basını uzak tutabilir ve bu tür incelemelerle başa çıkmanıza yardımcı olabilirler. Elbette, başkalarına ulaşmaktan ve kendi başınıza tavsiye almaktan çekinmeyin. Her şey ortaya çıktığında bu üç halkalı bir sirke dönüşecek ve pek çok insan sizi yok etmek için geçmişiniz ve aileniz hakkında ellerine geçen her şeyi kullanacaktır."

Peter, çocukluğunun geçtiği yatak odasında parlayan televizyon ışıklarını, babasının skandalının doruk noktasında kaldırımında stand-up yapan muhabirleri hatırlıyordu: günlerce panjurları çekili bir şekilde içeride, kilisedeki insanlardan paket servis ve merhamet güveçleri yiyorlardı.

"Bunu daha önce de yaşadım."

Travers dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı. "Farr nerede? Ve Akana?"

Peter sordu.

"İkisini de gözaltına aldık. Tüm bunların soruşturulması ve kovuşturulması uzun bir süreç olacak, ancak nereye varırsa varsın sonuna kadar gideceğimizi garanti ederim. Sizi buraya yaptıklarınızdan dolayı daha resmi bir şekilde minnettarlığımı ifade etmek için getirdim. İkiniz de hayatlarınızı riske attınız. Peter, yıllarca karşılaştığın zorlukları biliyorum ve seni izlediğimiz için minnettarım. Ve Rose, sen ve ailen herkesin isteyebileceğinden çok daha fazlasını feda ettiniz. Bir demokrasi olarak kim olduğumuzun temelleri tehdit altındaydı ve siz olmadan bunu durduramazdık. Şahsım ve ülkem adına teşekkür ederim."

Peter ciddiyetle başını eğdi ve sessizliğin bir süre daha sürmesine izin verdi. "Eğer bir şey o l u r s a , " dedi Travers, "herhangi bir şey, bana ulaşabilirsin"

doğrudan, işte." Masanın yanından bir kâğıt aldı ve bir numara yazdı. "Gündüz ya da gece." Son kelimeyle birlikte gözleri Peter'a kaydı.

"Sizi bilgilendirmemizi mi istiyorsunuz?" Rose sordu.

"Hayır. Yardıma ihtiyacınız olmadığı sürece yolunuzdan çekileceğim. Özel bir savcı, büyük jüriler, kongre panelleri olacak. Tek bir şey istiyorum: Hiçbir şeyi saklamayın. Bize cehennemi yaşat."

Rose gülümsedi ve kâğıdı aldı.

"Kesinlikle," dedi Peter.

PETER VE ROSE, skandal patlak verdiğinde başkentteki çılgınlıktan uzaklaşmak için Sperryville'in hemen dışındaki Shenandoah Vadisi'nde bir yer kiraladılar.

At çiftlikleri ve çukurlar arasında iki yatak odalı bir kulübeydi ve FBI tanık olarak onlar için güvenlik ayarlamıştı. Peter kışın ortasında bile her gün, bazen saatlerce tepelerde ve sırtlarda koşuyordu. Güneşi özlemişti, gün ışığını özlemişti.

Rose'la birlikte bol bol yemek pişirir, müzik dinler ve üst kata çıkıp yeni aşkın o çılgın haliyle birbirlerini yıpratırlardı, ya da oturma odasında, ya da sıcak bir gün yakalarlarsa üst kattaki güvertede, beyaz tahta parmaklıkların arkasına gizlenirlerdi.

Rose'a, teyzesi ve eniştesinin birlikte sahip oldukları şeyi, o son gecede bile on yıllarca yanmaya devam etmeyi nasıl başardıklarını hatırlattığını söyledi. Bunun bir kısmı, kaybedilen onca şeyden sonra hayatın tadını çıkarmanın, yeni bir sayfa açmanın verdiği zevkti.

Her biri diğerinin yalnız kalmak, hayatta kaldıkları şeyin ciddiyetini ve önlerinde neler olduğunu düşünmek için zaman istediğini anlayabildiği gibi, kolay ve doğal hissettiriyordu.

İkisi de hayatlarının, geçmişlerindeki her zor şeyin kablolu haberlerde tarandığını ve gösterildiğini biliyordu. Peter televizyonun kablosunu sarmış ve kulübeye koymuştu. Rose'un teyzesi ve amcasının plaklarını çıkarıp mutfak tezgâhında ormana bakarak akşam yemeği hazırlamaya başlamaları ve adada bir şişe şarap açmaları dışında ev çoğunlukla sessizdi. Rose'un hiç çalmadığı bir albüm olduğunu fark etti, her zaman kasaların arasından hızla geçip gidiyordu.

Fırtınanın tam ortasındaydılar ama uzaklık ve sessizlik fırtınayı atlatmalarına yardımcı oldu. Peter ve Rose sık sık başkente gidip geliyor, bazen de Campbell'ların artık 240.000 mil yapmış ve mekanik olarak mükemmel olan eski Mercedes'ini alıyorlardı. Henry vasiyetinde arabayı Rose'a bırakmıştı. Büyük jüri ifadeleri ve özel savcıyla görüşmeler arasında bir otelde saklanırlardı.

Karşı istihbarat soruşturmaları FBI tarafından ele alınan en uzun ve en karmaşık davalardan bazılarıdır. Bu seferki genişlemeye devam etti.

Bu kampanyanın merkezinde, hayatı boyunca başkalarının yardımcısı ya da özel kalem müdürü olarak çalıştıktan ve çok az övgüye mazhar olduktan sonra kendini bir kral yapıcı olarak hayal etmeye başlayan Farr vardı. Travers'in kampanyası bir tür deneydi. Kimse onun kazanacağını düşünmüyordu, bu yüzden Travers, bağışçılardan, yatırımcılardan ve yabancı bağlantıları olan lobicilerden bile alabileceği tüm yardımı almanın pek bir zararı olmayacağını düşündü. Bazıları Kremlin'in maaş bordrosundaydı.

Farr, tren saldırısının Travers'in seçimdeki rakibini utandırmak için bir güç gösterisinden başka bir şey olmayacağını düşünüyordu. O ve destekçileri bunun bir şaka ya da kirli bir oyundan öte bir şey olmayacağını, trenlerin yoğun bir saatte durdurulacağını düşünüyor gibiydi ve hatta bunun siber güvenliğe çok ihtiyaç duyulan ilgiyi çekeceğini bile düşündü. Metro'nun her zaman ölümcül bir felaketten bir hata uzakta olduğunu hesaba katmadılar.

Kazadan sonra Farr'ın sahibi Ruslardı. Onlara karşı gelmesinin ve kendisini Amerikalıların öldürülmesine bulaştırmasının imkanı yoktu. Bazıları Rusların, Farr'a karşı böyle bir koz elde etmek için treni bilerek çarptığını düşünse de bu hiçbir zaman kanıtlanamadı.

Rus istihbaratı gerçeği ortaya çıkarabilecek herkesi ortadan kaldırmaya başladı ve Farr başlangıçta kendine ilk ölümlerin, ne kadar uygun olursa olsun, kaza olduğunu söylemeye çalıştı. Dimitri Sokolov daha fazla tanığı öldürdükçe, Farr'ın cinayete ortak olduğunu inkâr etmesine imkân yoktu. O zamana kadar her şeyi kabul etmişti, eğer kabul etmezse kendi hayatından endişe ediyordu. Savunmasında bu kozu oynadı, ancak müfettişler sonunda

Hawkins'in, Rose'un teyzesinin ve

Amca.

Şimdilik Hazelton, Batı Virginia'daki ABD Cezaevindeydi. Peter'ın avukatı, "Aslında rahatladım," dedi.

Peter onu sadece bir kez, buz gibi bir Ocak sabahı DC şehir merkezindeki Bölge Mahkemesi'nin dışında, federal polisler onu bekleyen bir SUV'a götürürken gördü.

Kurşun geçirmez yelek üzerine uzun, güvercin grisi bir palto giymişti. Bir polis memuru onu arka koltuğa yönlendirirken gözleri bir an için buluştu.

Kremlin'in haydutlarına ihanet etmişti ve hapishane güvende olduğu birkaç yerden biriydi. Son suçlamaların nasıl sonuçlandığına bağlı olarak ömür boyu orada kalacaktı. Eğer güneşi bir daha görebilseydi, her köşede, her kapının ardında bir Rus kurşununun bekliyor olabileceğini bilerek yaşamak zorunda kalacaktı.

Travers'in Peter'a söyledikleri -ilk olarak Rose'un teyzesi ve eniştesine ulaştığı ve Farr'ın komplosunda hiçbir rolü olmadığı- doğrudur.

Meclis'te onu görevden alma planları dönüyordu, ancak tüm olay boyunca sadece ilgili herkesin sorumlu tutulmasını sağlayacak kadar uzun süre görevde kalacağına dair ipuçları vermişti.

Siyasi rakipleri başkanlığı çaldığı için peşine düştü. Kendi partisi ona sözde hizmet etti ama her şeyi gün ışığına çıkardığı için bıçaklarını çıkardılar. Koridorun her iki tarafındaki yeminli düşmanlar, gerçeği ortaya çıkaran adama karşı duydukları küçümsemede birleşmişlerdi.

Washington Travers'dan nefret ediyordu, ancak skandalın daha fazla aydınlatılması için bastırdıkça, halk nezdindeki itibarı ve anket rakamları giderek yükseldi.

Bahar başında Gül Bahçesi'nde bir basın toplantısı düzenledi. Af dağıtacağı ya da yeniden seçilme kampanyasını başlatacağı söylentileri vardı. Bunun yerine tekrar aday olmayacağını açıkladı.

Bu işe karışmamıştı ama yine de Farr'ın suçlarından faydalanmıştı ve ülke temiz bir başlangıcı hak ediyordu. Bu, Travers'in skandalın her unsurunun kökünü kazıdığıнын son kanıtıydı, kendini siyasi olarak kurtarmak için değil, yapılması gereken doğru şey olduğu için. İddianamelerin hepsi dağıtılmıştı. Soruşturma emin ellerdeydi. Görev süresini tamamlayacak ve istifa edecekti, iş tamamlanmıştı.

PETER'in Beyaz Saray'daki son günüydü. O ve Rose röportajlarının ve tanıklıklarının çoğunu bitirmişlerdi. Bu olaydaki rolleri neredeyse sona ermişti. Shenandoah'daki kira kontratları sona ermişti.

Nöbetteki görevinin resmen sona ermesi için bir yığın evrak imzalaması gerekiyordu. Oturma Odası'nda bunları gözden geçirdi, eski masasına ve telefonuna son bir kez baktı, rozetini bir ziyaretçi etiketiyle değiştirdi ve ayrıldı.

Merdivenlerin başında, kuzey çıkışına doğru ilerlerken, yirmi beş ya da yirmi altı yaşlarında genç bir adamın ayakta durup bir kâğıda baktığını gördü. Kaybolmuş gibiydi.

Peter yanından geçerken başıyla dostça bir selam verdi. "Affedersiniz?" diye sordu adam.

"Evet?" Peter söyledi.

"Ulusal güvenlik danışman yardımcısının ofisini arıyordum."

Peter siyah Oxford'larının, beyaz gömleğinin, lacivert takım elbisesinin ve mükemmel yarım Windsor kravat düğümünün üzerindeki tükürük ve cilayı çoktan fark etmişti. Ya ilk günüydü ya da bir toplantı için Beyaz Saray'a ilk kez geliyordu ve adamda o parıltı vardı. Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce Peter olabilirdi. Tüm bu karmaşanın ortasında bile hevesi, hayranlığı ve buraya duyduğu saygı güneş ışığı gibi üzerine vuruyordu.

Peter gülümsedi. "Sağa dönün, koridorun sonunda solunuzda."

"Teşekkür ederim, efendim."

Ülke daha kötü krizler atlatmıştı. Bunu da atlatacaktır. Arkasına bakmadan Pennsylvania'ya doğru yürüdü.

Serin bir Nisan sabahıydı. Kızılıcak ağaçları çiçek açmıştı. Onları hep kiraz çiçeği sanmıştı ve Rose aradaki farkı anlamasını sağlamayı hiçbir zaman başaramamıştı.

G Caddesi'nde çift sıra park etmiş bekliyordu. "Nasıl gitti?" diye sordu.

"Yeterince kolaydı."

"Peki sen nasılsın?"

Bir an için bunu düşündü. Kendini bildi bileli içgüdüleriyle hareket ediyor, babasının işlediği suçların hesabını sormaya, yardım isteyen o seslere cevap vermeye çalışıyordu. Ve şimdi, üzerine düşeni yapmıştı. Nöbetini tutmuştu. Artık özgürdü. Rose'la birlikte o eski Benz'e binecek ve başkentten ayrılacaklardı. Bundan sonra ne olacağını bilmiyorlardı ama bir yolunu bulacaklardı. Zamanları vardı. Birbirlerine sahiptiler.

"Harika," dedi porselen mavisi gökyüzüne bakarak. "Şu kiraz çiçeklerini gördün mü?"

Rose güldü ve yemi yutmadı. "Bir yerde durmamızın sakıncası var mı?"

"Elbette."

Donanma Gözlemevi ve Ulusal Katedral'in önünden geçerek teyzesi ve eniştesinin evine gitti. İçeri girdiler. Lekesizdi, kan temizlenmişti, sanki hiçbir şey olmamış gibiydi.

Sessizlik içinde durdular. Peter kolunu onun omuzlarına doladı.

Yaklaşık beş dakika sonra gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı.

"Biraz yalnız kalmak ister misin?"

Kadın başını salladı ve adamın elini sıktı. Adam araba yoluna doğru yürüdü.

Rüzgârın durgun olduğu anlarda onu zar zor duydu. Eski bir Stevie Wonder şarkısı söylüyordu ve sesi güzel, berrak ve güçlüydü.

Birkaç dakika sonra dışarı çıktı. Ağladığı belliydi ama yüzü rahatlamıştı. Ona acı tatlı bir gülümseme sundu.

"İyi misin?"

"Öyleyim." Bunu yeni duymuş gibi söyledi, sonra kollarını ona doladı. "Öyleyim."

Teşekkür

Aileme, özellikle de her taslakta yanımda olan annem (ve lisedeki gazetecilik öğretmenim) Ellen Quirk'e **TEŞEKKÜRLER**. Her olay örgüsünü telefona sarılmak ya da yürüyüşe çıkmak için bir bahaneye dönüştürüyorlar ve beni kötü alışkanlıklarımdan kurtarmakta asla başarısız olmuyorlar.

Yakın zamanda bazı kariyer hamleleri yaptım, bu kitapla biraz daha riskli bir şey denedim ve gerilim yazarlığı ve yayıncılık camiasının cömertliği ve desteği karşısında kesinlikle şaşkına döndüm. Cinayet ve kargaşa dünyası, bunu karşılıksız bırakmayan tatlı insanlarla dolu. Joseph Finder ve Gregg Hurwitz paha biçilmez yardım ve tavsiyelerde bulundular ve sayfalarındaki kahramanlar gibi günü kurtardılar. Alex Berenson, Allison Brennan, Sean Chercover, Marcia Clark, Ben Coes, J. T. Ellison, Chris Holm, Joshua Hood, Jesse Kellerman, Michael Koryta, Brad Parks, Chris Pavone ve Marcus Sakey'e de teşekkürler.

Bu hikâyenin başından beri Dan Conaway'ın yanımda olması benim için büyük bir şanstı. İnanılmaz derecede yetenekli bir menajer ve editör ve sadece harika bir adam, yazarlarına ve kitaplarına mümkün olduğunu hayal etmediğim derecede adanmış.

William Morrow'daki harika ekiple -Liate Stehlik, Andy LeCount, Eliza Rosenberry, Kaitlin Harri ve Chloe Moffett- bir yuva buldum ve bu romana inanan ve onu muazzam bir şekilde geliştiren David Highfill ile çalışma fırsatı buldum için hala biraz şaşkınım. Kendisiyle konuşmak bir zevk ve kırmızı kalemli bir sanatçı.

Beni zinde tuttukları ve bu eski muhabirin hâlâ döngünün içinde olduğunu hissetmesini sağladıkları için tüm DC arkadaşlarıma teşekkür ederim. Adam Kushner, Mike Melia, Josh Green, Julian Sanchez ve Garrett Graff'tan bahsedeceğim, ancak şu anda olağanüstü işler yapan çok sayıda yazar ve gazeteci var. Allison Archambault ve Steven Davis'e Bölge'de başımı sokacak bir çatı (ve ayaklarımın altında bir walipini!) sağladıkları için teşekkür ederim. Ve John MacGaffin ve

Peter Higgins'e FBI ve CIA'deki kariyerleri hakkında konuşmaya zaman ayırdığı için teşekkür ederim. FBI'daki görevler ve eğitimle ilgili bazı ayrıntılar da dahil olmak üzere metnin bazı yerlerinde gerçek dünyadan ayrıntılara yer verdim.

Eşim Heather Burke'e hayatımın en güzel on yılını bana yaşattığı ve bir ulusal güvenlik bilgisi olduğunu ortaya koyduğu için, Johns Hopkins İleri Uluslararası Çalışmalar Okulu'ndaki tüm sınıf arkadaşlarına ve hocalarına da başkentte ve yurtdışında geçirdikleri güzel zamanlar ve gündelik işlerinde yaptıkları sessiz çalışmalar için teşekkür ederim.

Ve son olarak, uzun geceleri bu kitaba ilham kaynağı olan arkadaşşıma teşekkürler.

OceanofPDF.com

SUIKASTÇININ SAATİ'nden bir **Alıntı**

OceanofPDF.com

Suikast gergin ve terli bir iştir. Bu yüzden Nick Averose, elli üçüncü dakikadır bu çalılığın içinde otururken, bulunduğu yerin bu kadar rahat olmasını garip buluyordu. Havada dut ve çam kokusu vardı ve bu küçük çit ona çocukluk oyunlarını hatırlatıyordu. Kalçasında asılı duran Smith & Wesson'ı ve kemerinde yatay bir şekilde duran bıçak kılıfını neredeyse unutacaktı.

Hava ağır bir V-8'in sesiyle sarsıldı. Nick sırtını çitin dibindeki tuğla duvara dayadı. Altı yatak odalı malikânenin tamamı taşlandı ve çatıları arduvazdı, bir Ivy League kampüsüne uygundu ama çevresi bir askeri tesis için daha uygundu. Alarmı harekete geçirmeden aşılamaz gibi görünüyordu.

Ama her savunmanın bir zayıflığı vardı. Hiçbir şey mükemmel değildi. Kimse güvende değildi. Nick buna inanmak, bu gece ve her gece bunu kanıtlamak zorundaydı.

Siyah Chevy Suburban garaj yoluna girdiğinde Nick ona doğru yaklaştı. Bir cep telefonunun soluk mavi ışığı aracın içini ve hedefinin yüzünü aydınlatıyordu: CIA'in eski direktörü Malcolm Widener. İş yeterince basitti: Onu iz bırakmadan öldürmek.

Widener bir zamanlar casuslardan ve paramiliterlerden oluşan bir orduya komuta etmişti ve teşkilatın Güvenlik Koruma Servisi'nden 24 saat görev yapan bir ekip bu mülkte yaşıyordu. Şimdi ise küresel bir hedge fonu için çalışıyor, tanıdıkları ve bildikleri üzerinden ticaret yapıyordu. Şirketi ona paranın satın alabileceği en iyi korumaları sağlıyordu.

Çiti aşmanın birkaç yolu vardı ama en kolayı en belirgin ve en tehlikelisiydi: ön garaj yolu. Nick'in tek ihtiyacı olan bir takip atı ve ferforje kapıyı açmanın bir yoluydu. Widener'ın kendi aracı her ikisini de yapabiliirdi.

Nick bekledi, kapı geri çekilirken ölçülü nefesler aldı. Suburban öne doğru yuvarlandığında, araba yoluna çıktı ve arabanın arka sağ tekerleğine doğru yürüdü, kör noktasında hızlı bir çömelme hareketi yaptı.

O kapıdan geçmek girişin en önemli noktasıydı. Yerleşkenin planını ezbere biliyordu. İçeri girdikten sonra dikkatli bir koreografiyle hareket etti: Güneybatı köşesindeki kameranın kör noktasına doğru dalıp çıktı, çardakta asılı sarmaşıklara doğru koştu, açık hava mutfağının taş işçiliğinin arkasına saklandı, sonra yüz kırk saniye bekledi. Sırtından aşağı bir damla ter süzülürken, ellerinin arasına aldığı saatinin soluk yeşil ışığına baktı. Çimenlikte ayak sesleri duyuldu. Bir el fenerinin ışını ona doğru döndü ve ızgaranın üzerinde parladı.

Arkasındaki çimenleri ve siper aldığı taş duvarın diğer tarafını aydınlattı ama onu uzun bir gölgede bıraktı. Işık uzaklaştı. Güvenlik görevlisi yoluna devam etti, planlanandan bir dakika bile gecikmemişti. SIG yarı otomatik silahlarla donanmış güvenlik görevlileri, kameraların temas etmediği noktalarda metodik bir şekilde çalıştılar.

Nick on saniye bekledi, ayağa kalktı ve gözleri muhafızın arkasında, elli adım gerisinde, adamın dikkatinin ileriye odaklanmış olacağına güvenerek yoluna devam etti. Eğer arkasını dönerse, Nick'in kalbine kolayca bir çift dokuz milimetrelik delik açabilirdi.

Adamın peşi sıra evin arka tarafına doğru ilerledi, sonra güney portikonun altından geçerek kırılmaz camdan bir kapının yanında mevzilendi. İçeriye, manzaralar, aile portreleri ve mermerden birkaç klasik eserle kaplı uzun bir koridoru görebiliyordu.

Parmakları cebindeki bir paket sigara büyüklüğündeki akrilik kutunun üzerine kapandı. Giriş kartlarının okutulduğu kapının yanındaki beyaz daireye yakın durdu. Widener koridorun en ucundaki köşeden döndü ve doğruca ona doğru yürüdü.

Nick sakın bir şekilde bekledi. Dışarısı karanlık, içerisi aydınlık olduğu için Widener'ın sadece kendi yansımasını görebildiğini biliyordu ama bu, hedefiyle göz göze bakmanın verdiği ürkütücü hissi yok etmeye yetmiyordu.

Widener bir metre kadar yaklaştı, sonra Nick cihazın yan tarafındaki bir düğmeye basarken koridordan sağa döndü. Bu bir Proxmark amplifikatörüydü -kendisi yapmıştı- ve Widener'ın cebindeki anahtarlık ile kapının yanındaki alıcı arasındaki sinyali güçlendiriyordu. Kilit pahalı, güzel tasarlanmış bir sessizlikle geri kaydı.

Nick kapıyı bir santim açtı, birkaç saniye bekledikten sonra içeri girdi ve Widener'ı balıksırtı zemin üzerinde uzun bir yolluk üzerinde takip etti. Oturma odasından uzaklaşıp Widener'ın en savunmasız olabileceği üst katlara çıkan merdivenlere doğru ilerliyordu.

Nick onu takip ederek yukarı çıktı ve yatak odası süitinde gözden kayboldu. Nick içeri girmedi, sadece akan suyun sesini dinleyerek en üst kata çıktı ve sola, Widener'ın ofisine döndü. Antika bir masa odanın yarısını kaplıyordu, pencerelere bakıyordu ve içinde iki sandalye, bir kanep ve duvara monte edilmiş bir televizyon bulunan bir oturma alanı vardı.

Ay ışığı içeri süzülüyordu. Nick duvardaki çerçevelere baktı. St. Albans ve Georgetown'dan sınıf portreleri ve Widener'ın son iki ABD başkanıyla, başbakanlarla, senatörlerle çekilmiş fotoğrafları vardı. Bunlar arkadaşların, yakınların gerçek fotoğraflarıydı, bağış toplama etkinliklerinde sahnelenmiş el sıkışmalar değil.

Nick on yılını Gizli Servis'te geçirmişti. Bir zamanlar böyle adamları korumuş, bu da ona onlara nasıl ulaşacağını öğretmişti. Odayı geçti ve fotokopi makinesi ile büro malzemelerinin yığılı olduğu karanlık bir köşeye girdi.

Nick bir pencereden garaj yolunu ve garajın yanına park edilmiş personel arabalarını görebiliyordu. Karısı New York'taydı. Gelip giden herkesi görebiliyor, Widener'la ne zaman yalnız kaldığını, etrafta yardım çağrısını duyacak kimsenin olmadığını anlayabiliyordu.

Widener artık ceket ve kravatı olmadan içeri girdi ve bir lamba yaktı. Kendisine küçük bir bardak viski doldurdu ve her gece yaptığı gibi birkaç damla su ekledi. Rutin bir adam.

Şimdi bunu yapmak yeterince kolay olurdu. Öldürmek zor bir şey değildi, yine de çoğu kişinin şüphelendiğinden daha zor, daha gürültülü ve daha perişandı. Öldürmek ve kaçmak gerçek bir sınavdı.

Widener masasında oturuyordu, sırtı Nick'e dönüktü. Televizyonu açıp Hoyas'ın basketbol maçına ayarladıktan sonra dizüstü bilgisayarını kendisine doğru çekti ve çalışmaya başladı.

Nick gölgelerin arasından çıktı. Bir dönüş, dikkatli bir bakış ve Widener onu görecekti. Ama insanlar etraflarındaki tanıdık dünyayı incelemek için çok nadiren dururlar. Bu hayatta körlemesine yürürüz.

İşin en zor kısmı da buydu: Adrenalin vücudunda bir fitili ateşler gibi hızla yükselirken bile, hedefle aynı odada sessiz ve hareketsiz durmak.

Zaman onun silahıydı, onları tecrit ediyordu. Nick pencereden hizmetçinin Honda'sıyla çıkışını izledi.

Malcolm Widener'ın tarih kitaplarında bir yeri olacaktı. Ama günün sonunda o sadece bir adamdı, yalnız ve savunmasız bir şekilde oturuyordu. Birini bu kadar yakından takip etmek kaçınılmaz olarak sempati yaratırdı. Nick bunu kendini hedefin kafasının içine sokmak için bir araç olarak kullanırdı. Şimdi bunu unutmuştu. Bu bir işti ve o bir profesyoneldi.

Kapı açıldı ve kapandı. Bir koruma arazide kaldı, havuz evinin içindeki bir mevziden güvenlik görüntülerini kontrol etmeye gitmeden önce devriyesini tamamladı. Burada hiç kamera yoktu. Nick kutsal alanın içindeydi. Vakit gelmişti.

Sessiz adımlarla Widener'a yaklaştı, arkasında durdu ve parmaklarını kınına dokundurdu.

Nick bıçak ya da silah çekmedi. Diğer elinde üzerinde "Uzlaşma Göstergesi" yazan küçük bir zarf tutuyordu. Zarfı sandalyeden birkaç adım ötede yere bıraktı ve gölgelerin içine doğru geri çekildi.

Bu gece cinayet dışında her şey gerçektir.

OceanofPDF.com

2

Nick, Widener'ın gözleri oyuna sabitlenmiş bir şekilde bekleyeceği anı bekledi, sonra yan kapıdan arka salona geçti.

Arka merdivenlerden indi ve ön kapıya geçti, nöbetçiyi iki kez kontrol etti, çıkış zamanını ayarladı.

Ana merdivenin tepesinden ağır adımların sesi geldi. Döndü ve eski CIA direktörünün bir elinde içkisi, diğerinde Nick'in mektubu olduğu halde kendisine baktığını gördü.

"Demek kırmızı takım sizsiniz?" diye seslendi.

Nick gülümsemesini yüzünden uzak tutmak için elinden geleni yaparak, "Evet efendim," dedi. "Peki ben öldüm mü?"

"Bu senaryoda, evet."

Widener viskisinden bir yudum aldı ve kadehini kaldırdı. "O zaman taşı yuvarla. Buraya gel."

Nick bir güvenlik danışmanıydı. Herhangi birinin savunmasındaki zayıflıkları bulmak için bir tehdit gibi davranır, bu gece yaptığı gibi sistemleri gerçek yaşam koşulları altında test ederdi. Bu mesleğin farklı çeşitleri kırmızı ekip, güvenlik denetimi ya da sızma testi olarak bilinirdi.

Nick, Gizli Servis'e katılmadan önce bir deniz piyadesi olarak koruma görevlerinde çalışmış ve burada kendini düşmanın yerine koymayı, rolünü yaşamayı öğrenmişti.

Müşterilere normalde nazik davranılması gerekirdi ama Widener garip bir şekilde etkilenmemişti. Ajansı o yönetiyordu. Korumalar ve böcek taramalarından oluşan bir balonun içinde yaşamaya ve etrafındaki herkesin onu izlediğini ve dinlediğini varsaymaya alışkındı.

"Şimdi her şeyin üzerinden geçmek zorunda değiliz," dedi Nick. "Seni söndürmek istemiyorum."

"Evime girip beni öldürmekten daha mı fazla? Hayır, yukarı gel. Bunu nasıl yaptığını bilmek istiyorum."

Nick merdivenleri tırmandı ve Widener'ı ofisine kadar takip etti. Nick önde dururken o masasının arkasına oturdu.

"Aegis'ten güvenliği test edeceklerini söyleyen bir e-posta aldım," dedi. "Bu kadar yoğun bir şey beklemiyordum." Aegis, Widener'ın korumasını üstlenen ve Nick'in yanından geçip gittiği korumaları istihdam eden şirketti.

Widener mektuba baktı. Başarılı bir haneye tecavüzün kanıtıydı, sevgiyle "öldün" mektubu olarak bilinirdi.

Nick'in yüzünü inceledi. "Daha önce tanıştık mı?"

"Resmi olarak değil. Sen Başkan'ın özel kalem müdürüyken ben Gizli Servis'teydim."

"Batı Kanadı'nda görevliydin." "Bu doğru."

Widener arkasına yaslandı, omuzları gevşedi. Nick bunun ona biraz güven kazandırdığını görebiliyordu.

"Adın ne senin?" diye sordu.

"Nick Averose."

"Malcolm," dedi Widener, sonra ayağa kalkıp Nick'in elini masanın üzerinden sıktı, avucu deri gibiydi.

Nick etkilenmişti. Onun gibi adamlar Widener'ın seviyesindeki biri için genellikle görünmezdi, sadece sahnenin bir parçasıydı. Eski müdürü ilk gördüğünde, yıpranmış bir karaağacın doğal asaletine sahip bir adam, çekingen ve biraz kibirli olacağını hayal etmişti, ama yüz yüze geldiğinde eski usul kurum cazibesi ve rahatlığı vardı.

"Ve şimdi Aegis için mi çalışıyorsun?" diye sordu.

"Onlarla sözleşme yapıyorum," dedi Nick. "Bu geceki testin kapsamı hakkında bilgilendirilmiş olmalısınız. Evraklar burada," dedi Nick ve cebini işaret etti.

Widener başıyla onayladı. Nick yavaşça ikinci bir kâğıt parçası çıkardı, bir yetki belgesi. Onu masanın üzerinden geçirdi. Red-team'ciler her zaman müşterinin imzasını taşıyan bir sözleşme taşırlardı, başları kanunla derde girerse ve güvenlik denetiminde olduklarını kanıtlamaları gerekirse diye. Sektörde bunun kısaltması "hapisten kurtulma kartı" idi.

Widener baktı.

"Dışarıdaki bekçi mi?"

"Onu geçmeyi başardım. Hâlâ orada."

"Silahlı mısın?" diye sordu.

"Boş bir tabanca ve boş bir bıçak kılıfı. Her şey olabildiğince gerçekçi."

"Göster bana."

Nick başını eğdi ve bu isteği düşündü. Boş bile olsa Widener gibi bir adama tabancayı doğrultmak son derece yanlış geliyordu.

"Yavaşça," dedi Widener. "Sadece parmağınızı ve başparmağınızı kavramaya koyun."

Nick kılıfı gösterdikten sonra ceketinin içine uzandı ve elinde kanıt tutan bir polis gibi silahı çıkardı. Masanın üzerine koydu.

Widener ciddiyetle başını salladı, sonra silahın fişek yatağının ve şarjörünün boş olup olmadığını kontrol etti.

"Peki bunu nasıl yapacaksın? Beni öldürerek mi?"

Nick cevabını tarttı. Bir müşteriyle fazla gerçekçi olmanın tehlikeleri vardı.

"Beni şımartın," dedi Widener. "Eminim nasıl yapıldığını biliyorsundur." Bir yudum aldı ve bekledi.

"Bıçak," dedi Nick.

"Sessiz kalmak için mi?"

"Evet."

"Hayatını kazanmak için tuhaf bir yol," dedi Widener, gözleri silahtaydı. "Servis'ten neden ayrıldın?"

"Evlendim. Zamanı gelmişti."

Widener başını salladı. İşiniz mermi yakalamaksa aile babası olmak zordur. "Yani şirketim tüm bu güvenlik için bilmem ne kadar para harcıyor ve ben hâlâ ölüyüm."

"Sistem, özel bir konutta gördüğüm en iyi sistemlerden biri." "O zaman -alınma ama- neden bana silahla yaklaşıyorsun?" "Hiçbir şey mükemmel değildir ve hiç kimse güvende değildir."

Widener ona baktı ve Nick bunu bir inanç maddesi gibi söylediğini fark etti.

"Kurulumunuz çok yakın."

"Düzeltilmesi gereken ne?"

"Kulağa tuhaf gelebilir ama muhafızları biraz daha az dakik olmaya teşvik ediyorum."

"Çok mu tahmin edilebilir?"

"Bu doğru. Ve giriş kartı sisteminde yapabileceğiniz bazı yazılım güncellemeleri var."

Widener Nick'i baştan aşağı süzdü, koyu renk pantolonuna, koşu ayakkabılarına ve ceketinin altındaki düğmeli bluza dikkat etti.

"Ben ... bekliyordum."

"Siyah balıkçı yaka mı? Fatigues?"

Widener güldü. "Sanırım öyle." Silahı işaret etti. "O muhafızlar seni öldürebilirdi."

"Bu bir gerçek dünya testi. İşte bu yüzden balıkçı yaka giymiyorum. Kimse iş kıyafetiyle vurularak öldürülmez."

Diğer adam başını salladı, ne demek istediğini anlıyor gibiydi.

Nick, "Aegis'e her şeyi ayrıntılarıyla anlatan bir rapor göndereceğim," dedi. "Birkaç değişiklikten sonra kimse size ulaşamayacak."

Widener gözlerini kıstı. "Yapacaksın."

Nick bir an durup onu anlamaya çalıştı.

"Seninle taşak geçiyorum," dedi ve sözleşmedeki imzaya dokundu.

"Aegis'ten bu kadının e-posta adresi var mı? Alexandra Hart."

Nick'le temasa geçen ve bu testi ayarlayan şirket avukatıydı.

"Elbette. Onunla konuşmadın mı?" "Hayır."

Nick kollarını kavuşturdu. Bu doğru değildi. Bu konuyu Widener'la bizzat görüştüğünü söylemişti. Bir adım geri çekildi ve pencereden dışarı baktı.

Tss tss. Ses diğer taraftaki pencereden belli belirsiz geliyordu. Çingiraklı bir kapanın şaklamasına benziyordu ama Nick bunu hemen anladı.

Susturulmuş atışlar.

Nick dönüp diğer pencereye doğru koşarken zaman yavaşlıyor, saniyeler dakikalar gibi geçiyor, avluyu tararken görüşü bir tünel gibi daralıyordu.

Yerde hareketsiz bir beden yatıyordu. Nöbetçi düşmüştü.

Okuduklarınızı beğendiniz mi? [SUIKASTÇININ SAATİ'ni](#) satın almak için buraya tıklayın.

[OceanofPDF.com](#)

Yazar Hakkında

MATTHEW QUIRK, *The 500*, *The Directive*, *Cold Barrel Zero* ve *Dead Man Switch* kitaplarının *New York Times* çoksatan yazarıdır. Beş yılını *The Atlantic*'te suç, özel askeri müteahhitler, terörizm kovuşturmaları ve uluslararası çeteler üzerine haber yaparak geçirmiştir. San Diego, Kaliforniya'da yaşamaktadır.

matthewquirk.com

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

OceanofPDF.com

Gece Ajanı için Övgüler

"*Gece Ajanı* harika. Çok hızlı, özellikle de kontrol Quirk'ün elindeyken. Omuzlarınızın üzerinden bakan bu gölge dünyaya bir kez girdiğinizde bu hikâyeyi aklınızdan çıkarmanız imkânsız. Konuyla ilgili ve açıklayıcı olan bu kitap, son yıllarda çıkan en iyi gerilim romanlarından biri."

-Michael Connelly

"Baldacci'nin ilk romanı [*Mutlak Güç*] beni gece yarılara kadar uyutmadı. Hâlâ hayranıyım. *Gece Ajanı*'nı elime aldığım da aynı tepkiyi verdim. . . Bu kitaba bir hafta sonu başında başlamak en iyisi, çünkü bitirene kadar gece yarısı yağını yakacaksınız."

-Newark Star-Ledger

"*Gece Ajanı* fırtınalı bir kitap, bizi Beyaz Saray'ın mahremine ve onu çevreleyen karanlık entrikalara götüren büyüleyici bir anlatı. Güçlü ve gerilimli bir gerilim."

-Mark Greaney, *Mission Critical* kitabının 1 numaralı çok satan yazarı

"Matthew Quirk, daha ileri görüşlü olamayacak kadar paranoyak, nabız hızlandırıcı bir gerilim olan *Gece Ajanı* ile David Baldacci ve John Grisham bölgesine giriyor. Yeni nesil gerilim yeteneklerinin en iyilerinin nereye gittiğini merak ediyorsanız, başka yere bakmanıza gerek yok."

-Joseph Finder

"Müthiş bir yolculuk için kemerlerinizi bağlayın. *Gece Ajanı* asla tahmin edemeyeceğiniz sürprizlerle dolu."

-Ben Coes, *Kanlı Pazar*'ın *New York Times* çoksatan yazarı

"Etli ve güncel bir hikâye etrafında nefes nefese bir bölüm daha, geç saatlere kadar s ü r e n b i r gerilim. Karşı konulamaz."

-Lee Child

"Matthew Quirk, en iyi gerilim yazarlarımızdan biri olduğunu hızla kanıtıyor ve *Gece Ajanı* bunun en son inkar edilemez kanıtı. Quirk hızlı, sayfaları çeviren aksiyonu alışılmadık bir zarafet ve zekayla yazıyor ve son Amerikan kâbusu okuyucuları geç saatlere kadar uyutmayacak."

-Michael Koryta, *How It Happened* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı

"Quirk'in tüyler ürpertici ve modern senaryosunda hükümetin en üst kademelerine kadar uzanan yabancı nüfuz, siyasi gerilim meraklılarının çok hoşuna gidecek."

-Library Journal (★Starred Review★)

"Quirk gerilim sahnesine büyük bir gürültüyle geri dönüyor. . . Quirk'ün son romanı sanki on yıllardır siyasi gerilim romanları yazıyormuş gibi hissettiriyor, hızlı başlayan ve hikâye ilerledikçe hızlanan bir olay örgüsüne sahip.

[Yüksek riskli, tırnak yedirten bir siyasi gerilim."

-TheRealBookSpy.com

"Çok sayıda iyi, gerilimli olay örgüsü ... Casusluk kurgusunun gerçek zevki ticari sırlardır ve Quirk bu konuda hayal kırıklığına uğratmıyor."

-Booklist

"*Gece Ajanı* zorlayıcı, yüksek riskli bir gerilim, yıldırım hızında, acımasızca gerilimli ve rahatsız edici derecede gerçekçi."

-Hank Phillippi Ryan, *Güven Bana* kitabının çok satan yazarı

OceanofPDF.com

Ayrıca Matthew Quirk tarafından

GECE AJANI ÖLÜ
ADAM DEĞİŞİMİ
SOĞUK NAMLU SIFIR
DIREKTİF
THE 500

Çok Yakında

SUIKASTÇININ SAATI

OceanofPDF.com

RZADIHG'DE HEW LÜKSÜ

Daha Büyük Baskıya
Daha Net Bir Bakış Açısı
Geliştirmek

¥/Çok kolay okunabilmesi için 14-ş0İht yazı
boyutuna sahip olan ve yalnızca kâğıt torba
formatında üretilen FarperLuxe, taşınması hafif
ve okuması kolaydır.

SEEINGISBELIEV11-fG!

Harika seçkin kitaplarımızı tablo
baskısında görmek ve FarperLuxe
bültenine kaydolmak için lütfen
wv.harperluxe.com adresini
ziyaret edin

*Bu reklam

14 point font for comfortable reading. HRLP 1016

5E CAUSETHKDEADETTPVES
WHIN DIGGIR S BETTIR

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

The logo for Bookperk, featuring the word "Book" in yellow and "perk" in white, set against a black background with a faint circular outline.

Bookperk

[Sign up for Bookperk](#) and get e-book bargains, sneak peeks, special offers, and more—delivered straight to your inbox.

SIGN UP NOW

[OceanofPDF.com](#)

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Suikastçının Saati'nden alıntıdır telif hakkı © 2020 Rought Draft, Inc. tarafından alınmıştır.

GECE AJANI. Telif Hakkı © 2019 Rough Draft, Inc. tarafından alınmıştır. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitap metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-kitap'ın açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlemesi çözülemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

Kapak tasarımı: Jae Song

Kapak fotoğrafları © Andrey_Popov/Shutterstock (kırık cam); United States Mint görseli

İlk William Morrow premium baskısı: Ekim 2019

İlk William Morrow özel ciltsiz baskısı: Ocak 2019 İlk William

Morrow ciltli baskı: Ocak 2019

William Morrow ve HarperCollins, HarperCollins Publishers'ın Amerika Birleşik Devletleri ve diğer ülkelerdeki tescilli ticari markalarıdır.

Dijital Baskı OCAK 2019 ISBN: 978-0-06-287548-8

Sürüm 08012019

Basılı Baskı ISBN: 978-0-06-288916-4

OceanofPDF.com

Yayınıcı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000,
Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd
Bay Adelaide Centre, East Tower
22 Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario, M5H 4E3
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand
Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.

1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF, Birleşik
Krallık

www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler
HarperCollins Publishers Inc.

195 Broadway
New York, NY 10007

www.harpercollins.com

OceanofPDF.com

